A NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

KRIMI

ERICA SPINDLER

A SÁTÁN VIRÁGA

Liz, eltűnt nővére után kutatva, különös rajzra bukkan. Sejtelme sincs ugyan, milyen összefüggésben lehet a szarvas virágot ábrázoló kép Rachel eltűnésével, egy tekintélyes bankár öngyilkosságával és a három fiatal női áldozatot követelő rituális gyilkosságsorozattal, de abban biztos, hogy a rejtély kulcsa a Keresztények Paradicsoma nevű templom, ahol a nővére annak idején, mint lelkész dolgozott. Rachel fontos feladatának tartotta, hogy nehéz sorsú fiatalokkal foglalkozzék, ám ügybuzgalmával veszélyes erők érdekeit sértette, és kihívta maga ellen a sátánkultusz híveinek haragját…

ERICA SPINDLER

A SÁTÁN VIRÁGA

ELŐHANG

Key West, Florida
2001. július 13. péntek, 23 óra

Rachel Howard kipillantott a hálószobája ablakán, de alig látott valamit a felhőszakadástól. Az üvegen patakokban csörgött le a víz. Aztán hirtelen mennydörgés rázta meg a százhúsz éves lelkészlakot, majd kisvártatva egy villám éles fénye vakította el a fiatal lelkésznőt.

Rachel hátrált egy lépést, mintha a szoba sötétjében akarna menedéket lelni. Mert bár nem tudta, kik azok, akik minden lépését figyelik, azt semmi esetre sem akarta, hogy ezek a bizonyos *valakik* megsejtsék, mire készül. Tisztában volt vele, hogy ütött az óra: ellenségei ma eljönnek, hogy leszámoljanak vele. És arra is számított, hogy sokan lesznek, sokkal többen annál, semhogy egymaga győzedelmeskedhetne fölöttük.

A Gonosz hatalmasabbnak bizonyult, mint hitte, sőt ravaszabbnak és elvetemültebbnek is. Hiba volt lebecsülni őt, s Rachel csak remélni tudta, hogy nem kerül az életébe ez a tévedés.

Lehunyta a szemét, miközben felidézte a huszonharmadik zsoltár vigasztaló szavait, hogy elnyomja a fejében zakatoló, nyugtalanító hangokat.

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy.”

Még ezen az éjszakán el akarta hagyni a szigetet. Ha sikerül eljutnia a szárazföldre, akkor biztonságban lesz, és akkor eldöntheti, hogyan tovább. *Ha* sikerül…

Hirtelen, maga sem tudta, mitől, mennyei nyugalom szállta meg. Egyszerre biztos volt benne: akárhogy végződjék is ez az éjszaka, többé nem fog megrémülni a sötétség erőitől.

Kinyitotta a szemét és a kezében lévő borítékot jó erősen megmarkolva ismét az ablakhoz lépett. Remélte, hogy szövetségese

és egyetlen reménysége a vihar ellenére is eljön ma éjjel. Nem, ő nem hagyja, nem hagyhatja cserben…

Adja Isten, hogy ne kelljen csalatkoznia! Rövid fohászt küldött az ég felé. Imádkozott segítője életéért is, nehogy bajba kerüljön – őmiatta.

Szinte hallani vélte *amazok* gúnyos vihogását, csúfondáros megjegyzéseit. Igen, egészen bizonyosan mulatnak rajta, és gúnyolják az Urat, az Egyetlent, az Örökkévalót.

Ismét megdördült az ég, és a lelkésznő összerezzent. Ám a villámfénynél ismerős alakot pillantott meg a fák között. Semmi kétség: szövetségese átázott ponchójában a lelkészlak felé igyekezett.

Néhány másodperccel később már ott állt az ablak előtt. Rachel szemébe könnyek szöktek – a megkönnyebbülés és a hála könnyei. Gyorsan kinyitotta az ablakot, és a férfi kezébe nyomta a borítékot.

– Ha velem történne valami, juttasd el ezt a húgomhoz, kérlek. Siess… És vigyázz magadra!

A férfi egy pillanatig habozni látszott, de aztán szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt a szakadó esőben.

Rachel egy percig sem vesztegette tovább az időt, belebújt az esőkabátjába, felkapta a táskáját, a slusszkulcsát és az esernyőjét, aztán kilépett az éjszakába. A szél és az eső megtépázták a parkbéli fákat. A lehullott piros virágszirmok miatt a pázsit leginkább egy vérrel átitatott szőnyegre emlékeztetett.

Rachel Toyotája a lelkészlak mögött állt. A nő különösebb sietség nélkül közelítette meg az autót. Nem akart feltűnést kelteni, nem akarta, hogy bárki rájöjjön, mire készül.

Ernyőjén dobolt az eső. A cseppek a vízhatlan szöveten patakká egyesültek, mely aztán vízesésként zúdult a lába elé.

Rachel némán mormolta a Hiszekegyet, csak az ajka mozgott: „Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében és a Jézus Krisztusban, ő egy fiában, ki…”

Hirtelen valami zajt hallott a háta mögül.

– Stephen? – fordult meg, és szíve a torkában dobogott. – Te vagy az? – suttogta remegő hangon.

Egyszerre elállt a szél, és az eső is mintha alábbhagyott volna. Rachel orrát megcsapta a halál szaga. Igen, a rothadás émelyítő bűzét érezte, mintha csak egy frissen megnyitott sír tárult volna fel előtte.

Halk kiáltás hagyta el az ajkát, és önkéntelenül futni kezdett. Már csak a parkolót látta, a lába elé nem figyelt, így aztán megbotlott egy kiálló kockakőben. A slusszkulcs kicsúszott az ujjai közül, és halk csörrenéssel a földre esett. A lelkésznő görcsös igyekezettel keresgélt, és mikor kulccsal a kezében felegyenesedett, zizegni-susogni kezdtek a bokrok, sőt mintha kuncogást is hallott volna mögülük. Ahogy megfordult, ismét egy villám hasította végig az eget, és a sötétségben fémesen megcsillant valami.

– Ne! – Rachel újra futásnak eredt. Majdnem megint megbotlott, de ezúttal gyorsan visszanyerte egyensúlyát.

Végre! Odaért az autóhoz, és feltépte az ajtaját. Valaki követte, ebben tökéletesen biztos volt, de nem akarta arra pazarolni a drága időt, hogy hátranézzen. Bemászott a volán mögé, és egy gombnyomással lezárta az összes ajtót. A keze annyira reszketett, hogy csak harmadszori próbálkozásra sikerült beleillesztenie az indítókulcsot a gyújtáskapcsolóba.

A motor egy pillanattal később életre kelt. Rachel felzokogott a boldogságtól, majd hátramenetbe kapcsolt, és indított. A kocsi nekilódult, de megcsúszott a nedves talajon.

A nő ekkor sebességbe kapcsolt, és rálépett a gázpedálra. Ahogy a Toyota kilőtt, gondolatban hálaimát rebegett. Megmenekült! Most már biztosan megmenekült…

Még hátrafelé is megkockáztatott egy pillantást, de a sötétben nem láthatta üldözőit, így ismét az előtte lévő útszakaszra összpontosított. Szükség is volt a figyelmére, mert a fényszórók csóvájában hirtelen akadály tűnt fel előtte: az autóút kellős közepén állt valaki…

Rachel felsikoltott, jobbra rántotta a kormányt, és egyidejűleg a fékre lépett. A kocsi megcsúszott a nedves aszfalton, és egyszer

megperdült a saját tengelye körül. Rachel hiába szerette volna, sehogy sem tudta visszanyerni uralmát az autó fölött, így már csak a csodában bízhatott.

De a csoda elmaradt.

A kocsi rémítő sebességgel lecsúszott az útról, s amikor szinte a semmiből hirtelen egy fa bukkant elő, a lelkésznő ösztönösen arca elé kapta a kezét. Aztán az ütközés ereje előredobta, és elsötétült előtte a világ.

1. FEJEZET

St. Louis, Missouri
Július 16. hétfő, 8 óra 40 perc

Liz Ames álmosan nézte, ahogy a filterből kicsöpögő kávé lassan megtölti az üvegkannát. Ásított egyet, s közben ezerszer elátkozta az éjszakai repülőutat meg ezt a vacak kávéfőzőt, melyre íme, most várni kénytelen. Pedig neki *most* van szüksége az éltető és élénkítő folyadékra, nem pedig öt perc múlva!

Ma reggel jelentős késésben volt, és sehogy sem értette, miként eshetett meg vele ez a csúfság. Rendszerint percre pontosan érkezett mindenhová, és mindennap frissen, fitten ébredt, teljesen függetlenül attól, mennyit sikerült aludnia előző éjszaka. Ma azonban alig tudta rávenni magát, hogy kikászálódjon az ágyból.

Ahogy hunyorogva nézte a spaletták mellett és között beszökő napsugarakat, önkéntelenül arra gondolt, hogy áttételesen ezt is Jarednek köszönheti. Annak az aljas csirkefogónak, akit három évig a férjének nevezhetett. Hiszen miatta hagyott ott csapot-papot, és költözött hirtelen ebbe a délebbre fekvő államba, hogy új életet kezdjen. Miatta szakított a múltjával, és az ilyen gyökeres változások bizony megviselik az embert.

Bár igaz, választása tulajdonképpen kézenfekvő volt, minthogy nemrég a nővére, Rachel is délre költözött, miután felkérték, hogy vállalja egy kicsiny, felekezetektől független keresztény közösség vezetését Key Westen.

Liz pillantása akaratlanul az üzenetrögzítőre tévedt, melynek piros kijelzője szaporán villogott, jelezve, hogy egy vagy több üzenete érkezett.

Hát igen. Nem ártana végre felhívnia Rachelt, hiszen utoljára jó egy hónapja beszéltek. Ráadásul ez a beszélgetés meglehetősen kellemetlen véget ért, mivelhogy jól összevesztek, ami pedig nem fordult elő túlságosan gyakran.

A kávéfőző most bugyborékoló hangokat hallatott annak jeleként, hogy hamarosan kész a kávé. A következő pillanatban megszólalt a telefon. Liz egyik kezével a bögréjéért nyúlt, a másikkal a kagylóért.

– Tessék!

– Elizabeth Ames?

A vonal másik végén egy kimért, hivatalos férfihang jelentkezett, olyan hang, amilyet a családterápiával foglalkozó Liznek már számtalanszor volt szerencséje hallani.

– Igen, én vagyok. Volna egy perc türelme, kérem?

A választ meg sem várva félrerakta a kagylót, megtöltötte a bögréjét kávéval, és tejszínt löttyintett hozzá. Aztán kinyitotta a mosogató fölötti szekrényt, hogy előkeresse hangulatjavító tablettáit, melyeket a depressziójára írt az orvos.

Íme a modern orvostudomány kínálta praktikus megoldás a borús kedélyállapot leküzdésére.

A tenyerére rázott egy szem gyógyszert, aztán gyorsan bekapta, és egy korty forró kávé segítségével le is nyelte.

Egy pillanattal később halk sóhaj kíséretében ismét a füléhez emelte a kagylót.

– Itt vagyok. Mit tehetek önért?

– Valentine Lopez felügyelő vagyok a Key West-i rendőrségtől. Ön ugyebár Rachel Howard húga, ha nem tévedek?

Liz egy pillanatra mozdulatlanná dermedt a rémülettől. Aztán a legrosszabbat elkerülendő előkotort egy széket a konyhaasztal alól, és lerogyott rá.

– Ms. Ames? Ott van még? Rachel Howardról, a Key West-i Keresztények Paradicsoma templom lelkészéről beszélek Ugye maga a húga? Magát nevezte meg mint legközelebbi hozzátartozóját.

Mint legközelebbi hozzátartozóját? Jóságos ég…

– Igen – nyögte ki a döbbent Liz. – De hát miért… mi történt? Valami baja esett Rachelnek?

– Azért zavarom, asszonyom, mert aggódunk a nővére miatt. Látta őt mostanában?

Liz szívét mintha jeges kéz szorította volna össze.

– Nem. Mióta Key Westre költözött, nem találkoztunk.

– Vagyis körülbelül fél éve.

– Úgy van.

– És mikor beszélt vele utoljára?

Liz lehunyta a szemét, ahogy felidézte az utolsó beszélgetésüket. Faggatta a testvérét, mi van vele, ám Rachel valahogy furcsán lehangolt volt, és meglehetősen elutasító. Tagadta, hogy bármi gondja volna, és azt bizonygatta, annyira lekötik új feladatai, hogy egyszerűen nincs ideje gyakrabban hírt adni magáról.

– Jó ideje már… – felelte elgondolkodva. – Nagyjából egy hónapja. És az sem volt valami kellemes beszélgetés, ugyanis veszekedtünk. Nagyon dühös voltam rá.

– Megkérdezhetem, miért?

– Éppenséggel megkérdezheti, de nem hiszem, hogy ez magára tartozik, felügyelő úr.

– Higgye el, nem vájkálnék az életükben, ha nem volna szükséges, asszonyom. Kérem, válaszoljon!

– Éppen akkor… szóval akkor váltam el. Ráadásul az egyik páciensem… Szóval nehéz időszakomat éltem éppen, és szükségem lett volna a nővéremre, de ő nem volt mellettem. Hát ezért voltam

dühös rá. – Liz rádöbbent, milyen gyerekesen hangzik ez az egész, és elvörösödött. – Kérem, árulja el, mi történt! Csak nem…

– Szóval ez volt az utolsó alkalom, hogy beszélt a testvérével?

– Igen, de az ég szerelmére…

– Vagyis az elmúlt hetvenkét órában sem hallott felőle semmit? Nem hívta magát telefonon, nem küldött levelet, és drótpostán sem érintkeztek?

– Nem. – A nő dobogó szíve fölé, a mellkasára szorította a kezét, és tekintete akaratlanul az üzenetrögzítő villogó lámpácskájára tévedt. – De múlt csütörtök óta nem is tartózkodtam itthon. Éppen most akartam lehallgatni az üzenetrögzítőmet.

– Ha ez megtörtént, feltétlenül értesítsen, kérem.

– Eszemben sincs. – Liznek hirtelen az arcába tolult minden vér. Görcsösen szorongatta a telefonkagylót. – Addig biztosan nem, amíg meg nem mondja, mi van a nővéremmel. Valami baja esett, ugye?

– Igazából nem tudjuk, asszonyom. A testvére nyomtalanul eltűnt, de ez még korántsem jelenti azt, hogy nem örvend a legjobb egészségnek. Abban reménykedtem, ön felvilágosítással tud szolgálni a hollétét illetően.

2. FEJEZET

Key West, Florida
Október 31. szerda, 13 óra 30 perc

Liz a régi építésű belvárosi ház előtt állt, amelyet mint lakást és irodát kibérelt magának, s a gondnokot nézte, aki éppen a cégtáblát erősítette fel a bejárati ajtóra.

Elizabeth Ames
Szakképzett családgondozó és szociális segítő

Nagy levegőt vett, de hiába próbált úrrá lenni az őt mindinkább hatalmába kerítő idegességen. Hát teljesen elment az esze? Miért pont itt, a Duval Streeten jutott eszébe irodát nyitni? Hiszen ez az elegáns környék egyáltalán nem tartozik a szociális munkások célterületei közé, arról már nem is beszélve, hogy a bérleti díj is szemérmetlenül magas.

A Duval Street Key West egyik legnagyobb turisztikai nevezetessége, mivel sokak szerint ez Amerika leghosszabb utcája: az Atlanti-óceánnál kezdődik, és csak a Mexikói-öbölnél ér véget. Liz körülnézett. Emberek haladtak el mellette. Többségük lapos sarkú szandált és rövidnadrágot viselt, s további különös ismertetőjelük volt a rákvörös bőr. A helyi „egyenruha” részét képezte még a szinte kötelező napszemüveg, a simléderes sapka, valamint az övtáska, s ha valaki nem gyalogosan közlekedett, akkor biztosan robogót vagy motorrollert bérelt valamelyik kölcsönzőben.

De azért persze autók is voltak szép számmal, s néha egy-egy nagy motor színesítette a képet. Az úttesten haladó járművek tarka egyvelege egy színes halrajra emlékeztette Lizt. A tulajdonosaik mind azért jöttek ide, hogy élvezzék Key West, a földi paradicsom nyújtotta előnyöket, hogy elmerülhessenek az éjszakai mulatók, éttermek és művészeti galériák világában.

No és egy templom is volt ebben az utcában, méghozzá Key West legrégibb műemlék temploma, a Keresztények Paradicsoma. Rachel temploma, az a hely, ahol utoljára látták őt.

Liz jobbra pillantott, és láthatta az épület csillogóan fehér harangtornyát, mely messze a banyanfák és a pálmák fölé magasodott. Az ő háza és a templom között egyetlen említésre méltó épület volt, egy Rick’s Island Hideaway nevű bár.

Liz hirtelen gombócot érzett a torkában. Majd egy év telt el azóta, hogy ilyen közel lehetett a nővéréhez, nem csoda, ha a szívébe markolt a fájdalom.

Ó, Rachel! Vajon merre vagy? Annyira hiányzol!

– Jó lesz így?

Jó néhány másodpercbe beletelt, mire a nő ráébredt, hogy a gondnok hozzá beszél.

Felnézett a létra tetején vigyorgó férfira, akinek világítóan fehér fogai gyöngysorként csillogtak sötét, ráncos arcában. Majdnem biztos volt benne, hogy kubai származású – s hogy erre rájöjjön, még csak különösebb nyomozói tehetségre sem volt szükség, hiszen Key West közelebb esett Havannához, mint Miamihoz.

– Igen – bólintott, és mosolyt erőltetett az ajkára. – Tökéletes.

A gondnok lemászott a létráról.

– Key West olyan, mint egy titokzatos asszony, aki elkábít, megbabonáz, akinek a bűvköréből nincs menekülés – jelentette ki, és ismét ragyogó mosoly ült ki az arcára. – Vagy ha önnek jobban tetszik, akkor talán egy daliás, vonzó férfihoz hasonlíthatnám. Meglátja, nagyon boldog lesz itt nálunk.

Liz helyeslőn mormogott valamit, de nagyon nehezen uralkodott az indulatain. Csalónak érezte magát, hiszen már most gyűlölte Key Westet, a szigetet, mely elragadta tőle a nővérét.

A férfi összecsukta, majd a vállára tette a létráját.

– További szép napot! – köszönt el vidáman, és már ott sem volt.

Liz hosszan nézett utána. Aztán bement az irodájába, és nekifogott a rendrakásnak. Ki kellett pakolnia a dobozokból a könyveket meg az egyéb munkaeszközöket, s aztán megtölteni a polcokat, fiókokat. Rendet akart teremteni, felszámolni ezt a szörnyűséges zűrzavart, ami nehéz feladatnak bizonyult, mivel a lelkében is óriási volt az összevisszaság. Az egyik percben kis híján sírógörcsöt kapott, míg a következőben vad elszántság kerítette hatalmába.

A pszichológusa előre megmondta, mire számítson. Óva intette ettől az érzelmi hullámvasúttól, és attól is, hogy Key Westre költözzön. Korai megkockáztatni egy ilyen lépést, ismételgette. Hiszen Liz csak nemrég esett át egy komoly idegösszeomláson, és lelki-érzelmi egyensúlya még mindig nem a régi. Nem elég erős még

ahhoz, hogy eltűnt nővére után nyomozzon, hogy kiderítse, mi is történt valójában Rachellel.

Lizt egyfolytában lelkiismeret-furdalás kínozta. Miért is ment el arra az ostoba konferenciára?! Ha otthon marad, beszélhetett volna Rachellel. A nővére ugyanis csakugyan felhívta az eltűnése előtt, és egy teljességgel zavaros üzenetet hagyott a rögzítőjén. Valami olyasmit, hogy nyomára akadt egy bűnbandának, amely a szigeten garázdálkodik, és amelynek a hálójában vergődik egy tizenéves lány is az ő egyházközségéből. Azt állította, megfenyegették, és állandóan figyelik, de hogy pontosan kicsoda, arról semmi közelebbit nem tudott mondani. Végül kijelentette, elmegy, hogy segítséget hozzon, és azt ígérte, hamarosan újra jelentkezik. Emellett kérte Lizt, imádkozzon érte, és a lelkére kötötte, hogy soha, semmilyen körülmények között ne jöjjön utána Key Westre.

Liz persze homlokegyenest az ellenkezőjét tette. Azonnal kérvényekkel kezdte bombázni a legkülönbözőbb hatóságokat, hogy működési engedélyt kapjon Florida területén, majd amikor célt ért, nyomban becsukta St. Louis-i irodáját. A házát bérbe adta, és leszámítva a legszükségesebb holmiját, amelyet persze magával hozott, egy raktárban helyezte el a bútorait meg az egyéb használati tárgyait.

Csöppet sem érdekelte, mit hadovál össze a pszichológusa az idegállapotáról, úgy érezte, mindenképpen ide kell jönnie, és kész.

Átvágott az irodán, majd megállt az utcára néző ablak előtt. Elgondolkodva bámult ki az üvegen, és közben persze Rachelre gondolt.

Vajon merre lehetsz, testvérkém? Mi történt veled?

És hol voltam én, amikor szükséged volt rám?

Ez az utolsó gondolat a szíve mélyéig megrázta, olyannyira, hogy nagyokat nyelve tudta csak leküzdeni feltörni készülő zokogását. Mindössze annyit tudott a nővéréről, hogy július tizenötödikén, vasárnap nem jelent meg az istentiszteleten, ezért a hívek keresni

kezdték. De Rachel nem volt a lelkészlakban. A ház üresen állt, ajtaja még csak nem is volt kulcsra zárva.

Az emberek persze azonnal értesítették a rendőrséget, ám a hatóságok nem találtak bűncselekményre utaló nyomot. Nem hogy holttest, de még egy csepp vér sem került elő, és egyetlen felborult szék sem jelzett dulakodást vagy egyéb erőszakos cselekedetet. Rachel autója eltűnt, a ruhái, a tisztálkodószerei és a személyes holmijai ellenben mind a helyükön maradtak.

Mivel semmi nem mutatott arra, hogy a lelkésznő valamely bűnténynek esett áldozatul, a rendőrség valószínűsítette, hogy esetleg balesetet szenvedett, vagy pedig összeomlott idegileg, és zavarodottságában világgá futott, anélkül hogy bárkinek említette volna szándékát.

Különösen ez utóbbi magyarázatot hangoztatták előszeretettel a hatóságok, ugyanis, ha valóban baleset érte volna Rachelt, annak már rég ki kellett volna derülnie. Megtalálták volna a kocsiját, magát a fiatal lelkésznőt pedig kórházba vagy hullaházba szállították volna; márpedig Florida minden ilyen jellegű intézményébe eljuttatták a fényképét, és mostanáig senki sem jelentkezett, hogy felismerte.

Liznek azt mondták, hogy a nővére az eltűnése előtti időszakban meglehetősen furcsán viselkedett. A hívek szerint egyik napról a másikra gyökeresen megváltozott a szentbeszédeinek hangneme is. Immáron nem a reá annyira jellemző barátságos, békülékeny stílusban prédikált, hanem kíméletlenség és kérlelhetetlen szigor jellemezte. Ahelyett hogy a megbocsátásról és a megváltásról beszélt volna, egyre a bűnt ostorozta, és kijelentései néha egyenesen ijesztőek voltak: olyannyira, hogy a kisgyermekes családok lassanként el is maradtak az istentiszteletekről, mert attól féltek, hogy a piciknek rémálmaik lesznek.

Liz őszintén szólva nem nagyon tudta ezt elhinni. Minden ismerőse közül Rachel volt a legerősebb jellem, a leghatározottabb személyiség. A nővérét vele ellentétben soha, még kora gyermekkorában sem billentette ki lelki egyensúlyából, ha váratlan

fordulatot vett az élete. Maga volt a nyugalom szobra, akár egy rossz jegyről, akár iskolaváltásról, akár szerelmi csalódásról vagy éppen a szüleik folytonos veszekedéséről volt szó. Mindenen könnyedén túltette magát; sőt nemcsak hogy maga megbirkózott ezekkel a nehézségekkel, de rendszerint Liznek is ő segített kimászni a gödörből. Segítette, támogatta a húgát, akit könnyen elbátortalanított, bizonytalanná tett egy-egy sorscsapás.

Liz egyszer meg is kérdezte tőle, hogy csinálja ezt. Rachel azt felelte, hogy az Istenbe vetett hite ad erőt neki. Az, hogy hisz a Gondviselésben, és a hit, az Örökkévalóba vetett bizodalom segít megőrizni a lelki békéjét.

Vajon mi történhetett vele, az elnéző, a megbocsátást és Isten végtelen szeretetét hirdető lelkipásztorral, hogy olyan lett, amilyennek a hívek leírták a rendőrség szerint?

Liz úgy vélte, tudja a választ a kérdésre. Csak az a bizonyos bűnbanda állhat e mögött a változás mögött, amelyet Rachel a telefonüzenetében említett. Nyilván felfedezett valami szörnyűséget, és félt az elkövetőktől, akik megfenyegették őt. Vagy akár – és a húga ezt sem tartotta elképzelhetetlennek – meg is ölhették. Liz keze ökölbe szorult. Arra gondolt, hogy a rendőrségnek hiába beszélt erről a gyanújáról, hiába bocsátotta a rendelkezésükre Rachel utolsó üzenetét. A rend éber őreinek eszükbe sem jutott, hogy újra elővegyék és felgöngyölítsék az ügyet. Azon a véleményen voltak ugyanis, hogy az újabb bizonyíték csak alátámasztja az idegösszeomlás gyanúját.

Lizt harsány nevetés riasztotta fel gondolataiból. Egy nagy csapat tizenéves állt az ablaka előtt, fiúk-lányok vegyesen. A legfiatalabb tizenhárom, a legidősebb talán tizenkilenc éves lehetett, illetve volt köztük egy csecsemő is, akit az egyik fiú cipelt háti hordozóban. Meglehetősen koszosak és ápolatlanok voltak. Szakadt farmert viseltek batikolt pólóval, és emiatt egészen úgy festettek, mint a hatvanas évek hippijeinek kései utódai.

Szivárványország gyermekei… Liznek eszébe villant, hogy Rachel beszélt neki ezekről a fiatalokról. A virággyerekekkel ellentétben azonban a Szivárványország gyermekei elnevezés egy jól szervezett nemzetközi egyesületet takart, melynek még saját honlapja is volt a világhálón. Egyik meleg éghajlatú államból a másikba utaztak, és abból éltek, amit összekoldultak. Ezen a környéken Key Westtől nem messze, a Karácsonyfa-szigeten telepedtek meg, egy lakatlan területen, ahol csak tűlevelűek nőttek.

Rachel tervbe vette, hogy meglátogatja őket, és elviszi nekik Isten igéjét.

Vajon sikerült sort kerítenie erre a látogatásra? – morfondírozott Liz, miközben pillantását az egyik, neki háttal álló fiún nyugtatta, aki a legmagasabb és a legizmosabb volt valamennyi közül.

A fiatalember mintha megérezte volna, hogy figyelik, hirtelen megfordult, és Lizre bámult. Ahogy elvigyorodott, az asszony hátán végigfutott a hideg. Alattomosnak, gonosznak látta ezt a mosolyt, épp ezért bárhogy szeretett volna is, sehogy sem tudott visszamosolyogni. Csak állt ott, mint akinek a lába földbe gyökerezett, és a szíve úgy vert, majd kiugrott a helyéről.

Pár másodperc telhetett el így. Aztán a fiatalember elfordította a pillantását, és cimboráival egyetemben odébb vonult.

Liz a kelleténél jóval szaporábban szedte a levegőt, és noha igen meleg volt, fázósan összefonta a karját melle előtt. Sehogy sem értette, miért nézett rá *így* ez a fickó. Ilyen lekicsinylőn, ilyen fölényesen…

Jól megnézte az ablaküvegben a tükörképét, és azt látta, mint bármikor máskor. Vékony, barna, világos bőrű, zöld szemű nő nézett vele farkasszemet, akinek ajka talán egy leheletnyivel nagyobb volt az átlagosnál.

Volt idő, amikor még csinosnak, sőt vonzónak tartották. Amikor még sokat mosolygott, és a mosolya bizalmat keltett az emberekben. Igen, akkor sokan kedvelték, és a férfiak kifejezetten vonzódtak hozzá…

De vajon hová tűnt az a megnyerő mosoly? – töprengett el. Hová lett a már-már kotnyelességbe hajló önbizalom? Mikor lett ilyen félénk?

Nem. Ezt nem szabad.

Liz dacosan felszegte az állát, és ismét a tükörképére meredt. Most már csak azért sem fog félni! Egy pillanatra sem szabad elfelejtenie, hogy Rachel miatt jött a szigetre, és a rendőrséggel vagy anélkül, de ki kell derítenie, mi történt a nővérével.

Igen, kerül, amibe kerül, mindenképpen meg fogja keresni őt!

3. FEJEZET

i

November 1. csütörtök,
23 óra 35 perc

Larry Bernhardt kéjesen nyögött, miközben a lányok kényeztették. Egészen pontosan két lány… A bőrük, akár a selyem. Hajlékonyak és fiatalok, olyan fiatalok, hogy szinte büntetőjogi kategória, ami most történik.

Bernhardt megvonaglott, és zihálva várta a közeledő beteljesülést. A lányok igazán ügyesek voltak, merészek, sőt gátlástalanok. A férfi testéhez dörgölőztek, aki úgy érezte, mindenütt egyszerre érintik a cirógató kezek, a csókos ajkak. A távolból hallani vélte a kéj cuppogó hangjait, és orrában érezte a testi szerelem átható pézsmaillatát.

A szatén ágynemű izgatón zizegett, ahogy a lányok nedves bőre odasimult.

Hát igen… Larry Bernhard valóságos szerencse fia. Az élet császára, úgy ám!

Mint az Island National Bank kölcsönkihelyezésekért felelős részlegének rangidős alelnöke valóban fejedelmi körülmények között élt. Egyetlen kívánsága sem maradt teljesületlen. Megengedhette magának, hogy hatalmas házat vegyen Sunset Keyn, közvetlenül a tengerparton, Key West legelőkelőbb, legelegánsabb részén. Hálószobája erkélyéről figyelhette akár minden este, hogy bukik alá a tengerbe a Nap nevű óriási tűzgolyó.

És ilyenkor úgy érezte, nemcsak a kilátás az övé, hanem maga a Nap is. Hát igen. Akinek sok pénze, mi több, rengeteg pénze van, az az egész világmindenséget megveheti…

Nem sok híja volt, hogy eljusson a csúcsra, és lassan úgy érezte, megőrjíti ez a gyötrő, mégis gyönyörűséges lángolás. Állni látszott az idő, még a Föld is megállt egy pillanatra – egy röpke pillanatra, amikor Bernhard biztosra vette, hogy a Napon kívül a Hold és ráadásnak valamennyi csillag is az övé, csak az övé…

Amikor elélvezett, felkiáltott, és az egész teste beleremegett. Fehér villámok cikáztak át az agyán, majd hirtelen sötét lett, nagyon sötét. És a sötétség nem egyedül jött: a mélyén ott bujkált a szörnyeteg. A Gonosz, aki íme, eljött érte…

Bernhard felordított félelmében. Hirtelen felült az ágyban, s kiáltása még sokáig visszhangzott a hálószoba falai között. Rémület fojtogatta, kimeredt szemmel, űzött vadként nézett körül a helyiségben.

Egyedül volt. A lányokat nem látta sehol. A takaró, mint valami szaténból készült béklyó, szorosan csavarodott a lába köré.

Miután kiszabadította magát az ágynemű fogságából, magához vette az éjjeliszekrényen álló, bontott pezsgősüveget, és kitámolygott a fürdőszobába. Egy bizonyos gyógyszer után kutatva indulatosan kirántotta az egyik fiókot. Végül, amikor megtalálta a keresett üvegcsét, kivett pár szem nyugtatót, és a pezsgővel lenyelte a tablettákat.

Máris kezdte jobban érezni magát. Elhagyta a fürdőszobát, és kiment az erkélyre. A pezsgősüveget a hóna alá szorítva tépte fel a

kétszárnyú erkélyajtót. Az óceán felől fújt a szél, és Bernhard mohón szívta be a nedves, sós levegőt. Lassan kitisztult a feje, oszlani kezdett a sötétség, és a szörnyeteg is a múlté volt már.

A tengerpartot egy magas kőfal választotta el a házhoz tartozó kerttől. A férfi pillantása a díszkővel kirakott belső udvarra vándorolt, melynek közepén – két emelet mélységben – ott csillogott az úszómedence.

Valahogy vonzotta a tátongó mélység. Arra gondolt, túlságosan belesüppedt már a bűn mocsarába. Hagyta, hogy vágyai csillapíthatatlan szenvedéllyé terebélyesedjenek, mely aztán átvette az irányítást a tettei fölött. Gyenge volt. Feledve törvényt és erkölcsöt, kiszolgálta ezt a mohó és kérlelhetetlen szörnyeteget; hogy jóllakassa, elkövetett minden bűnt, amire emberi lény csak képes lehet.

Hagyta, hogy *azok* behálózzák, hogy a vágyait kielégíthetetlen étvágyú bestiává növeljék, melynek a karmaiból nincs menekülés.

Persze, ha lett volna esély a szabadulásra, *ők* ezt akkor sem engednék soha.

Bernhard szemébe könnyek szöktek, az önsajnálat könnyei. Siratta nyomorúságos, elveszett lelkét. Siratta kilátástalan helyzetét, azt, hogy senki sem segíthet rajta, és hogy az út végén egyedül a pokol várja.

Bár a pokol tulajdonképpen sokkal jobb hely lehet, mint ez a maga teremtette börtön. Inkább legyen az ördög játékszere odalenn, mint szánalmas báb itt, a földön.

Könnyei lassan elapadtak, hirtelen erő és eltökéltség szállta meg. Elég ebből, döntötte el. Már rég véget kellett volna vetnie ennek a szánalmas színjátéknak. Akarta is, többször, de valahogy mindig hagyta eltéríteni magát az egyetlen helyes útról.

Mert hát gyönge volt. Gyönge, állhatatlan és ingatag, alapjában véve egy nagyon is sajnálatraméltó figura.

Elég ebből, jutott eszébe ismét. Megint kibontotta a gyógyszeres fiolát, a szájába öntötte teljes tartalmát, majd az üvegcsét kihajította

az udvarra. Aztán ajkához emelte a pezsgősüveget, és nagy, mohó kortyokban kiürítette.

Az ördögbe is! A jó pezsgőt igazán szerette. Ha valami, ez nagyon fog neki hiányozni odaát…

Lerakta a palackot a földre, majd suta, ügyetlen mozdulatokkal felmászott az erkélykorlátra. A tenyere izzadt, a szíve őrülten kalapált. Ahogy ott guggolt, görcsösen a fémet markolászva, igyekezett visszanyerni az egyensúlyát.

Csak azért is meg fogja mutatni *nekik!* Igenis erős lesz, most az egyszer, utoljára.

Csinálják csak tovább nélküle, egyék meg maguk, amit főztek. Remélhetőleg mind a villamosszékben végzik majd.

A szörnyeteg ekkor megszólította. Az éjszaka sötétjéből beszélt hozzá, kedvesen, behízelgőn:

Ne tedd! – suttogta könyörgőn. – *Ne fuss el! Szállj szembe ellenségeiddel! Hidd el, legyőzheted őket. Hiszen te vagy az élet császára, nem igaz? Mindent meg tudsz csinálni.*

Larry Bernhard felvihogott, bántón, élesen. Ó, igen, a rémnek igaza volt: valóban mindent meg tud csinálni, amit csak akar.

Például ezt is, itt…

Eleresztette a korlátot és lassan felegyenesedett. Aztán karját a magasba lökve előrevetette magát.

A másodperc törtrészéig úgy érezte, repül. Karjai szárnyakká váltak, és ő a lágy, óceán felől érkező szélben vitorlázott tova. Messze mindentől: eddigi önmagától, a kórtól, amely testét-lelkét felemésztette, és a szörnyetegtől, amely megbetegítette őt.

Egy szempillantás múlva aztán már nem érzett semmit.

4. FEJEZET

November 3. szombat,

9 óra 30 perc

Key Westen a Rick's Island Hideaway számított a legmenőbb mulatónak. A hangszórókból Jimmy Buffet dalai szóltak, a kedves vendégek pedig, akik ritkán viseltek egyebet, mint rövidnadrágot és tarka hawaii inget, rendszerint jégbe hűtött Margarita koktélt szopogattak.

A falakon mindenütt horgász- és halászeszközöket lehetett látni, meg egy kitömött vitorláshalat, illetve ennek társaságában egy dedikált fénykép lógott a sziget egykorvolt leghíresebb lakójáról, Emest Hemingwayről. Ez a kép egyébként ott díszelgett majd minden Duval Street-i kocsma falán.

És mindehhez jött maga a tulajdonos, aki mosolyával még a legvérszomjasabb sárkányt is képes lett volna megszelídíteni.

Ebből a szempontból Rick Wells igazi őstehetség volt. Szeretetre méltónak és kedvesnek lenni éppoly természetes volt számára, mint levegőt venni. Élt is ezzel az adottságával, melyet az Isten ajándékának tartott, ám soha nem élt vissza vele.

Sok módja van annak, hogy az ember elbújjon a sorsa elől. Lehet például egy bárszéken gubbasztani naphosszat. És persze el lehet rejtőzni egy megnyerő mosoly mögé…

– Mivel szolgálhatok? – kérdezte meg Rick a férfit, aki beült a pult mellé.

Frissen vasalt ingéből és nyilvánvaló másnaposságából ítélve az illető alighanem turista volt, és Rick azt is valószínűsítette, hogy nem egy csésze kávéra ugrott be hozzá.

– Egy Jack bácsit tisztán, minden nélkül.

Ejha, ez már döfi! Jack Daniels whisky reggel fél tízkor csak úgy indítónak! Rick alig észrevehetően megcsóválta a fejét, de egy szót sem szólt. Se anyja, se felesége, se gyóntatópapja nem volt ennek a fickónak, hogy kéretlenül tanácsaival lássa el.

Így aztán megtöltött egy poharat, és a vendég elé tolta.

– Vidám éjszaka lehetett – jegyezte meg vidoran.

A férfi vigyorogva biccentett.

– Úgy ám! Szenzációs ez a város – mondta és ajkához emelte a poharat. – Van mai *New York Times*a?

– Sajnos, nincs szerencséje, barátom. Tudja, a nagy földrajzi távolság miatt átkozottul nehéz errefelé beszerezni a legfrissebb *Time*st. S ha mégis sikerül, pillanatok alatt elkapkodják.

– Hát ez remek! – A turista halkan szitkozódott. – Akkor a feleségem még annál is dühösebb lesz rám, mint amilyen most. – Elkeseredetten megrázta a fejét. – Ezek a nők! Ahogy öregszenek, úgy tűnik el fokozatosan a humorérzékük.

– Ehhez nem tudok hozzászólni. Ez ügyben nincs semmiféle tapasztalatom.

A vendég irigy pillantást vetett Rickre.

– Vagyis nem nős. Ó, boldog ember!

– Már nem – helyesbített Rick, és igyekezett könnyed, csevegő hangot megütni, holott a torka elszorult.

– Hát akkor higgye csak el nyugodtan, amit mondtam. – A férfi felhajtotta a whiskyjét, majd odalökte a poharát a vendéglősnek, hogy az újra tölthessen. – Szóval nincs *Times* – sóhajtott nagyot. – Ez egyenesen kétségbeejtő. Mondja, hogy lehet anélkül élni? Maga láthatóan jól érzi magát a bőrében… Hogy a csudában csinálja?

– Nézze, ha az ember a paradicsomban élhet, cserébe szívesen lemond egy-két dologról. – Rick szórakozottan mosolyogva töltötte tele a férfi poharát. – Mellesleg a híreken mit sem változtat, hogy nem ma, hanem holnap olvasom el őket. Esetleg holnapután. Az ocsmányságok, melyekkel tele vannak az újságok, megvárnak mindenkit, engem is.

– Milyen igaza van!

– Ha a legfrissebb hírekre kíváncsi, ajánlhatom a *Miami Herald*ot.

A vendég leküldte a második pohár whiskyt is, majd felnézett.

– Nincs egy példánya véletlenül?

– Dehogyis nincs. – Rick benyúlt a pult alá és előhúzta a napilapot, melyet immár az első oldaltól az utolsóig kiolvasott. – Jó szórakozást hozzá! – tolta a férfi elé.

– Igazán köszönöm.

– Marty! – kiáltott fel egy ingerült nő a bejáratnál. – Nem arról volt szó, hogy csak beugrasz nekem egy újságért?

A férfi beszédesen a plafon felé fordította a tekintetét, aztán lekászálódott a bárszékről.

– De igen, drágám. Máris megyek.

A pultra dobott egy tízdollárost, felmarkolta az újságját, majd intett, és már ott sem volt.

– Legyen máskor is szerencsém! – kiáltott utána Rick, és elvigyorodott, mert Valentine Lopezt látta belépni az ajtón.

Valentine, akit az édesanyján és az őt keresztelő papon kívül mindenki csak Valnek hívott, a legjobb barátja volt a vendéglősnek.

– Ó, micsoda megtiszteltetés, hogy Key West Sherlock Holmesát szerény zugomban üdvözölhetem!

– Remélem is, barátocskám – vigyorgott a rendőrtiszt. – Hát te? Még mindig itt vagy? Mikor lesz végre eleged a koktélok birodalmából?

– Hiszen tudod, hogy van az… Kinek a pap, kinek a papné. – Rick az üresen maradt bárszékre mutatott. – Helyezd kényelembe magad, és mesélj, mi újság!

Mindkét férfi „conch” volt – így nevezték a Key West-i születésű amerikaiakat –, de a származásukat tekintve nem is akadt más közös vonásuk, minthogy nagyon különböző társadalmi állású családokból jöttek.

Rick apja orvos volt, anyja pedig egy felső tízezerbeli Palm Beach-i szépség, akik nyaralni érkeztek a szigetre, ám – ahogy a helyiek mondták – megtámadta őket a Key West-bacilus. Még mielőtt véget ért volna a tervezett egyhetes vakáció, döntöttek: Rick apja eladta tampai praxisát, és itt, Key Westen nyitott rendelőt.

Val ellenben a legrégibb kubai bevándorló ősökkel büszkélkedhetett. Ük- és dédapái a sziget szivargyáraiban robotoltak, édesapja pedig garnélahalász volt. Tisztességes foglalkozás, ha nem is túlságosan jövedelmező.

Ha bárhol máshol látják meg a napvilágot, ez a két fiú még csak nem is találkozhatott volna. Itt azonban, ezen a parányi szigeten, ahol mindenki mindenkit ismert, anyagi helyzetre és származásra fittyet hányva Val és Rick a legjobb barátok lettek, s szoros, közeli viszonyuk már-már testvérinek volt mondható. Egyetlenegyszer került csak veszélybe ez a legendás barátság: amikor Rick feleségül vette azt a lányt, akinek Val is csapta a szelet.

– Van még kávéd? – Val Lopez helyet foglalt a bárszéken.

– A legjobb *café con leche* az egész szigeten. Hiszen tudod.

– Anyám most biztosan élénken tiltakozna.

– Hát jó. Legyen a második legjobb. Inkább meghunyászkodom, semmint összetűzzek jó anyáddal.

Rick lefőzte az erős kubai presszókávét, és tejet melegített, hozzá.

– Mi újság az őrsön? – kérdezte fennhangon, hogy túlkiabálja a kávégép sziszegését.

– Fogalmazzunk úgy, hogy ha hajlandó volnál felnőni végre, akármikor tárt karokkal várnálak. Óriási szükségem volna rád.

A Key West-i rendőrség kötelékébe nyolcvanegy egyenruhás tartozott, valamint huszonkét polgári alkalmazott. Val volt a rangidős nyomozó a csapatban, egyike annak az öt rendőrtisztnek, aki közvetlenül a rendőrfőnöknek alárendelve tevékenykedett.

– Rám? No akkor tényleg nagy lehet a baj!

Val hirtelen elkomorodott.

– De komolyan, Rick. Hiszen te most is zsaru vagy. Méghozzá a legjobb, akit valaha…

– Csak voltam – helyesbített Rick, és barátja elé tolta a kávét. – De már rég nem vagyok az.

– Zsaru vagy, és kész – szögezte le ellentmondást nem tűrőn a másik férfi. – A véredben van ez a szakma, nem bújhatsz ki a bőrödből.

– Hagyjuk ezt a témát, kérlek.

– De hiszen már több mint három év telt el! Legfőbb ideje, hogy feldolgozd, és elfelejtsd, ami történt.

Rick úgy érezte, menten megfullad.

– Légy szíves, ne akard előírni nekem, mit tegyek. Ehhez még neked sincs jogod. És ha éppen tudni akarod, sohasem fogom elfelejteni. Érted? Soha!

Csend támadt, feszélyezett, nyomasztó csend. Három évvel ezelőttig Rick is nyomozó volt a Key West-i kapitányságon, azt megelőzően pedig Miamiban dolgozott rendőrként. Dörzsölt és rettenthetetlen zsaru volt, igazi harcedzett kopó, aki ha egyszer szagot fog, tévedhetetlen biztonsággal csap le az elkövetőkre.

Egy személyes tragédia volt az oka, hogy Rick áthelyezését kérte a tagadhatatlanul nagyobb karrierlehetőséget kínáló Miamiból. A feleségénél ugyanis méhnyakrákot állapítottak meg az orvosok, és a gyors lefolyású, különösen rosszindulatú betegség néhány hónap alatt végzett az asszonnyal. Rick tehát megözvegyült, és ráadásként a nyakába szakadt az ötéves Sam nevelésének minden gondja.

A lesújtott férfi visszatért a szülőföldjére, Key Westre. Úgy érezte, szüksége van a régi barátok támogatására, a családjára és egy nyugodt, békés lakóhelyre, ahol a fia felnőhet.

A helyi rendőrségnél persze tárt karokkal fogadták, s bár igaz, hogy bonyolult gyilkossági esetek megoldása helyett legfeljebb fegyveres rablások ügyében nyomozhatott, Rick hálásan elfogadta a kínálkozó lehetőséget.

Ám csak néhány hónapig élvezhette a csöndes kisváros nyugodt hétköznapjait. Épp kezdte visszanyerni a lelki békéjét, amikor egy éjjelen két fegyveres tört be az otthonába. Lövések dörrentek, és a kis Samet, aki a fegyverropogásra ébredve ijedten kifutott az előtérbe, eltalálta egy eltévedt golyó.

A szakértői vizsgálat pedig később kimutatta, hogy ez a bizonyos golyó Rick pisztolyából származott.

– Ha jól sejtem, ezzel akkor véget is ért a ma reggeli szíveslátás – jegyezte meg Val, majd a kávéját félretolva feltápászkodott.

– Most meg mit hülyéskedsz! – förmedt rá Rick. – Ülj vissza rögtön, ha nem akarod, hogy jól feneken billentselek!

A nyomozó somolyogva engedelmeskedett.

– Mármint te engem? Azt csak szeretnéd, barátocskám. Rég nem vagy formában, ez az igazság.

A két férfi nemcsak a származás tekintetében, hanem a megjelenés szempontjából is erősen különbözött egymástól. Val jóval alacsonyabb volt a barátjánál, és vékonyabb is, de szívós, szálkás izomzatú. Kubai őseitől örökölte sötét bőrét és fekete haját, míg Rick egy méter kilencven centire nőtt, szőke volt, és kék szemű.

– Gondolod? – pillantott le magára töprengőn. – Hiszen egy gramm felesleg sincs rajtam.

– Ez nem túlsúly, hanem edzettség kérdése. Az én testem halálos fegyver, miközben a tied…

Rick harsány nevetésben tört ki.

– Ezt a maszlagot a lányok kábítására találtad ki, mi? Azt hiszem, hamarosan kénytelen leszel valami újat kiagyalni, mert ezt a szöveget még a legholdkórosabb libák sem veszik be.

A mindmáig nőtlen Val, aki saját megítélése szerint a legnagyobb szoknyavadász volt a szigeten, elvigyorodott.

– Tévedsz, barátocskám. Lehet, hogy nem hiszed, de a nők sorban állnak a hálószobám előtt.

– Hogy oda ne rohanjak!

– Tudom, hogy nem könnyű lenyelned ezt a békát, de akkor is ez az igazság. A lányok odavannak értem. Ha akarod, néhanapján szívesen átengedek neked egyet-egyet – kacsintott pajzánul Rickre. – Vagy akár dupla randit is szervezhetek, úgy, mint a régi szép időkben.

– Köszönöm a jóságodat, de azt hiszem, megleszek nélküle.

– Hamarosan négy éve lesz, hogy Jill meghalt – mondta halkan Val. – Lassan észrevehetnéd, hogy a te életed megy tovább.

Rick elfordította a pillantását. A bár nyitott ajtajára pillantott, amelyen át láthatta a napsütötte utca egy négyszögletes darabját.

– A fickó, aki éppen kiment, mikor megjöttél, a feleségére panaszkodott. Irigyelt, hogy nem vagyok nős, és nekem közben csak az járt a fejemben, bárcsak Jill elég ideig élt volna ahhoz, hogy pokollá tudja tenni az életemet.

Val fojtott hangon szentségelt.

– Sajnálom, öregfiú. Nem így akartam…

– Rá se ránts, cimbora, ez az én bajom, nekem kell megbirkóznom vele.

Néhány pillanatig mindketten hallgattak. Aztán Val hirtelen kihörpintette a kávéját.

– Mennem kell. Hív a kötelesség.

– Történt valami érdekes?

– Á, semmi különös, csak eltűnt egy nő.

– Csak úgy? Egyik napról a másikra?

– Részletekről még nem tudok beszámolni – állt fel Val. – Mindössze annyit tudunk, hogy az Island National Bank számítógépes adatfeldolgozásért felelős részlegvezetője tegnap nem ment be dolgozni. Az egyik munkatársnője, aki egyben a barátnője is, megpróbálta elérni, de nem járt sikerrel. Amikor aztán a nő ma reggel sem jelentkezett, a barátnő értesített minket.

Rick homloka ráncba szaladt.

– Naomi Pearsonről van szó, ugye?

– Igen. Ismered?

– Ne felejtsd el, hogy mulatótulajdonos vagyok! Key West szinte minden állandó lakóját ismerem. – Rick eltöprengett. – De most, hogy jobban belegondolok, Naomi Pearsonnel egy üzleti ügyből kifolyólag találkoztam. Amikor a bárt megnyitottam, kölcsönt vettem fel a helyi banktól, és ha jól emlékszem, ő is jelen volt a szerződés aláírásakor. Remélem, nem esett semmi baja.

– Á, nem hiszem. Valószínűleg megismerkedett egy fickóval, és lelépett néhány hétre. – Val tréfásan tisztelgett. – Hát akkor, minden jót, pajtás, majd csörögj rám egyszer! Benne vagyok a telefonkönyvben.

5. FEJEZET

November 3. szombat,
16 óra 30 perc

– Üdv, főnök! – köszönt Mark Morgan a Rick's Island Hideawaybe lépve. – Van valami újság?

Rick az ajtónak háttal ült, tekintetét mereven a bár egyik sarkába felfüggesztett televíziókészülékre szegezte. A helyi televíziós társaság sugározta éppen a fél ötös híreket.

A válla fölött hátrapillantva az alkalmazottjára mosolygott, és megrázta a fejét.

– Semmi rendkívüli. Ha csak azt nem vesszük annak, hogy lépfeneriadó volt odaát, Homesteadben. Valami féltékeny őrült borítékban gyanús fehér port küldött a felesége munkahelyi címére.

– És mi volt az? – tudakolta Mark.

– Étkezési keményítő. De a riadó során lezárták és átvizsgálták az egész irodaházat, ahol a nő dolgozik. Néha komolyan nem értem az embereket… Mi lehet a céljuk egy ilyen ostoba megmozdulással?

– Biztosan azt hiszik, hogy nagyon vicces, amit csinálnak. De szerintem inkább szomorú.

Rick ismét a képernyőre meredt.

– No tessék. Hivatalosan is megerősítették, hogy az idei Fantázia Napokon sokkal kevesebben vettek részt, mint tavaly. – A Fantázia Napok, egy kilencnapos Halloween-rendezvény, mely nagyszabású Duval Street-i jelmezbállal ért véget, a legvadabb, legféktelenebb

buli volt, amelyet Mark valaha látott. – Hát, ha szerintük az idén kevesen voltak, akkor én inkább kihagynám azt a partit, amikor telt ház van.

Rick kikapcsolta a tévét.

– Libby telefonált, hogy késni fog.

– Nem gond. Amíg megjön, egyedül viszem a boltot.

Libby, az éjszakás pincérnő, rendszeresen elkésett. Igazi hamisítatlan bagolytípus volt: egész éjjel vígan bulizott, a nappalokat viszont átaludta. Így Rick a biztonság kedvéért mindig a szükségesnél félórával korábban rendelte oda.

Hát igen, Rick már csak ilyen volt. Teljes erőbedobást követelt az embereitől, ám nagyon elnéző is tudott lenni. Nagyvonalú volt, ugyanakkor a tökéletességre törekedett – már ha ilyen létezik egyáltalán. Pontosan tudta, mit akar, mégis hajlandó volt olykor kitérőkre, vagy akár nagyobb kerülőkre is: a fő, hogy valami úton-módon elérje az áhított célt.

És ez volt az, amit Mark a leginkább szeretett a munkaadójában. Szívesen dolgozott Ricknek, úgy érezte, Isten nagy jót tett vele, amikor útjába vezérelte ezt az embert.

Mint ahogy sok Key West-i, Mark sem élt még régóta a szigeten. Két évvel ezelőtt érettségizett le a Texas állambeli Humbie városka gimnáziumában, aztán családja nagy bánatára úgy döntött, hogy egyelőre elege van a tanulásból, világot akar látni. Miután egy ideig Amerika délnyugati részén kószált, egyszer eljutott Dél-Floridába, és innen már csak egy ugrás volt Key West.

Az állását is egy véletlennek köszönhette: Ahogy elhaladt a bár előtt, felfigyelt az üvegajtóra biggyesztett „Kisegítőt keresek” feliratra, bement, bemutatkozott és Rick azonnal alkalmazta. Mark nem tudta eldönteni, miért kapta meg azonnal az állást: azért, mert a főnöknek kedvező volt az első benyomása róla, vagy mert elárulta, hogy egy csepp alkoholt sem iszik. Ez utóbbi tulajdonság ugyanis ritka erénynek számított a szigeten.

– Hogy telt a napod? – kérdezte most Rick, miközben az ajtóhoz sétált.

Marknak önkéntelenül eszébe jutott a barátnője, Tara, akit pontosan három hónapja ismert. A nap folyamán legalább fél tucat sms-üzenetet küldött neki a mobiltelefonján, de a lány egyikre sem válaszolt.

Talán így akarja a tudomására hozni, hogy vége?

Megvonta a vállát.

– Egész tűrhetően – füllentette. – És az öné, Mr. Wells?

– Hasonlóképpen. Ha nem is kimagaslóan, de azért elég jól ment az üzlet. Ja, és reggel járt itt Val is.

– Akkor biztosan jól elbeszélgettek.

Mark a pulthoz lépett, és köténynt kötött maga elé. A floridai törvények szerint csak teljesen nagykorú, azaz a huszonegyedik életévüket betöltött személyek foglalkozhattak italméréssel, és mivel ő még csak húszéves volt, minden egyebet csinálhatott, csak éppen azt nem. Az ő feladata volt a készletek feltöltése, a mosogatás, a felmosás, az utcaseprés és így tovább. Nem túl igényes elfoglaltság egyik sem, az igaz, ám Mark pillanatnyilag nem is vágyott többre.

– Mivel kezdjek, főnök? – kérdezte, miközben Rick után lépegetett.

– Talán a használt poharak elmosásával, és aztán összetakaríthatnál egy kicsit, mielőtt beindul az esti nagyüzem. Töröld át az asztalokat és a székeket, és utána fel is moshatsz.

– Rendben.

Mark biccentett, és nekilátott a munkának, ám gondolatai közben szüntelenül Tara körül keringtek. Nem sokkal azután ismerkedtek meg, hogy megkapta ezt az állást Rick bárjában. A lány a barátaival szórakozott az egyik asztalnál, amikor valahogy egybekapcsolódott a pillantásuk, és mindkettejüket villámcsapásként érte az érzés…

Ez bizony szerelem volt, első látásra.

Üröm volt az örömben, hogy Tara mindössze tizenhét éves, vagyis még gimnazista, de végtére is már utolsó éves, jövő májusban végez.

Markot szerelme koránál sokkal jobban aggasztották a lány barátai. Tara egy nagyon összetartó baráti kör tagja volt, mely tulajdonképpen jobban hasonlított egy zártkörű klubra, mint egy kötetlen baráti csoportosulásra. Vad murikon vettek részt, ittak, kábítószereztek, és amennyire Mark Tara szavaiból kikövetkeztette, keresztbe-kasul szeretkeztek, mindenki mindenkivel.

A nézeteik is igen távol álltak Mark világképétől. Kizárólag a jelen érdekelte őket, a pillanat örömeért, az élvezetekért éltek, nem törődtek a jövővel, a jó ízléssel, az erkölcsökkel.

Amikor minderre fény derült, Mark felháborodott, és szakítani akart Tarával. Ám a lány megesküdött, hogy csak őt szereti, és szabadulni akar ebből a körből – így hát együtt maradtak.

A helyzet azonban máig sem oldódott meg, és Mark néha úgy érezte, Tara nem is nagyon igyekszik elszakadni a fura közösségtől.

Alighanem ma is velük töltötte az egész napot, morfondírozott a fiú, miközben vállán egy nagy tálca tiszta pohárral a bárhoz lépett. Biztosan együtt lófráltak a városban, és folytatták eddigi üzelmeiket. Talán újabb fiúk is felbukkantak, és…

Markot harag fojtogatta. Küzdött az érzés ellen, hiszen tudta, milyen pusztító erejű lehet a düh, milyen rombolást végezhet egy ember személyiségében. Nemhiába egyike a hét halálos bűnnek…

Tara rengeteget változott, bizonygatta magának. Hinnem kell neki, bíznom kell benne, hiszen szeretem!

Felsóhajtott. Elkeserítette, hogy Tara a legkisebb érdeklődést sem mutatja az ő vallásos meggyőződése iránt. Mark ugyanis egy szigorú baptista családban nőtt fel, s az ő életükben, amióta csak az eszét tudta, fontos szerepet játszott a hit. Mi több, egy ideig maga is prédikátori pályára készült, s csak a gimnázium utolsó évében változtatta meg döntését.

A családja persze megütközéssel fogadta a hírt. Kérlelték, győzködték, hogy gondolja meg magát, még a lelkészt is odacitálták, hogy beszélje le őrült ötletéről – mindhiába.

A fiú a fejébe vette, hogy neki előbb valami más dolga van a világban, bár, hogy pontosan mit ért ezen, azt nem tudta megmondani. A szüleinek azzal érvelt, hogy nem lehet lelkipásztor, és nem prédikálhat a bűnök ellen az, aki egyáltalán nem ismeri az életet. Hogyan biztathatná állhatatosságra a híveket egy olyan lelkész, akinek soha életében egyetlen kísértéssel sem kellett megküzdenie?

Mark most épp a pult mögötti polcokra pakolta a poharakat, és hallotta, hogy Rick a bár túlsó végében két turistával beszélget a legjobb horgászhelyekről, illetve arról, hol lehet vezetőt fogadni egy horgászkiránduláshoz. Mióta rádöbbent helyzetének fonák voltára, azt sem tudta, sírjon-e, vagy nevessen. Mi tagadás, ha meg akarta ismerni a bűnt, itt aztán kivehette belőle a részét bőven. Key Westen aki akart, nyakig járhatott a szennyben, ám Mark még harcolt, naponta megvívta a maga csatáját. Igaz, többnyire elvérzett a harcban.

Miután a poharakkal végzett, az asztalok és székek elrendezése kötötte le figyelmét. Gyorsan teltek a percek. Az idő múlását elsősorban a vendégek számának alakulásából lehetett megítélni. Már elkezdtek szállingózni a szórakozni vágyók, és Mark tudta, hogy hamarosan a csilláron is lógni fognak.

Időközben Libby is befutott, és javában enyelgett két törzsvendéggel, akik indításnak sört és pálinkát rendeltek.

Vajon hol volt Tara egész nap? Miért nem válaszolt az üzeneteire?

Mark arra gondolt, milyen furcsán viselkedett a lány az utóbbi időben. Idegesnek, szétszórtnak tűnt, és lépten-nyomon elsírta magát. Mintha fáradékonyabb is lett volna, mint egyébként, láthatóan fogyott, és sötét karikák éktelenkedtek a szeme alatt.

Talán nem is mondott igazat, amikor azt bizonygatta, hogy szereti őt? A barátai és a féktelen tivornyák bizonyára fontosabbak neki.

Közben a bárban a tetőfokára hágott a hangulat, így a fiúnak egy ideig nem volt ideje a magánéleti gondjain rágódni. Amikor azonban átmenetileg megfogyatkoztak a vendégek, azonnal kihasználta a

lehetőséget, és hátrament az irodába telefonálni. Tara otthoni számát hívta. Ahogy a lány hangját meghallotta, megkönnyebbülést érzett, és egyidejűleg elöntötte a düh.

– Hol a csudában voltál egész nap?

– Sehol – vágta rá elutasítón Tara.

– A nap folyamán legalább öt sms-t küldtem neked. Miért nem válaszoltál egyikre sem?

– Mert teljesen lemerült a telefonom. Alighanem tönkrement az akku.

Markot bűntudat mardosta, de felháborodást színlelve gyorsan sikerült elhessegetnie ezt az érzést. *Elvégre Tara akár vezetékes telefonon is elérhette volna itt a bárban – mármint ha el akarta volna érni.*

– No és teljesítetted végre az ígéretedet? – vonta felelősségre a lányt. – Megmondtad a barátaidnak, hogy mostantól nincs közötök egymáshoz?

– Nem értem, mi ütött beléd – méltatlankodott Tara. – Hiszen ma egyáltalán nem is találkoztam senkivel közülük. És egyébként sem tettem semmi rosszat…

A fiú nagy levegőt vett. Nem ez volt az első alkalom, hogy megbánta engedékenységét. Miért is nem volt erélyesebb, amikor felfedezte, kifélékkel barátkozik Tara? Miért is nem szakított vele azonnal?

– Megígérted, hogy egyszer és mindenkorra faképnél hagyod azt a bandát, már nem emlékszel?!

– Hidd el, ez nem olyan egyszerű. Te ezt nem értheted, Mark.

– Vagy talán nem is velük akarsz szakítani, hanem velem? Lehet, hogy ők fontosabbak neked, mint én?

– Nem! Szeretlek, és ezt te is pontosan tudod, csak… Ma egyszerűen nem…

Tara lenyelte a mondat végét, s a fiú szíve csordultig telt keserűséggel. *Kifogások, mindig csak a kifogások,* gondolta

csalódottan. *Ó, Istenem, miért kellett nekem a világ összes nőnemű lénye közül éppen ebbe az egybe beleszeretnem!?*

– Elegem van már ezekből a meddő vitákból, Tara. Torkig vagyok vele, hogy bár azt állítod, szeretsz, amint hátat fordítottál nekem, máris…

– Le kell tennem, Mark.

– Ne csináld ezt, kérlek! Egész nap aggódtam, mi van veled, most meg…

Rick dugta be a fejét az irodába.

– Szükségem van rád odakinn, Mark. Fejezd be mielőbb!

A fiú bólintott, és a magasba tartotta a hüvelykujját, hogy jelezze, már csak egy perc. Aztán, amikor a főnök eltűnt, megint megszólalt:

– Kérlek, ne akarj lerázni. Beszélgessünk!

– Találkozzunk később, rendben? – Mark a kagylóból hallotta, hogy Tarát hívják a szülei. – Miután végeztél a bárban… A szokott helyen, jó?

A fiú lenyelte csalódottságát.

– Biztos vagy benne, hogy el tudsz szabadulni? – kérdezte. – Legutóbb hiába vártalak.

– Most ott leszek. Tudod… – Tara hangja elcsuklott. – Nagyon szeretlek, Mark. – És még mielőtt Mark bármit felelhetett volna, bontotta a vonalat.

A fiú még hosszú másodpercekig állt ott, fülén a süket kagylóval, miközben ellentmondásos érzések kavarogtak a lelkében. Végül lerakta a telefont, és visszasietett a bárba. Rick lassan végigmérte, majd a homlokát ráncolva megkérdezte:

– Valami baj van?

Mark habozott. Baráti érzéseket táplált a főnöke iránt, azonkívül értelmes embernek tartotta – miért ne kérhetett volna hát tanácsot tőle?

Már éppen nyitotta a száját, hogy előrukkoljon az egész történettel Taráról és az ő furcsa nézeteket valló barátairól, ám ekkor észrevette, hogy Libby mellettük sündörög, és ugyancsak hegyezi a fülét.

Aztán meg az is eszébe jutott Marknak, hogy komoly következményei is lehetnek, ha eljár a szája. Tara még kiskorú, és bár nem feltételezte Rickről, hogy értesítené a lány szüleit, mi van, ha mégis… A törvény betűje szerint őt akár le is tartóztathatják liliomtiprásért.

Vagy ha büntetőügy nem is lesz a dologból, a szülők megakadályozhatják, hogy továbbra is találkozzanak.

Mark még nem ismerte Tara apját és anyját. Jóllehet már többször felvetette, hogy illendő volna bemutatkoznia, a lány minden ilyen alkalommal harsányan kinevette. A szülei nagyon szigorúak, magyarázta, és semmi esetre sem engednék, hogy egy nálánál idősebb, ráadásul nem is környékbeli fiúval barátkozzon. Így aztán mindenki előtt titkolniuk kellett a kapcsolatukat, senkinek, még Tara baráti körének sem árulták el, milyen komoly az ügy.

Mark tehát, miután mindez egy másodperc törtrésze alatt átcikázott az agyán, megrázta a fejét.

– Minden a legnagyobb rendben, főnök.

A Keresztények Paradicsoma templom magas falakkal övezett, csendes parkja maga volt az édenkert Mark és Tara számára. A kaput ugyan bezárták a sötétség beálltával, ám Tarának volt kulcsa hozzá, mivel azok közé az önkéntes segítők közé tartozott, akik idegenvezetést vállaltak az épületben.

Itt, ebben a parkban, a természet lágy ölén lettek először egymáséi. A puha fű volt a nyoszolyájuk, miközben valóságos illatfüggönyt vontak köréjük a közelben virágzó jázminbokrok, az olajfák és a gyömbér. Olyan tökéletes és olyan hihetetlenül édes volt ennek az éjszakának az emléke, hogy Mark hajlamos volt elfelejteni: bizony vétkeztek akkor éjjel.

Vétkeztek, hiszen nem voltak házasok, és ráadásul Tara még át sem lépte a nagykorúság küszöbét. Mindehhez járult még, hogy illetéktelenül hatoltak be Isten kertjébe, és mondhatni, az ő szeme láttára követték el bűnüket.

No de bűn-e egyáltalán szeretni valakit? Hiszen ők ketten megesküdtek, hogy sohasem hagyják el egymást.

Mark lelkiismeret-furdalástól gyötörve közeledett a kapu felé. Hajnali három óra múlt. Csöndes volt az utca, az egész város aludt már. A kapu résnyire nyitva állt.

Mark a válla fölött hátrasandított, mielőtt beosont volna rajta.

– Tara! – hívta a lányt, miközben behúzta maga mögött a kaput.

Valami mocorgásféle hallatszott az egyik fáról. Egy madár, mely feltehetően ott fészkelt, méltatlankodva kérte ki magának az éjszakai zavarást.

Mark összerezzent a vijjogásra, de amikor rájött, hogy ijedségre semmi oka, továbbhaladt előre a parkban.

– Tara! Merre vagy? Ma este nincs kedvem bujócskázni. Gyere elő, légy szíves!

Csigalassúsággal múltak a percek. Markon különös szorongás lett úrrá. Éppen harmadszor akarta szólítani a lányt, amikor Tara hirtelen előlépett a park végében álló egyik banyanfa mögül. Fehér ruhája miatt törékeny alakja élesen kirajzolódott a kert sötétjében.

A fiú örömébe, hogy végre láthatja szerelmesét, nem kevés düh is vegyült. Mintha Tara csak játszana vele és az érzéseivel.

– Mi ütött beléd? – vonta kérdőre, amikor odaért hozzá. – Már azt hittem, valami bajod esett. Vagy hogy egyáltalán el sem jöttél.

Tarán látszott, hogy sírt. Mark nedves orcájára tette a kezét.

– Mi az, kedves? Valami baj van?

A lány a tenyerébe temette az arcát, és lecsüggesztette a fejét. Hosszú, fekete haja selyemfüggönyként takarta el ujjait.

– Kérlek, beszélj! Mondj el mindent! – Mark elhúzta a lány kezét az arcáról, hogy a szemébe nézhessen.

– Terhes vagyok – zokogott fel Tara. – Ma voltam orvosnál, és ő azt mondta…

A düh és a féltékenység, mely egész nap gyötörte Markot, most szinte varázsütésre köddé vált. A hír ugyanakkor letaglózta, csak nehezen sikerült visszanyernie a hangját.

– Pedig… pedig annyira vigyáztam – motyogta, és a lány erre még kétségbeesettebben kezdett sírni.

No, én is szépen megvigasztaltam szegénykét, kapott észbe Mark, és elszégyellte magát érzéketlen megjegyzése miatt.

– Bocsáss meg, Tara… És kérlek, ne sírj. Szeretlek… Meglátod, minden rendbe jön.

– De hát hogyan jöhetne rendbe minden? Mit tehetünk… Hiszen egy abortusz rengeteg pénzbe kerül!

– Ki ne ejtsd még egyszer ezt a szót! – A fiú újra megragadta szerelmese kezét, és szenvedélyesen megszorította. Egyszerre minden kétsége eltűnt, és pontosan tudta, mit kell tennie. – Szeretjük egymást, és *ő,* aki a szíved alatt növekszik, a kettőnk gyermeke. Összeházasodunk, Tara. És felneveljük a kicsit.

– De hát… Hiszen mindketten olyan… Ó, Mark, úgy félek!

– Majd én vigyázok rád, Tara. Bízz bennem!

A lány ajka tétova mosolyra húzódott.

– És boldogok leszünk, ugye? – rebegte elfúló hangon. – Boldogok, amíg csak élünk…

A hangjában félelem vibrált. Félt, mint valami kisgyerek. Hiszen túl fiatal is ahhoz, hogy anya és feleség legyen.

Mint ahogy Mark sem volt sem elég idős, sem elég érett ahhoz, hogy vállalja a felelősséget, melyet egy kisgyermek jelent. Ami pedig az anyagi lehetőségeiket illeti, arról jobb nem is beszélni…

A fiút hirtelen páni félelem fogta el. Mi ez az egész? Mibe készül fejest ugrani? Tara olyan dolgokba keveredett, amelyekre ő még gondolni is csak megvetéssel és undorral tudott. Vajon képes lesz-e megváltozni a lány? Meg tud-e felelni a szerepnek, amely egy lelkész hitveseként reá vár? Tud-e majd példát mutatni közös gyermekeiknek?

Bár kicsit már késő ezen töprengeni.

Hiszen hamarosan gyermekük születik. Szülők lesznek.

Erőt kellett vennie magán, ha másért nem, Tara kedvéért. Nem mutathat gyöngeséget, nem árulhatja el, maga is mennyire

bizonytalan. Ha határozottan megmutatja a bajból kivezető utat, a lány követni fogja. Hiszen bízik benne. És persze szereti…

Mint ahogy Mark is szerette őt.

Gyöngéden magához ölelte Tarát.

– Emlékszel még, kedves, mit meséltem az idejövetelemről? Egyszer csak az a különös érzésem támadt, hogy ide kell jönnöm Key Westre. Mintha a nevemen szólított volna valaki. Ugye emlékszel? Már akkor is meg voltam győződve arról, hogy Isten vezetett erre a helyre, csak az okát nem tudtam, azt, hogy mi a szándéka velem.

– Igen, emlékszem. De hogy jön ez most ide?

– Úgy, hogy te vagy az ok. Isten hozzád vezetett. Ő akarta úgy, hogy megfoganj, Ő akarta, hogy egy család legyünk.

A lány felnézett.

– Tényleg így gondolod?

Annyi remény, annyi bizakodás vegyült a hangjába, hogy Mark torka elszorult.

– Biztos vagyok benne – szögezte le eltökélten, és egyszerre különös nyugalom szállta meg. – Hidd el, ennek így kellett történnie. Bennünket egymásnak szánt az ég. Isten fogja a kezünket, nincs más dolgunk, mint hogy kövessük.

6. FEJEZET

November 5. hétfő,
8 óra 45 perc

Carla Chapman nyomozó befogott orral hajolt Larry Bernhard oszladozó maradványai fölé.

Nagyon úgy festett, hogy a férfi anyaszült meztelenül leugrott a második emeleti erkélyről. Arccal előre zuhant a kövezetre, és

láthatóan nem halt meg azonnal. Noha igen súlyos sérüléseket szenvedett, néhány métert még csúszott a földön, vérnyomokat hagyva maga után, és csak azután lehelte ki a lelkét.

Szerencsétlen flótás, gondolta Carla. Mennyit szenvedhetett!

Ekkor hirtelen észrevett egy orvosságos fiolát, mely a férfi bal válla alól kandikált ki. Lehajolt, és anélkül hogy megfogta volna, kibetűzte a feliratot. Nyugtató…

Nos, akkor talán mégsem szenvedett olyan sokat, vette fontolóra Carla, majd felegyenesedett, és a máris forrón perzselő novemberi napba hunyorgott. Az időjárás-előrejelzés ismét harminc fok fölötti hőmérsékletet jósolt, vagyis ugyanolyan pokoli forróságot, mint amilyen az elmúlt három napot is jellemezte.

A holttest pedig láthatóan jó ideje pörkölődött már a kövezeten. Igazságügyi orvosszakértő legyen a talpán, aki meg tudja állapítani Larry Bernhard halálának pontos időpontját, gondolta a nyomozó. A meleg ugyanis jelentősen felgyorsítja a bomlási folyamatot, és a szokásos vizsgálati módszerek, mint amilyen a hullamerevség vizsgálata, a bőrszín, valamint a test hőmérsékletének ellenőrzése, egy ilyen esetben nem sokat érnek.

De ez legyen a kórboncnok gondja.

Carla felnézett, és szemügyre vette Bernhard házvezetőnőjét, aki a bejárati ajtóban állt. Szegény asszony úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban elájulhat. Szeme tágra nyílt a rémülettől, arcából kifutott minden vér. Egykori munkaadója földi maradványaira meredt, s miközben a rózsafüzért morzsolgatta, ajkai némán mormolták az imát.

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled…

Carlának váratlanul ugrottak be az egykor unalomig ismételgetett szavak. Az idejére sem emlékezett, mikor imádkozott utoljára, arra meg különösen nem, mikor vett részt legutóbb misén. Gyanította, hogy nem sokkal az elsőáldozását követően…

Bocsáss meg, Atyám, mert vétkeztem…

Hogy is volt az annak idején? Valamennyi bűnét meg kellett bánnia, hogy feloldozást kapjon, vagy csak azokat, amelyekre vissza tudott emlékezni?

– Elmehetek, kérem?

Carla ismét a házvezetőnőre pillantott, és hirtelen nagyon megsajnálta. Mekkora megrázkódtatás lehetett számára, hogy kora reggel, amikor munkára jelentkezett, neki kellett felfedeznie kenyéradó gazdája összezúzódott, legyekkel borított tetemét! Nem kezdődött valami szépen a napja. És a folytatás sem lesz sokkal jobb, hiszen Bernhard halálával egyúttal a munkáját is elveszítette.

– Bemehet, ha akar, de kérem, az épületet ne hagyja el. Fel kell tennem önnek néhány kérdést.

Az asszony megkönnyebbülten biccentett, és eltűnt a házban. Carla utána pillantott, majd felnézett az erkélyre, ahol Val Lopez, a felettese állt.

– Szüksége van rám, hadnagy úr?

– Úgy is mondhatjuk. Ha odalenn végzett, jöjjön fel, legyen szíves!

– Máris indulok. Egyébként találtam egy üres gyógyszeres fiolát. Eredetileg nyugtató volt benne.

A rangidős nyomozó bólintott.

– Feltehetően Dom Perignon pezsgővel öblítette le. Ez némiképp megkönnyítette számára a landolást. De a gyilkosságiak majd eldöntik, így történt-e. Már útban vannak ide.

Anélkül hogy Bernhard porhüvelyére akár csak egyetlen pillantást is vetett volna, Carla átvágott a belső udvaron, és bement a házba. Ugyanazt az ajtót választotta, amelyiket a házvezetőnő.

Hatalmas télikertbe csöppent. Álmélkodva nézett körül. A padlót francia járólapok borították, fehér, fonott bútorokat és szebbnél szebb trópusi növényeket látott mindenfelé. A karosszékekben és a kanapékon vidám virágmintás párnák csábítottak pihenésre, az óriási, kétszárnyú ablakokon fehér spaletták, a plafonon lágyan zümmögő ventilátor.

Jellegzetesen dél-floridai itt minden, gondolta Carla. Sőt jellegzetesen Key West-i.

A hat év alatt, amióta itt élt, volt alkalma tanulmányozni ezt a lakberendezési stílust: a könnyedséget és az életörömöt, amely tulajdonképpen az egész szigetre jellemző volt, s amely mindent áthatott ezen a háromszor négy mérföldes földdarabon. Az ételeket, a zenét, a ruhákat, és persze az embereket is, akik soha semmit nem kapkodtak el, gondtalanok voltak, és életvidámak.

Carla számára ez szerelem volt az első látásra. Valóságos paradicsomnak látta Key Westet, édenkertnek, ahová még vízum sem szükségeltetik. Ezt a helyet világok választották el küzdelmes gyermekkora színterétől, a pennsylvaniai Pittsburgh iparvárostól.

A télikert egy elegáns nappalival volt határos, melyen átvágva Carla a kétemeletes, márvánnyal borított, kristálycsillárral megvilágított előcsarnokba jutott. Innen látványos lépcsősor vezetett a felsőbb szintekre.

A második emeleti hosszú folyosót puha, bolyhos padlószőnyeg fedte, olyan vastag, hogy Carla lábujjai egészen belesüppedtek volna, ha enged a kísértésnek, és lehúzza a cipőjét meg a harisnyáját.

Ám Val ekkor megjelent a folyosó végén, az egyik ajtónyílásban.

– Erre jöjjön!

A hálószobában elképesztő fényűzés fogadta őket. Középen egy hatalmas, mennyezetes ágy terpeszkedett, láthatóan valamely ritka, értékes fafajtából faragták. Az ágynemű a legfinomabb, hűvös fényű szaténból, a baldachin bársonyból készült, és öklömnyi rojtok díszítették. A falakon jobbra-balra aranykeretes, metszett tükrök csillogtak, sőt egy ugyanilyen volt az ágy fejénél is.

Ez már döfi! Ez a fickó aztán tudta, hogyan kell élni. És szemlátomást nem győzött betelni a pompával, amely körülvette.

– Nos, mit gondol? – kérdezte Val a fejét félrehajtva, kezét csípőre téve.

Carla a főnökére emelte a tekintetét, és önkéntelenül az jutott eszébe, milyen átkozottul jóképű ez az ember.

Nagy kár, hogy soha egyetlen pillantásra sem méltatta őt.

– Azt gondolom, hogy Larry Bernhard egy gátlástalan, öntelt, beteges szexualitású alak volt.

Val kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Valóban?

– Nézze csak meg ezeket a tükröket! – mutatott körbe Carla. – Úgy tűnik, mintha a barátunk módfelett kedvelte volna a hölgytársaságot.

– Hát igen. Ha az embernek pénze van, gyakorlatilag mindent megvehet – bólogatott a nyomozó, és mintha csipetnyi keserűség bujkált volna a hangjában. – Úgy is mondhatnánk, hogy az a szerelem nemzetközi nyelve.

Carla némán helyeselt. Megértette felettese lehangoltságát, annál is inkább, mert neki sem volt valami jó a kedve.

Arra gondolt, hogy míg a férfiak a vagyonukkal igyekszenek elkápráztatni a gyengébbik nemet, a nők mindenekelőtt a fiatalságukkal és a szépségükkel arathatnak. A karcsú, hajlékony test, a feszes bőr, a gömbölyű keblek – ezek azok a kellékek, melyek nélkül nehéz felkelteni a reménybéli partnerek érdeklődését.

És a belső szépség? Az talán semmi? Az okosság, a hűség és a jó szív már nem is számít?

Ahogy körbepillantott, meglátta magát az egyik tükörben. Akaratlanul szemügyre vette homokszínű, napszítta haját, fitos orrát, egymástól távol ülő, két barna szemét. Meg persze a rengeteg szeplőt, a túlzásba vitt napfürdőzés eredményét.

Jókora gombóc kúszott fel lassan a torkába, mert megdöbbentően öregnek látta saját magát. Hol volt már az az őzikeszemű huszonnégy éves csitri, aki úgy ruccant le hétvégére Key Westre, hogy csak egy parányi bikinit és egy rúzst csomagolt be az útra?

Hat éve már ennek… Hihetetlen, hogy röpül az idő. Idén januárban ő is belépett a harmincasok táborába.

Carla nagyot nyelt, ahogy megrohanták az emlékek. A fickót, akivel idejött, hamar lerázta, menthetetlenül beleszeretett viszont a

szigetbe és az itteni életbe. Ámbár, mint ahogy az a nyári szerelmeknél lenni szokott, ez az érzés is szalmalángnak bizonyult. Nagy lobogással, látványosan égett, amíg égett, de gyorsabban kihunyt, mint azt Carla gondolta.

Nem mintha megbánta volna, hogy ideköltözött, ó nem. De tény, hogy az itteni életet inkább a huszonéves bikinitulajdonosoknak találták ki. Azoknak, akik rajonganak a nap éltető sugaráért, nem pedig félnek tőle, mint a bőre miatt aggódó Carla is.

Immáron a szigeten megforduló tömérdek ember, a sok ellenkező nemű sem vonzotta, hiszen azok csak a kalandot keresték, ő pedig biztonságra, megnyugvásra, családra vágyott.

Vagyis szép lassan szembe kellett néznie a ténnyel, hogy hajadonként, gyermektelenül fogja bevégezni életét.

– Maga szerint úgy néz ki ez a szoba, mint egy bűntény színhelye? – kérdezte meg váratlanul Val.

Carla megütközve nézett főnökére.

– Bűntény? Hiszen nyilvánvalóan öngyilkosságról van szó, nem?

– Nincs búcsúlevél.

– Akik levetik magukat egy emeleti erkélyről, nem feltétlenül szoktak búcsúlevelet írni.

Carla végighordozta pillantását a szobán. A szétdúlt ágyat leszámítva a helyiségben olyan rend volt, hogy le lehetett volna fényképezni egy lakberendezési magazin számára. Bernhard minden jel szerint felriadt álmából, kiment az erkélyre, és ugrott…

Carla megrázta a fejét.

– Vajon miért lesz öngyilkos valaki, akinek mindene megvan? – töprengett fennhangon, és miután Val nem válaszolt, a homloka ráncba szaladt. – Gondolja, hogy valaki átsegítette az erkélykorláton?

– Nem tudom. De pillanatnyilag nem is ez foglalkoztat. Sokkal inkább ez az elképesztő fényűzés. Mintha ez a fickó egy indiai alkirály lett volna, és nem banktisztviselő.

– Mint alelnök, biztosan szép pénzt keresett a bankban – vélekedett Carla.

– De az Island National nem tartozik a legjelentősebb pénzintézetek közé. És minél kisebb a bank, annál kisebb a fizetés is. Jöjjön csak, mutatok valamit!

Val a fürdőszobába vezette beosztottját, amely nemcsak óriási volt, de ugyanolyan pompázatosán felszerelt is, mint a ház egésze. Az aranyarmatúrás márvány fürdőkád akár medencének is beillett volna: négy ember is kényelmesen elférhetett benne. Sarkain aranyozott kerubszobrocskák tálakat emeltek a magasba, ezekből nyilván a víz csobogott alá, ha a gazda is úgy akarta.

Mint ahogy a hálóban, itt is mindenütt tükrök voltak, gondosan úgy elrendezve, hogy a megfelelő helyen ülő szemlélő figyelmét semmi sem kerülhette el. Fönt az egyik sarokban még egy televíziókészüléket is elhelyeztek.

– Rém hivalkodó – húzta el a száját Carla.

– Nem a berendezést akartam megmutatni. Sokkal inkább ezt itt. – Val Lopez a mosdószekrény mögött megnyomott egy rejtett gombot, és a mosdókagyló alatt lassan félresiklott egy fából készült ajtó. A rejtekhelyen a legkülönfélébb kábítószerek voltak por, illetve tabletta formájában, valamint a használatukhoz szükséges segédeszközök, például tükör és borotvapenge.

– Ejha! – A meglepett Carla még rittyentett is egyet elképedésében. – Ecstasy és kokain… Némi adalék a szolid, tiszteletre méltó bankár jelleméhez, aki talán még a pizsamájához is nyakkendőt kötött.

– Nagyon úgy tűnik, hogy a fickó semmi jótól nem tartóztatta meg magát. Ide süssön!

A férfi kihúzta az öltözőasztal egyik fiókját; benne katonás rendben sorakoztak a receptköteles gyógyszerek fiolái.

Carla felhúzott egy gumikesztyűt, mely helyszíneléskor mindig ott volt a zsebében, és közelebbről is megvizsgálta az üvegcséket. Altatók, nyugtatok, feszültségoldók, hangulatjavítók… Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere.

– Úgy tűnik, komoly gyógyszergondjai voltak a barátunknak – állapította meg.

– Az ám. És nézze csak: valamennyi fiolán ugyanannak az orvosnak a neve áll. Keresse fel, legyen szíves, a doktor urat, és tudja meg, mi célból írta fel Bernhardnak ezeket a tablettákat! Kérdezzen rá arra is, lehetett-e kedvezőtlen hatással ez a gyógyszer-kombináció a beteg lelki egyensúlyára!

– Rendben.

– Charlie-t értesítette már?

– Természetesen.

Charlie volt a helyi temetkezési vállalkozó. Az ő hűtőkamrájában tárolták a holttesteket, míg az igazságügyi orvos szakértő meg nem érkezett.

A két nyomozó visszasétált a hálószobába. Carla a főnökét nézte, aki vizsla tekintettel pásztázta végig a helyiséget. Valentine Lopez az egyik legravaszabb fickó volt, akit valaha ismert, s ezért szerette megfigyelni munka közben. Mióta csak együtt dolgoztak, tisztelettel, sőt alázattal adózott a férfi nem mindennapi képességeinek.

– Itt valami nem stimmel – mormolta Val. – Ezt a házat, ezt az életstílust csak egy sokszoros milliomos engedheti meg magának.

– Talán jómódú a családja – vélekedett Carla. – Esetleg kábítószer-kereskedelemmel tett szert némi mellékesre.

– Elképzelhető – bólintott rá Val. – Ha itt végzünk, menjen el, kérem, az Island National Bankba és beszéljen Bernhard főnökével! Kérdezze meg, mennyit keresett, milyen volt a családi háttere, örökölt-e mostanában, nyert-e a lottón, meg ilyesmi.

Carla előhúzta a jegyzetfüzetét, és szóról szóra felírta Val kérdéseit. Józan volt, megbízható és lelkiismeretes; igazi hűséges munkagép. És büszke volt rá, hogy ilyen.

Ugyanakkor tisztában volt azzal is, hogy nem egy briliáns elme. Feltehetően sohasem fogják rábízni a nagy port felverő, bonyolult eseteket, és az sem valószínű, hogy éppen ő talál majd rá egy ügy

utolsó, hiányzó mozaikkockájára, mely nélkül nem állhatott volna össze a kép.

Hát igen. Sajnos semmi esélye, hogy valaha is eljusson oda, ahová Val Lopez vagy Rick Wells, és felkerüljön a *Key West-i Polgár* címlapjára.

Ahogy Rickre gondolt, elszorult a szíve. Valaha munkatársak és jó barátok voltak. Csakhogy ő ostobán beleszeretett a férfiba, és ezzel mindent elrontott. Rick ugyanis még nem érett meg az új szerelemre. Feleségének, majd később fiának elvesztése mély érzelmi válságba sodorta, ahonnan előbb ki kellett evickélnie.

És mintha nem lett volna épp elég nagy butaság távolról imádni a férfit, Carla gyakorlatilag odadobta magát neki; engedte, hogy Rick – egyfajta vigasz gyanánt – használja a testét. Részint sajnálta a szenvedő férfit, részint meg volt győződve róla, hogy Rick hálás lesz önzetlen segíteni akarásáért. Úgy számított, a hálából lassan kibontakozhat a vágy, abból pedig egy igazi, mély érzelmeken alapuló kapcsolat.

Ó, milyen vak volt, milyen ostoba! Pontosan az ellenkezője történt annak, amit várt. Rick mély fájdalmából felocsúdva rádöbbent, milyen sokat jelent Carlának, és utolsó gazembernek érezte magát. Úgy vélte, megbocsáthatatlan, amit tett; az, hogy nem tudta szeretni, csak kihasználta a lányt. Hát így lett vége, még mielőtt igazán elkezdődhetett volna.

És mégis… Carlának most is úgy fájt a szíve, ha visszagondolt erre az időszakra, hogy majd megszakadt.

– Beszéljen a házvezetőnővel, mielőtt a bankba megy! – folytatta Val a fejét oldalt hajtva, mintha az épp most betoppanó újabb rendőrök okozta hangzavarra figyelt volna a földszinten. – Tudakolja meg, volt-e valami feltűnő Bernhard viselkedésében mostanában, kikkel érintkezett, volt-e szeretője, és így tovább. – Vetett egy pillantást az órájára, aztán elindult az ajtó felé. – A családjával is fel kell vennünk a kapcsolatot. Úgy tudom, elvált, és felnőtt gyerekei vannak. Értesítsen, ha megtud valami fontosat!

– Természetesen – motyogta Carla, tekintetét fel sem emelve a jegyzettömbről. – Akarja, hogy itt is körülnézzek még egyszer?

– Felőlem nyugodtan szimatolhat, de én már minden zugot átkutattam. És még csak ezután jönnek a nyombiztosítók.

– Igaza van. – Carla összecsapta a noteszt. – Csak ön után, hadnagy úr!

Együtt mentek le a lépcsőn, ám az előcsarnokban elváltak útjaik. Carla a konyhába igyekezett a házvezetőnőhöz. Az asszony az asztalnál ült, és kábán meredt maga elé. Mikor a rendőrnő megszólította, zavartan hunyorgott.

– Elnézést, megismételné? Egy kicsit elkalandoztam.

– Biztos, hogy jól érzi magát?

– Hát… Tulajdonképpen fogalmam sincs, mit tegyek. Ott a szennyes… Meg be is kellene vásárolnom…

A hangja elcsuklott, és Carla megint megsajnálta.

– Azt hiszem, hamarosan hazamehet – mondta gyengéden. – Csak néhány kérdést szeretnék feltenni, nem sokat, ígérem.

A nő bólintott, mire Carla a jegyzetfüzete után nyúlt.

– Hogy hívják?

– Maria Charez.

– Mióta dolgozik Mr. Bernhardnak?

– A múlt hónapban volt egy éve, hogy elkezdtem.

– És mi volt a benyomása a munkaadójáról? Nem viselkedett furcsán az utóbbi időben?

Az asszony a fejét rázta.

– Nem tűnt levertnek, morózusnak?

– Egyáltalán nem, szerintem inkább nagyon is derűsnek látszott. Legalábbis velem mindig nagyon kedves és nagyvonalú volt, soha egy rossz szava sem volt hozzám.

– Hogy érti azt, hogy nagyvonalú volt?

– Például most csütörtökön is, amikor a lányom megbetegedett… Mr. Bernhard hamarabb hazaengedett, beleegyezett, hogy három

napig otthon maradjak ápolni az én kicsikémet, és megígérte, hogy kifizeti a teljes béremet.

– Aha. Egyébként milyen főnök volt?

– Udvarias. Bármit mondott, mindig hozzátette: „kérem” vagy „köszönöm”. – A házvezetőnő szeme könnybe lábadt. – És a szemembe nézett, ha beszélt velem. Nem sok munkaadómról mondhatnám el ugyanezt.

Carla pontosan értette, miről beszél. A gazdagok rendszerint nem vették emberszámba a háztartási alkalmazottaikat. Átnéztek rajtuk, mintha ott sem lettek volna. Elvégre nekik az a dolguk, hogy engedelmeskedjenek, ezért kapják a fizetésüket. Miért kellene akár egyetlen pillantásra vagy, ne adj’ isten, néhány szóra méltatni őket?

A házvezetőnő egy darabig a kezét bámulta, ám kisvártatva Carlára nézett.

– Vajon miért… Hogy tehetett ilyen szörnyűséget?

– Éppen azon munkálkodunk, hogy ezt kiderítsük. Ezért van szükségünk a segítségére. – A nő beleegyezőn biccentett, mire Carla folytatta: – Hallottam, hogy Mr. Bernhard elvált. Meg tudná mondani, pontosan mikor?

– Majdnem egy éve már. Tavaly, karácsony előtt történt. Tudja, ez a második asszonyka afféle elkényeztetett nebáncsvirág volt. – A házvezetőnő arca enyhe rosszallásról árulkodott. – És nagyon fiatal is.

Carla felvonta a szemöldökét.

– Második? Hát volt egy első Mrs. Bernhard is?

– Igen, valamikor réges-régen. Attól az első feleségétől gyermekei is születtek Mr. Bernhardnak. De ők már felnőttek azóta.

Carla lefirkantott valamit a jegyzettömbjébe.

– És mi a helyzet a barátnőkkel? Volt valaki, akivel rendszeresen találkozott?

– Nem tudok ilyenről. Gyakran rendezett partikat, és olyankor mindig több lányt meghívott.

Több *lányt.* Carlának megkeseredett a szája íze. Tapasztalata szerint minél öregebb és gazdagabb volt egy férfi, annál jobban kedvelte a zsenge pipihúst. Egy harmincas nőre ezek az ínyencek már rá sem néznének

– Jelen volt az ilyen házi mulatságok alkalmával?

– Nem, de egyszer… Á, mindegy, nem fontos.

– Lehet, hogy nagyon is fontos – bizonygatta Carla. – Szóval? Mit akart mondani?

Az asszony az ölébe ejtette összekulcsolt kezét, ám a rendőrnő így is észrevette, hogy az ujjai reszketnek.

– Tulajdonképpen nem is egyszer, hanem kétszer fordult elő, hogy reggel, amikor megjöttem, még itt voltak a lányok. Egy másik alkalommal pedig… képeket találtam az egyik fiókban.

– Úgy érti, fényképeket? – kapta fel a fejét Carla. – A lányokról?

Az asszony lesütötte a szemét.

– Úgy szégyellem magam… Nem is lett volna szabad megemlítenem… Mr. Bernhard megneheztelne rám.

– Mr. Bernhard halott. És ha őszintén megosztja velünk, amit tud, talán megfejthetjük, miért kellett meghalnia. Hol találta a képeket?

– Megmutatom.

A házvezetőnő gazdája hálószobájába vezette Carlát, és megállt az egyik komód előtt. A helyszínelők fel sem pillantottak jöttükre. Aztán kihúzta a legfelső fiókot, és félretolta a szépen összehajtogatott textil zsebkendőket.

– Véletlenül bukkantam rá rendrakás közben. Nézze csak…

A fiók dupla fenekűnek bizonyult, ám a titkos rekesz most üresen tátongott.

– Tudta Mr. Bernhard, hogy megtalálta a fotókat?

– Dehogyis… Mikor megláttam, mi van rajta, annyira megszégyelltem magam, hogy rögtön visszatettem az egész paksamétát. – Az asszony elvörösödött, majd lopva odasandított az ágy mellett térdelő rendőrre. – Imádkoztam érte, tudja? – súgta oda

Carlának. – Hogy Isten bocsássa meg neki ezeket az erkölcstelenségeket.

Bárhogy igyekezett is, ennél többet nem tudott kiszedni belőle a nyomozó. A lányok a képeken nyilván nem csupán nagyon fiatalok voltak, de félreérthetetlen helyzetben örökíthették meg őket. Azt persze hiába is kérdezte volna a házvezetőnőtől, vajon kiskorúak voltak-e azok a bizonyos leányzók. Az asszonynak láthatóan sejtelme sem volt róla, milyen sok volt a gazdája rovásán.

Bizonyos bűnöket a halál sem tud meg nem történtté tenni, gondolta Carla, mikor fellépett a központi szigetre induló kompra, és vetett egy utolsó pillantást Larry Bernhard házára.

7. FEJEZET

November 5. hétfő,
10 óra 15 perc

A Key West-i rendőrkapitányság épülete az óvárosban, az Angela Streeten állt. A Dél-Floridára annyira jellemző, rózsaszínűre mázolt, stukkókkal díszített jókora házban kaptak helyet az önkormányzat irodái is. A kifakult, meglehetősen leromlott állagú épület, melyet buja, zöld fák, virágzó bokrok és vadul burjánzó gaz vett körbe, egyáltalán nem úgy festett, mint a bűnüldözés fellegvára.

De mint tulajdonképpen minden, amivel Liz mostanáig a szigeten találkozott, viharvertsége ellenére is fesztelenséget, könnyed természetességet sugárzott.

Liz pakolással töltötte a hétvégét, de persze jutott ideje tervek kovácsolására, valamint arra is, hogy kicsit körülnézzen a szigeten. Eleinte gyalogosan kószált, később egy saroknyira az irodájától felfedezett egy kölcsönzőt, ahol bérelt egy motoros rollert.

Lelkileg persze nagyon megviselte ez a hétvége, hiszen minden, amit látott, Rachelre emlékeztette. Mikor a nővére megérkezett ide, szinte naponta felhívta, és rengeteget mesélt a szigetről, az itteni emberekről és a templomról, melyben szolgálatot teljesített. Élénk színekkel ecsetelte a növényzet buja szépségét, a piros, rózsa- és narancsszínű virágokat, a sokféle pálmát. Ódákat zengett a helyi építészetről, melyet a viktoriánus, a latin és a karibi stílus érdekes egyvelegeként írt le.

Most, hogy Liz a saját szemével is láthatta mindezt, újra hallani vélte Rachel izgatott hangját. Lassan kezdte megérteni a nővérét, kezdett rájönni, miért szeretett bele első látásra Key Westbe.

Valahányszor azonban erre gondolt, éles fájdalom hasított a szívébe. Hogyan láthatja szépnek azt a vidéket, mely elragadta tőle egyetlen testvérét?

Liz igyekezett az előtte álló feladatra, nevezetesen Lopez hadnaggyal való találkozására összpontosítani. Ez volt az első és legfontosabb pontja a tervnek, melyet a hétvégén kieszelt. Abban reménykedett, rá tudja beszélni a rendőrtisztet, hogy újra elővegye Rachel ügyét. El akarta mondani neki, hogy ő addig nem nyugszik, míg ki nem deríti, mi történt a nővérével. És eltökélte, hogy nem távozik a rendőrségről, míg betekintést nem nyert a testvére eltűnésével foglalkozó aktákba.

Ahogy erre gondolt, idegesen felnevetett. No persze, a nagy és erős Liz Ames, aki megfélemlíti Lopez hadnagyot! Éppen most, a jelenlegi lelkiállapotában, amikor úgy érezte, még egy kis feszültség, és görcsbe rándult gyomra biztosan nem bírja tovább…

Nagy levegőt vett, hogy émelygését leküzdje, aztán kihúzta magát, és felment az épületbe vezető lépcsőn. Nem kért időpontot, úgy gondolta, előnyösebb helyzetből indul, ha meglepi a férfit. Mert abban biztos volt, hogy Lopez hadnagy csöppet sem fog örülni a látogatásának.

Miután belépett az épületbe, a bal oldalon lévő irányítópult felé indult. A pult mögött ülő ötvenes hölgy bátorító mosollyal üdvözölte.

Nem mindennapi látványt nyújtott: kora ellenére a tizenévesek divatját követte, hajában pillangó formájú, jókora hamis kövekkel díszített csatok csillogtak.

– Segíthetek valamiben, kedvesem? – kérdezte szívélyesen.

Liz megpróbálkozott egy magabiztosnak szánt mosollyal.

– Lopez hadnagyot keresem. Az irodájában van?

– Megmondaná a nevét, kérem?

– Elizabeth Ames.

– Bejelentkezett hozzá?

– Nem. De tudni fogja, miről van szó.

– Hát jó. – A recepciós elővette a látogatók könyvét. – Tessék… Ide írja be a nevét, legyen szíves! Addig én megkérdezem Lopez hadnagyot, felmehet-e hozzá.

Liz szíve a torkában dobogott. íme, eljött az igazság pillanata. Odafirkantotta a nevét, aztán átsétált a néhány méterrel arrébb levő társalgóba, de nem ült le. Hallotta, ahogy a recepciós hölgy valami Becky nevű nőt kérdez arról, ráér-e Val pillanatnyilag.

Liz elgondolkodva bámulta a kopott műanyag székeket, és igyekezett leküzdeni idegességét. Ismerte a rendőröket, tudta, mit várhat tőlük hasonló helyzetben, mert a munkájából adódóan az elmúlt néhány évben gyakran volt dolga a hatóságokkal. Például, amikor válsághelyzetben lévő családokon próbált segíteni, vagy éppen fiatalkorú bűnözőket istápolt. Hat hónapig még egy állami javító-nevelő intézetben is volt szerencséje dolgozni, közvetlenül mielőtt önállósította volna magát. Mondhatni, itt esett át a tűzkeresztségen, hiszen rengeteget tanult, tömérdek tapasztalatot szerzett.

Többek között a rend éber őreiről is. Tudta róluk, hogy büszkék, öntudatosak, de azt is, hogy néha képesek nagyon gorombák és nyakasok lenni. Tisztában volt vele, hogy egyetlen hibát sem szabad elkövetnie. Mert Valentine Lopez igen sokat segíthet, ha megnyeri a tervének, ellenkező esetben azonban akár keresztbe is tehet neki.

– Lopez hadnagy az irodájában várja önt. Tudja, merre van, vagy elmagyarázzam?

Liz megfordult, és a recepciós hölgyre pillantott.

– Először vagyok itt.

– Menjen fel ezen a lépcsőn! – mutatta a hölgy. – Ha felért, forduljon jobbra! A hadnagyé a keresztben osztott ajtó. Nem lehet eltéveszteni. És ne aggódjon, kedvesem! Val Lopez igazi kincs mindenkinek, aki a jó oldalon áll.

Aki a jó oldalon áll… Vajon miért nem nyugtatja meg ez a nagyon is egyértelmű megjegyzés?

Liz követte a recepciós utasításait, és valóban könnyen megtalálta Valentine Lopez irodáját. A különös, középen kettéosztott ajtó felső része nyitva állt. Liz megkocogtatta az ajtókeretet.

– Lopez hadnagy? – kérdezte udvariasan.

A nyomozó felpillantott, és elmosolyodott. Lizt két dolog lepte meg mindjárt az első pillanatban: az, hogy milyen jóképű ez a férfi, és az, hogy a szeme egyáltalán nem mosolygott.

A hadnagy felállt, és egy kézmozdulattal beljebb tessékelte vendégét.

– Ez aztán a meglepetés, Miss Ames!

– El tudom képzelni. – Liz belökte az ajtót, a nyomozóhoz lépett, megrázta a kezét, aztán leült. – Hálás vagyok, hogy azonnal fogadott.

– Minek köszönhetem a látogatását?

– Ön szerint ez nem nyilvánvaló? – Liz maga is érezte, hogy a hangja kicsit nyersebb, ingerültebb a kelleténél, és igyekezett visszafogni magát. – Természetesen a nővérem miatt vagyok itt.

– És miben állhatok szolgálatára?

– Szeretném, ha nem tekintené lezártnak az ügyét. Ha tovább nyomozna utána.

– Sajnos, nem tehetem.

– De hát teljes képtelenség, amit állítanak! Rachel nem omolhatott össze idegileg, és nem futhatott világgá!

– Miért?

A hirtelen közbevetett kérdés és a férfi hangjából kiérezni vélt ellenségesség kissé összezavarta Lizt.

– Hogy miért? Hát mert Rachel nem az a típus. Higgyen nekem, hadnagy úr, én ismerem a nővéremet. Ő a leghiggadtabb, legjózanabb ember, akivel valaha találkoztam. Soha nem voltak rá jellemzőek a heves érzelemkitörések vagy a hirtelen hangulatingadozások.

– Számomra meglehetősen elhamarkodottnak tűnik ez a kijelentés.

– Akkor is ez az igazság.

– Vagyis meg van győződve róla, hogy a testvére életben van.

– Tessék?

– Jelen időben beszélt róla. De ha él, és nem futott világgá zaklatott lelkiállapotában, akkor maga szerint hol van most?

Lizt úgy érte ez a fölöttébb ésszerű okfejtés, mintha gyomorszájon vágták volna. Az egyik pillanatban a hideg rázta, a következőben forróság öntötte el, s a szeme könnybe lábadt.

– Nem, hadnagy úr… Sajnos, épp az ellenkezőjétől tartok… – Megköszörülte a torkát, hogy visszanyerje a hangját. Határozott benyomást kellett keltenie, hogy meggyőzhesse a nyomozót. – Attól félek, Rachelt meggyilkolták. Valamilyen bűnös üzelmek nyomára bukkanhatott a szigeten, és az elkövetők őt sem kímélték. Higgye el, én szeretném a legjobban, ha nem kellene ezzel az eshetőséggel számolnom.

Lopez sokáig nem szólt semmit.

– Ha ez így van – vetette fel türelmesen –, és a nővére valóban valami bűnbandát fedezett fel Key Westen, akkor miért nem értesített engem?

– Fogalmam sincs – rázta a fejét tanácstalanul Liz. – De talán egy másik nyomozónak beszélt a gyanújáról…

– Arról értesültem volna. – A férfi szelíden, halkan folytatta: – Tudja, a legnyugodtabb, legerősebbnek tűnő emberek is kiborulnak

néha. Váratlan események, erős érzelmi-idegi igénybevétel is okozhat idegösszeomlást, sőt bizonyos testi tünetek…

– Tanultam lélektant – vágott közbe élesen Liz. – Pontosan tudom, mi vezethet idegösszeomláshoz.

– De maga Howard lelkésznő édestestvére. És legyünk bármilyen jó szakemberek, a hozzánk legközelebb állókat csak a legritkább esetben tudjuk tárgyilagosan megítélni.

Bár sok igazság volt abban, amit mondott, Liz elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Én vagyok Rachel egyetlen rokona. Ha valóban csak arról van szó, hogy elutazott, miért nem hívott fel egyetlenegyszer sem az elmúlt három hónapban? – kérdezte kihívón.

– Erre a kérdésre persze nem felelhetek teljes bizonyossággal, asszonyom. De a nővére talán átmeneti elmezavarban szenved, kényszerképzetek gyötrik. Mindenesetre az, ahogyan az eltűnése előtti időszakban viselkedett, alátámasztja ezt a feltételezést. Csakúgy, mint az ön rögzítőjén hagyott zavaros üzenete. És az is elképzelhető, hogy egyáltalán nincs abban az állapotban, hogy felvehesse magával a kapcsolatot.

Liz keze ökölbe szorult.

– Arra célozgat talán, hogy a nővéremnek tartós emlékezetkiesése van? Ó, igen, tudom, létezik ilyesmi, csak sokkal ritkábban fordul elő, mint az egészen közönséges gyilkosság.

Lopez ingerülten az íróasztalára dobta a tollát.

– Semmire sem célozgatok, Ms. Ames. Csak felvázoltam néhány lehetőséget.

– Már megbocsásson, hadnagy, de egyik sem különösebben meggyőző.

– Úgy gondolja? – A férfi gunyorosan felvonta a szemöldökét. – Mit szólna akkor ehhez: a testvére nem is kíván kapcsolatba lépni magával, hiszen a tulajdon szájából hallottam, hogy a legutóbbi telefonbeszélgetésük alkalmával összevesztek,

Liz bűntudatosan elpirult.

– Ez igaz. Valóban veszekedtünk. De azért nem olyan hevesen, hogy emiatt komolyan megnehezteljen rám.

– Azt mondja, attól tart, hogy a nővérét megölték. De akkor hol vannak a vérnyomok? Hol vannak a küzdelem, a dulakodás jelei? És hol van maga a holttest? – A rendőrtiszt előrehajolt, és keményen Liz szemébe nézett. – Semmiféle bizonyítékot nem találtunk arra nézve, hogy a nővére erőszakos halált halt, asszonyom. És ennek, akárhogy is vesszük, inkább örülnie kellene. Megvallom, kicsit furcsállom is, hogy akadékoskodik.

A megjegyzés telibe talált. Liz hirtelen maga sem értette, mi ütött belé. Miért nem tudja elhinni, hogy Rachel él?

– Szeretném, ha folytatnák a nyomozást az ügyben – tért vissza a beszélgetésük kezdő gondolatához, anélkül hogy válaszolt volna a férfi felvetésére.

– Mint már említettem, ez nem lehetséges. Boldogan eleget tennék a kérésének, ha új bizonyítékok merülnének fel, melyek alátámasztanák az ön elméletét. De mivel erről szó sincs, nem segíthetek. – Ezzel Val Lopez felállt a helyéről, jelezve, hogy befejezettnek tekinti a beszélgetést.

Liz habozva követte példáját.

– Volna egy kérésem, hadnagy úr. Megkaphatnám Rachel aktájának másolatát?

– Sajnálom, de nem – hangzott a kurta válasz. – És most, ha más mondanivalója nincs, el kell búcsúznom. Hamarosan újabb találkozóm kezdődik.

Liz ebben a pillanatban rádöbbent, hogy eljátszotta az egyetlen esélyét. Becsörtetett ide, és egyebet sem csinált, mint követelőzött és vádaskodott. Hiába, Rachel is megmondta, hogy túlságosan forrófejű.

Liz, drágám, volnál szíves legközelebb egy kicsit kedvesebb lenni?

Lenyelte hát dühét, és kezet nyújtott a férfinak.

– Kérem, hadnagy úr… Hiszen maga mondta, hogy már befejezték a nyomozást. Hátha én felfedezek valami olyasmit a

jegyzőkönyvben vagy a nyomozati anyagban, ami eddig elkerülte mindenki figyelmét.

– Ez teljesen kizárt, hölgyem. – Valentine Lopez nagyon nyugodtnak tűnt. – Maga azt szeretné rám bizonyítani, hogy nem vagyok elég alapos, de téved. Ez itt az én városom, az én kis külön bejáratú paradicsomom, és higgye el, nagyon is komolyan veszek minden törvénysértést. Nem szokásom félrenézni, még akkor sem, ha azzal megkönnyíthetem a saját dolgomat. Ha csak a legkisebb jel is utalt volna arra, hogy a nővérét meggyilkolták, mérget vehet rá, hogy *minden* rendelkezésemre álló eszközzel folytattam volna a nyomozást.

– És ha *én* találok valamit, hadnagy? Ha bizonyítékra bukkanok, mely alátámasztja a gyanúmat? Akkor is hajlandó lesz elővenni az ügyet, és *minden* eszközzel folytatni a nyomozást?

– Hogy a csudába ne! Természetesen leporolom az ügyet, ha bizonyítékokkal áll elő.

– Szaván fogom, nyomozó. Ugyanis pillanatnyilag egyetlen célom van: az, hogy kiderítsem, mi történt a testvéremmel. Nem érdekel, mennyi időm vagy pénzem megy rá, tudni akarom az igazságot.

Liz benyúlt a táskájába, és előhúzott egy névjegyet, melyet a hétvégén készíttetett a sarki másolószalonban.

A férfi megnézte a kártyát, aztán a pillantása visszavándorolt Lizre, és a szája egyik sarka mintha megmozdult volna fölfelé.

– Csodálom az eltökéltségét – szólalt meg. – Biztosra veszem ugyan, hogy ez esetben semmire sem megy vele, de talán még engem is érhetnek meglepetések. Elvégre csupán tizenegy éve vagyok a rendőrségnél… Megkérdezhetem, mivel óhajtja kezdeni?

Liz csak remélni tudta, hogy eléggé megnyerőre sikeredett a mosolya.

– Rachel aktájával, természetesen.

Lopez egy végtelennek tűnő pillanatig csak nézte a nőt, aztán oldalt hajtotta a fejét, és jóízűen felnevetett.

– Rendben, maga nyert – mondta, s egy kézmozdulattal elhárította a hálálkodást. – De a papírokat nem viheti ki az épületből, és nem is másolhatja le őket. És még mielőtt arra hivatkozna, hogy joga van a tájékozódáshoz, felvilágosítom, hogy a törvény csak a bíróság elé került esetekről rendelkezik így. Éppen maga mondta nekem, hogy addig nem nyugszik, míg újra elő nem veszem az ügyet; már csak ezért is nagyon fontosnak tartom, hogy ezeket az iratokat senki meg ne hamisíthassa. Igazam van?

– Teljes mértékben.

– Örülök, hogy egyetértünk. Bekísérem az egyik vallatószobába. Ott átnézheti az aktát.

Liz újra elmosolyodott, ezúttal őszintén, hálatelt szívvel.

– Köszönöm, Lopez hadnagy. Nem is tudom…

A férfi azonban félbeszakította:

– Szeretném figyelmeztetni, asszonyom. Legyen nagyon óvatos! A Key West-iek híresen összetartó népek. Nem ajánlom, hogy bármelyik helybelinek a tyúkszemére lépjen, mert annak fölöttébb kellemetlen következményei lehetnek magára nézve.

8. FEJEZET

November 5. hétfő,
13 óra 15 perc

Liz három órával később hagyta csak el a rendőrség épületét. Feje zúgott a rendőrségi jegyzőkönyv szakkifejezéseitől, a megannyi apró részlettől, melyet a nővére eltűnésével kapcsolatosan megtudott.

Nagyon úgy festett, hogy Lopez hadnagynak igaza volt: ő is, munkatársai is igencsak lelkiismeretes munkát végeztek, mindent megtettek, hogy fényt derítsenek Rachel eltűnésének rejtélyére. Kihallgatták a Keresztények Paradicsoma templom alkalmazottjait,

az egyházközség titkárnőjét, Rachel házvezetőnőjét, sőt majd két tucat rendszeres templomba járót is.

A lelkészük eltűnése persze valamennyiüket aggasztotta, de igazán senki sem csodálkozott. Mindenki egybehangzóan azt vallotta, hogy Rachel Howard az utóbbi hetekben nagyon furcsán viselkedett. Mintha nem is ugyanaz az ember lett volna, akit ez a kis közösség lelkipásztorává választott. Azt állították, hogy zárkózottá vált, hogy ideges volt, és kiszámíthatatlan, a prédikációi pedig sokszor zavarosan, már-már ijesztően hatottak. Egy nő arra is emlékezni vélt, hogy egyszer, amikor bekopogott a lelkészlakba, a lelkésznőt síráson kapta. Mások pedig azt furcsállották, hogy Rachel bejelentés nélkül rájuk tört otthonukban, és tizenéves fiaik-lányaik felől érdeklődött.

Liz azt is megtudhatta a jegyzőkönyvből, hogy nővére szoros kapcsolatot tartott fenn egy kamasz lánnyal, a lány nevét azonban nem közölték.

A rendőrök tüzetesen átvizsgálták a lelkészlakot és a templomot, de még a környező parkot is, és semmit sem találtak. Semmi sem utalt arra, hogy Rachel bűncselekmény áldozatává vált, így tehát ésszerű volt a végkövetkeztetés, hogy szabad akaratából hagyta el a várost. Mint ahogy az hasonló esetekben szokás, a lelkésznőt eltűntnek nyilvánították, a személyleírását megküldték valamennyi rendőrőrsnek, majd telefonon megkeresték az összes floridai kórházat és hullaházat.

Sajnos, fáradozásuk nem járt eredménnyel. És nem sokkal ezt követően lezárták a nyomozást.

Lizt egy fékező autó csikorgása zökkentette ki gondolataiból.

– Hát maga meg mi az ördögöt csinál?! Megunta az életét?!

Liz riadtan észlelte, hogy míg töprengett, elhagyta a járdát, és jelenleg épp az úttest kellős közepén menetel. Dobogó szívvel futott vissza a gyalogjáróra, melyet csaknem teljes egészében elfoglalt egy rózsaszín virágú, majd a földig hajoló óriási leander. A dühös autós

rálépett a gázpedálra, ám mielőtt elhajtott volna, vetett egy megsemmisítő pillantást rá.

A nő a mellére szorította a kezét, mert attól félt, zakatoló szíve mindjárt kiugrik a helyéről. Szent ég, milyen felelőtlen volt! Ha az az autós nem elég figyelmes, vagy csak egy kicsit is sűrűbb a forgalom, már halott volna…

Nagy levegőt vett, és megpróbált megnyugodni. Persze, a pszichológusa előre megmondta, hogy ez lesz. Hogy ne utazzon el, mert magára sem tud vigyázni, hogy egyelőre a legalapvetőbb dolgokra is képtelen összpontosítani. Azt állította, ingatag még a lelki egyensúlya, és jó, ha felkészül a legelképesztőbb szélsőségekre. Lehet, hogy az egyik pillanatban még madarat lehet fogatni vele, hogy aztán a rákövetkező másodpercben teljes búskomorságba zuhanjon…

– Nincs semmi baja, asszonyom?

Liz felnézett. Lopez hadnagy a rendőrség épülete előtt állt, és aggodalmasan pillantgatott feléje. Feltehetően szemtanúja volt a történteknek. *Hogy az ördög vinné el! Neki aztán semmiképp sem szabad megtudnia, milyen siralmas állapotban vannak az idegei.*

Liz felső ajka fölött apró izzadságcseppek gyöngyöztek, de mosolyt erőltetett az arcára.

– Nem, köszönöm, minden rendben.

Alig ismert rá a tulajdon hangjára, annyira élesen és természetellenesen csengett.

– Nem árt, ha körülnéz, mielőtt az úttestre lép. A városban elég erős a forgalom.

Liz néhány másodpercig zavarodottan bámult a férfira, akinek a hangja barátságos arckifejezése ellenére valahogy mégis fenyegetőnek tetszett. Pontosan úgy, mint akkor, amikor figyelmeztette, hogy ne lépjen a helybeliek tyúkszemére. Liz szörnyen érezte magát. Nagyon úgy festett, hogy Lopez mulat rajta. Lett volna egy fogadása, hogy azt gondolja: no, ez is éppolyan dilinyós, mint a nővére. Szép kis család!

Liz búcsút intett, majd sarkon fordult, és elindult lefelé a Duval Streeten. Görcsösen igyekezett a lehető legcéltudatosabbnak, leghatározottabbnak látszani, így aztán kihúzta magát, és öntudatosan felvetett fejjel lépkedett.

Mindvégig magán érezte Lopez szúrós tekintetét, ám hátrapillantani persze nem mert. Ha ugyanis visszanéz, a férfi azonnal rájön, mi az ábra: hogy lassan, de biztosan közeledik ahhoz a vékonyka mezsgyéhez, amely az épelméjűek és az őrültek világa között húzódik.

Liz szinte gépiesen rakta egyik lábát a másik elé. Egy pillanat alatt leizzadt, a verejték patakokban folyt végig a hátán. Kezdett szédülni, ezért erősen a levegővételre összpontosított. *Levegőt beszív, egy, kettő… Aztán lassan kifúj…*

Emberek haladtak el mellette, s Liz érezte, hogy nézik. A szíve egyre gyorsabban vert, az egyenletes légzés is egyre inkább nehezére esett. De legalább képes volt egyenesen haladni a járdán, vagyis nem veszítette el teljesen az ellenőrzést cselekedetei fölött.

Természetesen pontosan tudta, mi történik vele. Egy pánikrohama kezdődött éppen, valószínűleg a feszült idegállapot és a határtalan rettegés következményeképpen. Az elmúlt néhány hónapban sokszor átélt már hasonló rohamokat. Az elsőt akkor, amikor a kedves férjurát rajtakapta az úgynevezett legjobb barátnőjével. A másodikat egy héttel később, amikor egyik pártfogoltja, egy Shera nevű kamasz lány kis híján sikeres öngyilkossági kísérletet hajtott végre.

De nem akart erre gondolni. Most nem. *Egy pad… Ez az! Kell egy hely, ahová leülhet.* Vizsla tekintettel pásztázta az utcát, és nagy nehezen talált is egy üres padot.

Lerogyott rá, és felhúzta a térdét, hogy a homlokát nekitámaszthassa. Mélyen, egyenletesen lélegzett, ahogy a pszichológusától tanulta.

Levegőt beszív, egy, kettő… Aztán lassan kifúj…

Nyugalom. Minden rendbe jön. Igen, ha okosan viselkedik, egészen biztosan rendben lesz minden.

A szíve már nem zakatolt olyan bolondul, és a verejtékezés is abbamaradt. A roham elmúlt.

Liz azonban még sokáig ült a padon, arcát a tenyerébe temetve. Az ég szerelmére, hogyan tudna segíteni másoknak, ha egyszer maga is segítségre szorul? Hogy akarja megtalálni a nővére gyilkosát, ha még egy rendőrtiszt ártatlan megjegyzései is páni félelemmel töltik el?

Lassan felpillantott, és döbbenten látta, hová is hozta a lába.

Öntudatlanul és akaratlanul a Keresztények Paradicsoma templomhoz érkezett. Hirtelen nyugalom szállta meg. Egyszerre világosan látta a célt maga előtt.

Rachel.

Egyszeriben libabőrös lett az egész teste. A nővére nevét suttogta, s furcsamód minden idegszálával érzékelte Rachel jelenlétét. Azon sem lepődött volna meg, ha testvére a következő pillanatban kilép a templom kapuján, mosolyogva integet; majd elindul felé jellemző, mókásan szökellő járásával, mely sokkal jobban illene egy viháncoló kutyakölyökhöz, mint egy tiszteletre méltó lelkészhez.

Aztán persze szorosan átölelné, és soha többé nem kellene elválniuk egymástól.

– Segíthetek valamiben?

Liz ijedten kapta el tekintetét a templomkapuról. Egy ismeretlen nő állt előtte, aki meglehetősen aggodalmas arcot vágott.

Liz hunyorgott.

– Elnézést… Mit is kérdezett?

A nő egy ásványvizes palackot nyújtott feléje.

– Itt, szemben van az üzletem, az utca túloldalán. És onnan nagyon úgy tűnt, hogy jót tenne magának egy kis frissítő.

– Köszönöm. Alighanem igaza van. – Liz félénken elmosolyodott, ahogy átvette és kinyitotta az üveget. Rögtön az első korty után kezdte jobban érezni magát.

– Embert próbáló ez a hőség. Mindig azt szoktam mondani a turistáknak, hogy egy lépést se tegyenek ivóvizes palack nélkül. A nap minden órájában gondolni kell a folyadékpótlásra.

Ismeretlen jótevője elmosolyodott, és Liz hirtelen rádöbbent, hogy még sosem látott ilyen gyönyörű nőt. A haja az a fajta természetes világosszőke volt, melyet a leggyakrabban egészen kicsi gyerekeknél lehet megfigyelni, a szeme pedig ragyogó kék, akár a nyári égbolt.

Liz visszamosolygott rá.

– Mennyivel tartozom a vízért?

– Ugyan már! Semmivel. Ajándék.

– Köszönöm. Manapság sajnos nem sok magához hasonló irgalmas szamaritánust látni.

– Hát az lehet. – A nő átnézett az utca másik oldalára. – Azt hiszem, ideje visszamennem az üzletbe. Ott van, látja? *Bikinik és sok minden más.* Alkalomadtán kukkantson be hozzám! Hátha talál valami kedvére valót.

– Örömmel.

Egy csapat kamasz kerekezett arra. Az egyik lány feléjük fordult, és vidáman integetett.

– Szia, Heather!

– Szia, Melanie! – kiáltott vissza a nő. – Új bikinik érkeztek!

– Szuper! Akkor holnap benézek.

Heather ekkor ismét Lizre pillantott.

– Örülök, hogy találkoztunk. És ne felejtsen el beugrani hozzám!

– Várjon egy percet! – állt fel Liz. – Hiszen igazából még meg sem köszöntem a kedvességét.

– Ugyan, szóra sem érdemes. – Heather búcsút intett, aztán átszaladt az úttesten. – Viszlát!

Ahogy utánanézett, Liznek az a kellemes érzése támadt, hogy talán még sincs egyedül. Lám, nem minden Key West-i esküdt ellenség, akadnak köztük egész rendes emberek is.

9. FEJEZET

November 6. kedd,
déli 12 óra

Carla az íróasztalánál ült, és még mindig elképedve bámulta a faxot, melyet mintegy tíz perce kapott. Egy repülőjegy másolatát tartotta a kezében, egy Kajmán-szigetekre szóló repülőjegyét, Larry Bernhard nevére kiállítva. Egy útra szólt, csak oda, az utazás időpontja pedig: 2001. november kilencedike.

Vagyis három nap múlva. Körülbelül egy hétre rá, hogy Bernhard kiugrott a hálószobája erkélyéről.

Még ha nem tartozott is a legbriliánsabb agyú nyomozók közé, Carla érezte, hogy itt valami nem stimmel.

De tulajdonképpen azóta üldözte ez az érzés, amióta elkezdett dolgozni ezen az ügyön. Bernhard köztiszteletnek örvendett a munkahelyén, mind a főnöke, mind a munkatársai, mind a beosztottai tisztelték, szerették. Az Island National Bankban mindenki úgy tudta, hogy múlt januárban jelentős örökség ütötte a markát. Mindenesetre valóban ezután vásárolta a tengerparti házat.

Kétszer nősült. Alig húszéves második hitvesétől, akiről a házvezetőnő olyan megvetően nyilatkozott, tavaly év végén vált el, nem sokkal az után, hogy beköltöztek a Sunset Key-i villába.

Az első házasságából két gyermeke született, egy fiú és egy lány, akikkel kifejezetten szoros volt a kapcsolata. Carla beszélt is a lányával, akit porig sújtott apja halála, és egyszerűen nem tudta mire vélni a dolgot. Azt mondta, alig egy hete beszélt utoljára Bernhardtal, aki pontosan olyan derűs és jókedvű volt, mint általában.

Derűs és jókedvű… Carla lázasan törte a fejét. Nem egyedül Bernhard lányától hallhatta ezeket a jelzőket. Mindenki, akivel csak beszélt, úgy nyilatkozott, hogy a férfi boldognak és gondtalannak látszott. De miért is ne lett volna boldog és gondtalan, amikor

szakmailag és magánemberként is mindent elért, amire az emberek általában vágynak?

Csütörtök délután – azaz valószínűsíthetően mindössze néhány órával a halála előtt – még a barátaival találkozott, és a gyerekeiről, a munkájáról, valamint a terveiről mesélt nekik. Utazásról szó sem esett, valamint természetesen arról sem, hogy el akarja dobni magától az életet.

Bernhard lelkiállapotával kapcsolatosan az egyetlen ettől eltérő véleményt a férfi pszichológusa fogalmazta meg. Irwin Morgenstern doktor azt állította, súlyos depresszióval és pánikrohamokkal kezelte Bernhardot, és kizárólag állandó gyógyszeres kezeléssel tudta tünetmentessé tenni.

A többi megkérdezett vallomásából kiindulva Carla biztosra vette, hogy ebből egyetlen szó sem igaz. Meggyőződése szerint Bernhard kábítószerként használta a komoly tudatmódosító hatású gyógyszereket, csak az volt a kérdés, hogy Morgenstern doktor jóhiszeműen, vagy esetleg bizonyos anyagi előnyökért cserébe látta el a receptekkel.

Repülőjegy a Kajmán-szigetekre. *Csak oda…* A rendőrnő homloka ráncba szaladt. Akik ily módon hátat fordítanak a múltjuknak, azoknak általában nincs se munkájuk, se családjuk, se egyéb kötelezettségük. És az utazás tulajdonképpen nem más, mint menekülés. Az emlékek, a szegénység vagy éppen a törvény szigora elől.

De vajon mi oka lehetett Bernhardnak arra, hogy elmeneküljön? És ha már úgy döntött, hogy elutazik, vajon miért ugrott ki egy héttel a repülő indulása előtt második emeleti hálószobája erkélyéről? Hiszen gazdag volt, sikeres és – mint az a házvezetőnő vallomásából kiderült – a szerelmi életére sem panaszkodhatott.

No nem, ez teljesen valószínűtlen.

Talán mégsem öngyilkosság volt. Lehet, hogy valaki más segítette hozzá ahhoz az ugráshoz…

Carla most maga elé tette a helyszínelők jelentését. Nem mondhatni, hogy sok mindent találtak volna a fiúk. A pezsgősüvegen és a gyógyszeres fiolán lévő ujjlenyomatok Bernhardtól származtak. A lepedőn még beazonosítandó szőrszálakat találtak, az ágyneműn pedig gyanús foltokat, melyek a vizsgálat során spermának bizonyultak.

A nő ismét összeráncolta a homlokát, és eltöprengett. Ködösen rémlett neki valami, amit az egyik tanútól hallott, és aminek, úgy vélte, jelentősége lehet az ügy szempontjából. De vajon mi is volt az az odavetett félmondat? Mi lenne, ha visszamenne Bernhard házába, és újra körülnézne?

Pillantása a szemközti faliórára esett. Negyed egy. Val ebédelni ment, s aztán az államügyésszel lesz megbeszélése. Carla az ajkába harapott. A hadnagy szeretett tudni beosztottai minden lépéséről, és Carla szerint ez így is volt rendjén. Felettese szimatában általában sokkal jobban megbízott, mint a sajátjában. Ugyanakkor most semmi kedve nem volt egész délután tétlenül üldögélni és Val engedélyére várni.

Eh! Fütyülök rá! – lökte hátra székét, és felállt. Elvégre a hadnagy maga mondta, hogy pillanatnyilag a Bernhard-ügy a legfontosabb, és neki amúgy sem volt más dolga. Miért ne fésülhetné át még egyszer az állítólagos öngyilkosság helyszínét?

Tíz perccel később Carla már a Mallory Square-i kikötőben állt, és a kompot várta. Közben azon gondolkozott, hogy egy Sunset Key-i gyilkosság nem akármilyen kihívást rejtene magában. A kis szigetet, ahol az elektromos meghajtású hivatali autókat leszámítva a gépkocsiforgalom is tilos volt, kizárólag kompon lehetett megközelíteni, mely a nap huszonnégy órájában közlekedett a város és Sunset Key között. És a „*Magántulajdon. Belépés kizárólag Sunset Key-i lakosok számára”* táblát leszámítva, tulajdonképpen semmiféle biztonsági intézkedés nem védte az itt élők érdekeit. Az ideutazókat senki sem igazoltatta, nem kellett bizonyítaniuk, hogy itt van az otthonuk.

Hát igen, ez nagyon is jellemző az itteniekre, gondolta Carla. Lazán veszik a dolgokat, soha nem aggódnak semmi miatt.

A komp, egy körülbelül tíz méter hosszú, tetszetős formájú, motoros csónak, kikötéshez készülődött. Carla megvárta, míg valamennyi utas elhagyja a fedélzetet, és csak azután szállt fel. Észrevette, hogy a kormányos kíváncsian méregeti, ám amikor visszanézett, a férfi elfordította a fejét.

Körülbelül öt percet vártak még, de miután nem bukkant fel más utas, a kormányos beindította a motort, és elindultak. Carla a tengert bámulta, és közben összefogta a haját, hogy az erős szél ne borzolja össze nagyon.

– Maga rendőr, ugye?

Carla meglepetten nézett a kormányosra.

– Igen. De honnan…

– Tegnap is én hoztam át magát meg a kollégáját, és elkaptam néhány szót a beszélgetésükből. – A férfi egy pillanatig valahová máshová figyelt, ám aztán visszafordult Carla felé. – Sajnálom szegény Bernhardot – jegyezte meg az erős napsütésben hunyorogva. – Kedves fickó volt.

– Ismerte?

– Nem, közelebbről nem. Csak annyira, mint a többi utasomat. Tulajdonképpen nem is régóta dolgozom itt. Alig több mint egy hónapja…

– Lefogadom, hogy Bostonból jött – mosolyodott el a nő, és oldalt hajtotta a fejét. – A kiejtése alapján esküdni mernék rá.

A kormányos elhúzta a száját.

– Talált. A családom még most sem tért magához a megrökönyödéstől. Nem tudják felérni ésszel, mi fogott meg ennyire Key Westben.

A férfi elég jóvágású volt, és ráadásul csöppet sem tűnt butának. Carla lopva a kezére sandított, és amikor nem látott rajta jegygyűrűt, elégedetten elmosolyodott.

– Az én családommal sem volt ez másként.

– Tudja… Azt hiszem, én hoztam át utoljára. Már úgy értem, Mr. Bernhardot.

Carla megrázta magát. Már el is felejtette, miféle gondolattal kacérkodott az imént.

– Tényleg? És mi volt a benyomása róla?

– Olyan volt, mint máskor. Könnyed, barátságos – merengett el a kormányos, és csökkentette a sebességet, majd ki is kapcsolta a motort, mert már közel voltak a dokkhoz.

– És aznap este… nem érkezett hozzá véletlenül valaki?

– Nem. Vagy legalábbis nem tudok róla.

A férfi partra ugrott, és kikötötte a kompot, először az orrát, aztán a farát. Amikor elkészült, a homlokát ráncolva Carlára meredt.

– Nem nagyon értem ezt az egészet. Hiszen Mr. Bernhardnak mindene megvolt, amit ember csak kívánhat. Mi oka lett volna, hogy ilyen szörnyűséget tegyen?

Hát akkor már ketten vagyunk, akik nem értik, gondolta Carla, majd felállt, és hagyta, hogy a kormányos partra segítse.

– Carla Chapman nyomozó vagyok – mutatkozott be, és átnyújtott egy névjegyet. – Ha esetleg eszébe jutna valami, kérem, hívjon fel.

A férfi alaposan, tetőtől talpig végigmérte.

– Meglesz… Carla.

Egy másodperc törtrészéig a nő azt hitte, mindjárt találkára hívják, de tévedett. Csalódását leküzdve kedvesen elköszönt, aztán Bernhard háza felé indult. Mivel a férfi halálának körülményeit nem sikerült megnyugtatóan tisztázni, az épület még mindig egy bűntény lehetséges színhelyének számított, tehát akárki nem léphetett be oda. Carla átbújt a rendőrségi zárlatot jelző sárga szalag alatt, majd elővette a kulcsot.

Odabenn kellemes hűvös és félhomály fogadta. A házvezetőnő, mielőtt elment volna, lelkiismeretesen behúzta a függönyöket, és becsukta a spalettákat.

Carla felment az emeletre, s közben hallotta, ahogy bekapcsolt a légkondicionáló berendezés. A hálószobában mindent ugyanúgy

talált, mint előző nap – leszámítva persze, hogy a helyszínelők lehúzták az ágyneműhuzatot.

Pillantása végigvándorolt a helyiségen, és arra gondolt, hogy valószínűleg hiába fáradt ide.

Aztán hirtelen beugrott, mi volt az a félmondat, amelyen az irodában annyit gondolkozott. A házvezetőnő megjegyzése ütött szöget a fejébe, nevezetesen, hogy a nő azt állította, gazdája mindennap ragaszkodott a friss ágyneműhuzathoz. Vagyis a paplan foltjai és a lepedőn lévő szőrszálak sem voltak még ott, amikor Larry Bernhard ágyba bújt azon az utolsó, végzetes éjszakán.

Carla szeme résnyire szűkült. Mert persze elképzelhető, hogy a férfi önkielégítést végzett közvetlenül az előtt, hogy kivetette volna magát az erkélyről. És akkor nyilván a szőrszálak is tőle származnak.

De mi van, ha mégsem ez a helyzet? Ha bebizonyosodik, hogy Larry Bernhard nem volt egyedül a házában akkor este?

10. FEJEZET

November 6. kedd,
15 óra

A Keresztények Paradicsoma templom harangtornya vakító fehéren nyújtózott az ég felé. Körvonalai s tetején a kereszt olyan élesen rajzolódtak ki a végtelen kékség tengerében, mintha az egész épületet valami játékos kedvű óriás szúrta volna ki sablonnal süteményes masszából, hogy aztán ideállítsa, a járda szélére.

A templom udvarán sokféle pálma nőtt, a befelé vezető utat pedig egy hatalmas lángfa árnyékolta be, melynek ágairól élénkvörös virágok csüggtek.

Liz belépett a nyitott kovácsoltvas kapun, aztán fölment a templom főbejáratához vezető lépcsőkön. Az ajtó is nyitva állt,

jelezvén a híveknek, hogy Isten mindenkit tárt karokkal vár, s ha máshol nem is, itt biztosan vigaszt és menedéket lelnek.

Liznek önkéntelenül eszébe jutott a nővére, és a torka elszorult. Megtorpant, igyekezett összeszedni magát. Fontos lépés megtétele előtt állt, most aztán végképp nem engedhette meg magának, hogy az érzelmei irányítsák.

A templomban látták utoljára életben a testvérét. És ez volt az a hely, melyet Rachel minden más helynél jobban szeretett. Ha valahol magyarázatot találhat az eltűnésére, itt egészen biztosan.

Találkozót beszélt meg Tim Collinsszal, nővére utódjával, s magában jól begyakorolta, mit fog mondani a lelkésznek. A teljes igazságot semmi esetre sem akarta elárulni; attól tartott, a férfi elzárkózik előle, ha rájön, mi célból látogatott Key Westre. És ugyanezen okból másoknak sem akarta felfedni a személyazonosságát.

Liz belépett a templom előterébe, és rögtön körülvette a szent hely megnyugtató csöndje. Nagy levegőt vett, felszabadultan szívta be a politúr és a viaszgyertyák illatát.

Ahogy körülnézett, rögtön tudta, miért szerette a nővére annyira ezt a templomot. Az épület maga régi volt, és nagyon hangulatos. Azt az érzést közvetítette a látogató felé, hogy Isten itt van, elérhető közelségben – ami korántsem mondható el minden templomról. Talán a színes üvegablakok tették ilyen meghitté és otthonossá, talán a több mint százéves fennállása alatt elhangzott imák, melyek még mindig ott visszhangoztak a patinás falak között.

– A templomot szeretné megnézni? – kérdezte halkan egy fiatal lány. – Akkor kicsit korán érkezett. Az idegenvezetés később indul.

– Nem. Pedig tulajdonképpen volna hozzá kedvem. – Liz körbepillantott, aztán a lányra nézett, aki körülbelül tizenhat éves lehetett.

Vajon mit felelne, ha Rachelről kérdezném? – ütött szöget fejébe a kérdés. Vajon ismerte egyáltalán? Még az is lehet, hogy ő volt az a tizenéves, akivel Rachel olyan behatóan foglalkozott az eltűnése

előtti időszakban. Az a névtelen csitri, aki a rendőrségi jegyzőkönyvben szerepelt.

– Találkozót beszéltem meg Collins lelkész úrral. Meg tudná mondani, merre találom?

– Tim tiszteletest? Hát persze. – A lány egy folyosóra mutatott a háta mögött. – Az irodájában van. Épp az imént beszéltem vele.

– Köszönöm. – Liz elindult, ám egyszer csak megtorpant. – Megmondaná, pontosan mikor kezdődik az idegenvezetés? Lehet, hogy addigra be is fejezzük a beszélgetést a lelkész úrral.

– Fél négykor. De néhány percet szívesen várok magára, ha akarja.

Liz mosolyogva elköszönt, és végigsietett a folyosón. Az egyik oldalon egy sor ablakot látott Ezek valószínűleg a Duval Streetre néztek, ám a spaletták most csukva voltak.

A másik oldalon feltehetően közösségi, illetve hittantermek kaptak helyet. A sekrestye és a lelkész dolgozószobája a folyosó végén volt. Mivel az elülső helyiségben, a titkárságon senkit sem talált, Liz egyenesen a dolgozószoba ajtajához lépett, mely résnyire nyitva állt. Bekopogtatott.

– Collins lelkész úr? Liz Ames vagyok.

– Ó, jó napot, Ms. Ames!

A férfi barátságosan mosolyogva emelkedett fel helyéről, és egy intéssel beljebb tessékelte. Liz meglepetten állapította meg, milyen magas, izmos és jóképű. Inkább látszott hivatásos focistának, mint Isten szolgájának.

– Kérem, szólítson egyszerűen Tim tiszteletesnek. Mindenki így hív.

– Nagyon szívesen. Feltéve persze, ha ön is Liznek szólít engem.

Liz mosolyogva ment oda a lelkészhez, és kezet nyújtott. Miután ily módon túlestek a bemutatkozáson, Collins hellyel kínálta vendégét, és a nő le is ült egy, az övével szemközti székre.

– Gyönyörű a temploma.

– Köszönöm. – A lelkész elégedetten pillantott körbe a dolgozószobában. – Ez a legrégibb templom a szigeten. 1936-ig egyébként Szent István-templom volt a neve, de a katolikus érsekség eladta az épületet, és egy új, nagyobb templomot építtetett a sziget másik végén.

– Kész csoda, hogy egyáltalán még áll – mormolta Liz, amikor eszébe jutott, miket mesélt neki Rachel a templomról. – Valami olyasmit hallottam, hogy a hurrikán elpusztította, és újjá kellett építeni.

– Ez kétszer is megtörtént, igaz, hogy csak részleges újjáépítésre volt szükség. Először az 1846-os hurrikánt követően, majd az 1935-ös nagy vihar után. A jelenlegi templom nagy része 1940-ben épült.

– Imádom a régi épületeket. Ha végzünk fél négyig, csatlakozom a templomlátogató csoporthoz.

– Ha esetleg ma nem jár szerencsével, bármely hétköznapon megismételheti a látogatását. Egyedül vasárnap nincs idegenvezetés.

– Régóta dolgozik itt?

– Mindössze néhány hónapja. Az elődöm meglehetősen váratlanul távozott a lelkészlakból. Nem töltött itt valami sok időt.

Liznek arcizma sem rezdült.

– Különös – mondta. – El sem tudom képzelni, miért hagy itt valaki egyik percről a másikra egy ilyen gyönyörű helyet.

– Nem vagyunk egyformák – vont vállat a férfi. – Nem mindenki bírja ezt a fajta bezártságot, amit a szigeti lét jelent. A telefonban azt mondta, hivatásos családgondozó – váltott témát hirtelen.

– Úgy van. Ezen belül ifjúsági tanácsadásra szakosodtam, és mivel új vagyok itt, Key Westen, úton-útfélen igyekszem reklámot csinálni magamnak, elsősorban szájhagyomány útján. – Liz a zsebébe nyúlt, előhúzott néhány névjegyet, és átnyújtotta a lelkésznek. – Talán a hívei között is akadnak néhányan, akiknek szükségük lehet a segítségemre.

Collins nem felelt azonnal, láthatóan kereste a szavakat.

– Tudja, Liz, az egyházközségemhez tartozók többségét nem veti fel a pénz. Persze sok vagyonos család is él a szigeten, de még többen olyanok, akiknek nagyon szűkösek a lehetőségeik. A turizmus itt a legjelentősebb gazdasági ágazat, a Key Westen lakók jelentős része ebből próbál megélni. – Felállt, és az ablakhoz lépett. Az üvegen beszökő napsugár aranyos fénybe burkolta az alakját, és ettől hirtelen jóval fiatalabbnak látszott harmincöt évesnél, amennyire Liz első látásra taksálta. – Gondolom, ön is észrevette, milyen drága nálunk az élet. Drágább, mint Miamiban. Az ország egyik legdrágább vidékén élünk.

– Ez mindenesetre elég meglepő.

A lelkész megfordult, és a nő szemébe nézett.

– Ha figyelembe veszi, milyen távol vagyunk mindentől, nem is annyira meglepő. Miami, a legközelebbi nagyváros három és félórányi távolságra van tőlünk, és csak egyetlen, korlátozott áteresztő képességű út vezet a szárazföldre. Hajóval szállítanak ide az égvilágon mindent: a benzint, az élelmiszerek döntő többségét, még az ivóvizet is. Aztán, mivel a sziget kicsi, és kevés az építési telek, minden talpalatnyi földért csillagászati összegeket követel a tulajdonos, ami ugyancsak feltornássza a bérleti díjakat… Egyszóval a híveim körében nagyon kevesen vannak, akik óránként hatvan-hetven dollárt tudnának fizetni a tanácsadásért, noha persze sokaknak nagy szükségük volna efféle szolgáltatásra.

A lelkésznek szépen zengő, kellemes hangja volt, és miközben beszélt, úgy nézett Lizre, mintha valóban szívén viselné a sorsát. Igen, pontosan ilyennek kell lennie Isten szolgájának.

– Ha másképp nem megy, szívesen lejjebb szállítom az óradíjamat, vagy akár teljesen le is mondok róla – szögezte le a nő. – Tisztában vagyok vele, hogy gyakran a legszegényebbeknek van a leginkább szükségük a segítségemre.

Collins Liz névjegyére pillantott, aztán újra felnézett.

– Ha meg nem sértem, hogyan fogja kifizetni akkor a lakbérét? Mert az a környék, ahová költözött, nem éppen az olcsóságáról híres.

– Majdcsak elboldogulok valahogy – válaszolta kitérőn Liz, és elmosolyodott. – Tudja, Tim tiszteletes, én nem vágyom fényűző életre. Számomra van fontosabb is, mint az elegáns autók és a márkás ruhanemű.

Az igazság az volt, hogy eladta a szüleitől örökölt házat, hogy ezt a kalandot finanszírozhassa. Apja és anyja tavaly hunyt el, és Liz meg volt győződve róla, hogy a legmesszebbmenőkig támogatnák az elképzeléseit.

A férfi elvigyorodott.

– Key Westen nem is lesz szüksége egyikre sem. Itt egy levágott farmer és egy moped is megteszi..

Liz egyre rokonszenvesebbnek találta a lelkészt, már persze amennyire ezt ilyen rövid ismeretség után meg lehet ítélni.

– A napszemüveget és a baseballsapkát kifelejtette – figyelmeztette. – Pedig tapasztalataim szerint mindkettő része a helyi népviseletnek.

– Ön remek megfigyelő, kedves Liz. – Collins mosolyogva az órájára pillantott. – Megpróbálok kicsit körbeszimatolni az érdekében. Egész sereg zavaros fejű tizenéves lézeng a szigeten. A folytonosan elcsavargóktól kezdve Szivárványország gyermekein át egészen az agyonkényeztetett csemetékig, akiknek az égvilágon mindenük megvan, mégsem tudnak mit kezdeni magukkal. – Rövid szünetet tartott, mintha jól megfontolta volna a következő szavakat. – Egy kislány már eszembe is jutott. Nagyon kedves, rokonszenves teremtés, de komoly gondjai vannak. A szülei teljesen tanácstalanok, nem bírnak vele. Annak idején rendszeresen járt az elődömhöz, a lelkésznőhöz, de tőlem nem fogadott el semmiféle segítséget.

Liznek a lélegzete is elakadt az izgalomtól.

– Azt mondja, az elődje pártfogolta azt a lányt?

– Igen, Howard lelkésznőhöz járt. De miután ő elment…

– Vagyis hogy eltűnt. Nem inkább ezt akarta mondani? – Liz az ölébe rejtette reszkető kezét, és reménykedett, hogy nem árulta el magát ezzel a meggondolatlanul elejtett megjegyzéssel – Legalábbis

erről pusmognak az emberek – tette hozzá gyorsan. – Többektől is hallottam erről a titokzatos esetről.

– Valóban? – Tim Collins összeráncolta a homlokát. – Ez különös.

– Miért? Maga szerint nincs semmi titokzatos a távozásában?

A férfi visszasétált a székéhez, és leült. Töprengőnek látszott.

– Tudja – kezdte nagyot sóhajtva sohasem találkoztam Howard lelkésznővel, de nekem kellett… Szóval nekem kellett összeszednem és elcsomagolnom a személyes holmiját, amelyet a lelkészlakban hagyott. Hát, mit mondjak, nem volt valami kellemes feladat.

Liz még emlékezett rá, mit érzett, amikor a nagy kartondobozok megérkeztek hozzá. Először valósággal összeomlott, arra sem volt képes, hogy megnézze a csomagok tartalmát. Később persze összeszedte magát, ám hiába vizsgált át mindent töviről hegyire, egyetlen olyan tárgyat sem talált, mely közelebb vitte volna a rejtély megoldásához.

De talán Tim Collinsnak feltűnt valami…

– És a holmija közt nem volt semmi, amiből következtetni lehetett volna… Szóval, hogy mi történt vele?

A lelkipásztor Lizre meredt, és egy másodpercig áthatóan bámult rá. A nő biztosra vette, hogy lelepleződött, a játéknak vége. Ám aztán Collins megrázta a fejét.

– A rendőrség szerint idegösszeomlást kapott, ezért távozott olyan hirtelen a szigetről. És minden, amit tudok róla, megerősíteni látszik ezt a feltételezést.

– Ezt hogy érti? – Liz igyekezett közönyösen feltenni a kérdést, de Tim tiszteletes arckifejezéséből ítélve ez nem nagyon sikerült neki.

A férfi előrehajolt.

– Tudja, nem szívesen beszélek erről. A nyolcadik parancsolatban az áll: *Ne hazudj, és mások becsületében kárt ne tégy!* Vagyis nem köszörülhetjük másokon a nyelvünket, és nem terjeszthetünk valótlanságokat embertársainkról. Márpedig ebben az esetben csak feltételezések vannak, semmiben sem lehetünk egészen biztosak.

– Értem – bólogatott szaporán Liz. – De kérem, gondoljon rám, ha annak a bizonyos kamasz lánynak vagy bárki másnak, akit érzékenyen érintett a lelkésznő eltűnése, segítségre volna szüksége. Állok rendelkezésükre.

– A rendőrség… – kezdte Collins, ám aztán hirtelen elhallgatott, és új mondatba fogott. – Tudja, Howard tiszteletes asszonyt nagyon kedvelték a hívek, legalábbis az első hónapokban. Ám egyszer csak nem lehetett ráismerni többé. Egyik napról a másikra megváltozott. Több rendszeres templomba járót megkérdeztem, és valamennyien így nyilatkoztak.

A kezére pillantott, mely az íróasztalon nyugodott. Liz önkéntelenül odanézett. Milyen erős keze van! – csodálkozott el. Nagy és férfias, tele bőrkeményedéssel. Nem éppen egy szobatudós vagy világtól elzárkózott egyházfi keze.

Amikor a pillantásuk megint találkozott, a nő őszinte aggodalmat látott megcsillanni a lelkész tekintetében.

– Elhanyagolta a lelkipásztori feladatait. Nem látogatta többé az öregeket és a betegeket, megfeledkezett a megbeszélt találkozóiról. Amikor idejöttem, hetekig tartott, mire rendet tudtam tenni a lelkészi hivatalban az iratok között. És ami a lelkészlakban fogadott… Érti már, miért gondolja a rendőrség, és miért gondolom én is, hogy az elődöm összeomlott idegileg?

Liz szeretett volna válaszolni, de egyszerűen nem jött ki hang a torkán. Nagyon feldúlták a férfi szavai.

– Minden együttérzésem a családjáé – tette még hozzá halkan a lelkész. – Nem lehet most könnyű nekik.

Liz megremegett. Lehet, hogy tudja? – vert gyökeret szívében a gyanú. Lehet, hogy Collins rájött, kicsoda valójában? De vajon hogyan találhatta ki az igazságot?

És ha már kitalálta, miért nem vonta felelősségre a hazugságért? Tim Collins nem látszott kétszínűnek, Liz esküdni mert volna, hogy ami a szívén, az a száján.

Egy végtelennek tűnő másodpercig egészen tanácstalan volt. Aztán úgy döntött, végigjátssza a szerepét, és felállt.

– Bizony nem – bólogatott együtt érzőn, és kezet nyújtott. – Már így is épp elég ideig visszaéltem a vendégszeretetével, Tim tiszteletes. Köszönöm, hogy fogadott.

A férfi is felegyenesedett.

– Szívesen látom bármikor. És ígérem, mihamarabb beszélek annak a fiatal lánynak a szüleivel. Nagyon rendes emberek. Remélem, tud majd nekik segíteni.

– Azt én is remélem. – Liz az ajtóhoz sétált. – Meddig tarthat a templomlátogatás?

A lelkész az órájára pillantott.

– A végére még odaérhet. Valószínűleg a parkban találja őket.

Útbaigazította Lizt, aki a mondott helyen rá is lelt a csoportra, és csatlakozott hozzájuk.

Csodálkozással vegyes áhítattal pillantott körbe a Key West-i mértékkel óriásinak mondható templomkertben. Egyszerre szokatlan nyugalom szállta meg. Magát a templomot ugyan két ízben is romba döntötte a hurrikán, de a park érintetlen maradt. Liz a legkülönösebbnek a láthatóan nagyon öreg banyanfákat találta, melyek ágairól különleges léggyökerek lógtak le a földre, egyfajta természet alkotta kalickát hozva ezzel létre. Liz úgy érezte magát e valószerűtlen növények között, mint Alice Csodaországban.

A fiatal lány, aki a csoportot körbevezette, most a kertben lévő szobrokról beszélt. Volt ott egy Szűzanya-szobor, mely még a legelső, a 19. századi templom idejéből származott, és egy másik, mely Szent Ferencet ábrázolta. Aztán megmutatta a telek másik végén elhelyezkedő lelkészlakot és a mellette elterülő kis temetőt. Liz megtudta, hogy az egymáshoz simuló sírkövek alatt Key West első, legbefolyásosabb polgárai, valamint lelkészei nyugszanak.

A körséta végeztével a kamasz lány a Duval Street-i kapuhoz kísérte a látogatókat. Amint kilépett az utcára, Liz nyomban észrevette a túloldalon a *Bikinik és sok minden más* nevű üzletet, és

azonnal át is kelt az úttesten, hogy még egyszer megköszönje a tulajdonosnőnek az önzetlen segítséget.

Az üzletbe lépve azonnal felmérte, hogy egy kis alapterületű butikról van szó, melyet elsősorban fiatalok, illetve gazdag turisták látogatnak. A legújabb, legdivatosabb fürdőruhákon kívül gyönyörű ezüst ékszereket, féldrágaköveket, valamint helyi festők és kézművesek remekeit lehetett kapni – természetesen csillagászati árakon.

Az egyik sarokban három izgatott kamasz lány válogatott a fürdőruhák között.

– Üdvözlöm. Miben segíthetek?

Liz megfordult. Jótevője állt a háta mögött, barátságosan mosolyogva.

– Heather, ha nem tévedek – mosolygott vissza a nőre.

– Heather Ferguson – hangzott a zavart válasz. – De ne haragudjon, fogalmam sincs, honnan ismerjük egymást…

– Én vagyok az, akit a múltkor megszánt. A templom előtt ültem, a padon, maga pedig volt olyan kedves, és hozott nekem ásványvizet.

– Hát persze! Már emlékszem! Hogy van?

– Azóta sokkal jobban, köszönöm.

– Ennek őszintén örülök.

Heather Liz válla fölött a sarokban válogató kamasz lányokra sandított.

– Nincs szükségetek segítségre, lányok? – kérdezte, s amikor nemleges választ kapott, megint Lizre pillantott.

– Valamilyen határozott elképzeléssel jött?

– Nem. Tulajdonképpen csak azért ugrottam be, hogy még egyszer megköszönjem a kedvességét.

– Igazán nincs mit. – Heather megint a lányokra pillantott, s aztán vissza Lizre. – Meddig marad a városban?

– Alighanem sokáig – nevetett Liz. – Ugyanis itt lakom. Egyelőre persze mindenki turistának néz, de ez érthető, mert nemrég érkeztem.

A nevem Elizabeth Ames – nyújtott kezet. – Családgondozó vagyok, nem messze innen nyitottam irodát a Duval Streeten.

– Csakugyan? – Heather megszorította a feléje nyújtott jobbot. – Örülök, hogy megismerhetem.

– Menjen csak nyugodtan, szolgálja ki a lányokat! – intett Liz. – Ráérek, szívesen megvárom.

Heather hálásan biccentett, és a csitrikhez futott, akik épp eltűnni készültek a próbafülkében. Liz észrevette, hogy gondosan megszámolja a fürdőruhákat, és csak azt követően engedi be a lányokat a kabinokba.

Liz biztosra vette, hogy a tulajdonosnő okkal ilyen elővigyázatos. Mivel elsősorban fiatalokkal foglalkozott, pontosan tudta, hogy a kamaszok bizonyos köreiben valósággal sikk elemelni valamit egy üzletből. Sokan éppen egy-egy ilyen bolti lopás következményeként jöttek hozzá tanácsadásra.

Heather egy perccel később vissza is tért hozzá.

– Köszönöm a türelmét. Jó, ha az ember rajta tartja a szemét ezeken a bakfisokon. El sem tudja képzelni, hány fürdőruha kerül ki az üzletből anélkül, hogy előtte kifizették volna!

– Tévedés, nagyon is el tudom képzelni. Rengeteg olyan tizenéveshez volt szerencsém, akik képtelenek voltak leküzdeni magukban a szerzésvágyat.

– Hű de szépen megfogalmazta! – nevetett Heather. – Én csak jóléti szarkáknak hívom őket.

Liz is nevetett. Egyre jobban tetszett neki ez a nő, aki nemcsak rendkívül barátságosan és közvetlenül viselkedett, de humora is volt. Rachel is biztosan rokonszenvesnek találná, jutott eszébe. Lehet, hogy ismerték is egymást?

A bejárati ajtó fölött elhelyezett csengő újabb csapat ifjú hölgy érkezését jelezte.

– Bocsásson meg, de most már tényleg törődnöm kell az üzlettel – mentegetőzött Heather. – Egyszer majd együtt ebédelhetnénk, és

akkor mesélek a helyi illemszabályokról; arról, mi az, amit az ember Key Westen megtehet, és mi az, amit nem.

Liz nevetett.

– Nem túl nagy a sziget, gondolom, nincs túl sok előírás.

– Óriási tévedés! A dolog pontosan fordítottan arányos: minél kisebb egy hely, annál több a tilalomfa.

– Hű, ez elég ijesztően hangzik.

– Aggodalomra semmi ok. Egy magamfajta tapasztalt oktató hamar eligazítja az íratlan szabályok erdejében. Adja meg a számát, és majd felhívom.

Liz átnyújtott egy névjegykártyát, aztán elköszönt, és elhagyta a butikot.

Átellenben, a Keresztények Paradicsoma templom előtt ott állt Collins lelkész. Amikor a pillantásuk találkozott, Liz barátságosan odaintett neki, ám a férfi ahelyett, hogy viszonozta volna a gesztust, sarkon fordult, és bement a templomba.

11. FEJEZET

November 7. szerda,
9 óra 30 perc

Rick, ahogy belépett a rendőrkapitányság épületébe, egyenesen Luanne Leoni felé vette az irányt. Az idős hölgy időtlen idők óta ült a recepción, már jóval azelőtt is ott dolgozott, hogy Rick idehelyeztette magát.

Luanne nagymama létére úgy öltözött, mint egy bohó tizenéves, és akkora szíve volt, hogy egész Key West belefért volna.

Rick kevés embert kedvelt annyira, mint őt. Soha nem felejtette el, milyen keserves könnyeket hullatott Luanne a kisfia, Sam temetésén.

– Szép jó napot, drágaságom! – köszönt hangosan, majd a pultra könyökölt, és kicsit előrehajolt, hogy az asszony szemébe nézhessen. – Ugye hiányoztam?

Luanne kacéran rákacsintott.

– De még mennyire! Nálad jobban már csak az a szökevény kandúrom hiányzik. Bár igaz, most, hogy ő már nincs velem, megszabadultam az állandó viszketéstől is.

– Kegyetlen vagy, Luanne – adta a duzzogót Rick. – Most is csak játszol velem.

– De csak mert mindig rosszalkodsz, fiacskám.

– Nem is igaz. – Rick elvigyorodott. – Sosem hagytad, hogy igazán rosszfiú legyek. Mondd csak, még mindig nem adtad ki az útját annak a csirkefogó férjednek?

– Hiszen tudod… Sonny és én együtt maradunk egészen a sírig – kacagott fel az asszony. – Bár az még kérdéses, melyikünk juttatja előbb oda a másikat.

– Valhez készülök – jelentette be Rick, ám alig indult el a lépcső felé, visszafordult: – Feltétlenül szólj, ha túléled azt a vén csirkefogót! Akármeddig tart is, mindenképpen megvárlak.

Luanne sokatmondón a mennyezet felé fordította a pillantását.

– Az anyád lehetnék, te komisz kölyök, te! Na tűnj el innen, de gyorsan, még mielőtt úgy döntök, hogy szavadon foglak.

Rick nevetve felfutott a lépcsőn. Nem túl gyakran fordult elő, hogy meglátogatta Valt, hiszen minden ilyen alkalom fájdalmas emlékeket idézett fel benne. Arról már nem is beszélve, hogy ilyenkor elkerülhetetlen volt a találkozás egykori munkatársával, Carla Chapmannel.

Amikor a felesége meghalt, és ő hazaköltözött Miamiból, Val Carla mellé osztotta be. A fiatal nő új volt a testületnél, gyakorlatlan, de éles eszű és nagyon törekvő. Tulajdonképpen tökéletes párost alkotott a sokat látott és tapasztalt, dörzsölt Rickkel, aki híres volt jó szimatáról. Remekül kiegészítették egymást, nagyon jól tudtak együtt dolgozni, így aztán hamarosan barátok is lettek.

A bajok Sam halála után kezdődtek, amikor Rick nehezen visszaszerzett lelki békéje ismét romokban hevert. Carla mellette állt, bátorította, akkor is, amikor ő maga legszívesebben feladta volna. Gondoskodott róla, kényszerítette, hogy egyék, aludjék, egyszóval hogy visszataláljon a hétköznapokba.

És Carla volt az, akinél Rick testi vigaszt talált. Azt a fajta megnyugvást, amit csak egy nő nyújthat a férfinak. Szeretők lettek, holott a viszonyuk meglehetősen egyoldalú volt. Carla mindig csak adott, Rick viszont mindig csak elvett. Kihasználta a nőt, és annyira a mélyponton volt lelkileg-érzelmileg, hogy ez sokáig el sem hatolt a tudatáig. Amikor rádöbbent, hogy Carla szerelmes belé, már késő volt. A barátságukat már nem lehetett megmenteni.

Ricket máig bántotta a gondolat, hogy fájdalmat okozott Carlának, különösen pedig a barátságuk elmúlását sajnálta. Azt kívánta, bár soha ne nyúlt volna hozzá egyetlen ujjal se a nőhöz, de persze most már nem tehette meg nem történtté a dolgot.

Míg fölért az első emeletre, lélekben felkészült a Carlával való találkozásra. Ahhoz, hogy Val irodájához jusson, el kellett mennie a nő szobája előtt, és semmiképpen sem akart észrevétlenül átosonni a folyosón. Carla idővel úgyis megtudja, hogy a rendőrségen járt, és akkor még tovább mélyül a szakadék kettejük között.

A nő az íróasztalánál ült, és felnézett, ahogy Rick odaért az ajtajához. A másodperc törtrészéig zavar tükröződött a tekintetében, aztán gyorsan elfordult. Rick csendben szitkozódott. Nem akarta, hogy a zavart hallgatás, a feszélyezettség még inkább elválassza őket egymástól.

– Szia, Carla! – köszönt rá, mire a nő felnézett.

– Üdv, Rick! Mi szél hozott erre?

– Valhez jöttem.

– Házon kívül van. Majd megmondom neki, hogy kerested. – Carla az egyik iratért nyúlt az asztalon, és fel akart állni, ám Rick egy kézmozdulattal visszatartotta.

– Mire jó ez a haragszomrád? Nem beszélhetnénk meg?

– Mit? – szegte fel állát dacosan a nő.

– Ugyan már, pontosan tudod, mire gondolok. – Rick körbepillantott a folyosón, aztán belépett az irodába. – Természetesen kettőnkre. Arra, ami közöttünk történt.

Carla elvörösödött.

– Annak már vége – mondta halkan, és a hangja remegett. – Így utólag pedig semmin sem változtathatunk.

– Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked.

– Ne aggódj, már túl vagyok rajta.

– És azt is nagyon sajnálom, hogy… Szóval hogy már nem vagyunk barátok. Mondd csak, nem kezdhetnénk újra? Nem felejthetnénk el a…

– Tudod, mi esett a legrosszabbul? – vágott a szavába a másik. – Az, amikor rájöttem, milyen keveset jelentek neked. Az, hogy nem tisztelted bennem sem a nőt, sem az embert!

– Ez nem igaz, Carla.

– De mennyire, hogy igaz! Csinoska, ámde ostoba. Ezt gondoltad rólam, és ennek megfelelően bántál velem.

– Sosem tagadtam, hogy az én hibám… egyedül az enyém. – Rick olyan halkan beszélt, hogy szinte már suttogott. – Nem tudtalak szeretni… sem téged, sem mást. És még most sem vagyok képes mélyebb érzésekre.

– Nicsak! Kit látnak szemeim?! – Szinte a semmiből, hirtelen Val tűnt fel Rick háta mögött, és amúgy barátilag vállon veregette. – Minek köszönhetjük a megtiszteltetést?

– Már jó ideje nem láttam azt a ronda képedet, úgyhogy gondoltam, benézek hozzád, már csak azért is, hogy helyrebillenjen az önértékelésem.

– Most szívesen mondanék valamit, de hölgyek jelenlétében, ugyebár, megválogatja a szavait az ember.

– Mi lenne, ha máshol bájcsevegnétek? – vetette fel Carla. – Van elég dolgom. Ez a gyilkossági ügy…

– Gyilkosság? – nézett nagyot Rick. – Itt, a szigeten?

– Carla! – szólt figyelmeztetőn Val, ám a rendőrnő nem hallgatott rá.

– A Larry Bernhard-esetről beszélek – kottyantotta ki fontoskodva.

Rick Valre nézett, aki meglehetősen ingerültnek látszott.

– Én úgy tudtam, Bernhard öngyilkos lett – adott hangot csodálkozásának.

– Az még nem olyan biztos – jelentette ki Carla. – A helyszínelők bizonyítékot találtak rá, hogy a halála éjszakáján nem volt egyedül a lakásban. A nyomokból ítélve hölgy vendéget fogadott, akivel igencsak jól érezték magukat.

– Legalább jó hangulatban hagyta itt ezt a siralomvölgyet – mormolta Rick, önkéntelenül felvéve azt a szerepet, amelyet akkor sajátított el, amikor Carla meg ő még együtt dolgoztak. – Mi van még? Találtál mást is?

– Miért? Ez neked nem elég? Akárki volt is nála, nyilván ő látta utoljára élve. Tehát meg kell keresnem az illetőt, és meg kell tudnom, mikor jött el Bernhard házából.

– Elsősorban azt kell megtudnod – helyesbített Rick –, hogy élt-e még a házigazda, amikor a hölgy távozott.

Carla elvörösödött.

– Igen, persze. Én is így gondoltam.

Hát igen, a pontosság a jó rendőr egyik legfontosabb ismérve. Sok minden múlhat egy precízen megfogalmazott kérdésen, például az is, sikerül-e csőbe húzni a tettest.

– Bernhard Sunset Keyn lakott – fűzte tovább gondolatait Rick. – így aztán, ha eddig nem tetted, lassan beszélned kellene a komp kormányosával. És az sem ártana, ha…

– Elég ebből! – mordult közbe Val. – Ezek a dolgok csak akkor tartoznak rád, ha visszatérsz a rendőrség kötelékébe. Egyébiránt pedig – pillantása most Carlára vándorolt –, mire jutott a tegnap esti nemi erőszak kísérletével? Kihallgatta a tanúkat? Várom a jelentését.

– Még ebéd előtt megkapja, uram.

– Remek. – Val a barátjára nézett, aztán az ajtó felé mutatott. – Átjössz az irodámba? – Egy perccel később a nyomozó becsukta maguk mögött a szobája ajtaját. – Sokkal könnyebb lenne az életem, ha Carla a dolgát végezné, és nem a saját szakállára nyomozgatna – sóhajtott nagyot.

– Ne légy igazságtalan! Te is tudod, milyen rendes lány. És igazán jó rendőr. A testület az élete, érted meg egyenesen tűzbe menne.

– Igen, tudom… De most kicsit tele van vele a hócipőm. – Val leült, majd intett Ricknek, hogy ő is foglaljon helyet. – Egy ideje egyszerűen nem lehet bírni vele. Sherlock Holmest játszik, azt hiszi, felfedezett egy *igazi gyilkosságot.* – Az utolsó két szót már nem is mondta, inkább suttogta, és igyekezett titokzatos képet vágni.

– De úgy látom, te nem osztod a véleményét.

– Fogalmazzunk inkább úgy, hogy a ti párosotokban mindig is te voltál a tehetségesebb. Sosem volt nagyobb szükségem rád, mint most, Rick.

Rick úgy tett, mintha meg sem hallotta volna ezt az utolsó megjegyzést.

– Szerinted mi történt Bernhardtal?

Val gúnyosan nevetett.

– Ki vele, miért jöttél, barátom! De ne etess! Az igazságot akarom hallani.

– Bernhard öngyilkossága miatt.

– Puszta kíváncsiságból? Esetleg valami érdekes információd van a számomra?

– Semmi rendkívüli, csak feltűnt, hogy az Island National Bank meglepően rövid időn belül mindjárt két munkatársát is elveszítette. Bernhard és Naomi Pearson… Nincs itt valami összefüggés?

– Te úgy látod, van?

– Nézd, Val, én nem hiszek a véletlenekben. Biztosan van valami a mögött a tény mögött, hogy a bank két dolgozója gyakorlatilag egyidejűleg mondott búcsút a szigetnek.

Val hátradőlt a széken, ám a pillantását a világ minden kincséért sem vette volna le a cimborájáról.

– Látod, mondtam én… A zsaru leadhatja a fegyverét meg a jelvényét, de a szíve mélyén azért mégiscsak zsaru marad.

Rick öntelten elvigyorodott.

– Szóval igazam volt. Mégiscsak van összefüggés…

Ahogy Val előredőlt, a széke megnyikordult.

– Egyrészt szeretnélek emlékeztetni, hogy már nem vagy nyomozó. És amíg rá nem ébredsz, mekkora ökörséget csináltál, amikor leszereltél, vagyis amíg vissza nem térsz hozzánk, addig bizony te is csak a hivatalos csatornákon juthatsz a legfrissebb hírekhez, ugyanúgy, mint a lakosság általában.

– Másrészt?

– Másrészt mivel a fél ötös hírekben már benne lesz, amire rákérdeztél, lásd, milyen rendes vagyok, beavatlak.

– Díjazom a nagylelkűségedet.

A nyomozó szája széle megrándult.

– Remélem is. Szóval hegyezheted a füled: Az Island National Banknál Bernhard felelt a százezer dollárnál nagyobb összegű hitelkihelyezésekért. Az ő feladata volt ellenőrizni a hiteligénylő anyagi viszonyait, hitelképességét, és végül ő terjesztette a kérelmet a bank vezetősége elé. Ha ő támogatott egy igényt, a felügyelőbizottság sohasem emelt kifogást. Messzemenőkig megbíztak benne.

– Aha – mormolta Rick. – Kezdem kapiskálni.

– Tulajdonképpen pofonegyszerű, amit tett. Nem létező cégek hiteligényeit elégítette ki, s ezzel több millió dollárral rövidítette meg a bankot.

– És mivel pontosan tudta, hogy néz ki egy megbízható cég könyvelése, minden gyanún felül álló üzleti kimutatásokat hamisított a fantomvállalatoknak – morfondírozott el félrehajtott fejjel Rick.

– Pontosan. – Val ajka gunyoros mosolyra húzódott. – Többek között azért is tudta ilyen sokáig az orránál fogva vezetni a banki

felügyelőbizottságot, mert volt egy cinkosa az ügyfelek adatait nyilvántartó részlegen.

– Naomi Pearson – biccentett Rick. – Tudtam én, hogy kapcsolat van a két ügy között.

– Úgy ám! A nő utalta át a sok százezer dolláros summákat a nem létező kérelmezőknek, és nyilván szép kis részesedést kapott az elsikkasztott összegből.

Rick eltöprengett.

– Hogyhogy a banknál nem szúrt szemet Bernhard gyors gazdagodása? Azért nem mindenki engedhet meg magának egy villát Sunset Keyn.

– Azt mondta, örökölt egy nagybátyjától. Még szabadságot is kivett, amikor állítólag Philadelphiába repült a kedves rokon temetésére. Senkinek eszébe sem jutott ellenőrizni az állításait. Ki kételkedne egy tiszteletre méltó bankár szavában?

– De akkor vajon miért ölte meg magát? Hiszen még javában futott a szekér, űzhette volna tovább kisded játékait.

– Erre nézve persze csak feltételezésekbe bocsátkozhatom. Talán Naomi Pearson bejelentette, hogy ki akar szállni. Nélküle befuccsolt volna az üzlet, s attól fogva Bernhard nem tehetett volna egyebet, mint hogy lesi az ajtót, mikor kopogtat a rendőrség.

Rick homloka ráncba szaladt.

– Akkor sem értem. Hiszen senki sem gyanakodott rá, megtehette volna, hogy felmarkolja a pénzt, és lelép. Ha nevet változtat, és elrejtőzik valami isten háta mögötti helyen, sosem akadnak a nyomára.

Val közelebb húzódott a barátjához.

– Az persze fel sem merül benned, hogy a fickónak talán nem volt egy vasa sem. Lehet, hogy arra számított, mindig nyitva lesz előtte a kassza. Lehet, hogy miután kifizette a házát, a maradékot elszórta nőkre és kábítószerekre. A jelek szerint semmit sem tagadott meg magától, ugyancsak kicsapongó, mondhatni züllött életmódot folytatott.

– És mivel magyarázod, hogy a halála előtt közvetlenül is volt nála valaki?

– Miért, mit gondolsz, Rick, én mit csinálnék, ha véget akarnék vetni az életemnek?

– Lezavamál még egy utolsó numerát?

– Le én! – Val pillantása végigvándorolt a szobán, s ahogy újra találkozott a tekintetük, Rick undort látott kiülni a barátja arcára. – Pont Bernhard ne csinálta volna… Te nem láttad, mi volt ott, Rick. Az a telhetetlen disznó valósággal habzsolta az életet! Mindenből a legjobb kellett neki, dőzsölt, mint egy király.

Később, mikor Ricknek volt ideje elgondolkodni a beszélgetésükön, már meglehetősen gyermetegnek találta Val elképzeléseit Bernhard tettének mozgatórugóiról.

Nála jobban senki sem tudta, milyen rombolásra képes a mohóság. A vágy, hogy többet és egyre többet szerezzünk, a legrosszabbat hozza ki az emberből: elképesztő cselekedetekre, önző és kegyetlen tettekre sarkall. Arra késztet, hogy mindenen és mindenkin átgázoljunk, s még a szeretteinkre se legyünk tekintettel.

Rick a munkája során gyakran szembesült az emberi természetnek ezzel a sötét oldalával. És ha valami, ezek a szembesülések bizony csöppet sem hiányoztak neki most, hogy már nem dolgozott a rendőrségnél.

12. FEJEZET

November 7. szerda,
16 óra

Alig egy napra rá, hogy Liz beszélt Tim tiszteletessel, telefonáltak és időpontot kértek annak a kamasz lánynak a szülei, akit a lelkész említett. Liznek kétszeresen is volt oka az örömre, amiért Collins

ennyire megbízott benne, és máris beajánlotta a házaspárnál. Egyrészt ez nyilván azt jelentette, hogy a lelkipásztor továbbra sincs tisztában vele, kicsoda ő valójában. Másrészt viszont a fiatal lánnyal való találkozás hozzásegíthette ahhoz, hogy megvalósítsa a célját, és fényt derítsen Rachel eltűnésének rejtélyére.

Liz szélesre tárta irodája ajtaját a Mancuso házaspár előtt, és kedvesen elmosolyodott, hogy oldja a szemlátomást feszült látogatók ijedtségét.

– Mr. és Mrs. Mancuso… Kérem, fáradjanak beljebb!

A szobában Liz hellyel kínálta a szülőket, akik úgy ültek le a kanapéra, mintha karót nyeltek volna. Alacsony végzettségű, szerény körülmények között élő, egyszerű emberek voltak, a férfi kertész, a nő háztartásbeli, aki alkalmanként vasalást vállalt, hogy meg tudjanak élni. Láthatóan nem érezték helyénvalónak ezt az egészet, csak végső kétségbeesésükben szánták rá magukat, hogy eljönnek a tanácsadásra.

Lopva összenéztek, aztán az asszony megszólalt:

– Collins tiszteletes úr azt mondta, maga talán segíthet nekünk.

– Reményeim szerint igen.

Liz ismét elmosolyodott, már csak azért is, hogy megnyugtassa a szerencsétlen emberpárt. Végtelenül sajnálta Mancusóékat, akik telefonon már meséltek neki egy keveset a lányukról, Taráról. Ha ebből a rövid beszélgetésből nem derült volna ki, mennyire kétségbe vannak esve, Liz most leolvashatta az arcukról. A megjelenésükön, minden mozdulatukon érződött, mennyire elkeseredettek, s hogy már-már teljesen feladták a reményt.

– Kérem, beszéljenek Taráról. Pontosan mi a gond vele?

Az asszony a kezét tördelte.

– Már nem tudjuk, mitévők legyünk. Tara olyan kedves gyermek volt, olyan szelíd és kezelhető…

A hangja elcsuklott. A férje ekkor bátorítón megszorította a kezét, és magához ragadta a szót.

– A lányunk nagyon megváltozott – mondta határozottan. – Körülbelül egy éve észleltük az első jeleket. Durcás lett, és nagyszájú.

– Egyre rosszabb jegyeket hozott az iskolából. És a barátai… Azokról jobb nem is beszélni.

– Könnyűvérű, szemérmetlen teremtések – magyarázta a férfi. – És Tara persze mindenben utánozza őket. Ránk egyáltalán nem hallgat, nem bírunk vele.

Inez Mancuso egészen közel hajolt Lizhez, és a szeme megtelt könnyel.

– Néha hosszú órákra bezárkózik a szobájába, csak a jó ég tudja, olyankor mit csinál… És elveszítette a hitét, pedig kiskorától vallásosan neveltük. El sem tudja képzelni, mennyire el vagyok keseredve… – Felzokogott, de elfúló hangon is tovább beszélt: – Higgye el, mi mindent megpróbáltunk, de semmi sem segített. Egy időben, amikor Tara Howard tiszteletes asszonyhoz járt, talán egy kicsit javult a helyzet, de mióta a lelkésznő eltűnt…

Liz szíve nagyot dobbant, mikor az asszony szóba hozta Rachelt.

– Folytassa, kérem! Mi történt a lelkésznő eltűnését követően?

– Tara még inkább visszahúzódott – felelt felesége helyett Dante Mancuso. – És nekem határozottan úgy tűnt, hogy… – Elhallgatott, mintha a megfelelő szót keresné.

– Hogy fél – fejezte be a mondatot az asszony. – Hogy halálosan retteg valamitől.

Liz eltöprengett.

– Nem merült fel önökben a gyanú, hogy a lányuk talán kábítószert használ?

– Kábítószert? – visszhangozták riadtan Mancusóék.

– Igen. Az a fajta viselkedés, amit leírtak, nagyon is jellemző a kezdő kábítószer-fogyasztókra.

A férfi és a nő összenézett.

– De hát… Honnan szerezhetett volna ilyesmit?

Az arcukra kiülő őszinte elképedés láttán Liz megint megsajnálta őket. Csak csodálkozni tudott azon, hogy még manapság is vannak ilyen gyanútlan, jóhiszemű szülők. Mert hiába nőtt riasztó mértékben a kábítószer-fogyasztó fiatalok száma, a felnőttek nagy része szentül hitte, hogy ez csak másokat érinthet, az ő gyermeke soha nem kerülhet bajba.

– Akárhonnan, kedves asszonyom, uram. Akárhonnan…

Sokáig hallgattak. Végül Liz törte meg a csendet:

– Engedjék meg, hogy néhány szóban bemutatkozzam. Családgondozó és szociális segítő vagyok, több egészségügyi intézményben dolgoztam mostanáig. Mintegy féléve önállósítottam magam, és elsősorban fiatalkorúakkal foglalkozom.

– Családgondozó? – kérdezett vissza kissé zavartan a férfi. – Én azt hittem, pszichológus.

– Nos, ez a két szakma számos ponton kapcsolódik egymáshoz. – Liz összefonta a karját, és az asztalra könyökölt. – Ugyanakkor persze különböznek is, a szemléletmódjuk például igencsak eltérő. Míg a pszichológus kizárólag a hozzá forduló egyén személyiségét vizsgálja, addig a szociális segítő az élet minden területén igyekszik feltárni a gondokat. Legyen szó társadalmi, munkahelyi-szakmai vagy éppen családi nehézségekről, valamennyit megpróbálja kezelni, elsimítani.

– Gondolja, hogy tud segíteni a lányunkon?

– Ahhoz, hogy ezt eldönthessem, először beszélnem kell Tarával. De biztosíthatom önöket, hogy nagyon kevés olyan ember van, akin egyáltalán nem lehet segíteni.

Inez Mancuso letörten felsóhajtott.

– És ha ő is ezen kevesek közé tartozik? Nem tudnám elviselni, ha…

– Nem hiszem, hogy ennyire súlyos a helyzet – vágott az asszony szavába Liz. – Ne aggódjon, Mrs. Mancuso! Az alapján, amit önöktől megtudtam, Tarának rendezett, kiegyensúlyozott

gyermekkora volt, és a gondok csak nemrég jelentkeztek. Van remény rá, hogy hamarosan minden rendbe jöjjön.

Inez Mancuso gyors pillantást vetett a férjére, majd ismét Lizre nézett.

– És mi a helyzet a… Tim tiszteletes valami olyasmit mondott, hogy esetleg valamiféle… szóval kedvezményt kaphatunk a tanácsadás árából.

– Így van. – Liz felállt. – De mielőtt az anyagiakról szót ejtenénk, szeretnék beszélni Tarával, és aztán majd meglátjuk. Jó lesz így?

A szülők mindenbe beleegyeztek, és még aznap délutánra le is kötöttek egy időpontot a lányuknak.

Az első találkozás Tarával pontosan úgy zajlott, ahogy azt Liz várta. A lány jóformán rá sem nézett egész idő alatt, rosszkedvűnek, sőt olykor kifejezetten dühösnek látszott, és jó, ha egy-két szót ki lehetett húzni belőle.

Liz azonban, aki jórészt kamaszokkal dolgozott, felkészült erre, hiszen tudta, hogy ez a legnehezebben kezelhető korosztály, mely általában a legcsekélyebb hajlandóságot sem mutatja az együttműködésre.

Szerette volna, ha hetente kétszer tudnak találkozni Tarával, ám tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű ilyen gyakorisággal magához rendelni a lányt. Úgy határozott hát, fokról fokra fog haladni, és az első igen jelentős lépést véleménye szerint meg is tette azon a délutánon.

Azóta két nap telt el. Liz mára beszélte meg a következő találkozót, és reménykedett, hogy jutnak valamire Tarával. Már amennyiben a lány egyáltalán hajlandó lesz eljönni.

Tizenöt perces késéssel bár, de Tara végül megérkezett. Liz barátságosan üdvözölte, és bekísérte az irodába.

– Hogy vagy, Tara?

A lány dacosan összeszorította az ajkát, és elfordult. Az ablakon beáradó fényben most még fehérebbnek tűnt amúgy is sápadt arca, s így hangsúlyosabbá váltak a sötét karikák a szeme alatt.

Talán tényleg kábítószeres, gondolta Liz, mert Tara külseje nagyon is alátámasztotta eredeti gyanúját. Ugyanakkor persze egyéb okai is lehettek az ijesztő megjelenésnek.

– Rendesen eszel? – próbálkozott meg egy újabb kérdéssel.

Ezzel sikerült meglepnie a lányt, aki szokásával ellentétben most egyenesen Liz szemébe nézett.

– Mi?

A nő megismételte a kérdést.

– Miért érdekli ez magát?

– Mert betegnek látszol.

Tara védekezőn összefonta a karját maga előtt. Most már nem dacosnak, inkább sajnálatra méltónak tűnt. És talán bűntudatosnak is.

– Az utóbbi időkben nem vagyok valami jó passzban, ennyi az egész. Rosszul alszom, és ha csak rágondolok az ételre…

Nem fejezte be a mondatot, ám Liz így is értette, mire céloz: már az evés gondolatára is rosszul van.

– Segíthetek valamiben?

Tara kurtán felkacagott.

– Nem hinném.

– A szüleid aggódnak miattad.

A lány nagyot nyelt, s a válla fölött az iroda csukott ajtajára sandított.

– Tudom. És nagyon sajnálom. Az a helyzet, hogy…

Kétségbeesetten az alsó ajkába harapott, majd lehajtotta a fejét.

– Mi a helyzet? Kérlek, mondd el, Tara.

A lány nagyot sóhajtott.

– Nem… nem szeretnék beszélni róla.

– Akkor miről szeretnél beszélni?

Tara az ölébe ejtette a kezét. Nem felelt.

– Persze elüldögélhetünk itt csendben egész délután, de azt valahogy pocsékolásnak érzem.

– Úgy érti, a szüleim pénzét pocsékoljuk?

– Nem. Úgy értem, az időt.

– Mi a csudát akar tőlem? Hiszen nem is ismerem magát!

– Úgy hallottam, Howard lelkésznővel beszéltél a gondjaidról.

A lány sápadt ábrázata egyszeriben krétafehérré vált.

– Erről aztán különösen nem szeretnék beszélni – mondta elutasítón.

– Engedd, hogy segítsek, Tara! Bízz bennem!

– Nem! – A lány indulatosan felugrott a helyéről. – Nem segíthet nekem! Rajtam már senki sem segíthet!

Liz is felemelkedett, és csillapítón kinyújtotta a kezét feléje.

– Legalább próbáljuk meg! Hátha mégis sikerül. Hiszen Rachel Howardnak is adtál egy esélyt.

– Meg is lett az eredménye! Maga is tudja, mi történt vele…

Liznek a lélegzete is elakadt a döbbenettől.

– Miért? Mi történt vele?

– Hát az, hogy eltűnt, maga ostoba! Eltűnt, mintha soha itt se lett volna, és én megint magamra maradtam… – A tenyerébe temette az arcát. Vállát rázta a zokogás, ám amikor végül felnézett, Liz meglepetten látta, hogy egyáltalán nem könnyes a szeme. Különös, részvétlen pillantással méregette őt. – Hisz maga Istenben? – kérdezte hirtelen. – Hisz a mennyországban és a pokolban? Az ördögben és az örök kárhozatban?

A nő bólintott.

– És te, Tara? Mi a helyzet veled?

A lány úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Rachel Howard is hitt mindezekben – mormolta alig hallhatóan. – És óva intett attól, hogy felüljek az ördög mesterkedéseinek.

Liz nem tudta, mit mondjon erre. Azon tépelődött, vajon mit mondhatott a nővére ennek a nagyon is befolyásolható, valamitől láthatóan rettegő kamasz lánynak.

– Pontosan mi az, amitől óvott téged? – tudakolta óvatosan.

– Azt mondta, hogy a Gonosz és segítői gyakran bújnak tetszetős köntösbe. Minden földi jóval, evilági örömökkel kecsegtetnek, ám a csábító külcsín alatt a pokol fertelmei bújnak meg, a legutálatosabb mocsokság és bűz, amit ember csak elképzelhet. És beszélt nekem az örök kárhozatról, arról, hogy súlyos büntetés vár mindazokra, akik nem képesek ellenállni az ördög csábításának.

Liz csak nehezen tudta megállni, hogy ne vágjon közbe. Egyszerűen nem hitte el, hogy ezek a nővére szavai. Az a Rachel, akit ő ismert, sohasem mondott volna ilyet. *Soha.*

Félrehajtott fejjel tanulmányozta a kamasz lányt. Aggasztotta a szemében lobogó megszállottság. Úgy vélte, megtalálta Tara kiegyensúlyozatlanságának fő okát, és elhatározta, hogy mihamarabb beszél Tim tiszteletessel a család hitéletéről.

– Elmeséljek egy történetet? – váltott témát váratlanul a lány. – Egy igazi csodáról szól.

– Hát persze. Ha el akarod mesélni, szívesen meghallgatom.

– 1846-ban, amikor a Keresztények Paradicsoma templom még a katolikus egyház tulajdonában volt, a Szent Szűz megjelent a parkban játszó gyerekeknek. Huszonnégy órával később pedig vérezni kezdtek az oltáron lévő nagy Krisztus-szobor sebei…

Liz észrevette, hogy Tara megremeg.

– Tizennégy napra rá hurrikán tört Key Westre – folytatta a lány. – Rettenetes pusztítást vitt véghez, a templom is összedőlt. És szörnyethalt a sziget lakosságának mintegy egyharmada. – Tara egyre halkabban beszélt, míg végül alig lehetett hallani a suttogását. – Az érsekség arra a következtetésre jutott, hogy a jelenés az ördög műve volt, és minden erre való utalást töröltetett a krónikákból.

– Akkor te honnan szereztél tudomást minderről? – köszörülte meg a torkát Liz.

– Itt nőttem fel – hangzott a válasz. – A helybeliek közül sokan szemtanúi voltak a történteknek, és továbbadták, amit láttak. – Tara elhallgatott, néhány másodpercig gondolataiba merülve meredt maga

elé. – Vannak, akik szerint – szólalt meg újra – az Istenanya azért jelent meg, hogy figyelmeztesse az igazakat a közelgő katasztrófára. Isten büntetésből küldte a szigetre a hurrikánt, mint annak idején, amikor özönvízzel pusztította el a földet. Meg akart fizetni a gonoszoknak, azt akarta, hogy bűnhődjenek vétkeikért.

Liz nagyot nyelt.

– Te is így gondolod, Tara?

– Én? Mintha nem volna teljesen mindegy, én hogyan gondolom.

– Egyáltalán nem mindegy. Sőt szerintem nagyon is…

– Sajnálom, most el kell mennem. – A lány olyan hirtelen ugrott fel a helyéről, hogy a széke feldőlt, és nagyot koppant a padlón.

– Várj! – kiáltotta Liz, ám Tara addigra már az ajtónál volt. – Howard tiszteletes asszony hitt ebben, amit most elmeséltél? Egyáltalán elmondtad neki ezt a történetet, vagy…

– Ha érdekli a legenda, kérdezze meg Paul Ramos atyát! – vetette oda a lány. – Ebben a kérdésben ő a legilletékesebb.

Ezzel feltépte az ajtót, és kicsörtetett a várószobába. Liz persze utána.

– Kérlek, Tara! Ne menj most el! Ezt meg kellene beszélnünk. Csak még egy percet adj…

De Tara ügyet sem vetett rá. Egy pillanattal később már az utcán volt, és Liz tehetetlenül nézte, hogyan vág át a Duval Streeten. Autók dudáltak, vezetők szitkozódtak, s nem sok híja volt, hogy egy kismotor el nem gázolta a lányt.

Aztán amikor eltűnt az egyik sarkon, Liz, mit tehetett volna mást, visszasétált az irodájába. Fejében egymást kergették a gondolatok, szíve a torkában dobogott. Egészen biztos volt benne, hogy Tara tudja, mi történt a nővérével, és azt is biztosra vette, hogy a lány betegesen retteg valamitől. Talán attól, hogy ugyanaz történik vele, ami Rachellel is…

Elképzelhető, hogy ezért nincs étvágya, és ezért nem tud aludni sem. A páni félelem megmagyarázná a tekintetében lobogó őrült tüzet és elgyötört, agyonhajszolt külsejét is.

Ahogy Liz bezárta az ajtót és megfordult, hirtelen valami fehéret fedezett fel a padlón. Lehajolt – hát egy darabka papír volt az. Mikor széthajtogatta, egy rövidke, alig másfél soros üzenetet látott, melyet egy jegyzetfüzetből kitépett lap tetejére gépeltek:

Mindent tudnak magáról. Veszélyben az élete. Utazzon el, amíg nem késő!

13. FEJEZET

November 9. péntek,
17 óra 25 perc

Mark a pult mögött állt, és a frissen elmosott poharakat törölgette, mivel azok nem voltak teljesen szárazak, amikor kikerültek a mosogatógépből. Zavarosabbnál zavarosabb gondolatok kavarogtak a fejében. Az elkövetkező néhány órára gondolt, és az ígéretére, melyet Tarának tett. Tarának és meg nem született közös gyermeküknek.

Egek ura, biztos, hogy jól döntött? Tényleg ez az egyetlen megoldás?

– Mark?

A fiú a pénztárgépnél álló Rickre nézett. A pénzes rekesz nyitva volt, és Mark pillantása először önkéntelenül a bankjegyekre tapadt. Csak azután pillantott a bártulajdonosra, és furcsa, szorongató érzés fogta el, alig kapott levegőt.

– Tessék, főnök. Valami baj van?

– Dehogy. Csak el kell intéznem néhány telefont. Vállalod, hogy addig tartod a frontot?

Mark megkönnyebbülten elmosolyodott. *Ó, hát persze! És ő, ostoba, már azt hitte, Rick gondolatolvasó.*

– Hogy képzeli? Egyedül küzdjek meg egy ekkora vendégsereggel? – mutatott körbe az üres helyiségben. Nemrég távoztak az utolsó délutáni iszogatók, és volt még néhány perc az esti nagyüzem kezdetéig.

Rick felnevetett.

– Csak azért kérdem, hátha vécére akarsz menni.

– Nyugi, főnök, kibírom, amíg visszajön.

– De nyugodtan szólj, ha…

– Ne aggodalmaskodjon már annyit! Vigyázok a házra, maga csak telefonáljon nyugodtan! No mi az? Még mindig itt van?

Rick vigyorogva eltűnt az ajtó mögött, mely a raktárba, illetve az irodába vezetett. Mark hosszan nézett utána. Lassan elszámolt hatvanig. Aztán nagy levegőt vett, a kasszához lépett, és kinyitotta a fiókot. A szokatlan csöndben nagyon hangosnak tetszett a pénztárgép csilingelése. A fiú mozdulatlanná dermedt ijedtében, de feleslegesen ijedezett. Az irodából elmosódottan hallotta Rick hangját.

Vagyis a főnöke semmit sem vett észre, hiszen nyugodtan tovább telefonált.

Mark máris sötét bűnözőnek érezte magát. Mintha egy végtelenül mély, sötét szakadékba ugrana fejest, melynek fenekén a kárhozat várja.

És mégis meg kell tennie. Tara kedvéért és persze a kisbabájukért.

Ma éjjel meg akarta szöktetni a lányt. Úgy beszélték meg, éjjel kettőkor találkoznak a Keresztények Paradicsoma templom parkjában, a szokott helyen. Mark munkaideje elvileg tovább tartott, de kitalálta, hogy rosszullétre hivatkozva egy órával korábban elkérezkedik. így mire Rick bezárja a bárt, és kasszát csinál, ők már árkon-bokron túl lesznek.

Gyorsan firkantott egy adóslevelet, és berakta a pénzes rekesz alá, a csekkek közé. Aztán kivett a pénztárból hatszáz dollárt.

Remegő kézzel vágta zsebre a pénzt, majd becsukta a fiókot. Úgy érezte, menten elájul az idegességtől. Egek, holnaptól családfenntartó

lesz! Hogy fog egy asszonyt és egy kisgyereket etetni, ha egyszer saját magáról sem tud rendesen gondoskodni?!

Kevésbé esett volna nehezére a döntés, ha Tara nem viselkedik olyan furcsán. Ha nem annyira távolságtartó és… igen, ha nem olyan látványosan boldogtalan. Ki tudja, talán már meg is bánta, ami kettőjük között történt. Talán el sem tudja képzelni az életét egy egyszerű prédikátor asszonyaként. Sőt – Isten bocsássa meg – Markban még az is felmerült, hogy a baba esetleg nem is az övé.

Bizony nem lesz könnyű így, ennyi kétkedéssel a szívükben, ilyen sötét gyanú árnyékában elkezdeni közös életüket.

Elég ebből, Mark! Te is tudod, hogy annak vége. Tara megváltozott, felhagyott a korábbi életével!

A fiú keze ökölbe szorult. Tudta, hogy szerelme nem csak a jövőtől fél, nem csak az újrakezdés miatt bizonytalan. Szorongásának legfőbb okozói állítólagos barátai voltak, akik megfenyegették, hogy ha elhagyja a közösséget, szigorúan megbüntetik.

Tara attól rettegett, hogy meg fogják ölni – vagy őt magát, vagy születendő gyermekét.

Mark ezt csöppet sem tartotta valószínűnek. Ez itt Key West, egy kedélyes üdülőközpont, nem pedig valamelyik milliós nagyváros lepattant nyomornegyede, ahol már a tizenévesek is fegyvert hordanak, és bandákba verődve riogatják a lakosságot. Tara társai nem bűnözők, hanem rendes középosztálybeli családok gyermekei, akiknek csak a szájuk jár. Nyilván dühösek, hogy Tara ki akar válni a közösségből, és elég gátlástalanok ahhoz, hogy ilyen szörnyűségekkel ijesztgessék.

Mark mihamarabb véget akart vetni ennek a kegyetlen játéknak. Isten segítségével ki akarta innen menekíteni a családját. Haza akart térni Texasba a szüleihez. Tartott tőle, az öregek nem lesznek valami lelkesek, de arra számított, hogy a kicsire való tekintettel elfogadják Tarát és belenyugszanak a döntésébe.

Visszatért a pult mögé, a munkájához.

Rick éppen abban a pillanatban bukkant elő, amikor egy csapat turista özönlött be a bárba. Hangosak voltak, és jókedvűek, láthatóan előre örültek az előttük álló szép estének.

Rick Markra vigyorgott, s a fiú viszonozta a mosolyt, bár közben nyomorúságosan érezte magát. Ez nem lopás, nyugtatgatta a lelkiismeretét. Csak kölcsönvette azt a pénzt. Amint egy kicsit rendbe jönnek anyagilag, mindent vissza fog fizetni Ricknek az utolsó centig.

14. FEJEZET

November 10. szombat,
hajnali 3 óra

Liz nyugtalanul járt fel s alá a hálószobájában. Annyi minden zsongott a fejében, hogy egyszerűen képtelen volt aludni. Túlságosan felkavarták az elmúlt nap történései, sehogy sem tudott megnyugvást találni. Tarára gondolt, és arra a fura, fenyegető levélre, melyet az ajtaja alá csúsztattak.

Megnyugvás? Haha! Próbáljon valaki megnyugodni közvetlenül egy szép nagy pánikroham előtt!

Liz megtorpant, lehunyta a szemét, és az orrán át lassan beszívta a levegőt, míg tüdeje teljesen meg nem telt éltető oxigénnel. Aztán ugyanolyan lassan, megfontoltan kifújta a levegőt. A szívverése mintha máris rendeződött volna, és a mellkasát szorongató, fullasztó érzés is alábbhagyott. Liz kinyitotta a szemét.

Az ablak előtt állt. A szobába az ablaktáblák rései közt beszökött a telihold fénye. Liz elhúzta a reteszt, és kitárta a zsalugátereket. A hold tejes fehéren világolt a koromsötét éjszakában. Odalenn, a Duval Streeten csönd honolt. Egyetlen magányos alak suhant át az úttesten, egyébként levél sem rezdült.

Liz, ahogy töprengett, homlokát az ablakfélfához támasztotta. Százszor is emlékezetébe idézte a Tarával való beszélgetés minden egyes szavát, és századszor is ugyanarra a következtetésre jutott. A fiatal lány halálosan félt, feltehetően azért, mert tudta, mi történt Rachellel, és tartott tőle, hogy ő is arra a sorsra jut majd.

Liz élt a gyanúperrel, hogy a nővérét egyenesen Tara miatt gyilkolták meg – és ha ez igaz, akkor kétségkívül nagy veszélynek tette ki magát, amikor foglalkozni kezdett a lánnyal.

Kétségbeesetten küzdött egy újabb pánikroham ellen. Nem, ezt nem szabad! Nem hagyhatja, hogy percenként elhatalmasodjon rajta a félelem. Azért jött Key Westre, hogy kiderítse, mi történt a testvérével, és a céljától semmi sem térítheti el.

Még egy őrült fenyegetőzése sem, akinek egyébként ahhoz sem volt bátorsága, hogy a szemébe nézzen. Liz újra és újra elővette a levélkét, míg végül maga sem tudta volna megmondani, hányszor olvasta el ezt a tizenegy szót:

Mindent tudnak magáról. Veszélyben az élete. Utazzon el, amíg nem késő!

Kik tudnak róla mindent? Feltehetően azok, akik a nővérét eltették láb alól. És hogy mit tudnak? Természetesen azt, hogy ő Rachel testvére, és azért jött Key Westre, hogy kiderítse, mi történt a nővérével.

Tulajdonképpen mi akar ez lenni? Figyelmeztetés? Vagy inkább fenyegetés? Esetleg csak egy rossz vicc?

Liz szeretett volna ugyan hinni eme legutolsó felvetésben, csak sajnos ez sehogy sem sikerült neki. Biztos volt benne, hogy nem véletlenül csúsztatták be az irodájába éppen azalatt ezt az üzenetet, míg ő Tarával beszélgetett.

A kamasz lány a rejtély kulcsa. Egyedül az ő segítségével kaphat választ a kérdéseire. Liznek ugyan nem voltak a kezében perdöntő bizonyítékok, mégis érezte, hogy igaza van.

Hátrapillantott az éjjeliszekrényen heverő cédulára. Elmehetne a rendőrségre, és panaszt tehetne, hogy megfenyegették. De ugyan mi

mással szolgálhatna ezen a nevetséges fecnin kívül? Elmesélhetné, hogy egy rossz idegállapotban lévő bakfist kezel, aki betegesen retteg valamitől. Elmesélhetné, hogy a lány valószínűleg tudja, mi történt a nővérével…

Mire Lopez hadnagy harsányan kinevetné, és szégyenszemre hazazavarná, de csak miután a lelkére kötötte, hogy azonnal hagyjon fel a nyomozósdival. Hiszen minderre semmi, de semmi bizonyítéka! A levél semmi esetre sem számít annak, hiszen akár még azt is ráfoghatják, hogy merő fontoskodásból ő maga gépelte.

Liz lüktető homlokára szorította hűvös tenyerét. *Rachel… Ó, Rachel! Mi van veled? Merre vagy?*

A következő pillanatban mintha egy hideg, jeges kéz szorította volna el a torkát. A pulzusa felgyorsult, forróság öntötte el, és hideg verejték csörgött végig a hátán.

Szedd össze magad, vagy húzd el a csíkot innen! – szólt magára szigorúan Liz. Ennek így semmi értelme. Egy újabb pánikrohamra aztán végképp semmi szükség. Tégy valamit most, azonnal! Még mielőtt tényleg késő lesz!

Odalépett a szekrényéhez, kivette a futócipőjét, és keresett a komódban egy pár vastag zoknit. Sietve felöltözött, haját lófarokba kötötte, aztán leszaladt a lépcsőn, ki a szabadba, a langyos, holdfényes éjszakába.

Futni kezdett, s közben ügyelt arra, hogy mélyen, egyenletesen lélegezzék. Pompásan érezte magát. Szabad volt, mint a madár, s a félelmek, melyek az imént kis híján az őrületbe kergették, egyszerre megszűntek létezni.

Hát ennyi az egész? Csak egy kis mozgásra, friss levegőre volna szüksége, és máris megoldódnak a gondjai?

Bizonytalanul felnevetett, és körülnézett. Szokatlanul kihalt volt a Duval Street. Láthatóan még a legelszántabb bulizok is hazatértek már, hogy kialudják mámorukat.

Liz elfutott a Rick’s Island Hideaway előtt, majd a Keresztények Paradicsoma templom következett. Haladt még vagy két háztömböt,

aztán hirtelen megtorpant. Dobogó szívvel megfordult, de az utca üres volt, senkit sem látott a háta mögött. Elgondolkodva visszasétált néhány lépést.

Esküdni mert volna rá, hogy a nővére szólította az imént.

– Rachel? – suttogta, és a templomra emelte a tekintetét, melynek fehér tömbje kísértetiesen vált el az éjszaka sötétjétől.

Rá kellett döbbennie, hogy nem a testvére volt az, aki hívta. Hanem a templom. Rachel temploma.

Lizt még csak meg sem lepte az őrült ötlet. Egyetlen pillanatig sem habozott, elindult visszafelé, először lassan, ám végül annyira belehúzott, hogy lihegve kapkodta a levegőt, és úgy érezte, szíve mindjárt kiugrik a mellkasából.

A templom előtt aztán megállt, és felnézett, mintha várna valamire. A tarka üvegablakok lágyan villództak, mintha belül az épületben gyertyát égetne valaki. Liz pillantása a vaskos kapuzatra vándorolt, onnan a csúcsos templomtetőre, majd a harangtoronyra.

Vajon mit keres itt az éjszaka közepén? Mi az, ami ide hozta? Lehet, hogy kezd megbolondulni?

Hirtelen furcsa zajt hallott, és önkéntelenül a magas fallal körülvett templomkert fémkapujára bámult. Aztán megint hallotta ugyanazt a különös hangot. A feje fölött szél mozgatta meg az ágakat. Egy másodpercre rá álmából fölriadva valami állat motozott, majd újra csend lett.

De csak egy percre, mert utána Liz megint arra a fura karmolászásra lett figyelmes, melyet ezúttal ijedt rikoltás követett.

Odasietett a kapuhoz. Úgy tudta, éjszaka zárva tartják, legalábbis ezt mesélte a múltkor az ifjú idegenvezető. Nem akarják, hogy csavargók verjenek tanyát odabenn, és persze meg szerették volna védeni a szobrokat, melyekben régebben többször is kárt tettek felelőtlen emberek.

Minél közelebb ment, annál inkább elhatalmasodott rajta az érzés, hogy semmi keresnivalója itt. Egész testében reszketett, szeretett volna sarkon fordulni és elmenekülni.

Tulajdonképpen minek jött ide egyes-egyedül az éjszaka közepén? Mit akar bebizonyítani? És főleg kinek?

Elizabeth Ames, elég erőt és bátorságot érzel magadban ahhoz, hogy itt maradj? Biztos, hogy felnőttél a feladathoz?

Amint odaért, rátenyerelt a kilincsre, és ő lepődött meg a legjobban, amikor a kapu egészen könnyedén kinyílt. A következő pillanatban egy nagy, cirmos macska ugrott hangosan nyivákolva a lábának.

Liz kiáltott egyet és ijedten hátralépett. Aztán hisztérikusan felnevetett. Már értette, miért hallott kaparászást. Valaki tévedésből bezárhatta a parkba az állatot, amely nyilván megéhezett, és mivel ki akart jutni, megpróbált kimászni a fémkapun – persze hiába. De aztán jött a nagy és erős Liz Ames, és segített szegény kiscicán.

Igencsak furcsa érzésekkel lépett be a sötét templomkertbe, ahol immár halotti csönd honolt. Meglepett sóhaj hagyta el az ajkát, és rácsodálkozott a holdfénybe burkolózó hatalmas fákra, buja bokrokra. Csodaszép volt a park ilyenkor éjjel. Maga a paradicsom. Egy kísérteties paradicsom…

Furcsamód Liz mégsem félt. Elvarázsolta a kert hangulata, érzékeit elzsongította a jázmin, a gyömbér és az olajfák mindent betöltő illata. A banyanfák mint megannyi fenséges művészeti alkotás magasodtak a virágok és a bokrok tengere fölé.

Valahol messze, a park végében Liz ekkor észrevett valamit – egy természetellenesen fehér valamit a sötétzöld moha- és fűszőnyegen.

Homlokráncolva sietett oda. Ahogy közelebb ért, rájött, hogy várakozásával ellentétben nem virág vagy nagy gomba fehérük a fűben.

Hanem egy kéz.

Liz a szája elé kapta a tenyerét, hogy fel ne kiáltson. Tett még egy lépést előre, és lehajolt, hogy félrehúzza a bokor lehajló ágait.

Tara sápadt arca meredt rá. Bájos vonásait torz maszkká dermesztette a halál.

Liz elszörnyedve hátraugrott, és felsikoltott. Aztán még egyszer és még egyszer, mintha már soha nem is akarná abbahagyni. Botladozva megfordult, és rohanvást megindult a kapu felé. Valami gödörbe lépett, elveszítette az egyensúlyát, így térdre esett. De azonnal feltápászkodott, és továbbrohant, miközben rémülten segítségért kiáltozott.

Tara… Istenem! Ezek meggyilkolták Tarát!

Végre elérte a kaputt, és valósággal kizuhant az utcára. Aztán csak annyit érzett, hogy valaki vasmarokkal átnyalábolja. Erre mint az őrült, megint sikoltozni kezdett.

15. FEJEZET

November 10. szombat,
3 óra 45 perc

Rick szorosan magához ölelte a hisztérikusan sikoltozó nőt, aki vadul csapkodott maga körül, feltehetően, hogy a szorításából szabaduljon. Közben sikerült is jó alaposan sípcsonton rúgnia. Rick szitkozódva eleresztette és hátraugrott.

– Magába meg mi ütött? – méltatlankodott a lábszárát dörzsölgetve. – Hiszen nem akartam bántani! Hallottam a kiáltásait, azért jöttem, hogy segítsek.

– Sa… sajnálom. – Liz még mindig rémültnek látszott, kétségbeesetten kapkodott levegő után. – Tara… ott van benn… valaki…

A hangja elcsuklott, és különös kiáltás tört elő a torkából, a döbbenet és kétségbeesés kiáltása.

A férfi a park nyitott kapujára nézett.

– Azt akarja mondani, hogy van valaki odabenn?

– Tara… – A nő a szája elé kapta a kezét, és Rick látta, hogy reszket. – A parkban fekszik… Tara… Meghalt.

Rick homloka ráncba szaladt.

– Egy halott lányt látott a templomkertben?

Liz bólintott, és a szeme megtelt könnyel.

– Meg… megölték.

Rick megint a kapura nézett. A statisztika szerint évente legfeljebb egy emberölés fordult elő Key Westen, így meglehetősen valószínűtlennek tűnt, hogy a nő tényleg egy gyilkosság áldozatára bukkant, ráadásul épp a templom tőszomszédságában.

– Biztos benne, hogy meghalt? Megtapintotta a pulzusát?

Liz a fejét rázta.

– Jó. Tudja mit? Bemegyek, megnézem. Maga ne mozduljon innen! Hol látta azt a lányt?

– E… egészen hátul. A keze… A kezét vettem észre…

– Egy perc és itt vagyok megint. Várjon meg!

Rick belépett a kapun, de kisvártatva visszafordult. Az ismeretlen nő elég szánalmas látványt nyújtott. Szeme tágra nyílt a rémülettől, karját védekezőn fonta össze maga előtt, és egész testében reszketett.

– Biztos, hogy elboldogul egyedül? – kérdezte Rick.

A nő biccentett, mire Rick sietős léptekkel megindult a telek vége felé.

Beletelt kis időbe, míg megtalálta a lányt. Alig egy pillantást vetett rá, és máris tudta, hogy semmi értelme megtapintani a pulzusát. Valaki fültől fülig átmetszette a torkát, vagyis valószínűleg percek alatt elvérzett.

Rick mégis leguggolt, és megfogta a jéghideg csuklót.

Aztán szitkozódva felegyenesedett. Nagy lélegzetet vett, és igyekezett megőrizni a nyugalmát. Ez persze meglehetősen nehezen ment, mert azonnal elöntötte az epe.

Csak kapja a kezébe azt a disznót… Azt a pokolfajzatot… Ilyet művelni!

Négy év óta ez volt az első gyilkosság, amellyel szembesült, de az áldozat látványa pontosan ugyanolyan érzéseket hívott életre benne, mint annak idején.

Visszarohant az utcán álló nőhöz, aki még mindig rémes állapotban volt. Rick attól félt, bármelyik pillanatban összeeshet.

– Megh…

– Igen, sajnos tényleg halott. – Rick levette övéről a mobiltelefonját, bepötyögött egy számot, és odaadta a készüléket a nőnek. – A rendőrség száma. Nyomja meg a hívásindító gombot, aztán mesélje el az ügyeletesnek, mi történt! Mondja el azt is, hogy Rick Wells itt van magával. A zsaruk jól ismernek engem.

Liz gépiesen tette, amire utasították, Rick pedig közben visszament a halott lányhoz. Évekkel ezelőtt búcsút mondott már a rendőrségnek, de azért voltak szabályok, amelyeket álmából riasztva is pontosan tudott volna idézni. Például azt is, melyek a legfontosabb teendők egy gyilkosság színhelyén.

A lány szép volt, és fiatal. Hosszú haja volt, és kellemes vonásai valahonnan ismerősnek tűntek Ricknek. A szeme résnyire szűkült, ahogy gondolkodott. Igen, biztos volt benne, hogy többször is látta ezt a bakfist. Talán a bárjában is, de a Duval Streeten biztosan Vagyis nem volt turista, itt lakott, Key Westen.

Az áldozat után a helyszínt vette szemügyre. A lány rengeteg vért veszített. A holttest mellett Rick széttaposott levelekre és távolodó lábnyomokra lett figyelmes.

Óvatosan odaaraszolt és leguggolt. Bár nem volt szakképzett helyszínelő, annyit meg tudott állapítani, hogy a nyomok egy nagyméretű, körülbelül negyvenötös vagy negyvenhatos férfi tornacipőtől származnak.

Nyelt egy nagyot, majd ismét a hullára nézett. Megállapította, hogy a fiatal lány alighanem egy rituális gyilkosságnak esett áldozatul. Teljesen meztelen volt, testét kereszt formában rendezték el: karját széttárták, lábát gondosan egymás mellé helyezték.

Rick a sötétség ellenére is észrevett valami érdekeset a lány vakítóan fehér bőrén. A combja tövében, egészen közel a hajlathoz, volt egy tetoválás, mely egy sajátos formájú virágot ábrázolt.

Rick tovább folytatta a vizsgálódást. A gyilkos nemcsak a lány torkát vágta át, hanem az altestét is felhasította, pontosan a vénuszdomb fölött. A nyíláson kitüremkedtek az áldozat belei.

Ezenkívül különös, betűkhöz hasonlatos jelek voltak a comb és a törzs bőrébe vágva. A csekély mennyiségű alvadt vérből ítélve ezek a sebek csak az áldozat halála után keletkeztek, csakúgy, mint a mellén és a szeméremtestén található, csonkításra utaló nyomok.

Rick megint megráncolta a homlokát. A halálnem, a különös testhelyzet és a lány sérülései emlékeztették valamire. Figyelmesen körbepillantott. A jókora vértócsa, melyben a hulla hevert, nem hagyott kétséget afelől, hogy a lányt itt gyilkolták meg, és nem máshonnan szállították ide.

A bokrok ágai sértetlennek tűntek, és körül a fű sem volt különösebben összetaposva. Vagyis nyoma sem volt semmiféle küzdelemnek. A gyilkos valószínűleg hátulról közelítette meg a lányt, lefogta, és a következő pillanatban már vágott is. Az áldozat alighanem úgy halt meg, hogy nem is nagyon tudta, mi történik vele.

De vajon mit keresett itt az éjszaka közepén? Mert a bőre színéből, a test merevségéből, valamint hőmérsékletéből ítélve, még nem lehetett nagyon régen halott. Talán ha két órája…

Rick most a lány kezét vette szemügyre. Az egyik kinyitva, tenyérrel felfelé hevert a fűben, a másikat ökölbe szorította. Sérüléseket, melyek arra engedtek volna következtetni, hogy az áldozat védekezett, a férfi egyik kézen sem látott. Amikor azonban közelebb hajolt, úgy látta, az ökölbe szorított kézből egy darabka fehér valami kandikál elő.

Hirtelen hangokat hallott a háta mögül. Azonnal megismerte Valt és Carlát, s felegyenesedett, hogy üdvözölje őket.

– Hát te mi a fenét keresel itt? – förmedt rá Lopez.

Barátja ingerültsége meglepte és felbosszantotta Ricket.

– Hármat találgathatsz! – csattant fel élesen. – Mégis mit gondolsz? Természetesen megvizsgálom a bűntény színhelyét.

– Csakhogy ez nem a te dolgod, barátocskám. Úgyhogy megkérlek, szívódj fel, de gyorsan.

Rick Carlára nézett, ám a nő gyorsan elfordította a fejét. Így aztán a férfi kénytelen volt ismét Valre összpontosítani.

– Aki zsaru volt, mindörökre az marad. Ezt te magad mondtad. Már nem emlékszel?

– Carla, kikísérné a templomkertből Mr. Wellst?

– Mondd, miért csinálod ezt, Val? Tizenegy évig voltam rendőr, és több gyilkossági ügyben nyomoztam, mint amennyit te életedben összesen látni fogsz. Hálát kellene adnod a sorsnak, hogy előttetek értem ide. Különös, hogy csöppet sem érdekel, mi a véleményem az ügyről.

Lopez szúrós szemmel bámult rá.

– Hozzányúltál valamihez?

– Megtapintottam a pulzusát. Tudod, ez a szokványos eljárás.

– Ez minden? Egyébként nem értél hozzá?

– Dehogyisnem. Nyelves puszit adtam neki. – Rick bőszen meredt testi-lelki jó barátjára. – Az ördögbe is! Hát persze hogy nem!

Val arca eltorzult a dühtől.

– Fogd fel, te szerencsétlen, hogy már nem vagy rendőr! Civil vagy, és mivel a tett színhelyén akadtunk rád, te is a gyanúsítottak közé tartozol. Nincs itt semmi keresnivalód, hát nem érted?!

– Á, szóval így állunk! Hát akkor, ha ki akarsz hallgatni, tudod, hol találsz, ugye?

– El ne merj moccanni a templom elöl, te csirkefogó. Még ma szükségünk van a vallomásodra. Megértetted?

– Parancsára, *hadnagy úr!*

16. FEJEZET

November 10. szombat,
4 óra 28 perc

Mintegy harminc perccel később Carla befejezte Liz és Tim tiszteletes kihallgatását. A lelkész a zajra és a kertben felvillanó fényekre jött elő, hogy megnézze, mi történt.

Miután az első két tanúval végzett, Carla Rickhez lépett, aki ketrecbe zárt vadállatként járkált fel s alá.

A rendőrnő elfogódottan állt meg előtte. Nem sok kedve volt épp most összeszólalkozni egykori társával. Nem akart céltáblájává válni a férfi haragjának, amely tulajdonképpen nem is rá, hanem Valre irányult. Ráadásul valahol megértette Rick dühét. Bestiális módon meggyilkoltak egy fiatal lányt, és ő volt a második, aki láthatta a holttestet. Egészen természetes, hogy ösztönösen vizsgálódni kezdett – a barátja azonban gorombán a képébe vágta, hogy nincs szükség a segítségére.

Pedig Ricknek igaza volt az előbb. Tényleg sokkal járatosabb volt a gyilkossági ügyek terén, mint Carla és Val együttvéve. Emellett kitűnő megérzései voltak. A rendőrnő egyszer végighallgatta, hogyan bírt rá a vallomásra egy gyanúsítottat úgy, hogy gyakorlatilag semmi bizonyíték nem volt a kezükben ellene.

Hát igen. Bár már évekkel ezelőtt visszaadta a jelvényét, kétség nem fért hozzá, hogy Rick Wells most is sokkal jobb zsaru, mint amilyen ő, Carla valaha is lesz.

A rendőrnő megborzongott, hirtelen libabőrös lett az egész teste. Sokat adott volna érte, ha ma este nem neki kellett volna elkísérnie Valt ide. Bár sose látta volna azt a szerencsétlen lányt! Bár visszaforgathatná néhány órával az idő kerekét! Vagy legalább ki tudná törölni az agyából a szörnyű képeket…

Gondolataiból Rick dühös hangja zökkentette ki.

– Hát ez meg mi az ördögöt jelentsen? – támadt neki azonnal a férfi.

Carla hátrapillantott, és megállapította, hogy Liz és a lelkész már elmentek. Bátran Rick szemébe nézett.

– Ne vedd tőle rossz néven, kérlek. Val ideges, és ez tökéletesen érthető. Ez egy nagyon komoly ügy…

– Na ne mondd! Képzeld, erre magamtól is rájöttem.

A nő hangja remegett, de azért tovább beszélt:

– Úgy értem… Key West nem Miami. Nálunk nem történik mindennap ilyesmi.

Rick haragja enyhülni látszott.

– Nagyon felzaklatott a látvány? – kérdezte lágyan.

– Hát eléggé. Épp az imént könnyítettem magamon a bokorban. De most már rendben vagyok, köszönöm. – Carla vágott egy grimaszt. – Nem is tudom, mit keresek a rendőrség kötelékében. Ebből is látszik, hogy nem vagyok idevaló.

– Ne légy olyan szigorú magadhoz! Tudod, én sok gyilkosságot láttam, köztük több szörnyű, megrázó esetet, de ennyire, mint ez, ennyire egy sem volt irtóztató.

Carla önkéntelenül megnedvesítette kiszáradt ajkát.

– A várost teljesen fel fogja kavarni ez a gyilkosság. Különösen, hogy a kislány idevalósi.

– Tudjátok már a nevét?

– Tara Mancuso. Utolsó éves a gimnáziumban. Val ismeri a szüleit. Ők is tősgyökeres Key West-iek.

– És… Mit gondol Val?

– Szerintem egyelőre nem sok mindent. – Carla hátrapillantott, aztán visszanézett a férfira. – És te? Te mit gondolsz, Rick?

– Azt, hogy hátulról törtek rá, és olyan gyorsan elintézték, hogy szegény gyerek fel sem foghatta, mi történik vele.

– Hála Istennek!

Rick közelebb lépett a rendőrnőhöz, akinek orrát megcsapta a férfi arcvizének illata. Egy pillanatra elakadt a lélegzete.

– Továbbá – suttogta Rick –, van valami ebben az egészben, ami nagyon ismerős. A halálnem, a testhelyzet…

A következő pillanatban Val bukkant fel mellettük. Bűntudatosnak látszott.

– Sajnálom, ha goromba voltam az imént, cimbora… Ne szívd mellre! Teljesen kiborított, hogy ilyesmi előfordulhat itt, az én szigetemen… Ismerem az áldozat szüleit… Most mondd meg, hogy álljak eléjük? Mit mondjak nekik?

Rick nagyon is átérezte Val bánatát. És tisztában volt vele, hogy itt, ebben a helyzetben nem segíthet rajta semmilyen bölcs tanáccsal.

– Őszintén sajnálom.

Lopez kurtán biccentett.

– Carla feljegyezte a vallomásodat?

– Éppen most akartam elkezdeni a kihallgatást – mentegetőzött a rendőrnő, és az inge zsebéből előhúzta a noteszét meg a ceruzáját. – Hát akkor mesélj, Rick!

– Sok érdekességgel nem szolgálhatok. Éppen azon voltam, hogy bezárjam a Hideawayt, amikor…

– Pontosan mikor történt ez? – vetette közbe Val.

– Fél négy körül.

– Vagyis kicsivel később zártál a szokásosnál.

– Így igaz. – Rick pillantása Carláról Valre vándorolt. – Sok volt a meló, és nem volt segítségem.

– Hogyhogy?

– Libby, az éjszakás pincérnőm egyáltalán nem jött be, beteget jelentett. Mark Morgan pedig, a mindenesem, kettő körül elkérezkedett, mert ő is rosszul érezte magát.

– Vagyis kettőtől egyedül voltál a bárban.

– Fél háromtól. Akkor tessékeltem ki az öreg Pete-et.

Az öreg Pete-et mindenki ismerte Key Westen. A vén korhely gyakorlatilag az egész életét különböző kocsmákban és bárpultoknál töltötte, és ha kifogyott a pletykákból, réges-régi tengerésztörténetekkel szórakoztatta a hallgatóságát.

– És aztán?

– Beraktam a poharakat a mosogatógépbe, kicsit összepakoltam, de olyan fáradt voltam, hogy a bevételt már nem volt erőm megszámolni. A pénzt, úgy ahogy volt, betettem a széfbe, hogy majd reggel kasszát csinálok. Alig vártam, hogy hazaérjek és durmolhassak egy jót. De éppen, amikor becsuktam a Hideawayt, meghallottam a sikolyokat.

– Miféle sikolyokat?

– Hát Elizabeth Ames sikolyait. Persze akkor még nem tudtam, hogy így hívják.

– Vagyis nem ismered a hölgyet? – érdeklődött Carla.

– Soha életemben nem láttam. Úgy értem, azelőtt, hogy ma a szó szoros értelmében egymásba botlottunk.

– Ott tartottunk, hogy meghallottad a sikolyokat – szólt közbe Val. – Azután mi történt?

– Természetesen iderohantam, a hang után. Ahogy a park kapujához értem, szabályszerűen összeütköztünk a hölggyel, mert ő meg kifelé futott. Rémes állapotban volt, alig tudtam megnyugtatni. Mikor végre képes volt megszólalni, mondta, hogy ott van az a lány…

– Pontosan milyen szavakat használt?

– Ami azt illeti, elég összefüggéstelenül beszélt – gondolkodott el Rick. – Valami olyasmit mondott, hogy a parkban van egy lány, aki meghalt. Meggyilkolták. Igen, így mondta.

– És te? Mit csináltál?

– Biztos voltam benne, hogy téved. Azt hittem, valami kábítószeresre bukkant, aki belőtte magát, vagy ilyesmi. Tehát bementem a templomkertbe, hogy megnézzem a saját szememmel, mi is a helyzet. És az első pillanatban láttam, hogy a hölgy sajnos nem tévedett. Visszafutottam hozzá, odaadtam neki a telefonomat, és kértem, hogy azonnal hívja a rendőrséget. A többit már tudjátok. Utána visszamentem a parkba, hogy alaposabban szemügyre vehessem a holttestet. Később a legjobb barátom elzavart a

helyszínről, és azóta itt állok, úgyhogy szerintem már gyökeret is eresztettem.

– Köszönöm a türelmedet, Rick – biccentett oda a férfinak engesztelőn Val. – Most elmehetsz, de később lehet, hogy még lesznek kérdéseink.

– Tudod, hol találsz.

– Így igaz.

Rick fáradtan intett, aztán távozott.

Carla önkéntelenül rajta felejtette a szemét. Ó, milyen szívesen vele tartott volna! Mennyire vágyott Rick erős karjára, vigasztaló ölelésére!

Hirtelen megint Tara élettelen arcát látta maga előtt, és azt a szörnyű vágást, mely nemcsak az életébe került a lánynak, de majd a fejét is leválasztotta a testéről. Carla összerázkódott az undortól és a gyomra újfent tiltakozni kezdett. Nyelt néhányat, hogy rosszullétét leküzdje.

– Megtudott valami érdekeset Tim tiszteletestől vagy Elizabeth Amestől? – kérdezte Val.

– Nem mondhatnám. – Carla elővette a jegyzetfüzetét, és ahogy átfutotta a vallomásokat, megakadt a szeme valamin. – Illetve talán mégis. Tim tiszteletes tíz körül tért nyugovóra, és azt állítja, semmit sem hallott. Csak a fényszóróink erős fénye ébresztette fel.

– Nem hallotta Liz Ames sikolyait?

– Ezen én is csodálkoztam. De Tim tiszteletes határozott nemmel válaszolt erre a kérdésre. Azt mondta, nagyon mélyen szokott aludni.

Val összevonta a szemöldökét.

– Hát ez különös. Rick több mint száz méter távolságból meghallotta a kiáltásokat, a lelkész meg, aki ott szunyókált egy kőhajításnyira, semmit sem vett észre?

– Legalábbis ezt állítja.

– És Elizabeth Ames? Mit mondott, hogy került ide?

– Állítólag nem tudott aludni, ezért úgy határozott, kocog egyet. Közben valami zajt hallott a parkból, és bement, hogy megnézze, mi az.

– Kocogni indult? Hajnali háromkor?

– Igen. Kicsit szokatlan időpont a kocogásra, nem igaz?

Val szigorú pillantást vetett beosztottjára.

– Tovább!

– Valami olyasmit is mondott, hogy a templom szólította.

Val hitetlenkedve meredt a rendőrnőre, de Carla állta a pillantását.

– Ezek az ő saját szavai – jelentette ki. – Azt vallotta, elfutott a templom előtt, ám a Fleming Street sarkára érve megtorpant.

Hallani vélte, ahogy valaki a nevét kiáltja, és az volt az érzése, hogy a templom hívja vissza.

– Valóban hangokat hallott?

– Nem, nem hinném. Inkább érezte ezt a hívó szót, mint amikor az embert különös késztetés keríti hatalmába. Egyszerűen úgy érezte, oda kell mennie.

Főnöke arckifejezését látva Carla vállat vont.

– Én csak azt mondom, amit ő mondott. Annyi biztos, hogy szegény nagyon ki volt borulva. Magát vádolta, egyre azt hajtogatta, ha korábban érkezik, megmenthette volna a lányt.

– Nem lehet, hogy ivott? Vagy valami tudatmódosító szert szedett be?

– Teljesen józannak látszott. A pupillája reagált a fényre, szálfaegyenesen tartotta magát, és úgy beszélt, mint maga vagy én.

Val nagyot sóhajtott.

– Hát ez remek! A bűntény felfedezője hangokat hall… A firkászoknak tetszeni fog a dolog.

– Valószínűsítem, hogy holnap reggel vissza fogja vonni a vallomásának az erre vonatkozó részét.

– Én azért nem vennék mérget erre – morogta Val. – Van még valami?

– Igen. Elizabeth Ames ismerte a lányt.

– Hogyan?

– Tara kétszer is járt nála tanácsadáson. Collins lelkész ajánlására. Ilyenkor szokták mondani, hogy átkozottul kicsi a világ.

– Az átkozottul jelen esetben tényleg a legmegfelelőbb szó…

– Tessék? – lepődött meg Carla.

– Collins lelkész és Elizabeth Ames, akik ma éjjel a tett színhelyén tartózkodtak, kapcsolatban álltak az áldozattal. Ráadásul Elizabeth Ames volt az, aki felfedezte a holttestet.

– És gondolja, hogy ez jelent valamit?

– Sejtelmem sincs. De még nagyon az elején tartunk, semmit sem zárhatunk ki teljes bizonyossággal. – Val a park bejárata felé pillantott, aztán megint a munkatársnőjéhez fordult. – Nem kellene éjjel zárva lennie annak a kapunak?

– De igen – biccentett a nő. – Mióta néhány randalírozó kárt tett a szobrokban, nagyon odafigyelnek erre.

– Akkor hogy jutott be mégis a gyilkos és az áldozat?

– Erre még nem is gondoltam.

– Foglalkozzon a kérdéssel! – Val pillantása a parkolóra vándorolt. – Úgy látom, megérkeztek a helyszínelők. Charlie-t értesítették már?

– Azt hiszem, igen. – Carla fázósan megdörgölte a karját. – Mindjárt utánanézek.

– És gondoskodjon arról is, hogy Dan doktor mihamarabb láthassa a holttestet. Minél gyorsabban elkészül a boncolási jegyzőkönyv, annál jobb.

– Van még valami?

– Mindent tudni akarok a lányról. Kikkel barátkozott, kivel járt. Beszéljen a tanáraival, a szomszédokkal, mindenkivel. – Val az érkező kollégákra pillantott. – Üdv, fiúk! – intett oda nekik. – A hulla a parkban van. – Hosszan nézett a helyszínelők után, aztán visszafordult Carlához. – Tudni akarom, mit csinált az elmúlt huszonnégy órában. Kivel beszélt, hová ment, mit evett…

Carla biccentett, és összecsukta a noteszét.

– Mi legyen a sajtóval?

– Amíg nem muszáj, nem hozzuk nyilvánosságra az ügyet. Szeretnék egy kicsivel többet tudni, és lehetőleg egy gyanúsítottat is felmutatni, mire a közvélemény tudomást szerez a gyilkosságról. Idefelé jövet beszéltem Reid főfelügyelővel, ő is osztja a véleményemet.

– És mi lesz a lány szüleivel?

– Majd én értesítem őket. – Val az órájára pillantott, mintha azon morfondírozna, meddig halogathatja még Mancusóék meglátogatását. – Egy darabig még itt maradok, felügyelem a többieket. Aztán elmegyek hozzájuk és tájékoztatom a szülőket.

17. FEJEZET

November 10. szombat,
8 óra

Rick óvatosan bekopogott Val Lopez irodájának nyitott ajtaján. A rendőrtiszt felnézett, és látszott rajta, hogy pontosan annyit aludt, mint Rick maga: vagyis egy szemhunyásnyit sem.

Ahelyett ugyanis, hogy lepihent volna legalább néhány órára, Rick ketrecbe zárt oroszlánként járkált fel-alá a lakásában. Nem hagyta nyugodni a bűntény elkövetésének módja. A metszett sebek Tara combján és törzsén, a test elrendezése és maga a halálos vágás… Esküdni mert volna rá, hogy valahol már látott ilyet – és hamarosan rá is jött, hol.

– Baj van – jelentette ki, amikor belépett barátja irodájába.

Val fáradtan megdörgölte az arcát.

– Azért jöttél, hogy ezt közöld velem? Éppen most beszéltem telefonon a polgármesterrel, az idegenforgalmi hivatal vezetőjével és három újságíróval. Közülük az egyik a *Miami Héráid*tól hívott.

– Márpedig ha ezek egyszer szagot kaptak, többé nem szabadulsz tőlük – csóválta meg a fejét Rick, és egy halom papirost dobott Val asztalára. – Ide süss, mit találtam!

– Mi ez?

– Különböző világhálós oldalakról szedtem le ezeket az irományokat. – Rick megdörzsölte a szemét, mely a kialvatlanságtól, valamint a képernyő előtt eltöltött hosszú órák eredményeképp még mindig csúnya vörös volt. – Jó néhány évvel ezelőtt sorozatgyilkos szedte áldozatait Miami környékén. Mond neked valamit Gavin Taft neve? Vagy az, hogy újszövetségi gyilkosságok?

– Nem sokat. De gondolom, mindjárt kisegítesz.

– Tizenkét-tizenhárom évvel ezelőtt egy különösen kegyetlen sorozatgyilkos kezdett garázdálkodni a városban és környékén.

Kizárólag fiatal nőket tett el láb alól. Elvágta a torkukat, és különös jeleket metszett a bőrükbe. Az újságok „újszövetségi gyilkosságokról” cikkeztek, mert a holttesteket a gyilkos kereszt formában helyezte el, és valami egyháztudós szerint a testekbe vágott jelek is az újszövetségi Szentírásból származtak. A nyomozás évekig vakvágányon haladt. Aztán Taftet, a fiatal építőmunkást valami jelentéktelen közlekedési kihágás miatt egyszer megállították a rend éber őrei, és amikor látták, hogy a karja csupa vér, bekísérték a legközelebbi rendőrőrsre.

– Dereng már valami – bólogatott Val. – Csakhogy ezt a Taftet elítélték, nem?

– De igen. Jelenleg a siralomházban ül, és a kegyelmi kérvényének elbírálására vár.

– No persze. – A nyomozó megvetően fújt egyet. – Ugyanúgy, mint a többi vadállat, aki az elmeállapotára való hivatkozással próbál kibújni a halálbüntetés alól.

– Várj, mert a történetnek ezzel még koránt sincs vége. Átböngésztem a világhálót ebben a témában, és kiderült, hogy Gavin Taftnek valóságos rajongótábora van. Rábukkantam továbbá több csevegőoldalra, ahol a hozzászólók ennek a szörnyetegnek a

rémtetteit vitatták meg. – Rick a papírokra bökött. – Kinyomtattam neked néhány oldalt, pajtás. Nézd csak meg!

Míg Val olvasott, Rick az irodában mászkált. Egyszerűen képtelen volt egy helyben megülni, mert bár a csevegőoldalak önjelölt nyomozói kétféle lehetőséget is felvázoltak, egyik kilátás sem kecsegtetett sok jóval. Egyesek szerint Taft nem egyedül dolgozott, volt egy cinkosa. Mások ellenben azon a véleményen voltak, hogy Taft ártatlan, a valódi gyilkos a mai napig szabadlábon van.

– Szentséges ég! – mormolta Val, mikor felnézett. – Ezek szerint olyasvalakivel van dolgunk, aki lekoppintotta Taft módszerét!?

– Elképzelhető. A gyilkosságok közötti hasonlóság tagadhatatlan, ennyi egyezést nem írhatunk a véletlen számlájára.

– Viszont ha mégsem utánoz a gyilkos…

– Akkor lehet, hogy a csevegőoldalakon van az igazság. Taftnek talán tényleg volt egy bűntársa.

Val a fejét csóválta.

– És mi a nyavalyát csinált a cinkos azóta, mióta a zsaruk hűvösre tették a cimboráját?

– Lehet, hogy átmenetileg máshová tette át a székhelyét. Vagy az sem kizárható, hogy börtönben volt, valami más bűncselekmény miatt.

– Hát persze. A következő gondolatod meg nyilván az lesz, hogy Taft ártatlan, mint a ma született bárány, csak a nyakába varrták a gyilkosságokat.

– Végső soron ez sem zárható ki.

– De igen, Rick – mutatott nyomatékosan az egyik papirosra Val. – Itt az áll, hogy DNS-vizsgálatokkal igazolhatóan a gyilkosságok nagy részét igenis Taft követte el.

– Jól mondtad. Nagy részét. De nem valamennyit. Pár esetben ugyanis nem találtak rá a gyilkos fegyverre, és egyéb terhelő bizonyítékokat sem tudtak felmutatni.

Val ismét a kezében lévő nyomtatott oldalakra pillantott. Olvasni kezdett, s az egyik bekezdést különös figyelemmel tanulmányozta. Aztán felpillantott.

– Szóval oda akarsz kilyukadni…

– Hogy Taft nem egyedül „dolgozott”, és a társa most nálunk folytatja a megkezdett életművet – fejezte be a mondatot Rick.

Az ajtónyílásban Carla jelent meg.

– Van egy perce, Val?

A rendőrtiszt behívta beosztottját az irodába.

– Jöjjön csak! Rick barátunk fölöttébb nyugtalanító felfedezést tett.

Carla habozva lépett az íróasztalhoz, és átvette a paksamétát, melyet főnöke a kezébe nyomott.

– Köszönöm, hogy felhívtad erre a figyelmünket – fordult aztán Rickhez mézédes mosollyal Val. – Ha lesz valami újság, majd értesítelek.

A férfi úgy tett, mintha nem venné észre, hogy most udvariasan bár, de távozásra szólították fel.

– És most? Mi lesz? – kérdezte, miközben hanyagul ledobta magát a legközelebbi székre.

– Mi lenne? Szépen hazamész, és jól kialszod magad.

– Igazán megható, hogy így aggódsz értem – csúfolódott Rick. – De mint te is pontosan tudod, a kérdésem *rátok* vonatkozott. Arra, mit szándékoztok tenni ezek után?

– Na húzzál el, de gyorsan!

– Megérkezett már a boncolási jegyzőkönyv?

– Viszlát!

Rick összevonta a szemöldökét.

– Ne csináld ezt, Val! Úgy érzem, legalább annyira rám is tartozik ez az ügy, mint rátok. Elvégre én is ott voltam tegnap éjjel. Én is láttam a halott lányt.

– Visszakéred a jelvényedet? Mert ha igen, akkor gond egy szál se. Egy civillel viszont nem vitathatom meg egy gyilkossági ügy részleteit, és ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint én.

– A pokolba is! Miért vagy ilyen elutasító? Annak idején részt vettem a Taft elleni nyomozásban, de nem sokkal azelőtt, hogy lebukott a gazfickó, Jill megbetegedett, és utána már semmi sem olyan volt, mint azelőtt… A legkevésbé én magam.

– Megértem az érzéseidet – mondta békítően Val. – De kérlek, próbálj te is megérteni. Tudom, hogy nagyszerű zsaru voltál, és ha újra belépnél a testületbe, boldogan dolgoznék újra veled. De mint kívülállónak semmi keresnivalód itt. Ezért is szeretném, ha a továbbiakban távol tartanád magad az ügytől.

– Kivételesen nem fütyülhetnél a szabályokra? – Rick szándékai szerint legmegnyerőbb mosolyát villantotta a barátjára. – Egyszer az életben, az én kedvemért. Miért ne értelmezhetnéd kicsit rugalmasabban az előírásokat?

– Csak – szögezte le Val. – Ilyen vagyok, te is tudod. Nem ismerem a megalkuvást. Meg is fizettem érte. Ha nem lennék ilyen átkozottul becsületes, nem veszítettem volna el Jillt.

Elhunyt felesége neve hallatán Rick arcáról eltűnt a mosoly. Önkéntelenül Carlára pillantott, aki olvasmányából felnézve a kettőjük beszélgetését hallgatta. Aztán ismét Valre meredt.

– Időközben mindketten elveszítettük őt – helyesbített keserűen.

Val elsápadt, mintha csak most ébredt volna a tudatára, mit is mondott az imént.

– Ne haragudj, öregfiú! Nem lett volna szabad ezzel előhozakodnom…

Rick felállt.

– Nem tesz semmit. Mindketten kimerültünk.

A nyomozó is felemelkedett a székéről.

– Tényleg hálás vagyok a fáradozásodért. De nagyon szépen kérlek, ne ártsd bele magad még jobban ebbe az ügybe. A nyomozás a mi feladatunk.

Rick Lopez arcát tanulmányozta. Ha azt hiszed, hogy otthon üldögélek a karosszékben, míg ti nyakon csípitek a gyilkost, gondolta, akkor tévedsz, barátocskám.

Annak idején Jill betegsége miatt nem vehetett részt Taft kihallgatásában, és még egyszer nem akart elszalasztani egy ilyen ügyet. Ezenkívül volt most néhány különösnek mondható megérzése…

– Hát persze, Val – bólogatott szívélyesen. – Mi sem természetesebb.

18. FEJEZET

November 10. szombat,
15 óra

Liz rémülten ült fel az ágyban. Hirtelen azt sem tudta, hol van, s amikor végre visszanyerte a lélekjelenlétét, hitetlenkedve hunyorgott az órára.

Délután három óra volna?

Aztán egyszerre eszébe villantak az elmúlt éjszaka szörnyűségei. Az, hogy futni ment, hogy a templomkertben megtalálta Tarát, és hogy később kihallgatták a nyomozók. Aztán persze hazatért a lakásába, de sokáig nem tudta lehunyni a szemét, mert egyre maga előtt látta azokat a rettenetes képeket.

Kétségbeesésében bevett egy altatót, egy szemet abból a gyógyszerből, amelyet az idegösszeomlása idején írtak fel neki. Hú, milyen régen is történt az! Most már szerencsére kutya baja, erős és kiegyensúlyozott, legalábbis a körülményekhez képest. Túl van a nehezén.

Vagy lehet, hogy ezt csak hiszi magáról? Hiszen tegnap azt mesélte annak a rendőrnőnek, hogy a templom a nevén szólította. Egek! Valóban ezt gondolta volna akkor?

És most? Most mit gondol?

Liz felnyögött, és az álláig húzta a takarót. Úgy érezte magát, mintha egész éjjel az ördöggel viaskodott volna. A teste sajgott, mintha mindenütt sebek és zúzódások borítanák. És ahogy az ablak felé nézett, egyszerre könnyek homályosították el a pillantását.

Szegény kis Tara! Hiszen olyan fiatal volt még. Előtte állt az egész élet.

Liz akaratlanul elsírta magát. És olyat tett, amit már nagyon rég nem: imádkozott. Néma fohászt küldött az ég felé Tarára gondolva, hogy annyi szenvedés után végre megnyugvást találjon szegény lelke.

Aztán eszébe villant valami, és a torka elszorult. *Azok, akik ezt tették Tarával, azok felelősek Rachel eltűnéséért is.* Ebben egészen biztos volt, a rendőrség által oly fontosnak tartott bizonyítékok nélkül is. Egyszerűen ezt súgta az ösztöne, a józan esze.

Az nem lehet, hogy ezek a szörnyetegek büntetlenül megússzák! Nem engedheti, hogy így legyen!

Eltökélten ledobta magáról a takarót, és felkelt. Azonnal forogni kezdett vele a szoba, egy percre meg kellett kapaszkodnia az ágy végében, hogy el ne essék. Igyekezett egyenletesen, nyugodtan beszívni a levegőt, és mindig csak a soron következő lépésre összpontosított. Most aztán végképp nem engedhetett meg magának egy idegösszeomlást. Remegő térddel és zavart lélekkel nem lehet igazságot osztani.

Márpedig mára fontos feladatokat tűzött ki maga elé. Szerette volna meglátogatni Tara szüleit, hogy kifejezhesse részvétét. Aztán fel akarta keresni Tim Collinst is, mert az volt az érzése, hogy a lelkész mind Tara gondjait, mind Rachel eltűnését illetően jóval többet tud, mint amennyit eddig hajlandó volt elárulni.

Először azonban a rendőrséget szándékozott útba ejteni. Az éjszaka történtek bizonyára Lopez hadnagyot is meggyőzték arról, hogy mostanáig nem a levegőbe beszélt. Ezek után a rendőrtiszt sem tagadhatja, hogy Rachel bűncselekmény áldozata lett, hiszen az ő eltűnése nyilvánvalóan szoros összefüggésben áll Tara meggyilkolásával.

Lopez hadnagy azonban nem osztotta Liz véleményét. Tamáskodva, sőt kicsit ingerülten méregette a nőt.

– Összefoglalva az eddigieket – szólalt meg gúnyosan maga úgy véli, Tara gyilkosa felelős a nővére eltűnéséért. És a véleményét pusztán arra alapozza, hogy…

– Hogy a nővérem, mielőtt nyoma veszett volna, megpróbált segíteni Tarán! A lány nyilvánvalóan belekeveredett valamibe, talán tagja volt annak a bűnös üzelmeket folytató társaságnak, amelyről Rachel beszélt. A leleplezéstől félve a bűnbanda megölte a testvéremet, majd miután Tara hozzám fordult, őt is eltették láb alól.

Lopez az asztalra dobta a ceruzáját.

– Ide hallgasson, asszonyom! Nyakig vagyok egy igen csúnya gyilkossági ügyben. Megértheti, hogy most nincs időm a képzelgéseire.

– Maga ezt képzelgésnek nevezi? – Liz csak hápogni tudott az elképedéstől. – Egy kamasz lány meghalt, és a nővérem…

– Eltűnt – vágott a szavába a férfi. – Ne mondja nekem, hogy őt is megölték, mert erre az égvilágon semmi bizonyíték! Se holttest, se gyilkos fegyver, se vérnyomok. És ha a nővére valami bűnszövetkezetnek bukkant a nyomára itt, a szigeten, akkor miért nem értesített engem? Vagy Chapman nyomozót? – A hadnagy a mellette ülő rendőrnőre mutatott, aki az éjjel kihallgatta Lizt. – Vagy bárki mást a kapitányságon?

Liznek el kellett ismernie, hogy Lopez szavaiban sok igazság van, ám ettől még nem állt szándékában feladni a harcot. Mindenképpen

rá akarta bírni a férfit, hogy próbálja más szemszögből nézni a dolgokat.

– Tara tudta, ki ölte meg Rachelt, És rettegett, hogy őt is bántani fogják.

A két rendőr felkapta a fejét.

– Ezt ő mondta magának?

Liz habozni látszott.

– Hát… inkább csak éreztette.

Val Lopez hátradőlt a székén, és sokatmondón a munkatársnőjére pillantott. Liz nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ezek ketten sült bolondnak hiszik.

– Akkor miért ilyen biztos ebben? Talán csak nem a templom hangja erősítette meg ebbéli meggyőződésében?

– Természetesen nem.

A férfi csúfondárosan felvonta a szemöldökét.

– De hiszen az éjszaka még azt mesélte Chapman nyomozónak, hogy a Keresztények Paradicsoma templom a nevén szólította magát. Hogy azért fordult vissza a kocogásból, mert meghallotta a hívó szót.

Liznek az arcába futott a vér.

– Az éjjel teljesen kész voltam, ami a látottak után talán nem is meglepő. Amikor azt mondtam, hogy a templom szólított, úgy értettem, erős, megmagyarázhatatlan késztetést éreztem, hogy visszaforduljak.

– Mégsem ezeket a szavakat használta – szólt közbe Carla. – Úgy fogalmazott…

– Nem értem, mire jó a szavakon lovagolni. Ki voltam borulva, hát nem értik?! Azt sem tudtam, mit beszélek!

– És most tudja?

– Természetesen.

Lopez hadnagy szúrós pillantást vetett Lizre.

– Kérdezhetek valamit, Ms. Ames? Nem találja különösnek, hogy alig néhány napja van itt, és mégis maga találja meg az év első gyilkosságának áldozatát, akit ráadásul személyesen ismert?

A nő összezavarodva nézett először a rendőrtisztre, majd Chapman nyomozóra.

– Attól tartok, nem tudom követni önöket – rebegte.

– Akkor megpróbálok egyértelműbben fogalmazni: aki felbukkan a tett színhelyén, az természetszerűleg gyanúsítottá lép elő. Ilyen egyszerűen mennek itt nálunk a dolgok, asszonyom.

– De hát ez kész őrület! Nem gondolhatják komolyan, hogy én… Hiszen csak futni voltam, és…

– Hajnali háromkor – vetette közbe Carla. – Teljesen egyedül, a kihalt utcán. És az egyetlen magyarázat, amellyel előhozakodott, az volt, hogy a templom szólította. Nem valami meggyőző érvelés, ugye egyetértünk? Ön szerint mégis mit kellene gondolnunk?

– Tudom, hogy hihetetlenül hangzik, de minden szó, amit mondtam, igaz. Pontosan így történt. – Liz, mint egy űzött vad tekingetett egyik rendőrről a másikra. – Higgyék el, kérem!

Sem Chapman, sem Lopez nem válaszolt azonnal. Végül a hadnagy megköszörülte a torkát.

– Beszéljünk most egy kicsit Taráról és az ő félelmeiről! Az imént azt állította, Tara nem mondta ki nyíltan, hogy fél.

Liz rájött, mire megy ki a játék. A férfi az imént ráijesztett, most pedig megpróbálja elbizonytalanítani. Hát csak próbálkozzon szorgalmasan! *Nem fog sikerrel járni.* Liz kihúzta magát, és bátran Lopez szemébe nézett.

– Így igaz – mondta hangosan, érthetően. – De nem is kellett, hogy mondja, mert ez szavak nélkül is nyilvánvaló volt. A viselkedéséből, a kifejezésmódjából, a nagyon is beszédes hallgatásaiból ugyanerre lehetett következtetni.

A hadnagy újabb gunyoros pillantást vetett a kolléganőjére.

– Jól figyeljen, Carla! Valami egészen újat tanultunk ma délután. Ezentúl a kihallgatások során csak azt jegyezheti fel, amiről a gyanúsított hallgatott.

Carla elmosolyodott, mire Liz felállt.

– Nem értem, mi ilyen mulatságos. Nekem az a feladatom, hogy megfejtsem és értelmezzem a hozzám fordulók cselekedeteit…

– A én feladatom ellenben az – állt fel a férfi is –, hogy kiderítsem az igazságot. Nem találgathatok, nem feltételezhetek. Tényekkel dolgozom, a megérzésekkel nem tudok mit kezdeni.

– De hát…

– Maga teljesen kimerült, Ms. Ames, és ez valahol érthető. Menjen haza, kérem, és hagyja, hogy végezzük a munkánkat!

Liz még mindig nem adta fel. Táskájából elővett egy darab papírt.

– Ezt mivel magyarázza? – nyomta a férfi orra elé. – Az ajtóm alatt csúsztatta be valaki, mialatt legutóbb Tarával beszélgettem.

Lopez elolvasta a gépelt szavakat, aztán közönyösen visszaadta a noteszlapot.

– Miért kellene ezt bármiképp megmagyarázni?

– Viccel? Hiszen megfenyegettek!

– Ugyan, ugyan. Szerintem csak valami ostoba tréfa lehet.

– Tréfa? – Liz nagy levegőt vett, és magában elszámolt tízig. – Hát nem érti? Ezt a figyelmeztetést akkor kaptam, amikor Tara nálam tartózkodott. És szegény kislány aznap éjjel már halott volt.

Lopez együtt érzőn nézett a nőre.

– Nagyon sajnálom, hölgyem. Tudom, hogy nagyon nehéz időszak áll maga mögött. Először a nővére eltűnése, aztán még ez is… Tudja mit? Megígérem, hogy nyitva tartom a szemem. Carla pedig ellenőrizni fogja a vallomását. Megpróbáljuk kideríteni, ki küldte önnek ezt az üzenetet Jó lesz így?

– Igen – dünnyögte Liz, és furcsamód megkönnyebbülés lett úrrá rajta. – Nagyon jó lesz.

19. FEJEZET

November 10. szombat,

16 óra 30 perc

A kirendelt igazságügyi orvos szakértő Rick régi jó barátja volt. Valaha együtt játszottak a Key West-i gimnázium focicsapatában, persze többnyire cseréként, de ez egyben azt is jelentette, hogy rengeteget beszélgettek a kispadon.

Később pedig, amikor felnőttként is keresztezték egymást útjaik, meg kellett állapítaniuk, hogy ugyanolyan jól megértik egymást, mint kölyökkorukban.

Rick tudta, hogy Daniel egyáltalán nem az a zárkózott, szófukar típus, mint Lopez, és azzal is tisztában volt, hogy nem kedveli különösebben a hadnagyot. Tehát valószínűleg szívesen megoszt vele egy-két fontos tudnivalót a gyilkossági üggyel kapcsolatosan, már csak azért is, hogy borsot törjön Val orra alá.

– Üdv, Daniel! Itt Rick Wells beszél.

– De jó hallani a hangod, Rick! – A férfi a vonal másik végén rekedten felnevetett. Bár még aznap letette a cigarettát, amikor az édesapja meghalt tüdőrákban, a sokéves dohányzás eredményeképp azóta is meglehetősen érdes volt a hangja. – Hogy megy az üzlet, öregfiú?

– Köszönöm, nem panaszkodhatom. És ti? Jól vagytok?

– Remekül. Képzeld, Danny bekerült az iskola focicsapatába! Méghozzá az első csapatba, nem ám a tartalékok közé, mint az apja.

Daniel hangjában atyai büszkeség vibrált, Rick pedig úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna. Mert erről eszébe jutott a fia, Sam, aki most nyolcéves lett volna. Istenem, már a harmadik osztályba járna, nyilván ő is focizna, és lassan kezdené felfedezni, hogy a lányokban nem kell feltétlenül ellenséget látnia.

Elszorult a torka, sírás fojtogatta.

– A pokolba is! – szitkozódott Daniel. – Milyen tapintatlan vagyok! Ne haragudj, öreg cimbora!

– Nincs semmi baj. – Ricknek valahogy sikerült visszanyernie a hangját és a lélekjelenlétét. – No és? Danny is védő, mint az apja?

– Még szép! Csak sokkal gyorsabb és ügyesebb, mint én valaha voltam.

– Remélhetőleg okosabb is – évődött Rick, akinek időközben sikerült elűznie a múlt sötét árnyait.

– Arra mérget vehetsz. Várj egy pillanatot… – Rick hallotta, hogy valaki a háttérből egy kérdést intéz Danhez, aki válaszolt, majd újból füléhez emelte a kagylót. – Itt vagyok megint. Azért hívtál, hogy bájcsevegjünk?

– Is. Meg azért is, mert meg akarlak kérni egy szívességre.

– Mindjárt gondoltam. És mondd csak, nem függ össze ez a szívesség merő véletlenségből a Mancuso-gyilkossággal?

– Túl vagy már a boncoláson?

– Körülbelül egy órája végeztem. – Daniel egy másodpercig hallgatott. – Hát, barátom… Sok mindent láttam már életemben, de ilyet még soha. Komolyan mondom, eljátszottam a gondolattal, hogy hagyom ezt a melót a fenébe, és magánrendelőt nyitok valahol az isten háta mögött. Akkor legalább megmaradna az emberekbe vetett hitem.

– Szerintem ezzel már elkéstél – állapította meg keserűen Rick. – De visszatérve a boncoláshoz: találtál valami érdekeset?

– Drága barátom, te is tudod, hogy ez szigorúan bizalmas információnak számít. Ne felejtsd el, hogy már nem dolgozol a rendőrségen.

– Senkinek sem szólok róla. Kérlek, Daniel!

– Miért érdekel ennyire az ügy?

– Azért, mert én is ott voltam az éjjel, amikor megtalálták azt a szerencsétlen lányt. És azért, mert vannak bizonyos megérzéseim, de Valnék hiába beszélek. Lerázott, mint kutya a vizet.

– Ismerősnek tűnik a gyilkos módszere, mi?

– Úgy ám!

Daniel egy másodpercig hallgatott, mintha tétovázna. Aztán megadóan felsóhajtott.

– Vezetékes telefonról hívsz, vagy mobilról?

– Vezetékesről.

– Várj egy kicsit!

Az igazságügyi orvos szakértő félretette a kagylót. Rick léptek zaját hallotta, aztán azt, hogy valahol bezáródik egy ajtó. Egy pillanattal később Daniel újra a telefonnál volt, és megerősítette Rick valamennyi feltételezését: Tarát valóban hátulról támadták meg, s a torok átvágása néhány percen belül a halálához vezetett. Minden egyéb sérülés, a csonkítások és a vágások a halál beállta után keletkeztek a testén, és semmi sem utalt arra, hogy nemi erőszaknak esett volna áldozatul.

– És még valami. A lány gyermeket várt. Nagyjából a harmadik hónapban volt.

– Szent Isten!

– Van még rosszabb is, Rick. A gyilkos felvágta a hasát, és kitépte a méhéből a magzatot.

20. FEJEZET

November 10. szombat,
17 óra

Liz fellépdelt a Keresztények Paradicsoma templomba vezető lépcsőkön. Közben görcsösen az előtte lévő csukott ajtóra szegezte a pillantását, hogy még véletlenül se tekintsen balra, ahol sárga rendőrségi kordon virított a bűntény színhelye körül. Nem akarta, hogy újra felidéződjenek emlékezetében az éjszaka szörnyű történései.

Végül mégis túl erős volt a késztetés, hogy odanézzen, és bekövetkezett, amitől annyira félt: lelki szemei előtt megjelent Tara halálsikolyba merevedett arca, élettelen szeme, mely vádlón meredt rá.

Ha idejében cselekszik, talán megakadályozhatta volna. Megmenthette volna szegény lányt. De ő késlekedett, semmit sem tett, semmit…

Liz nagyot sóhajtott, és elfordult. Felsietett a lépcsőn, és odament a templomkapuhoz, ám azt zárva találta. Ugyanúgy, ahogy az oldalsó bejáratot, a sekrestyébe és az irodába vezető ajtót is.

Bár ez tulajdonképpen természetes, gondolta. Hiszen még huszonnégy órája sincs, hogy megöltek itt valakit, és a gyilkos most is szabadon mászkál.

Megkereste a csengőt, és becsöngetett. Pár másodperc múlva Tim tiszteletes jelent meg az egyik ablakban, majd hamarosan kinyílt az ajtó.

Legutóbbi találkozásuk óta a lelkész éveket öregedett. Ám tekintve a történteket, Liz ebben sem talált semmi meglepőt. Sokkal inkább meglepte a férfi tekintetéből feléje sugárzó szemrehányás. Önkéntelenül hátrált egy lépést, és azon kezdett rágódni, vajon mit csinálhatott rosszul?

– Rosszkor jöttem, Tim tiszteletes? – kérdezte halkan.

– Nehéz napom volt – hangzott a kurta válasz. – Mit tehetek önért?

– Tara szülei felől szeretnék érdeklődni. Beszélt már velük?

– Természetesen. Micsoda lelkész volnék, ha még erre sem vettem volna a fáradságot?

– Bocsásson meg, igazán nem akartam megbántani. Tudja, az emberek néha éppen attól fordulnak el a bajban, aki a legtöbb vigaszt nyújthatná nekik.

– Mancusóék mélyen vallásos emberek. Nagy csapás érte őket, de a hitük átsegíti őket ezen a nehéz időszakon.

Liznek eszébe jutott a Tara szemében villogó, már-már ijesztő megszállottság, amikor Istenről és ördögről, mennyről és pokolról beszélt.

– És Mancusóék… hogy is mondjam? Szóval különös dolgokban is hisznek?

– Tessék?

Liz elvörösödött.

– Attól tartok, pontatlanul fogalmaztam. Tara, amikor nálam járt, elég furcsákat mondott a hitről meg a vallásról, és arra gondoltam…

– Tara halott, Ms. Ames. Hagyjuk, hadd nyugodjék békében!

– De hát én nem akarom bántani sem őt, sem mást! Tökéletesen félreérti a helyzetet…

– Nagyon meglepődne, ha tudná, milyen jól értek mindent, kedves asszonyom. A viszontlátásra!

A lelkész hátralépett, de Liz tiltakozó mozdulatot tett.

– Kérem, várjon!

Egyszerűen nem fért a fejébe, mi ez az egész. A férfi ellenséges viselkedése megdöbbentette. Amikor először találkoztak, Collins kifejezetten barátságos és segítőkész volt, sőt még tegnap este, a holttest felfedezése után is kedvesen, megértőn viszonyult hozzá.

Vajon mi lehet az oka ennek a meglepő változásnak?

– Szeretném részvétemet nyilvánítani a szülőknek. Talán tehetek értük valamit…

– Semmit sem tehet – rázta a fejét elutasítón a lelkész. – Jó napot!

– Néha az is segítség, ha az embernek van kivel beszélnie. Én pedig mint szakképzett családgondozó…

– De ők nem akarnak magával beszélni.

– Miért olyan biztos ebben? Hátha…

– Ők maguk mondták. Megkértek, hogy ne engedjem hozzájuk magát.

Liz döbbenten hátrált egy lépést.

– Ezt mondták volna? De hát miért? Elképzelni sem tudom, mi bajuk lehet velem…

A lelkész nagy levegőt vett, és egészen belevörösödött az indulatba.

– Meghalt egy tizenhét éves lány, és a szülők gyászolnak. Nem gondolja, hogy már épp eleget segített?

És köszönés nélkül bevágta az ajtót Liz orra előtt.

A nő porig sújtva fordult meg – és még ugyanebben a pillanatban rémülten rezzent össze. Alig egyméternyire tőle nagydarab férfi állt, teljesen elzárva előle az utat. Úgy festett, mintha valami rémfilmből lépett volna elő: homlokától egészen az álláig szörnyűséges forradás torzította el az arcát. Ráadásul a fegyver, amely ezt a rettentő sérülést okozta, egyben a bal szeme világától is megfosztotta a szerencsétlent, aki ép szemével most Lizre meredt, és bambán kinyitotta a száját.

– Elnézést – mondta határozottan Liz, és tett egy lépést előre.

El akart menni a férfi mellett, ám az csak hunyorgott, s egy tapodtat sem mozdult. Liz tétován megfordult, vetett egy pillantást a templom csukott kapuira. Aztán megint az ijesztő jelenségre nézett.

– Elnézést – ismételte. – Volna szíves elengedni?

A következő pillanatban a férfi villámgyorsan kinyújtotta a kezét, és megragadta Liz csuklóját.

A nő hangos sikollyal hőkölt hátra, és megpróbált kiszabadulni, de minél jobban kapálódzott, a rém annál erősebben szorította, és közben rekedtes, nyögésszerű hangokat hallatott.

– Ereszd el, te szörnyeteg! – kiáltott fel Heather Ferguson a fickó háta mögött. – Méghozzá most rögtön, amíg szépen mondom!

A férfi láthatóan megrémült. Azonnal elengedte Liz kezét, aztán sarkon fordult, és fejét a válla közé húzva elszaladt.

Liz dobogó szívvel nézte, ahogy eltűnik az utat szegélyező virágos bokrok között.

– Minden rendben?

Beletelt néhány másodpercbe, mire Liz rájött, hogy Heather kérdése neki szólt.

– Igen… Azt hiszem – felelte a csuklóját dörzsölgetve. – Csak megijedtem egy kicsit.

– Ettől a fickótól engem is mindig kiráz a hideg. Folyton ott somfordál, ahol egyébként semmi dolga, és mások után leskelődik.

– Ki ez tulajdonképpen?

– A neve Stephen. Hogy milyen Stephen, ne kérdezze, azt sem tudom, van-e neki egyáltalán vezetékneve. Ő a templomszolga. Szinte az egész életét itt töltötte, ebben a templomban.

Liz nyelt néhányat, és ahogy teltek a másodpercek, lassan megnyugodott.

– Mi történt az arcával? – kérdezte kíváncsian.

– Nem vagyok idevalósi, így csak azt tudom mondani, amit másoktól hallottam. Állítólag az apja ütötte-verte kiskorában, és ennek nemcsak az arca szenvedte kárát, de sajnos a szellemi képességei is. Az egyház vette pártfogásába.

Liz kis híján rosszul lett. Mellbevágó volt szembesülni az emberi kegyetlenség eme különösen borzasztó megnyilvánulásával, mely még az ártatlan gyermeket sem kíméli.

– Tehát ijesztő külseje ellenére ártalmatlan.

– Legalábbis azt mondják.

Liz felvonta a szemöldökét.

– Miért, maga nem így gondolja?

– A régi lelkészünk, Rachel Howard egyszer rajtakapta, amint leskelődött az ablakánál. Mondtam neki, hogy zavarja el, ám ő soha nem tett volna ilyet. Óriási szíve volt. – Heather elfordult, de Liz látni vélte a szemében megcsillanó könnyeket. – És most… Nincs sehol. Senki sem tudja, mi lett vele.

Liznek egy pillanatra elakadt a lélegzete. A szíve olyan erősen vert, hogy valósággal fájt minden egyes dobbanás.

– Maga… ismerte a templom korábbi lelkészét?

– Hogyne. A szigeten mindenki ismerte őt. Azt hiszem, bátran állíthatom, hogy barátok voltunk.

Liz érezte, hogy az arca lángol. *Ha Rachel és Heather jóban voltak, lehet, hogy a nővére beszélt is róla ennek a nőnek.*

– Csak hiszi? – kérdezte meg gyorsan, mert közben tudatára ébredt, hogy Heather figyelmesen nézi.

A nő vállat vont.

– A mai világban, tudja, mindenki fut a dolga után. Én is elég elfoglalt vagyok, meg ő is az volt, így aztán csak véletlenszerűen találkoztunk, és sosem beszélgettünk hosszan. De kifejezetten kedveltem őt.

– Bezárta már a boltját?

– Igen, épp az imént. Miért kérdi? Talán bikinire van szüksége?

– Nem – mosolyodott el Liz. – Csak meg szeretném köszönni, hogy immár másodszor megmentett. Gondoltam, meghívom egy italra vagy akár vacsorázni, ha ráér.

Heather elhárító mozdulatot tett.

– Erre igazán semmi szükség. Nem azért tettem.

– Tudom. Mégis úgy érzem, adósa vagyok. Van egy kis ideje?

Heather vetett egy pillantást az órájára, mintha azon töprengene, mennyi dolga van még, és mennyi idő áll a rendelkezésére.

– Hát jó – emelte tekintetét végül Lizre, és elmosolyodott. – Egy italt szívesen elfogadnék. Már tudom is, hová menjünk.

Öt perccel később már az Iguana Kávézóban ültek, egy kis, kétszemélyes asztalnál. Liz követte Heather példáját, és ő is *Rum Runnert* rendelt, egy rumból, valamint szeder- és banánlikőrből készült, cseresznye- és citromlével megbolondított helyi különlegességet.

– Ide elsősorban helybeliek járnak – mesélte Heather, míg kihozták az italukat. – Felülmúlhatatlanul finom a *cafe con leché*jük, és a kubai szendvics is páratlan. Legalábbis, én nem tudok jobbat a környéken.

– Köszi a tippet. – Liz belekortyolt az időközben felszolgált jéghideg koktélba, és fenségesnek találta. Csöppet sem csodálkozott rajta, hogy ez az ital számít mind a helybeliek, mind a turisták első számú kedvencének a szigeten.

– Hallottam, mi történt múlt éjszaka – hajolt közelebb hozzá borzongva Heather. – És azt is mondták, hogy… szóval, hogy maga találta meg azt a szegény lányt. Szörnyű lehetett.

– Igen, az volt. – Liz nyomban letette a poharat. – Őszintén szólva még most is a történtek hatása alatt vagyok.

– El tudom képzelni. És mondja csak, mit keresett ott… Úgy értem, hogy került a templomkertbe késő éjszaka?

Liz elmesélte, hogy nem tudott aludni, ezért futni indult.

– Zajt hallottam a parkból, és mivel nyitva volt a kapu, bementem megnézni, mi az. Bár ne tettem volna!

– Megértem. – Heather a poharáért nyúlt, de aztán meggondolta magát, és mégsem ivott. Zavarodottnak látszott. – Ismertem azt a lányt.

Liz felkapta a fejét.

– Valóban?

– Már úgy értem, látásból. Megfordult néhányszor az üzletemben, de ez tulajdonképpen minden Key West-i fiatalról elmondható. – Heather gunyoros grimaszt vágott. – Tudja, a divatos cuccok miatt.

– Tara is a bolti szarkák közé tartozott?

– Á, dehogy. Én legalábbis sosem kaptam rajta. Egész kedves lánynak látszott.

Liz megcsóválta a fejét. Elgondolkodva bámult maga elé.

– Igen. Pedig nem volt valami könnyű élete – dünnyögte magáról megfeledkezve.

– Ezt úgy értsem, hogy közelebbről ismerte? Talán tanácsadásra járt magához?

Liz ijedten kapta az ajka elé a kezét. Kimondhatatlanul dühös volt magára, hogy az árulkodó mondat kicsúszott a száján.

– Kérem, felejtse el, amit hallott. Ennyit sem lett volna szabad mondanom.

És hogy másra terelje a szót, gyorsan megkérdezte Heathertől, mit csinált, mielőtt a boltját megnyitotta.

– Hogy én? Á, semmi érdekeset. Miamiban nőttem fel, leérettségiztem, még főiskolára is jártam egy darabig, aztán megpróbálkoztam a modellkedéssel. – A nő nevetett, majd elhúzta a száját. – De nem jött be a dolog.

– Hogyhogy? – támadt fel Liz kíváncsisága. – Hiszen maga olyan szép! Kinek sikerülne, ha magának nem?

Heather megint felnevetett.

– Tudja, ez nem olyan egyszerű. Ahhoz, hogy valaki keresett modell legyen, még nem kell feltétlenül szépnek lennie. Az a fontos, hogy a kamera előtt mutasson az ember, és ez a két dolog néha teljesen független egymástól. Engem nem szeretett a kamera, ezért gyorsan befejeződött a pályafutásom.

– Még mindig nem értem.

– Tulajdonképpen anyám a hibás – tréfálkozott Heather. – Az ő csontozatát örököltem, ezért az arcom elég laposnak látszik a fotókon. De azt hiszem, ő nagyobb csalódásként élte meg, hogy nem lehettem modell, mint én magam.

– Közel állnak egymáshoz az édesanyjával?

– Nem mondhatnám. Rég láttam utoljára, bár Islamorada szigetén lakik, nem messze innen. – Heather ivott egy korty koktélt.

– Modellpályafutásom végeztével aztán egy butikba vetődtem eladónak, és végül idekeveredtem Key Westre. Néhány évvel ezelőtt nyitottam meg a saját üzletemet.

Liz szívesen kérdezősködött volna Rachelről is, de nem igazán tudta, hol kezdje a faggatózást. Vajon megmondhatja-e Heathemek, kicsoda valójában, és miért jött ide? A szíve azt súgta, ebben a nőben szövetségesre talált – de mi van, ha téved? Ha rosszul ítéli meg Heathert, vagy ha bontakozó barátságukra árnyékot vet majd az igazság?

Heather segítette ki zavarából, ugyanis ő maga terelte a szót Rachelre.

– Nem volt szép tőlem, hogy szegény Stephenről rosszat mondtam – jegyezte meg elgondolkodva. – Csak hát… Eszembe jutott, amit már mondtam, hogy Rachel Howard leselkedésen kapta.

– Úgy hallottam, a lelkésznő eltűnt.

Heather arckifejezése megváltozott.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte óvatosan.

Liz görcsösen kevergette italát a szalmaszállal, és igyekezett közönyt erőltetni magára.

– Semmit. Csak elég furcsának találom, hogy egy lelkésznő otthagy csapot-papot, és egyik napról a másikra felszívódik. Maga szerint ez természetes?

Heather felsóhajtott.

– Én már nem tudom, mit higgyek. Csak annyit mondhatok, hogy az a Rachel, akit én ismertem, soha nem tett volna ilyet.

– Tényleg? – Liz izgatottan előrehajolt. – Miért ilyen biztos ebben?

– Mert tudom, hogy nagyon szerette a templomát. És nagyon ragaszkodott Key Westhez. Az egyházközség volt a mindene. – Heather hangja elcsuklott. – Néhány napig távol voltam, épp abban az időben, amikor eltűnt. Bevásárolni mentem Miamiba, és csak miután megjöttem, tudtam meg, mi történt. Rendes lelkiismeret-furdalásom támadt, úgy bizony. Mert lehet, hogy szüksége lett volna rám, és én nem voltam mellette, hogy segíthessek.

Liz gombócot érzett a torkában, s a szíve egyidejűleg megtelt meleg rokonszenvvel ez iránt a tulajdonképpen idegen nő iránt. Hiszen Heather ismerte és kedvelte a testvérét, sőt mi több, törődött vele. És ugyanaz az érzés kínozta őket, a bűntudat, hogy nem álltak rendelkezésre, amikor Rachel segítséget igényelt volna.

Úgy látszik, tényleg megtaláltam a megfelelő szövetségest, gondolta Liz. Talán ő segíthet alátámasztani az álláspontomat a rendőrség elméletével szemben.

– Elmondta ugyanezt a nyomozóknak is?

– Megpróbáltam. – Heather az ölébe ejtette a kezét. – De abban is sok igazság van, amit ők mondtak. Hogy Rachel furcsán viselkedett az utolsó időszakban, zavartnak és feldúltnak tűnt.

– Mi dúlhatta fel annyira?

– Sejtelmem sincs. Erről sosem beszélt nekem.

– Nem lehet, hogy Stephentől félt? – ütötte a vasat Liz.

– Félt? – ismételte a szemöldökét felvonva Heather. – Nem emlékszem, hogy ilyesmit mondtam volna.

– Nem is mondott. Csak valahogy ezt értettem ki a szavaiból.

Heather homloka ráncba szaladt.

Töprengőn vékony arany nyakláncába akasztotta az ujját, és a monogramos medállal játszott.

– Lehet, hogy nem is mond butaságot – gondolkozott hangosan – Ha Rachel valóban félt, az sok mindent megmagyaráz. De sajnos fogalmam sincs, kitől vagy mitől félhetett.

21. FEJEZET

November 10. szombat,
17 óra 15 perc

Mark az albérleti szobája egyik sarkában kuporgott, és fogvacogva meredt az ajtóra. A fojtogató meleg dacára maga köré csavart egy kopott takarót, de még így is fázott. És el sem tudta képzelni, hogy sikerülhet átmelegednie valaha az életben.

Tara meghalt, meg sem született gyermekük úgyszintén. Mindkettejüket meggyilkolták.

Mark lehunyta a szemét, és újra hatalmába kerítette az elmúlt órák rettenete.

Éjjel kettő előtt néhány perccel indult a megbeszélt találkahelyre. A templomkert kapuját nyitva találta. Beosont, és Tarát hívta, de a lány nem felelt.

Erre Mark elindult befelé. Egyre beljebb és beljebb hatolt a parkba, s közben gondosan ügyelt, hogy zajt ne csapjon. Nem akarta felébreszteni sem Tim tiszteletest, sem Stephent, a templomszolgát.

Másodpercről másodpercre nőtt az aggodalma. Attól félt, Tara talán meggondolta magát, és mégsem akar megszökni vele. Vagy az

is elképzelhető, hogy a szülei rajtakapták, amikor megpróbált kisurranni a házból, és bezárták valahová.

Itt hirtelen megakadt a gondolatok árja.

Mark semmi egyébre nem tudott visszaemlékezni, csupán arra, hogy Tara egyszer csak ott feküdt előtte vérbe fagyva. Ahogy a látványt felidézte, szájára szorította az öklét, hogy elfojtsa a kétségbeesés és a döbbenet miatt feltörni akaró kiáltását.

Az utca túloldalán, a játszótéren gyerekek játszottak, hangjuk behallatszott a szobába. Mark próbált vigaszt merítem vidám kacagásukból. Szerette volna visszanyerni a lelki békéjét. Szeretett volna imádkozni, hogy az Úr erőt adjon neki, és megmutassa a helyes utat.

De képtelen volt ezekre a dolgokra összpontosítani. Egyre az elmúlt éjszaka szörnyűséges képei vibráltak a lelki szemei előtt. Emlékezett rá, hogy Tara nevét kiáltotta, és térdre esett a vértócsában heverő alak előtt. Arra is emlékezett, hogy megérintette őt. A bőre még egészen meleg volt, és ahogy a testét megmozdította, gurgulázó hangot hallott. Feltámadt benne a remény, hogy talán mégsem halt meg, talán segíthet rajta, ám ekkor észrevette a lány nyakán tátongó vágást és a kibuggyanó vért. Ez a rémítő seb „beszélt” hozzá az imént, és nem Tara maga…

Zokogva feltápászkodott. Mindenütt vért látott, tengernyi vért. A keze, a karja, és a ruhája is merő vér volt, de nem törődött vele. Könnyeitől vakon átvágott a bozóton; közben többször elesett, a keze felhasadt és az arca is vérzett, mire kitámolygott a park kapujához. Maga sem tudta, hogyan, de végül sikerült eljutnia a kocsijához, és aztán Isten segítségével valahogy hazahajtott.

Mark most kétségbeesetten felnyögött, és egészen kicsire összehúzta magát. Már hosszú órák óta gubbasztott, de megbecsülni sem tudta volna, mennyi idő telt el azóta, hogy a pokrócot magára kanyarítva a sarokba kucorodott. Egész éjjel, sőt még a reggeli órákban is a rendőrségre várt. Bár sem ő, sem Tara nem szólt

senkinek a kapcsolatukról, de egy szemfülesebb ismerős még rájöhetett, hogy együtt járnak.

A fiú fogai megint összekoccantak a rémülettől. Tudta, hogy mint Tara barátja ő lenne az első számú gyanúsított. Hiszen a lány gyereket várt tőle, és a zsaruk szerint ez épp elegendő indíték. Nyugodtan gondolhatják, hogy meg akart szabadulni Tarától, és ezt a módszert találta a legkézenfekvőbbnek.

Hányinger fojtogatta.

De hátha nem jönnek rá, hogy közük volt egymáshoz. Vagy ha rájönnek is.,. Hiszen tegnap éjjel kettőig a Hideawayben volt, ezt számosán tanúsíthatják…

A Hideawayben… Egek ura! Az adóslevél! Mark lázasan kutakodott emlékei roncsai közt. Vajon ráírta arra a papirosra, mire kell neki a pénz? És egyáltalán… Említette valaha Ricknek Tarát? Bárhogy törte a fejét, nem tudott választ adni ezekre a kérdésekre. Csak azt tudta, hogy valamiféle szükséghelyzetre hivatkozott, és megígérte, hogy amint teheti, visszaadja a hatszáz dollárt.

Lehunyta a szemét, és összpontosított. Azt akarta, hogy szóról szóra eszébe jusson, amit az adóslevélre írt. Rengeteg minden múlott azon, fel tudja-e idézni azt a néhány mondatot. Talán az élete is. De a szabadsága egész biztosan…

Rick! Hát persze, Rick keresni fogja a pénz miatt. Minden pillanatban itt lehet. Tulajdonképpen kész csoda, hogy eddig nem ért ide.

Mark erősen a szemgödrébe szorította az öklét. O, balga persze arra számított, hogy árkon-bokron túl lesz, mire a főnöke felfedezi a lopást. De talán jobb is így. Rick idejön, és ő mindent elmond neki, aki nemcsak a munkaadója, hanem a barátja is. Ha valaki, hát Rick biztosan hinni fog az ártatlanságában.

Mark ekkor kinyitotta a szemét, és meglátta a kezét, mely rozsdavörös volt Tara rászáradt vérétől. Elszörnyedve nézett végig magán. A ruháján, a cipőjén is hasonló foltok éktelenkedtek.

Villámcsapásként érte a felismerés, hogy ha Rick most meglátná, azonnal értesítené a rendőrséget.

És a helyében minden ember ugyanazt tenné.

Le fogják tartóztatni. Ha itt marad, egy börtöncellában fogja tölteni a következő éjszakát.

Mark kétségbeesetten felnyögött, de a következő pillanatban már talpon volt, és berontott a szobájához tartozó parányi fürdőszobába. A helyiségben nem volt egyéb, csak egy kis mosdó, egy ferdén felszerelt vécé és egy kimustrált kád, melyet a tulaj egy föléje szerelt zuhanyrózsa és egy zuhanyfüggöny segítségével zuhanykabinná alakított át.

Mark félrerántotta a műanyag függönyt, és bemászott a kádba, hogy kinyithassa az ablakot, és beengedhessen egy kis friss levegőt. Aztán ledobálta magáról vértől mocskos holmijait, majd megnyitotta a zuhanyt. Addig súrolta és szappanozta bőrét a forró vízsugár alatt, mígnem úgy érezte, ég minden porcikája.

Nem, Ricket semmi esetre sem avathatja a bizalmába. Hiszen Rick rendőr volt, és a Key West-i rendőrség egyik vezető nyomozója a mai napig testi-lelki jó barátja. Marknak szemernyi kétsége sem volt afelől, melyik oldalra állna a főnöke – különösen azután, hogy ő meglopta.

Egyetlen lélek sem volt az egész szigeten, akihez fordulhatott volna. Egyedül volt. Teljesen egyedül.

Páni félelem fogta el. Néhány másodpercig levegőt sem kapott, annyira hatalmába kerítette a rettegés. Aztán összeszedte minden erejét, és megpróbált úrrá lenni az érzései fölött. Gondolkodnia kellett. Méghozzá hideg fejjel, józanul. Az élete függött tőle, sikerül-e jó döntést hoznia.

Besamponozta a haját, és közben számba vette a lehetőségeit. Beülhet az autójába, és elhagyhatja a szigetet. Megvan a hatszáz dollárja, azzal egy ideig biztosan kihúzza valahol.

Valahogy mégsem villanyozta fel ez a megoldás. Úgy érezte, ezzel elárulná Tarát és a kicsit.

Mark megrázta a fejét. Árulás? Ugyan! Hiszen mindketten halottak, nekik már úgysem segíthet.

Vagy mégis? Elzárta a csapot, és kilépett a kádból.

Tara állítólagos barátaira gondolt. Azokra az emberekre, akik megfenyegették a szerelmesét, és akik minden jel szerint be is váltották a fenyegetésüket. Az elmúlt éjjel követték Tarát a templomkertbe, és meggyilkolták… Igen, csak így történhetett!

Egyszerre elöntötte a düh. Olyan erős volt ez az érzés, hogy a félelmeiről azonnal megfeledkezett. Megtörölközött, gyorsan felöltözött, majd szekrényéből egy hátizsákba hajigálta kevéske holmiját.

Tudta, hogy el kell tűnnie innen. Méghozzá mihamarabb, még mielőtt Rick Wells vagy a rendőrség dörömböl az ajtaján. De azt feltette magában, hogy Key Westet nem hagyja el.

Tarát megölték. És ő eltökélte, hogy mindenképpen megtalálja a gyilkosait.

22. FEJEZET

November 11. vasárnap,
10 óra

– Nyisd ki! – kiáltotta dühösen Rick, és öklével megdöngette Mark szobájának ajtaját. – Nyisd ki, különben feljelentelek, te piti kis tolvaj!

Aztán abbahagyta a dörömbölést, és a vékony deszkaajtóra tapasztotta a fülét, de a legapróbb zaj sem hallatszott odabentről.

Jobbra, majd balra nézett, szemügyre véve a koszos folyosót.

Megállapította, hogy alkalmazottja egy fölöttébb lerobbant házban bérelt szobát. Az egyik ajtó mögött valaki szalonnát sütött, és a kiszűrődő hangokból ítélve egy sportcsatorna műsorát nézte.

Hogy az ördög vinné el! – átkozódott a férfi. Igazából nem tartotta valószínűnek, hogy Markot itt találja, ám a lelke mélyén azért reménykedett benne.

Mark Morgan azonban már túl volt árkon-bokron, és elutazásához az ő hatszáz dollárja biztosította a fedezetet.

A gyilkosság okozta óriási kavarodás miatt csak tegnap este számolta meg a pénteki bevételt, és fedezte fel a nevetséges adóslevelet. Persze már akkor sejtette, hogy későn érkezik, mégis úgy gondolta, próba szerencse. Alapjában véve nem is a pénz miatt jött. Sokkal inkább azért, mert mérhetetlenül dühös volt. Kedvelte ezt a fiút, megbízott benne – és lám, csúnyán átverték.

Rick egy másodpercig még álldogált az ajtó előtt, és azon töprengett, berúgja-e, vagy sem. Aztán egyszerűen sarkon fordult, és távozott. Rájött, hogy nincs értelme szegény ajtón kitölteni a haragját. Biztosra vette, hogy Mark kereket oldott – a pénzzel együtt, természetesen.

Gondolatai egy darabig még a fiúnál időztek, aztán egészen más irányba kalandoztak. A gyilkosságra gondolt, és arra, hogy ez volt a nap híre az egész államban. Szerencsére címlapra nem került Tara halála, de csak azért, mert a rendőrségnek sikerült titokban tartani az ügy gyomorforgató részleteit: az ölés rituális jellegét, a vallási utalásokat, Tara terhességét és azt a döbbenetes tényt, hogy a gyilkos magával vitte a magzatot.

Rick azonban nem hitte, hogy a titok sokáig titok marad. Elég, ha egyetlen újságíró megszimatolja, hogy itt bizonyos dolgokat megpróbáltak eltussolni, és akkor a sajtóhiénák rávetik magukat Key Westre

Ez pedig semmiképpen sem volt kívánatos. A szószátyár, fontoskodó riporterek összezavarhatják a szálakat, sőt a nyomozást is akadályozhatják, a legfőképpen akkor, ha tapasztalatlan detektív vezeti a vizsgálatot. Vagyis akár tetszik Vaalnek, akár nem, előbb-utóbb szüksége lesz rá.

Hát ezért határozta el Rick, hogy a Marknál tett sikertelen látogatása után felkeresi Liz Amest.

Felpattant a Hondájára, indított, és visszamotorozott az óvárosba. Míg szombat hajnalban a kihallgatására várt, akaratlanul is fültanúja volt Carla beszélgetésének Liz Amesszel. Így tudta meg, hogy a nő a Duval Streeten lakik, alig két háznyira az ő bárjától. Arról is értesült, hogy Liz nemrég költözött ide, a foglalkozását tekintve családgondozó, és a gyilkosság éjszakáján kocogni volt, mígnem valami macska nyivákolása arra késztette, hogy bemenjen a parkba.

De Rick szerint valami hibázott ebben a történetben. Úgy érezte, Elizabeth Ames tud valamit, amiről a kihallgatáson nem beszélt.

Motorját a Hideaway előtt állította le, és gyalog ment Liz házáig. Odaérve felnézett az első emeletre, ahol a nő lakott, majd pillantása továbbvándorolt a háztömb mentén, egészen a Keresztények Paradicsoma templomig.

Vajon miért kocog egy nő késő éjjel egyedül? Ráadásul úgy, hogy nem is ismeri a várost, és se egy gázsprayt, se egy mobiltelefont nem visz magával, hogy védekezhessen, vagy legalább segítséget hívhasson, ha baj van?

Valahogy nem állt össze a kép.

Bár, ha belegondolt, mekkorát tévedett Markkal kapcsolatosan, már egyáltalán nem volt biztos benne, hogy megbízhat az ítélőképességében.

Az ajtóhoz lépett, mely az első emeleti lakásba vezetett, aztán becsöngetett. Nem sokkal később léptek zaja hallatszott, és az ajtó résnyire kinyílt. Liz Ames állt előtte, teljes életnagyságban.

– Üdvözlöm. Rick Wells vagyok. Az enyém a bár itt a szomszédban – mutatkozott be a férfi, ám Liz nem viszonozta a mosolyát.

– Csakugyan? – kérdezte közönyösen.

– Tudja, én vagyok az, aki meghallottam a sikolyait, amikor…

– Pontosan tudom, ki maga. Mit akar?

Érdes modora meglepte Ricket. A Key West-iek, még az újonnan ideköltözöttek is, rendszerint nyitottak voltak, és kedvesek – az emberek többségére ugyanis elemi erővel hatott az általános lazaság, a város nemtörődöm bája.

De hát az vesse az első követ Liz Amesre, aki nem volna kissé bizalmatlan, minekutána alig több mint huszonnégy órája belebotlott egy szörnyű gyilkosság vérben úszó áldozatára.

– Arról a bizonyos éjszakáról szeretnék beszélni magával – felelt meg a kérdésre. – Mindarról, amit akkor látott.

A nő habozni látszott, mire Rick felöltötte legmegnyerőbb mosolyát.

– No és persze érdeklődni akartam a hogyléte felől. Tudom, hogy egy ilyen sokkoló élménynek hosszan tartó, komoly következményei lehetnek.

– Ugyan honnan tudhat maga erről?

– Onnan, hogy néhány évvel ezelőttig magam is rendőr voltam.

Liz megint eltöprengett, mintha a férfi szavainak igazságtartalmát mérlegelné. Aztán kitárta az ajtót.

– Hát jó. Jöjjön be!

Miután Rick belépett, gondosan elfordította a kulcsot a zárban, majd felvezette a férfit a keskeny lépcsőn a gyéren bútorozott nappaliba. A berendezést egy kényelmesnek tűnő kanapé, egy asztalka és egy állólámpa alkotta, és mindegyiken látszott, hogy alighanem másodkézből származnak. A falon nem voltak képek, a padlót nem borították szőnyegek.

A szoba rengeteget elárult Elizabeth Amesről – többek között azt is, hogy nem szándékozik sokáig maradni a szigeten.

Különös, gondolta a férfi. Vajon miért nyit irodát olyasvalaki a városban, akinek esze ágában sincs letelepedni?

– Megkínálhatom valamivel? – kérdezte udvariasan a nő. – Van ásványvizem, gyümölcslém, főzhetek kávét…

– Nem, köszönöm, semmit sem kérek.

– Foglaljon helyet!

Útban a kanapé felé Rick megállt egy percre, hogy vessen egy pillantást a dohányzóasztalkán tornyosuló könyvkupacra. Amennyire meg tudta ítélni, valamennyi könyv Key Westről szólt, különös tekintettel a sziget történetére.

Liz az asztalhoz lépett, s becsukta a legfölső könyvet.

– Tudja, egy kicsit tájékozódom.

Furcsa, gondolta megint Rick. Elizabeth Ames egyáltalán nem emlékeztetett azokra a könnyen lelkesedő, életvidám, csak a mának élő emberekre, akik az ideköltözők többségét alkották.

Barátságtalan volt, sőt mogorva. És a végtelenségig bizalmatlan, mint oly sokan a szárazföldiek közül. Nem is csoda, hogy nem akar sokáig maradni, hiszen egyáltalán nem illik ide.

Rick ledobta magát a kanapéra, és elmosolyodott.

– Egy bizonyos dolog érdekli? – kérdezte.

– Ezt meg hogy érti? – szaladt ráncba megint Liz homloka.

– Hát hogy egy meghatározott téma iránt érdeklődik, vagy csak úgy általában akar tájékozódni. Tudja, én a szigeten nőttem fel. Kevés olyan történet van, amelyet nem ismerek.

A nő átható pillantást vetett rá, aztán leült a kanapé másik végére.

– Igen, egy bizonyos dolog érdekel. Valaki, aki tanácsadáson járt nálam, mesélt egy legendáról, amely megfogott.

– Nevezetesen?

– Állítólag valamikor régen a Szűzanya…

– …megjelent a Keresztények Paradicsoma templom kertjében játszó gyerekeknek – fejezte be a mondatot bólogatva Rick. – Igen, én is hallottam erről. De azt nem tudnám megmondani, valóban így történt-e, vagy csak kitalálták.

Liz tekintetében érdeklődés csillant.

– Szóval maga ismeri… Különös, de egyetlen könyvben sem találtam utalást a jelenésre.

A férfi megvonta a vállát.

– Ez egy olyan história, amelyet minden idevalósi betéve tud. Én személy szerint több változatát is ismerem. Megkérdezhetem, miért érdekli a dolog?

Liz lesütötte a szemét, s elgondolkozva bámulta összekulcsolt kezét, mely az ölében nyugodott. Rick látta rajta, hogy azon morfondírozik, megbízhat-e benne. Aztán amikor a nő felnézett, látta rajta, hogy már nem olyan elutasító, mint néhány perccel ezelőtt.

– Tara volt az a bizonyos valaki, akitől ezt a történetet hallottam – szólalt meg halkan Liz. – A halála előtt kétszer is járt nálam tanácsadáson.

Ejha! Szóval Elizabeth Ames nemcsak hogy felfedezte a gyilkosságot, de személyesen ismerte az áldozatot.

– Szívből sajnálom – mormolta a férfi. – Szörnyű megrázkódtatás lehetett *úgy* látni azt a szegény teremtést.

– Igen… Az volt. – Liz összeszorította remegő ajkát.

– Beszámolt Lopez hadnagynak az áldozathoz fűződő kapcsolatáról?

– Természetesen. – A nő hangja megvetőn csengett, s Rick érezte, hogy ez nem neki, sokkal inkább Valnek szól.

Úgy döntött, hogy nem hagyja szó nélkül a dolgot.

– Nincs valami nagy véleménnyel a hadnagyról, igaz?

– Nem is ismerem – hangzott a szűkszavú válasz.

– De gondolom, nagy érdeklődéssel hallgatta magát, amikor kiderült, hogy közelebbről ismerte Tarát.

– Tisztán szakmai természetű ismeretség volt a miénk – helyesbített a nő. – De ha ennyire érdekli az ügy, miért nem kérdezi meg Valentine Lopezt? Hiszen jó barátok, vagy nem?

A férfi elismeréssel tekintett Lizre. Lám, nem ő volt az egyetlen, aki nyitva tartotta a fülét akkor hajnalban. Mivel semmi veszítenivalója nem volt, viszont annál többet nyerhetett, úgy döntött, a továbbiakban nyílt kártyákkal játszik.

– Én is úgy gondoltam – vigyorodott el. – Csakhogy a hadnagy úr kurtán-furcsán elzavart a tett színhelyéről.

– Mivelhogy maga már nem rendőr.

– Pontosan.

Liz Ames elmosolyodott. Most először mosolygott, és ahogy a szája szöglete fölfelé húzódott, megváltozott az egész arckifejezése. Már egyáltalán nem tűnt olyan megközelíthetetlennek. Sokkal inkább együtt érzőnek és… igen, és vonzónak. Rick csodálkozva állapította meg, milyen szép tud lenni, ha levetkőzi morcos, bizalmatlan énjét.

– Tehát úgy döntött, nyomozni kezd a saját szakállára – állapította meg a nő.

– Úgy valahogy.

– Miért?

Rick meglepetten vonta fel a szemöldökét.

– Hogyhogy miért?

– Miért nyomoz a saját szakállára?

– Mert néhány éve még magam is rendőr voltam, és…

– De már nem az. Miért érdekli magát ez az egész ügy? Talán ismerte Tarát?

Rick egy másodpercig gondolkozott, mielőtt válaszolt volna. Őszinte akart lenni, nemcsak a nőhöz, saját magához is.

– Azért, mert láttam azt a kislányt… És mert felismertem a gyilkos módszerét. És azért is, mert nem bírom elviselni, ha kirekesztenek valamiből, amihez közel s távol én értek legjobban.

– Ez minden?

– Nem. – Rick csöndben szentségelt magában, hogy miért ő az, aki kérdésekre felelget. De azért nem maradt adós a válasszal. – Különös érzésem van ezzel az üggyel kapcsolatban. Tudom, hogy ostobán hangzik, de valami azt súgja, ne hagyjam ennyiben a dolgot…

– Egyáltalán nem hangzik ostobán. Én is pontosan ugyanúgy vagyok vele.

Egy végtelennek tűnő másodpercre egybekapcsolódott a pillantásuk. Valami történt velük – egy nagyon bizalmas, nagyon

bensőséges érzés kerítette hatalmába mindkettőjüket. Rick hamarosan el is fordult, mert kezdte kellemetlenül érezni magát.

– Azt mondta, felismerte a gyilkos módszerét. Mit akart ezzel mondani?

A férfi megint felnézett, és lassan, minden szót kétszer megrágva fogott bele a történetbe:

– Néhány évvel ezelőtt egy sorozatgyilkos tevékenykedett Miami környékén. Fiatal nőket tett el láb alól pontosan úgy, ahogyan most Tarát megölték.

Lizt láthatóan megrázta a válasz, mégis higgadt maradt. Tiszta, világoszöld szemét a férfira szegezte.

– Nem igazán tudom… Úgy értem, rengeteg vért láttam, de fogalmam sincs, pontosan hogyan… Az újságok csak annyit írtak, hogy elvágták a torkát.

– Így igaz.

– Elmondja azt is, mi az, ami nem volt benne az újságokban? – A nő egészen közel hajolt vendégéhez, és mikor látta, hogy az habozik, könyörgőre fogta a dolgot. – Kérem, Rick! Hiszen én is ott voltam akkor éjjel. És tudom, érzem, hogy a lényeget titkolják előlünk.

Rick hagyta magát meggyőzni: beszámolt Liznek a gyilkosság egyéb körülményeiről, csak a legkegyetlenebb részleteket hallgatta el.

Liz így is elsápadt. A férfi látta rajta, hogy ugyancsak közel áll a síráshoz, de erős akarattal elfojtotta könnyeit.

– És az a miami gyilkos is így… ilyen módon…

– Igen.

– Persze a rendőrség soha nem akadt az illető nyomára.

– De igen – sietett a nőt felvilágosítani Rick. – Sőt nemcsak elfogták, de el is ítélték, jelenleg a floridai állami fegyintézet siralomházában ül.

– Nem értem – rázta a fejét Liz. – Ha ez a gyilkosság pontos mása a miami eseteknek, de a gyilkos rács mögött van, akkor…

– Én sem igazán értem – ismerte el Rick. – Legalábbis egyelőre. Talán a mi gyilkosunk utánozza Gavin Taftet. Vagy a miami rémnek volt egy cinkostársa, aki valahogyan kicsúszott a rendőrség markából.

Egy darabig mindketten hallgattak. Csend borult rájuk, mígnem Liz újra magához ragadta a szót:

– Hallott már egy idős papról, akit Paul atyának neveznek? – kérdezte.

A férfi elgondolkodott, de aztán tagadólag intett.

– Nem vagyok katolikus.

– Tara említette, hogy az öreg ismeri a Szűzanya megjelenésével kapcsolatos legendát. Az jutott eszembe, talán érdemes volna beszélni vele…

– Hátha megtudhatunk tőle valamit?

– Igen. Legalábbis ebben reménykedem. – Liz az ajkába harapott. – Egyfolytában furdal a lelkiismeret. Egyszerűen képtelen vagyok szabadulni a gondolattól, hogy tehettem volna valamit. Hogy ha idejében kapcsolok, megakadályozhattam volna ezt a szörnyűséget.

– Tarát meggyilkolták, Liz. Maga lelki támaszt ajánlott neki, nem pedig őrző-védő szolgálatot látott el mellette.

– Akkor is. Hozzám fordult segítségért, és nekem látnom kellett volna, mekkora a baj. Valahogy közbe kellett volna avatkoznom.

Rick bólintott. Nagyon is megértette a nőt. Különösen akkor tudta átérezni a bánatát, ha a kisfiára, Samre gondolt, no és persze arra, miféle szerepet játszott a gyerek tökéletesen értelmetlen halálában.

– Tudja mit? A maga helyében én felhívnám a katolikus érsekséget. Vagy a Tengerek Királyné Asszonya katolikus templomot. Valamelyik helyen biztosan tudnak magának segíteni.

Liz körbehordozta pillantását a nappaliban, majd újra a látogatójára nézett.

– És én? Én miben lehetek a segítségére, Rick?

A férfi közelebb hajolt.

– Szeretném tudni, feltűnt-e magának valami akkor éjjel, amikor a holttestet megtalálta. Valami apróság, amiről az elején nem is gondolta, hogy fontos lehet. Ami segítene, hogy továbbléphessünk. Egy apró zörej… Esetleg valami szag… vagy egy megmagyarázhatatlan érzés, amely elfogta.

A nő tanácstalanul tárta szét a karját.

– A rendőrségnek mindent elmondtam.

– Elismételné, pontosan hogyan szólt a vallomása?

Liz engedelmesen beszámolt a péntekről szombatra virradó éjszaka eseményeiről. Arról, hogy nem jött álom a szemére, és ezért futni indult. Arról, hogy miután egy háztömbnyire elhagyta a Keresztények Paradicsoma templomot, ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy visszaforduljon. A kapuhoz érve aztán zajt hallott, mire megpróbált bejutni, és a kapu könnyedén kinyílt. A zaj okozója, a macska kiugrott az utcára, ő pedig megbűvölten egyre beljebb hatolt az éjszaka talán még varázslatosabb parkba, míg csak meg nem látta Tarát.

– Biztos benne, hogy ez minden, amit mondani tud? Nem vett észre semmi mást? Valamit, aminek látszólag semmi köze nem volt a bűntényhez? Gyakran az ilyen apróságok szolgáltatják a kulcsot a rejtély megfejtéséhez.

Liz megrázta a fejét.

– Sajnos nem. Semmi másra nem emlékszem.

– Gondolkozzék, kérem! Játssza újra gondolatban ennek az éjszakának az eseményeit! És azt is próbálja felidézni, amit a Tarával való beszélgetések során tapasztalt. Milyen benyomásokat gyűjtött a lányról?

– Mint már említettem, csak kétszer találkoztunk. A szülei aggódtak miatta, ők kérték, hogy foglalkozzam a lányukkal. Az rögtön látszott, hogy Tara valóban bajban van. Betegesen félt valamitől.

– Félt? De mitől?

Liz aggodalmas arcot vágott.

– Fogalmam sincs. Emellett feltűnt még, hogy vallási értelemben egészen különös nézetei voltak. Úgy viselkedett, akár egy megszállott. Valósággal megijedtem a tekintetétől, amikor Istenről és ördögről, mennyről és pokolról beszélt. Többek között ezért is szeretnék találkozni Paul atyával.

A férfi egy darabig hallgatott. A fejében szinte hallhatóan zakatoltak a fogaskerekek, ahogy töprengett.

– Azt nem árulta el magának, ki a gyermek apja?

– Tessék?

– Jó lenne, ha tudnánk, ki a gyerek apja – ismételte türelmesen Rick. – Mert bizonyos jelekből arra következtethetünk, hogy a gyilkos tudott Tara állapotáról.

Liz arca krétafehérre vált, és a férfi rádöbbent, hogy hibát követett el. Vendéglátójának láthatóan fogalma sem volt a fiatal lány terhességéről.

– Bocsásson meg – fogta meg engesztelőn Liz kezét. – Azt hittem, tudta…

– Egy baba… – rebegte a nő és felállt. – Istenem! Hát gyermeket várt?

Rick észrevette, hogy minden ízében reszket, felállt hát ő is.

– Sajnálom – ismételte félszegen. – Biztos voltam benne, hogy maga…

Liz szeméből peregni kezdtek a könnyek. Halkan, szívet tépőn sírt, mire a férfi önkéntelenül odalépett hozzá, és sután átölelte. Liz nekidőlt, és a halk szipogásból hangos zokogás lett, melybe belerázkódott egész teste. Rick, mivel nem tudta, mitévő legyen, csak állt ott, és a karjában tartotta, míg meg nem nyugodott.

Amikor aztán elapadtak a könnyei, Liz kibontakozott a férfi öleléséből. Kínosan érezte magát.

– Elnézést – motyogta, és zavarában elfordította a tekintetét. – Olyan váratlanul ért… Tudom, hogy ostobán viselkedtem…

Rick, aki legalább ugyanakkora zavarban volt, kínjában zsebre dugta a kezét.

– Sose mentegetőzzön! – felelte, mivel jobb nem jutott eszébe.

– De ha egyszer szégyellem magam. Úgy viselkedtem, mint valami bolond…

– Szó sincs róla – mosolyodott el kedvesen a férfi. – És nekem hihet, mert nagy szakértő vagyok ezen a téren. Tudja, mint bártulajdonos egész csomó idiótával találkozom nap mint nap.

Liz alig észrevehetően visszamosolygott.

– Köszönöm. Igazán kedves magától, hogy vigasztal. Sajnálom, hogy nem tudtam segíteni.

– Ha mégis eszébe jutna valami, ígérje meg, hogy felhív a Hideawayben. Tudja, itt van a szomszédban…

– Úgy lesz.

Együtt mentek le a lépcsőn, és ahogy az ajtóhoz értek, szinte egyszerre torpantak meg.

– Most már értem, miért volt Tara betegesen sovány és sápadt – emelte tekintetét a férfira Liz. – És miért panaszkodott rosszullétekre. Arra gyanakodtam, talán kábítószerrel él; az, hogy terhes, bevallom, eszembe sem jutott.

– És az állapota a félelmeit is megmagyarázza – folytatta a gondolatmenetet Rick. – Mihez kezdhet egy szegény családból való gimnazista lány férj nélkül egy kisbabával? Hasonló helyzetben mindenki halálra rémülne, nem gondolja?

23. FEJEZET

November 11. vasárnap,
14 óra

Liz megfogadta Rick tanácsát, és felhívta a Tengerek Királyné Asszonya templomot. A hölgy, aki felvette a kagylót, nemcsak hogy hallott már Paul atyáról, de azt is meg tudta mondani, hol lakik. Az

agg pap a katolikus egyház által fenntartott otthonban élt, melyet Szent Katalinról neveztek el.

A plébánián kisegítő hölgy továbbá biztosította Lizt, hogy Paul atya igen barátságos öregúr, és mindig örül a látogatóknak, akkor is, ha azok nem katolikusok.

Így most Liz ott állt a rózsapirosra mázolt, stukkókkal díszített otthon előtt, amely leginkább egy túlméretezett víkendházra emlékeztette. Alighanem a hatvanas évek végén vagy a hetvenes évek elején épülhetett, abban az időszakban, amelyre építészeti szempontból jobb volna a feledés fátylát borítani.

Liz néhány percnyi csendes szemlélődést követően belépett az épületbe, melyet a legkülönbözőbb fajtájú és méretű pálmák öveztek. Az évek folyamán sok ilyen intézményt volt alkalma végiglátogatni, és megállapította, hogy ez az otthon is pontosan olyan, mint a többi; talán csak egy kicsivel kisebb, mint a szárazföldi, hasonló létesítmények.

Fertőtlenítő- és öregségszag terjengett a levegőben. A bejárattal szemben volt a nővérszoba, jobbra pedig egy jókora társalgó helyezkedett el, játékasztalkákkal, kanapékkal és persze az elmaradhatatlan tévével, mely a falra volt erősítve.

Ezen a délutánon senki sem játszott, legalább fél tucat idős lakó gyűlt össze ellenben a televíziókészülék előtt. A *Tízparancsolat*ot nézték, Charlton Heston főszereplésével.

Liz egyenesen a recepció felé tartott, és körülbelül félúton járt, amikor egy kicsiny, bolyhos kutyus rohanta meg. Nyüszítve, farkcsóválva állt meg előtte, majd két lábra ágaskodott, nyilván valami ennivaló reményében. Hordószerű termetéből ítélve többnyire sikerrel koldult, ám ezúttal nem járt szerencsével.

Liz leguggolt hozzá, és megvakargatta a füle tövét.

– Nagyon kedves kis jószág vagy – állapította meg. – De sajnos nem hoztam magammal semmi finomságot.

Az eb oldalt hajtotta a fejét, mintha azon morfondírozna, igazat mondott-e a látogató. Aztán visszahuppant négy lábra, és eltotyogott. Liz, miután felegyenesedett, mosolyogva nézett utána.

– A kis csibész – szólalt meg fejcsóválva a recepciós hölgy. – Folyton mondogatjuk a lakóknak, hogy ne etessék, de elismerem, nagyon nehéz ellenállni neki. Olyan szeretetreméltó, és olyan kitartóan kuncsorog.

– Az biztos. – Liz, még mindig mosolyogva, a fogadópulthoz lépett. – Üdvözlöm. Paul Ramos atyát keresem, azt mondták, itt él, ebben az otthonban.

– Így igaz. – A recepciós hölgy már mutatta is az útirányt. – A C szárnyban lakik, a tizennégyes szobában. Ha éppen tiszta pillanatában találja, nagyon fog örülni magának.

Liz szeme tágra nyílt az elképedéstől.

– Ha tiszta pillanatában találom?

– Tudja, Paul atya elmúlt százkét éves. Többnyire tudatában van mindannak, ami körülötte történik, de előfordul az is, hogy kikapcsol. Úgyhogy ne ijedjen meg, ha esetleg összevissza beszélne.

Liz gyorsan megtalálta a tizennégyes szobát a C épületszárnyban. Paul atya a kerekes székében ült, és kibámult az ablakon. Az ölében nyitott Biblia hevert, s ajka némán imát mormolt, miközben a kezében lévő rózsafűzért morzsolgatta.

Liz bekopogott.

– Paul atya?

Az aggastyán hunyorogva pillantott fel.

– Te vagy az, Margaret?

– Nem. – A nő belépett a szobába. – A nevem Elizabeth Ames. Szeretnék önnek feltenni néhány kérdést, ha nincs ellenére.

– Jöjjön be, gyermekem! – Az idős pap mosolyogva tessékelte beljebb. – Mondja csak, miben segíthetek?

Liz leült az ágy szélére, s az öregember úgy fordította a székét, hogy a szemébe nézhessen.

– Családgondozó vagyok, és az egyik védencemtől hallottam egy különös történetet. Ő mondta azt is, hogy maga sokkal tájékozottabb ebben a kérdésben, és talán még többet is mesélhet nekem erről.

Paul atya felnevetett, az aggokra oly jellemző, száraz, érdes nevetéssel.

– Bizony, sok történetet ismerek. Tudja, ez az egyik előnye annak, ha az ember sokáig él. – Ahogy közelebb hajolt a nőhöz, a szemében gyermeki öröm csillogott. – És boldogan mesélek magának. Mire kíváncsi?

Liz elmosolyodott. Rokonszenvesnek találta az idős papot.

– A rendkívüli történet, amelyet hallottam, a Szűzanyáról szól, aki állítólag megjelent a jelenleg Keresztények Paradicsoma névre hallgató templom kertjében az ott játszó gyermekeknek.

Az öreg elégedetten bólogatott.

– Ez valóban rendkívüli történet. – A rózsafűzért könyvjelzőként a lapok közé tette, aztán becsukta a Bibliát. – Méghozzá egy igaz történet, melyet még a nagyszüleim meséltek el nekem. Rég történt, még az ő gyerekkorukban, akkor, amikor a szigetünk még valóban sziget volt, nem kötötte össze út a szárazfölddel. – A pillantása a távolba révedt. – Tudta, hogy Key West egykor Amerika leggazdagabb városa volt? – kérdezte, és megint Lizre függesztette a tekintetét. – Bizony! Nagy üzlet volt a zátonyra futott hajók utasainak mentése, úgy ám! Ha elsüllyedt egy gőzös, a parton megkongattak egy harangot, és akkor nagy versenyfutás kezdődött az elsőségért.

– Mert aki először ért a szerencsétlenül járt hajóhoz, az menthette ki az utasokat, és az övé lett a rakomány, ugye? – tudakolta csendesen Liz.

– Igen. – Az öregúr elhúzta a száját. – Mondogatták is akkoriban, hogy egyes gátlástalan alakok nem bízzák a véletlenre a dolgot, hanem gyakran szándékosan csalják a zátonyra a hajókat.

– És gondolja, hogy ez igaz volt?

– Minden elképzelhető, még ez is. Tudja, gyermekem, nem szabad lebecsülnünk a kapzsiságot. Nem véletlenül tartozik a hét főbűn közé. – Az idős pap elkomorodott. – Az ördög nagyon ravasz – folytatta. – Ismeri valamennyi gyenge pontunkat, s ezért a legtermészetesebbnek, legemberibbnek tartott tulajdonságainkra épít. A kéjvágyra, a büszkeségre, a haragra, a mohóságra, a féltékenységre, a restségre, a falánkságra. Hát ezért olyan fontos, hogy tartózkodjunk mindeme bűnöktől, úgy, ahogy azt az Örökkévaló parancsolta.

Liz megborzongott. Paul atya szenvedélyes, villogó tekintete láttán önkéntelenül is Tara jutott az eszébe, bár egy matuzsálemi korú papi személynél valahogy természetesebbnek tűnt ez a fokú megszállottság, mint egy kamasz lány esetén.

– Most megijesztettem, ugye?

Liz fázósan megdörgölte csupasz karját.

– Nem, dehogy – tiltakozott.

– Kár.

– Hogy mondta? – A nő szeme tágra nyílt a megdöbbenéstől.

Az aggastyán megint elnézett Liz feje mellett. Pillantása a messzeségbe révedt.

– Tudom, nem azért jött ide, hogy felhívják a figyelmét a Gonosz mesterkedéseire. Manapság senkit sem érdekel ez a téma. Valahogy nem… időszerű.

Elhallgatott, sőt a szemét is lehunyta. Mivel percekig nem mozdult, Liz azt gondolta, elaludt. Vajon mit tegyen? Ébressze fel? Vagy hagyja magára, hadd pihenjen?

Ám ekkor az öreg hirtelen kinyitotta a szemét, s a tekintete oly tiszta volt, mint a nyári égbolt.

– Akkoriban még Szent István diakónus nevét viselte a Keresztények Paradicsoma templom. A Szent Szűz a magas falakkal övezett parkban, a banyanfák és lángfák között játszadozó gyermekeknek jelent meg. Nem szólt semmit, csak ott lebegett ég és föld között, s a glória a feje körül fényesebben csillogott, mint a

roncsokról összeharácsolt aranypénzek. A gyerekek csöppet sem féltek. Mélységes áhítat fogta el őket, és néhányan térdre hulltak, hogy köszönetet mondjanak Istennek. Mások elszaladtak Roberto atyáért.

– Ő is látta a jelenést? – kérdezte megbűvölten Liz.

Az idős pap a fejét ingatta.

– Későn érkezett. De úgy hitt benne, mintha maga is látta volna. Elvégre miért találtak volna ki ilyesmit az ártatlan gyermekek? Aztán az elkövetkező két hétben egymást érték a csodálatos események a szigeten. Gyógyíthatatlannak hitt betegek épültek fel, a vakok újra láttak, a sánták eldobták mankóikat. És a Krisztusszobor szent sebeiből vér szivárgott.

– Aztán abbamaradtak a csodák – suttogta Liz. – És jött az a nagy vihar.

– Úgy van. Először csak egy csendes szellő kezdett fújdogálni nyugat felől. De az őslakosok már pontosan tudták, mi következik Gyanús volt nekik ez a könnyű szél meg a víz furcsa hullámzása, érezték, hogy valami nincs rendben. Néhány család össze is pakolta mindenét, csónakra szállt, és szigetről szigetre evickélve átmenetileg kiköltözött a szárazföldre. Mások nem akarták elhagyni az otthonukat, ezért bedeszkázták ajtajaikat és ablakaikat. No és persze akadtak hitetlenek is szép számmal, akik csak nevettek, ha a hurrikán került szóba. Nem lesz itt semmiféle vihar, hirdették teli szájjal. A Jóisten mindig megkímélte ezt a földdarabot, most sem lesz semmi baj.

Hát lett. Liz olvasott a viharról, Key West történetének legszörnyűbb, legpusztítóbb hurrikánjáról. Akkoriban még nem adtak nevet a forgószeleknek, így a könyvekben csak „az 1846-os vihar”-ként emlegették.

– Akkoriban még nem volt katasztrófamegelőzés vagy viharelőrejelzés, de még időjárásjelentés sem. – Az öregember pillantása elsötétült. – Csak a félrevert templomharang jelezte a bajt. De akkor már késő volt. A szigeten már a forgószél volt az úr.

Liz megborzongott, ahogy belegondolt, milyen kiszolgáltatottak voltak a Key West-iek. Viharban természetesen lehetetlen a tengeren menekülni, márpedig akkoriban a csónakon kívül semmiféle közlekedési eszköz nem állt az emberek rendelkezésére. A könyveiből tudta, hogy a szigeteket a szárazfölddel összekötő vasútvonalat 1912-ben, a víz fölött átívelő autóutat pedig 1938-ban adták át.

– A vihar két teljes napig tombolt. A szél üvöltésén kívül csak a harangok kongását és a szerencsétlen halálraítéltek ordítását lehetett hallani. Sokakat az óceánba röpített a szél, a vihar elmúltával még hetekkel később is hullákat vetett partra a víz. Volt, hogy egész családokat találtak meg így, akik összekötötték magukat, hogy el ne veszítsék egymást. – Paul atya hangja már nem volt több suttogásnál. – Férfiak, nők, gyermekek… Mind meghaltak, mind… Kész csoda, hogy egyáltalán akadtak, akik túlélték ezt a szörnyűséget.

– Például a nagyszülei is, ugye?

– Igen, az ő családjaik megmenekültek. A Szűzanya az oltalmába fogadta őket.

– A templom viszont – vett nagy levegőt Liz –, a templom elpusztult, ha jól tudom.

– Igen. És vele együtt mindazok, akik ott kerestek menedéket. A szélvihar felkapta és a tengerbe sodorta az egész épületet, emberestül, mindenestül.

– Ezért gondolta úgy az érsekség, hogy a vihart megelőző jelenés az ördög műve.

Az öregúr a fejét csóválta, és egyszerre nagyon szomorúnak tűnt az arca.

– A jelenés isteni csoda volt, mint ahogy az azt követő különös, megmagyarázhatatlan jelenségek is. Isten jelt adott, figyelmeztetni akart a közelgő veszélyre, és a hívők mind meg is hallották az intő szót. Nekik semmi bántódásuk nem esett.

Ahogy tovább beszélt, Paul atya hangja annyira elhalkult, hogy Liznek egészen közel kellett hajolnia hozzá, hogy valamit megértsen belőle.

– A templom megszentelt földön áll… Hallgasson ide, gyermekem! – Az idős pap a nő keze után nyúlt. Bőre száraz volt, akár a pergamen, de meglepően erélyesen szorította meg Liz csuklóját. – A szent helyet mindenáron meg kell oltalmazni. Mert ha valaki megszentségteleníti, a Gonosz azonnal kinyújtja visszataszító mancsát, hogy hatalmat szerezzen fölötte.

24. FEJEZET

November 12. hétfő,
9 óra 30 perc

Liz az íróasztalánál ült, és a falat bámulta. Sehogy sem tudta feledni Paul atya utolsó szavait. Egész éjjel ezekkel a mondatokkal küzdött, miközben nyugtalanul forgolódott ágyában, és a vízben lebegő, arccal lefelé fordult holttestekről álmodott.

„A szent helyet mindenáron meg kell oltalmazni. Mert ha valaki megszentségteleníti, a Gonosz azonnal kinyújtja visszataszító mancsát, hogy hatalmat szerezzen fölötte.”

„A vihar elmúltával még hetekkel később is hullákat vetett partra a víz. Volt, hogy egész családokat találtak meg így, akik összekötötték magukat, hogy el ne veszítsék egymást.”

De nem Paul atya volt az egyetlen, akinek a mondandója gondolkodásra késztette Lizt.

Azt is nehezen tudta megemészteni, amit Rick Wells mesélt neki Tara halálának körülményeiről. No tessék, már megint elérzékenyült!

Liz a szemére szorította a kezét, és arra gondolt, milyen nevetségesen viselkedett Wells jelenlétében. Nem elég, hogy

elveszítette a fejét, és úgy bőgött, mint egy kisgyerek, ráadásul még bele is csimpaszkodott a férfiba.

Ami egyébként nem csoda. Mert hát nagyon jó volt belefeledkezni az ölelésébe. Rég érezte magát olyan biztonságban, mint Rick karjában, és már pusztán az a tény megvigasztalta, hogy van egy ember, akire számíthat.

No persze a férfi most nyilván idegroncsnak tartja. Isten hozta, kedves uram a Lizt Idegbetegnek Tartók Táborában! Véleményével koránt sincs egyedül.

Ahogy megcsörrent a telefon, a nő idegesen összerezzent.

– Liz Ames – szólt bele a kagylóba. – Tessék!

– Itt Tim Collins beszél. Különös dolog történt…

– Mondja csak, Tim tiszteletes. Kíváncsian hallgatom.

– Találtam valamit, ami a magáé.

– Valamit, ami az enyém? – ismételte a homlokát ráncolva Liz. – Nem tudok róla, hogy bármit elveszítettem volna.

– Félreértett, asszonyom. Egy levelet találtam, melyen az ön neve áll. A dolgozószobámban volt, az ablak alatti padon, a párna alatt.

Rachel! Csak ő küldhette!

– Liz? Ott van még?

– Hát persze, elnézést… Igaza van, ez valóban elég különös.

– Nem akar érte jönni?

– Dehogyisnem. Persze, csak ha nem zavarok.

– Nem, nem zavar. Ma délelőtt a lelkészlakban dolgozom, oda jöjjön!

Tíz perc sem telt belé, és Liz már meg is érkezett a lelkészlakhoz. Tim tiszteletes az ajtó előtt várta, kezében egy nagyobb borítékkal, szemlátomást türelmetlenül.

– Megpróbáltam visszahívni – magyarázta. – Valami közbejött, azonnal el kell mennem. Tessék. Ez a magáé. – És a nő kezébe nyomta a degeszre tömött borítékot.

A levélen valóban Liz neve állt, nyomtatott nagybetűkkel, ám ezek a betűk még csak nem is emlékeztettek Rachel írására.

– De hát… – akart hangot adni csodálkozásának Liz, a lelkész azonban félbeszakította:

– Bocsásson meg, most már tényleg mennem kell.

– Várjon egy percet! – Liz megragadta a férfi karját. – Mit mondott, hol találta a borítékot?

– A dolgozószobámban, az ablak alatti padon – ismételte hűvösen Collins. – Az ülőpárna alá rejtve. Van valami ötlete, hogy kerülhetett oda?

Liz nagyot nyelt.

– Sejtelmem sincs.

A lelkész vetett egy pillantást az órájára, aztán megint a nőre nézett. Az arcáról semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni.

– Mióta itt vagyok, számtalanszor ültem már azon a padon, és eddig mégsem vettem észre ezt a levelet. Különös, hogy csak ma fedeztem fel, nem gondolja?

– De igen… Tényleg különös – motyogta összezavarodva Liz.

Collins hosszú másodpercekig áthatón bámulta.

– Nem akar véletlenül valamit mondani nekem, Liz?

Howard lelkésznő az édestestvérem. És attól tartok, az ő eltűnése ugyanazok lelkén szárad, akik Tarát is meggyilkolták. Segítene kideríteni az igazságot?

Liz már nyitotta a száját, hogy mindezeket elmondja, de aztán mégis csak annyit mormolt, hogy nem, nincs semmi mondanivalója.

A férfi csalódottnak tűnt.

– Nekem most már tényleg mennem kell – jelentette ki végül hűvösen.

– Mielőtt elmegy… Nem mutatná meg, kérem, pontosan hol találta ezt a levelet? Talán, ha látnám a helyet, könnyebben választ kaphatnék a kérdéseimre.

– Nem hiszem, hogy a lakásomban kellene keresnie a választ – ingatta a fejét a lelkész, miközben újra az órájára pillantott. – Azt egyedül Istennél találhatja meg. Csak ő képes útbaigazítani a

tévelygőt. – Ezzel bement a lelkészlakba, és bevágta az ajtót a döbbent nő orra előtt.

Tudja, ki vagyok, gondolta Liz. Igen, ez egészen biztos. És mivel a viselkedése Tara meggyilkolása után változott meg látványosan, az is valószínűnek tűnt, hogy Lopez hadnagy árulta el a titkot.

Liz nem értette magát. Nem fért a fejébe, miért nem használta ki a kínálkozó lehetőséget, és miért nem tisztázta a dolgokat Collinsszal. Megmondhatta volna neki az igazságot, és segítséget kérhetett volna tőle. Hiszen ha úgy vesszük, a lelkész fel is ajánlotta a támogatását. Miért nem élt hát az alkalommal?

Mert nem bízott benne.

Liz önkéntelenül felkacagott. Hát ez jó! Ő nem bízik Collins-bán, ő, aki hazudott a férfinak, és másnak adta ki magát, mint aki valójában. Ezek után persze az a legkevesebb, hogy a lelkész becsapta az ajtót az orra előtt.

Liz most a kezében tartott levélre meredt, és az ügyetlen, ide-oda dőlő betűkre a boríték tetején. Eltökélte, hogy kideríti, mi történt a nővérével. Bármi áron.

Még akkor is, ha célja érdekében a szemébe kell hazudnia Isten szolgájának. Az Úr legyen hozzá irgalmas!

A keze remegett, amikor feltépte a borítékot. Tele volt családi fényképekkel és egyéb emléktárgyakkal: ott lapult például egy belépőjegy egy Broadway-musicalre, melyet Rachellel együtt láttak, egy rövid levélke az édesanyjuk kézírásával, sőt még Rachel kislánykori emlékkönyve is.

Liz könnyes szemmel vette sorra a fényképeket. Az egyiken a nagyszüleik, a másikon a szüleik voltak láthatók. Aztán talált fiatalkori képeket kettejükről vagy a barátnőik társaságában.

Úgy tűnt, Rachel sebtében összegyűjtötte és egy borítékba gyömöszölte élete pótolhatatlan emlékeit. De vajon miért volt számára annyira fontos, hogy a húga megkapja mindezeket a tárgyakat?

Liz újra átnézte a boríték tartalmát, és közben egy lap a földre hullott. Amikor lehajolt érte és felemelte, látta, hogy rajzok vannak rajta, méghozzá ugyanannak a virágnak a rajza, többféle variációban. Egy különös virágnak, melynek lekerekített szirmai két hegyes, szarvszerű csúcsban végződtek. Liz félrehajtott fejjel, hosszan bámulta a furcsa ábrát. Vajon mi lehet ez? Egy vallási jelkép? Vagy valamelyik helyi vállalat emblémája?

– Hát maga még mindig itt van?

Liz riadtan pillantott fel. Tim Collins állt az ajtóban, Bibliával a hóna alatt, és nem is próbálta véka alá rejteni bosszúságát.

– I… igen. – Liz egy hirtelen sugallatnak engedelmeskedve odatartotta elé a különös virágábrázolást. – Önnek nem ismerős véletlenül ez a kép?

A férfi a lapra nézett, de csak egy pillanatra, aztán gyorsan elfordította a fejét.

– Soha életemben nem láttam.

Liz azonban nem adta fel.

– Talán vallási jelentőséggel bír – találgatott. – Esetleg lehetne egy Key West-i vállalkozás cégjelzése. Mit gondol?

A lelkész kerülte a tekintetét.

– Mondtam már, hogy sejtelmem sincs, mi ez – vetette oda mogorván, és behúzta az ajtót maga mögött. – Jó napot!

Ezzel elcsörtetett.

Liz maga sem tudta volna megmondani, miért ilyen biztos benne, de mérget vett volna rá, hogy Tim Collins hazudik. Megfordult, és a távolodó férfi után bámult. Az eddigi beszélgetéseikre gondolt, és arra, milyen arcot vágott a lelkész, amikor a virágrajzot megpillantotta. Mert láthatóan megváltozott az arckifejezése, csak azt nem tudta volna megmondani, vajon bűntudatról, nyugtalanságról vagy valami egészen más érzésről árulkodtak a vonásai.

És vajon miért maradt még jó tíz percig a lelkészlakban, mikor az elején azzal fogadta, hogy sürgősen el kell mennie? Csak nem azzal

függ össze késedelmes indulása, hogy ő az előbb megkérte, mutassa meg a dolgozószobáját?

Liz fejében egymást kergették a gondolatok. Collins maga mondta, hogy ő pakolta össze Rachel holmiját. Talán talált valamit, ami az ügy szempontjából fontos lehet, és magánál tartotta?

De vajon mi lehet az? És ami még sokkal fontosabb: mi oka lehet egy lelkipásztornak arra, hogy ilyet tegyen? Főként, hogy Tim tiszteletes csak Rachel eltűnése után jött a szigetre… Vagy lehet, hogy már korábban is itt volt?

Liz tekintete megállapodott a lelkészlak ajtaján, melyet Collins – ezt pontosan tudta – elmulasztott kulcsra zárni. Különös érzés kerítette hatalmába. Be kell mennem, hogy a saját szememmel lássam, mi van ott, gondolta.

Bár egy kiugró épületrész eltakarta az esetleges kíváncsiskodók szeme elől, óvatosan körbekémlelt, és csak azután ragadta meg a gömb formájú ajtókilincset. Nagy levegőt vett, mintha csak erőt gyűjtene, majd egy határozott mozdulattal elfordította. Az ajtó azonnal kinyílt. Liz, még mielőtt meggondolhatta volna magát, sietve belépett, és behúzta az ajtót maga mögött.

A nappali berendezését spártaian egyszerűnek találta. A szokásosnál talán kicsit sivárabb agglegénylakás, állapította meg tárgyilagosan. Semmi látható nyoma nem maradt annak, hogy nemrég még egy nő lakott itt, méghozzá egy olyan nő, akinek különös érzéke volt az otthonteremtéshez.

Sehol egy virág, egy szőnyeg, egy kispárna, amely barátságosabbá tehette volna a helyiséget. A lelkész a célszerű, praktikus tárgyakat részesítette előnyben.

A tévé előtt állítható háttámlájú fotel állt, a polcok zsúfolásig tele voltak könyvekkel, sőt még a dohányzóasztalra is jutott belőlük néhány. Személyes tárgynak talán csak a bekeretezett fényképek voltak tekinthetők, ezekből jó néhány jutott a falra és a könyvespolcokra is.

Liz számára szívfájdító volt ideképzelni Rachelt, ebbe a környezetbe. Így aztán megpróbált nem gondolni a nővérére. Igyekezett jövetelének céljára összpontosítani, annál is inkább, mert félt, hogy Tim tiszteletes vissza talál jönni, még mielőtt ő befejezné a kutatást.

Maga sem tudta, mit keres, de gyorsan átfésülte a nappalit, aztán a konyhát és végül a fürdőszobát. Semmi rendkívülit nem vett észre, semmi olyasmit nem talált, amit összefüggésbe lehetett volna hozni a testvérével.

Végül belépett a hálószobába. Itt is makulátlan tisztaság fogadta, s a bútorzat is ugyanolyan egyszerű és gyér volt, mint a ház egészében.

A komódon két bekeretezett fénykép állt. Mindkettőn Tim tiszteletes volt látható. Az egyiken sporttrikóban egy futballcsapat tagjaként, a másikon talárban és kalapban pózolt, oldalán egy sugárzó arcú idősebb párral, feltehetően a diplomaosztója napján.

Liz agyában átcikázott a gondolat, hogy Tim Collins mindkét képen egyenruhát visel, mint ahogy vasárnaponként is, az istentiszteleteken. De vajon milyen lehet az igazi arca? Kicsoda valójában Tim Collins?

Nem törődött tovább a fényképekkel, kihúzta a komód legfelső fiókját, melyben a lelkész zoknijai és alsónadrágjai sorakoztak katonás rendben.

Aztán hirtelen mozdulatlanná dermedt. Egek ura! Mire vetemedett?! Egy vadidegen legszemélyesebb holmijai között turkál! Betör az otthonába, betolakszik a magánéletébe! Vajon hogyan esne neki, ha valaki az ő lakásában tenné ugyanezt?

Szabályszerűen rosszul lett, ahogy belegondolt abba, amit tett. Reszkető kézzel tolta be a fiókot. Legfőbb ideje, hogy észhez térjen! Ezúttal túl messzire ment. Akár még jogi következménye is lehet egy ilyen dolognak.

Felkapta a borítékot, melyet a komód tetejére tett, és mihamarabb el akarta hagyni a lelkészlakot. Ám amikor fordultában az ablak felé pillantott, lába földbe gyökeredzett az iszonyattól.

Az ablak túloldalán ugyanis Stephen állt. Arca ijesztő grimaszra húzódott, és ép szemével meredten őt bámulta. Ráadásul egyre közelebb jött. Kezét ökölbe szorította, és bentről úgy tűnt, be akarja törni az üveget.

Ám aztán egyik pillanatról a másikra hátrahőkölt, majd sarkon fordult, és eltűnt a rémült nő szeme elől. Liz hiába futott az ablakhoz, nem tudta megállapítani, merre mehetett a templomszolga. Mintha a föld nyelte volna el. Csak egy törött pálmalevél mutatta, hogy egyáltalán járt ott valaki.

Ekkor Liz hirtelen zajt hallott, és egy pillanatra kihagyott a szívverése. Szent Isten! Tim tiszteletes hazajött! Éppen a zárba dugta a kulcsot, és a nő önkéntelenül is elképzelte, milyen képet vág, ha felfedezi, hogy be sem zárta az ajtót.

A következő pillanatban megnyikordult a zsanér, és a lelkész halkan szitkozódva belépett a lakásba.

Lizt páni félelem fogta el. Mint egy sarokba szorított kis állat, rémülten kapkodta a fejét jobbra-balra, hová menekülhetne. A pillantása egy ajtóra esett, mely mögött reményei szerint egy beépített szekrény bújt meg. Odasietett, kinyitotta – és nem csalódott.

Bebújt a jókora szekrénybe, s igyekezett a lehető legtávolabbi sarokba húzódni. Ez nem volt könnyű, mert a gardrób tele volt ruhákkal, sportszerekkel és különféle dobozokkal. Meglehetősen állott volt a levegő odabenn: Liz izzadságszagot, Tim Collins arcvizének illatát, illetve a por jellegzetes szagát érezte.

A tiszteletes közben bejött a hálószobába. Csalódottan felsóhajtott, majd idegesen fel-alá kezdett járkálni a helyiségben.

Liz szíve majd kiugrott a helyéről. Abbéli igyekezetében, nehogy valami hanggal elárulja magát, görcsösen összeszorította az ajkát. Levegőt venni is alig mert.

A férfi megállt a szekrény előtt. Liz látta a lába árnyékát az ajtó alatti keskeny résen. Még jobban összehúzta magát, és akkor észrevette, hogy a kilincs megmozdul. Keskeny fénysugár hasított a

gardrób sötétjébe. Liz nem akart odanézni, de véletlenül mégis meglátta a bepillantó lelkész arcát.

Mi tagadás, most egészen másmilyen volt, mint eddig bármikor. Egyáltalán nem hasonlított a szelíd és kedves Isten szolgájára: dühösnek és eltökéltnek látszott. Olyasvalakinek, aki bárkivel felveszi a harcot, ha az illető az útjába áll.

Lehet, hogy ez az igazi arca?

A pánikroham mindenfajta előzetes figyelmeztető jel nélkül tört rá Lizre. Ezért aztán legalább kétszerte erősebbnek élte meg a félelmet, mely mázsás teherként nehezedett mellkasára. Kezét a szájára szorította, nehogy felkiáltson, és lehunyta a szemét.

Istenem, a férfi mindjárt meglátja… És aztán minden bizonnyal értesíti a rendőrséget. Mit fog ő akkor mondani, hogyan magyarázza meg, mit keres a lelkész szekrényében? Szinte már maga előtt látta Lopez hadnagy elképedt ábrázatát, hallotta, ahogy némi elégtétellel megállapítja: lám csak, mindjárt gondoltam én, hogy a húg is éppolyan flúgos, mint a nővére.

Bármit, csak ezt ne, fohászkodott Liz a szekrényben. Istenem, add, hogy ne találjon meg!

A szekrényajtó még egy kicsivel jobban kinyílt, aztán hirtelen becsapódott. Liz körül sötét lett megint. Távolodó léptek zaját hallotta, végül egy messzi ajtócsapódást.

Összefonta a karját maga körül, és erőtlenül térdre hullott. Próbált odafigyelni a lélegzetvételekre. Lassan, egyenletesen szívta be az éltető oxigént, és csak amikor a tüdeje teljesen megtelt, akkor kezdte kifújni az elhasznált levegőt. Közben igyekezett rendet tenni vadul kavargó gondolatai között is. Nincs mitől félnem, ismételgette görcsösen. Hiszen elment, nem vette észre, hogy itt vagyok.

Amikor újra a régi volt megint, felállt, de sokáig nem mert moccanni, csak fülelt. Hogy nem hallott semmiféle zajt, óvatosan kinyitotta a szekrényajtót, és kikémlelt. A háló üres volt.

Liz már éppen elhagyni készült a helyiséget, amikor eszébe villant, hogy a borítékot a szekrényben felejtette. Visszament érte, és

ahogy lehajolt, hogy felvegye, valami megcsillant a cipők között a szekrény aljában. Kíváncsian nyúlt oda, hogy megnézze, mi az. Hát egy gyűrű hevert ott, félig az egyik gumicsizma sarka alatt.

Liz azonnal megismerte a rubinokkal ékesített, finom aranykarikát. Az édesanyja két ilyen gyűrűt csináltatott. Az egyik most is ott volt a jobb keze gyűrűsujján. Sohasem vette volna le – ugyanúgy, ahogy Rachel sem húzta volna le önszántából a magáét.

25. FEJEZET

November 12. hétfő,
17 óra

Néhány órával később Liz már a dolgozószobájában ült, és a tárgyak egyre nyúló árnyékát figyelte. Lassan alkonyodott.

Miután a gyűrűt megtalálta, hanyatt-homlok kirohant a lelkészlakból, egyenesen haza, és bevágta az ajtót maga mögött. Tisztán érezte, hogy csak egy hajszál választja el az idegösszeomlástól.

A jobb kezére pillantott. A gyűrűsujján most ott volt mindkét gyűrű, mely egykor a soha el nem múló testvéri szeretet és összetartozás jelképe volt. Édesanyjuk nem sokkal a halála előtt ajándékozta nekik az ékszereket. Liz még jól emlékezett arra a napra: az ég kékjére, a betegágy mellé elhelyezett virágok illatára, s arra, milyen ruhát viseltek Rachellel.

Néhány hétre rá az édesanyjuk temetésén pedig a két nővér megesküdött, hogy mindig viselni fogják a gyűrűt. Liznek most már gyerekesnek tűnt ez az eskü, hiszen bármelyikük megszeghette volna anélkül, hogy a másik erről tudomást szerezzen. Ugyanakkor azonban neki soha eszébe sem jutott megtörni a fogadalmát, és szentül hitte, hogy Rachel ugyanígy volt ezzel.

Tehát hogyan kerülhetett a gyűrű a szekrénybe?

Liz szíve elszorult, mert úgy érezte, íme egy újabb bizonyíték arra, hogy a nővére már nem él.

Mégsem szaladhatott az ékszerrel a rendőrségre. Ugyan mit mondhatott volna, hol találta Rachel gyűrűjét?

Pillantása a gyűrűsujjáról az ablakra vándorolt, mely előtt az utcán a szokásos embertömeg hömpölygött.

Értse meg, Lopez hadnagy, ezt akkor találtam, amikor Tim tiszteletes hálószobáját vizsgáltam át!

No még csak az kellene, hogy ilyeneket mondjon! Egy ilyen vallomás, és a nyomozó le is tartóztatja – vagy a bolondokházába csukatja, ahogy éppen kedve tartja.

Liz úgy érezte, menten széthasad a feje. A halántékához támasztotta az ujjbegyeit, oda, ahol a fájdalom a legerősebb volt, aztán lágyan masszírozni kezdte a bőrt.

Csapongó gondolatait azonban nem tudta megrendszabályozni. Újra eszébe jutott a boríték, benne Rachel emléktárgyai és a különös virágábrázolások. Aztán a torz arcú templomszolga, amint rámereszti zavaros tekintetét… Tim Collins ijesztő átváltozása… A gyűrű… Végül Tara halála és a nővére eltűnése… Vajon hogyan illeszthetők egybe, és egységes egészet alkotnak-e egyáltalán ezek a zavaros részletek?

Megszólalt a telefon. Liz ösztönösen kapott a kagyló után.

– Elizabeth Ames, tessék.

– Ames doktornővel, a családgondozóval beszélek? – kérdezte valaki halkan, olyan eltorzított hangon, hogy a nő azt sem tudta megállapítani, milyen nemű az illető.

– Igen, Elizabeth Ames vagyok, a családgondozó és szociális segítő. Doktori fokozatom azonban sajnos nincsen.

Semmi válasz.

– Halló – próbálkozott újra Liz. – Miben segíthetek?

– Tara Mancuso egyik barátja vagyok. Beszélnem kell magával.

Liz úgy meglepődött, hogy egy pillanatig megszólalni sem tudott. Mintha csak iménti gondolataira lett volna válasz ez a telefonhívás.

– Úgy érti, adjak időpontot? Tulajdonképpen bármikor…

– Nem, nem időpontot akarok.

– Hát akkor miben segíthetek?

– Tudok egyet s mást Tara halálának körülményeiről.

Liznek elakadt a lélegzete.

– Az irodámban vagyok. Tudja, hol…

– Tudom, de nem akarok odamenni – tiltakozott az ismeretlen. – Nem akarom, hogy együtt lássanak minket.

Férfi… Most már biztos, hogy férfi, gondolta Liz, és töprengőn kibámult az ablakon az alkonyaiba. Furcsa érzése támadt.

– Azt mondja, maga Tara egyik barátja?

– Igen… – A hívó hirtelen elhallgatott. – Tudja mit? Felejtsen el! Hiba volt felhívnom magát.

– Várjon! Mondja meg, hol akar találkozni velem. Ott leszek.

Egy röpke másodpercig Liz azt hitte, vége, a férfi letette a kagylót, ám akkor a vonal másik végén megint megszólalt a különös, fojtott hang, olyan halkan, hogy alig lehetett érteni:

– A Mallory Square-en. Most rögtön.

– De honnan fogom megismerni?

– Én ismerem magát, Ms. Ames… És az ön helyében átkozottul elővigyázatos volnék.

A Mallory Square-en minden este tarka sokadalom gyűlt össze. Turisták és helybeliek egyaránt tolongtak ott, valamennyien a naplementét akarták látni, azt, ahogyan a pompás tűzgolyó lebukik a Mexikói-öböl vizébe. A látványosság sokak számára csak hangulatcsináló volt, az egész éjjel folyó mulatozás egyfajta előjátéka.

Mire Liz odaért, a téren már tetőfokára hágott a hangulat. Mint mindennap, most is óriási volt a tömeg, szinte egymást érték az alig felöltöztetett, napbarnított testek. A házak tövében utcai

mutatványosok szórakoztatták az embereket, s egy-egy látványosabb megmozdulás után lelkes éljenzés és taps hangzott fel.

Liz, aki igyekezett elvegyülni az emberek között, látott tűznyelőt, zsonglőrt és pantomimost, de még gólyalábon sétáló bohócot is. Különös volt a hangulat. Egyszerre lehetett átérezni egy vasárnapi istentisztelet áhítatos várakozását és egy borgőzös tivornya bódulatát. Sokan a buli miatt jöttek, de nem voltak kevesen azok sem, akik elmélkedni szerettek volna, míg mások egyszerűen a naplementére voltak kíváncsiak.

Liz ellenben azért jött, hogy választ kapjon a kérdéseire.

Egy pillanatra megállt egy zsonglőr előtt, aki fél tucat égő karikát dobálva kápráztatta el a nagyérdeműt.

Aztán tovább haladt. Múltak a percek. Liz nyugtalanul bámult bele a szemközt jövő idegenek arcába, azt találgatva, vajon melyikük lehetett a titokzatos telefonáló. S bár az előbb még élvezte a sokszínű sokadalmat, ahogy telt az idő, egyre félelmetesebbnek találta az ismeretlen arcokat, a szinte élő falat alkotó testeket.

Szent ég, hogy fogja ebben a tömegben megtalálni azt a férfit?

Már ha egyáltalán komolyan lehet venni a telefonhívást. Mert az sincs kizárva, hogy az egész csak egy ügyes csapda volt. Az utcára akarták csalni, ahol elmerülve ebben az eleven masszában ugyanolyan védtelen, mintha sötét éjjel járkálna egy kihalt parkolóban.

Ismerem magát, Ms. Ames… És az ön helyében átkozottul elővigyázatos volnék.

Liz felső ajka fölött apró verejtékcsöppek gyöngyöztek. Keblére szorította a kezét, és megállt, hagyta, hogy az emberár elhaladjon mellette.

Ezt nem szabad, Liz! Higgadj le! Összpontosíts!

Észrevette, hogy valaki szorosan mögötte áll, és el akart indulni, de a feltorlódott tömeg nem tette lehetővé, hogy akár egy lépést is tegyen.

– Jó estét, asszonyom!

A köszönésre riadtan fordult meg.

Egy fiatalember állt előtte, napszemüvegben és baseballsapkában. Egy levágott, rojtos farmernadrág volt az összes öltözete, inget nem viselt.

Viszont a ruházata volt az egyetlen hasonlóság közte és a többi fiatal között, mert ez a fiú egy csöppet sem tűnt ittasnak. Sőt éberen figyelt, mintha minden sarokból vérszomjas ragadozók leselkednének rá.

– Jöjjön! – ragadta meg a nő karját.

Liz hagyta, hogy magával húzza a tömegben. Mikor maguk mögött hagyták a hangoskodó, vidám ifjoncokat és közelebb értek a vízhez, megfordult a fejében, hogy a nagy tolongásban a fiatalember akár a tengerbe is dobhatja, méghozzá anélkül, hogy bárki észrevenné.

– Üljön le! – utasította a fiú, mikor egy félreeső, üres padhoz értek. – És kérem, ne nézzen rám. tegyen úgy, mintha a naplementét figyelné!

Liz engedelmeskedett, pár másodperc elteltével lopva mégis oldalt pillantott. Az ismeretlen megkövült ábrázattal bámulta a tengert.

Liz megköszörülte a torkát.

– Miért hívott ide? Mit jelentsen ez a nagy titokzatosság?

– Várjon egy kicsit, még szükségem van néhány percre.

A nőnek persze nagyon is nehezére esett csendben maradni, mégis magába fojtotta a feltoluló kérdéseket. Igyekezett megőrizni nyugalmát, látszólagos egykedvűséggel bámulta az előtte hullámzó nagy vizet.

– Szerettem Tarát, és ő is engem – szólalt meg végül a fiatalember. – Meg akartunk szökni a szigetről.

Szóval ő Tara barátja, hasított belé Lizbe a felismerés. S a lány meg nem született gyermekének apja!

– Azon a bizonyos éjszakán akartunk lelépni. Megbeszéltük, hogy találkozunk.

Liz felnézett, és megborzongott. A fiú azóta levette a napszemüvegét, és visszanézett rá. A szeme vörös volt. Talán a kialvatlanságtól, talán a sírástól.

– És amikor odamentem a templomkertbe, ott találtam őt… Úgy, ahogy… Hiszen tudja.

A nő első gondolata az együttérzésé volt. A második a félelemé. Hiszen nincs kizárva, hogy ez az ember Tara gyilkosa.

– A rendőrség szemében nyilván én vagyok az első számú gyanúsított. Tara ugyanis… gyermeket várt. – A fiú hangja egészen elfátyolosodott, kénytelen volt megköszörülni a torkát. – De nem tudják, ki vagyok. A kapcsolatunkat illetően nagyon óvatosak voltunk, nem mutatkoztunk nyilvánosan.

Liz gyors oldalpillantást vetett jobbra és balra. Vajon ha most sikoltozni kezdene, odafigyelne rá valaki? És ha igen, vajon közbe tudnának-e avatkozni, amíg nem késő? Ez az, amire nem mert volna mérget venni, mégis megkockáztatott egy akár merésznek is nevezhető hazugságot.

– Én viszont tudom, kicsoda maga. Tudom a nevét. Ezért akart beszélni velem, ugye?

– Ezt meg hogy érti? – A fiú összevonta a szemöldökét.

– Fogadjunk, még nem döntötte el, mit csináljon velem.

Liz látta, hogy szavainak értelme csak most hatolt el a fiatalember tudatáig. A pillantása hitetlenkedéssel vegyes döbbenetről tanúskodott, és a nő ebben a pillanatban rájött, hogy nincs félnivalója tőle.

– Nem hiszem, hogy Tara beszélt volna rólam – rázta meg a fejét. – Ő még nálamnál is jobban tudott titkot tartani.

– Miért volt olyan fontos, hogy a kapcsolatuk titokban maradjon?

– Mert Tara félt. – A fiatalember elfordította a pillantását, ám aztán mégis Liz szemébe nézett. Az arcát eltorzította a fájdalom. – Nekem azt mondta, a szüleitől fél, akik nagyon szigorúak, és sohasem egyeznének bele, hogy együtt járjunk. Időközben azonban

rájöttem, hogy nem erről volt szó. Tara a barátai haragjától rettegett, és nem a családjától.

Liz nagyot nézett.

– A barátai haragjától? Úgy érti, attól, hogy kitaszítják maguk közül? Mert azt nem tudom elképzelni, hogy fiatalok bántalmaznának valakit, csak mert… Ugye nem oda akar kilyukadni, hogy a barátai… szóval hogy ők tették ezt vele?

– De igen – suttogta a fiú. – Pontosan ide akartam kilyukadni. Tarát az állítólagos barátai gyilkolták meg, ebben tökéletesen biztos vagyok.

Liz elképedve csóválta a fejét. Az jutott eszébe, amit Rick Wellstől hallott a gyilkosság részleteiről.

– Ide hallgasson, beszéltem egy hozzáértővel, aki bizalmasan megsúgta nekem, hogy a gyilkosság körülményei kísértetiesen emlékeztetnek egy néhány évvel ezelőtt Miami környékén garázdálkodó sorozatgyilkos módszerére. Az illető egyébként már a siralomházban ül, úgyhogy Tarát valószínűleg egy bűntársa, esetleg egy őt utánozó őrült ölte meg.

– Az nem lehet…

– Miért ilyen biztos ebben? – Liz kíváncsian előrehajolt.

A fiatalember percekig nem felelt. Liz érezte, hogy keresi a szavakat, és próbálja rendbe szedni kusza gondolatait.

– El akartunk szökni azon az éjszakán. De Tara félt tőlük. Úgy értem, a barátaitól. Megfenyegették.

– Hogyhogy?

A fiú szeme megtelt könnyel.

– Tara tagja volt egy csoportosulásnak, és a többiek nagyon erőszakosak voltak, nagyon féltékenyek. Senki, aki A Virág Szövetségéhez tartozott, nem tarthatott fenn kapcsolatot kívülállókkal.

– A Virág Szövetségéhez? – vágott közbe Liz.

– *Horned Flower.* Szarvas virág… így hívják magukat.

Liz hátán hideg futkosott. Eszébe jutottak a testvére holmija közt talált különös virágábrázolások. Lehet, hogy a rajzok összefüggésben állnak ezzel a csoportosulással?

– Tara csak a sokadik találkozásunk alkalmával mert mesélni a barátairól – folytatta a fiú. – Úgy emlegette őket, hogy „a családom”. Aztán egy idő után megkérdezte, nem akarok-e csatlakozni hozzájuk.

– És maga nemet mondott.

– Én keresztény vagyok, Ms. Ames. Ezek a fiatalok pedig olyasmiket műveltek, amit… szóval, amire én még Tara kedvéért sem voltam hajlandó, pedig nagyon szerettem őt.

– Mégis mit?

– Kábítószereztek. És egyébként is elég szabadosan éltek. Keresztbe-kasul, mindenki mindenkivel… Ugye érti? És ez még nem minden. Az életfelfogásuk volt a legriasztóbb. Az, amiben hittek. Pontosabban, amiben nem hittek…

A nő türelmesen várt, sejtette, hogy a fiúnak időre van szüksége.

– Nem hisznek például Istenben. Sem a mennyországban, sem a pokolban. A pillanatnak élnek, csak az élvezetek, a gyönyör érdekli őket. És meggyőződésük, hogy senkinek nem tartoznak számadással cselekedeteikről, egyes-egyedül a *Homed Flower*-nek, a szarvas virág szövetségének.

Liz emlékezett Tara elejtett megjegyzéseire, arra, miként nyilatkozott a lány Istenről és ördögről, mennyről és pokolról. Nem csoda, hogy szegény olyan zavarodottnak tűnt.

– Én meg kerek perec megmondtam neki, hogy ha továbbra is ezekkel lófrál, soha többé nem akarok találkozni vele.

– És ő magát választotta.

– Igen. – A fiatalember felsóhajtott. A látóhatárt fürkészte, mely mögött éppen most tűnt el teljesen a nap. A következő pillanatban éles, zöldes fénycsóva vált láthatóvá a horizonton. – Istenem!

Liz kérdő pillantást vetett beszélgetőtársára.

– Látta? – fordult feléje izgatottan a fiú. – Azt a zöld fény-sávot… Ugye látta?

A nő biccentett.

– Nagyon ritka jelenség, tudja. Tara mindig azt mondogatta… – A hangja elcsuklott, megint meg kellett köszörülnie a torkát. – Mindig azt mondta, hogy aki láthatja a zöld fényt, az valami nagy dologra hivatott.

– És ő… Ő látta valaha?

A fiú bólintott.

– Aznap, amikor rájött, hogy… hogy gyermeket vár.

Miután a természeti látványosság véget ért, a parti tömeg gyorsan feloszlott. Csend és sötétség vette körül őket, és Liz megborzongott.

– Tara tudta, kicsoda maga – törte meg a fiú a hallgatást.

– Tessék?

– Tudta, ki maga valójában.

Liznek a lélegzete is elakadt csodálkozásában, de esküdni mert volna rá, hogy a fiatalember blöfföl.

– Miért, ki vagyok? – kérdezte kihívón.

A fiú nyugodtan nézett rá.

– Rachel tiszteletes asszony testvére, természetesen.

Liz összefonta a karját a melle előtt.

– Miből jött rá Tara?

– Sosem kérdeztem.

– Mégis miket mondott? Úgy értem, a nővéremről.

– Tara nagyon szerette Rachel Howardot. És nagyon sajnálta amiatt, ami történt vele.

Liz fürkész pillantást vetett az idegenre.

– Tudta azt is, pontosan mi történt Rachellel?

A fiú a fejét rázta, és Liznek nagyon össze kellett szednie magát, hogy kétségbeesésében és csalódottságában fel ne kiáltson.

– Miért mondta el nekem mindezt? – kérdezte végül halkan.

– Mert az az érzésem, hogy valami összefüggés lehet a nővére eltűnése és Tara halála között.

Lizen olyan megkönnyebbülés lett úrrá, hogy kis híján sírva fakadt. *Ez a fiú ugyanarra a következtetésre jutott, mint ő. Tehát mégsem őrült meg teljesen!*

Többé nincs egyedül a véleményével.

– Miből gondolja, hogy így van?

– Tara nagyon furcsa, zavaros megjegyzéseket tett Howard tiszteletes asszony eltűnésével kapcsolatosan. És valahogy… Megmagyarázni nem tudom, de számomra kézenfekvő, hogy a két ügy szorosan összefügg.

– Akkor már ketten vagyunk.

Egy időre elnémultak, aztán szinte egyszerre egymásra néztek.

– Miért akart találkozni velem? Mit vár tőlem? – törte meg a csendet Liz.

– Semmit. Igazából azért hívtam fel, mert szerettem volna, ha… Szóval szerettem volna egy megbízható embert tájékoztatni a dolgok állásáról, arra az esetre, ha velem történne valami.

– Nem értem. – Liz kezdett nyugtalankodni.

– Az, hogy a barátai gyilkolták meg Tarát, csak egy elmélet, bizonyítani nem tudom. De feltettem magamban, hogy kiderítem az igazságot.

A nő jókora gombócot érzett a torkában, nyelni is alig tudott.

– Hogyan? – kérdezte rekedtes hangon.

– Csatlakozom a társaságukhoz.

– Ez így első hallásra nagyon rossz ötletnek tűnik.

– Nincs más lehetőségem.

– Miért nem fordul a rendőrséghez?

A fiatalember nem felelt, csak rápillantott, ám a tekintete többet mondott minden szónál. Tara magzatának apjaként minden bizonnyal egyébként is a gyanúsítottak közé tartozott volna. Abban pedig, hogy a kérdéses éjszakán megfordult a gyilkosság helyszínén, újabb bizonyítékot látnának azok, akik bűnösnek szerették volna hinni őt.

Vagyis ha most elmenne a rendőrségre, majdnem biztosan börtönbe zárnák.

Liz felsóhajtott.

– Uramisten… Maga gyilkosnak tartja azokat a fiatalokat, és mégis oda akar menni? És ha igaza van a gyanújával? Akkor komoly veszélybe sodorja magát. Gondolja csak meg, milyen kockázatot rejt magában egy ilyen döntés…

– Nem tud meggyőzni. Sajnálom. – A fiú a válla fölött hátrapillantott az időközben kiürült térre, majd felállt. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha most lelépek.

– Várjon egy percet! – Liz is felegyenesedett. – Még a nevét sem tudom.

– Mark. Mark Morgan.

– Ne menjen oda, Mark! – Liz kinyújtotta a kezét a fiú felé. – Beszélgessünk, hátha mégis…

– Nincs mit megbeszélni – szakította félbe a fiatalember. – Már késő. Ahogy mondani szokták, a kocka el van vetve. Sikerült felvennem a kapcsolatot Tara néhány barátjával, akiket látásból ismerek. De azért köszönöm, hogy aggódik értem.

Liz idegesen tördelte a kezét.

– De honnan fogom tudni, ha segítségre lesz szüksége? És egyáltalán, hogyan segíthetek?

– Arra szerettem volna megkérni, hogy ha hosszabb ideig nem jelentkezem, értesítse Rick Wellst. Ő igazi jó barát, mondhatni, az egyetlen, akiben magán kívül megbízom.

– Rick Wells? – ismételte elképedve Liz.

– Ismeri őt?

– Igen. Nemrég… nemrég találkoztunk.

A fiú biccentett, majd sarkon fordult, és elindult a tér közepe felé. Néhány másodperccel később azonban megtorpant, és megfordult.

– És még valami. Imádkozzon értem, kérem. Azt hiszem, szükségem lesz rá.

26. FEJEZET

November 16. péntek,
22 óra 20perc

Mark türelmesen várakozott. Sarah-ra várt és arra, hogy a lány elkísérje a *Horned Flower*höz. A rendelkezésére álló időt kihasználva erőért és védelemért fohászkodott, kérte az Istent, hogy tartsa meg őt a helyes úton.

Eljött a nagy nap. Ma éjjel bebocsátást nyer a titokzatos Szarvas Virág közösségébe.

Mark megborzongott.

Felnézett az égre. Vastag felhőtakaró tette láthatatlanná a holdat. A Southemmost Beach – így hívták a sziget és egyben az egész ország legdélebbi fekvésű strandját – teljesen elhagyatott volt ezen a késői órán. A South Streetről és a Whiteheadről idehallatszott a gépkocsik zaja, s valahol, talán egy nyitott autóban Jímmy Buffet dala szólt.

„Egy cheeseburger a mennyországban…”

Mennyország. Hát igen. Mikor ideérkezett, valóságos földi paradicsomnak látta ezt a helyet, az ígéret földjének, ám azóta rájött, hogy a csábító külsőségek mögött a legundokabb ocsmányság bújik meg.

Mark az órájára pillantott, aztán a lépcsősorra, mely a strandra vezetett. Eredetileg negyed tizenegyet beszéltek meg, vagyis a lány késett.

Sarah, merre jársz?

Sarah Tara barátnője volt, és Tara néha mesélt róla egyet s mást. Mark személyesen is ismerte, hiszen a lány akkor is jelen volt, amikor ők először találkoztak Tarával.

Mark hazudott Sarah-nak. Azt mondta, óriási hibát követett el, amikor nem engedett Tara unszolásának, és nem csatlakozott A Virág Szövetségéhez. Tara emiatt szakított is vele, s most, hogy a

lány meghalt, végképp céltalannak és értelmetlennek látja az életét. Csak sodródik a világban, mindenféle szilárd támasz nélkül, mivelhogy az égiekbe vetett hite is megingott. Egyetlen vágya csatlakozni a körhöz, melynek egykor Tara is tagja volt, meg akarja ismerni azokat a földöntúli örömöket, melyekről eddig botor módon lemondott. Tartozni akar valahová, jelentette ki, és egyetlen reménye, hogy a *Horned Flower* befogadja.

Amikor Sarah habozni látszott, egyenesen könyörgőre fogta a dolgot. Hiszen Tara is magával akarta őt vinni a közösségbe, és akkor senkinek sem volt kifogása az ellen, hogy csatlakozzon. Szentül megígérte, hogy mindent megtesz, amit csak kér tőle a lány. Mindent, amit a többiek elvárnak tőle.

Végül Sarah hajlandónak mutatkozott, hogy szóljon egy szót az érdekében. Ő kezdeményezte ezt a ma esti találkozót, ő utasította Markot, hogy egyedül jöjjön, és a Southernmost Beachen, a nem világító lámpa melletti padon várjon rá.

Sarah tehát minden további nélkül bevette ezt a maszlagot. Milyen egyszerű volt, gondolta Mark.

Talán túlságosan is egyszerű, vert gyökeret benne a gyanú. Mert mi van, ha Sarah és a többiek rájöttek, miért akar egyszerre olyan nagyon csatlakozni hozzájuk? Mi van, ha ez egy csapda?

Vagy, ami még rosszabb, mi van, ha Sarah komoly bajba került amiatt, hogy őt pártfogolta?

Lelki szemei előtt feltűnt az elvágott torkú, vértócsában heverő Sarah képe. Mark rosszulléttel küzdött. Nyelt egypárat, és nagy levegőt vett, s ily módon sikerült megszabadulnia a hányingertől.

Lizre gondolt, arra, hogy indulás előtt felhívta a nőt. Mivel nem volt otthon, rámondta az üzenetrögzítőjére, hogy eljött az idő, és kérte, hogy ha másnap nem jelentkezik, értesítse Rick Wellst.

Tulajdonképpen örült neki, hogy nem kellett beszélnie Lizzel. Tartott tőle ugyanis, hogy a nő megint megpróbálta volna lebeszélni őrült tervéről.

Ahogy a holdat eltakaró felhők oszlani kezdtek, Mark megpillantotta a közeledő Sarah-t. Megkönnyebbülést érzett, és ugyanakkor újabb hullámban tört rá a félelem.

Az Úr legyen velem, most és halálom óráján, ámen.

Nem tudta volna megmagyarázni, miért épp ez jutott eszébe, de boldog volt, hogy belekapaszkodhatott ebbe a fohászba. Mert mindegy, hogyan végződik ez az éjszaka, abban tökéletesen biztos volt, hogy Isten az ő oldalán áll.

Felállt, és mosolyt erőltetett az ajkára.

– Már azt hittem, el sem jössz – jegyezte meg könnyedén.

Sarah nem mosolygott vissza rá. Egy fekete kendőt húzott elő a zsebéből.

– Ameddig még nem vagy teljes jogú tag nálunk, meg szeretnénk őrizni a névtelenségünket. Be kell kötnöm a szemed. Fordulj meg, kérlek.

A fiú, bár minden idegszála berzenkedett az utasítás ellen, engedelmeskedett.

Sarah a szemére tette a kendőt, és hátul megcsomózta. A puha, sötét anyag szorosan simult az arcára, Mark mégsem találta kellemetlennek az érzést. Pedig az égvilágon semmit sem látott.

– Fordulj meg!

Mark tette, amit mondtak neki, és érezte, hogy Sarah két kezébe fogja az arcát.

– Emlékszel még, mit ígértél? – A fiú a kendő ellenére is érzékelte Sarah rászegeződő, fürkész pillantását. – Még mindig kész vagy mindent megtenni, amit kívánunk tőled?

Miután Mark bólintott, a lány lábujjhegyre ágaskodott, ajkát az övére tapasztotta, és a nyelvével betolt valamit a fiú szájába. Aztán gyorsan vissza is húzta a nyelvét, ám a szája egyfajta pecsétként továbbra is Mark ajkára tapadt.

Egy tabletta, állapította meg ijedten a fiatalember. Nyilván valami kábítószer… Ösztönösen tiltakozott a gyanús pirula lenyelése ellen,

valósággal fuldoklott már, ám Sarah nem engedett. Mindaddig az övére szorította a száját, amíg Mark le nem gyűrte a gyűlöletes szert.

– Ügyes fiú – mosolyodott el aztán lustán. – No és most megnézem, nem csaltál-e.

Ezzel újra megcsókolta, ezúttal teljes odaadással. Szenvedélye éppúgy meglepte Markot, mint az imént a tabletta. Sarah nyelve bejárta szájának minden zugát, s testét közben lázasan az övéhez dörgölte.

Aztán halkan, torokhangon felnevetett, és bal keze Mark arcáról egyre lejjebb siklott: a vállára, a mellére, a hasára s végül a lába között állapodott meg. Habozás nélkül megragadta a férfiasságát, majd hevesen, mégis gyöngéden masszírozni kezdte.

Mark hímtagja szinte azonnal felágaskodott, és a fiú szemébe a bűntudat és a lelkiismeret-furdalás könnyei szöktek. Miért hagyja így cserben a teste? Hogyan árulhatja el máris szegény kis Tarát?

– Nagyon jó lesz, meglátod – suttogta a fülébe Sarah, mintha csak megérezte volna a bizonytalanságát. – Elképzelni sem tudod, milyen gyönyörben lesz részed, a tökéletes kielégülés élménye vár! Kövess!

Megfogta a fiatalember kezét, és lassan magával húzta. Nem sokáig meneteltek a puha homokban. Mark néhány lépés után már követ érzett a cipője talpa alatt. További néhány méter után megálltak.

Egy autó ajtaja kinyílt, és valaki megkerülte a kocsit. Mark fülelt. Abban reménykedett, hátha hall valamit, amiből a másik személy kilétére következtethet. De még azt sem sikerült megállapítania, férfi vagy nő-e az illető.

– Bevette – felelte ismeretlen társa kimondatlan kérdésére Sarah. – Azt hiszem, már kezd hatni a szer.

Mark tudta, hogy a lánynak igaza van. Tagjai elnehezültek, a fejét azonban szokatlanul könnyűnek érezte. Bekötött szeme előtt fényes pontocskák vibráltak, melyek, hiába pislogott, sehogy sem akartak eltűnni.

Szokatlanok voltak ugyan az érzetek, melyek eltöltötték, de csöppet sem kellemetlenek. Sőt megkönnyítették számára, hogy leküzdje félelmét és bizonytalanságát.

Sarah és az a másik segítettek neki beszállni a kocsiba, és Mark lehuppant a hátsó ülésre. Ajkán bárgyú mosoly ült, gondolatai különös időutazásba kezdtek. Térben és időben meglehetősen távoli eseményeket idézett fel, emberek jelentek meg a lelki szemei előtt, emberek, akiket valaha ismert és szeretett. Ő átröppent fölöttük, akár fátyolfelhő a nyári égbolton, és lelkesen visszaintegetett, amikor ismerősei üdvözölték. Szeretett volna leszállni közéjük, beszélni velük, ám nem tudott, és ez kissé lehangolttá tette.

Az autó közben mozgásba lendült. Mark igyekezett az útirányra és a menetidőre összpontosítani, de ez sehogy sem sikerült. Buja vágy töltötte el, csak a szexre tudott gondolni, semmi másra. Sarah ugyanis, aki mellette foglalt helyet, simogatta és behízelgőn a fülébe susogott:

– Kívánsz engem, ugye, kis pofám?!

A fülét harapdálta, keze pedig a fiú ölében motozott. Miután megnyitotta a sliccét, ismét dögönyözni kezdte a férfiasságát, sőt mikor Mark kéjesen felnyögött, rábukott a meredező szerszámra, és ajkával, nyelvével kényeztette.

– Légy még egy kis türelemmel, picim! Mindjárt ott vagyunk.

A hang mintha valami ködön át, a messzi távolból szólt volna, s különös zengése volt. Mark sehogy sem tudta megállapítani, férfi vagy nő szólott-e.

Az autó megállt, két kísérője kisegítette őt a kocsiból. Mark nem érzett talajt a lába alatt. Olyan volt, mintha a levegőben lebegne, s ha a másik kettő nem tartaná, az égig röppenne, akár egy túlméretezett léggömb.

Aztán mintha bementek volna valahová. Mark legalábbis erre a következtetésre jutott, mert hamarosan sok-sok embert érzékelt maga körül, érezte forró lélegzetüket, hallotta suttogásukat. Mind körülötte

gyülekeztek, vágyakozva; mind őt akarták, el szerették volna nyelni a testét, a lelkét.

A fiú küzdeni akart, segítségért kiáltani és visszautasítani e szánalmas földi porhüvely undorító, már-már állati késztetéseit. Ehelyett azonban megremegett a vágyakozástól és a várakozástól.

Érezte, hogy mohó kezek megszabadítják ruháitól.

– Igyál! – biztatta Sarah, és valami serlegszerűséget emelt az ajkához.

Mark engedelmesen belekortyolt a fémedénybe. Az ismeretlen eredetű folyadék enyhén sós ízű volt.

Lelkes kiáltás hullámzott végig az egybegyűlteken. Markot elöntötte a forróság, testének minden porcikája valósággal izzott. Minden idegszálával érzékelte a feszültséget, és olyan erő töltötte el, amilyen még soha.

– Vedd magadhoz a Virág tüzét! – kiáltotta valaki. – Páratlan távlatok nyílnak meg előtted, és végre részesülhetsz mindama gyönyörűségekben, melyekhez születésed óta jogod van!

Az egybegyűltek énekelni kezdtek.

– Hadd lásson! Hadd lásson!

Sarah levette a szeméről a kendőt. Mark körbenézett, és különös, valószerűtlen lényeket látott. Mintha emberi testbe bújt állatok vették volna körül. Nagyvadak, trópusi madarak, rémítő szörnyszülöttek…

Egy kiáltás szakadt fel a torkából, de a furcsa teremtmények egyre közelebb jöttek. Cirógatták, bátorító szavakat súgtak a fülébe, és közben kéjes, lelkesült nyögéseket hallattak.

Vagy lehet, hogy nem is ők nyögtek, hanem Mark maga?

A fiúnak az volt az érzése, hogy körülrajongják, mint valami istenséget. Félelmetes érzés volt, szédítőbb és izgalmasabb, mint eddigi összes szexuális tapasztalata együttvéve. Nem is e világról való. Erősnek és hatalmasnak érezte magát, szinte istennek, aki mindent tud, és mindent megtehet.

Igen, valami ilyesmiről beszélt Tara, és Sarah is ezt ígérte. A gyönyörök gyönyörét, a tökéletes beteljesülést…

Mark ismét azt érezte, hogy lebeg, és hosszú percekbe telt, mire eljutott a tudatáig, hogy valami oltárszerűségen fekszik. Ajkak és nyelvek tucatjai kényeztették, karok fonták körbe, megszámolhatatlanul sok kéz kutatta testének rejtett zugait.

És aztán eljött a várva várt beteljesülés. A csúcspont, melynek sokáig, nagyon sokáig nem akart vége szakadni. Az egész bensője lüktetett, mintha sohasem ülnének el a kéj hullámai…

Aztán hirtelen mintha éles fényű villám cikázott volna át a fején. Mark csak a fehér fényt látta, és érezte a tüzet is, mely az agyában égett. Egy pillanatra rá sötét lett, nagyon sötét. A váratlanul rászakadó, áthatolhatatlanul fekete éjszaka ijesztőbb volt, mint a horrorfilmek legfélelmetesebb jelenetei, ijesztőbb még a legnyomasztóbb rémálmoknál is.

Mert a sötétség függönye mögött ott lapult a szörnyeteg…

27. FEJEZET

November 17. szombat,
21 óra 45 perc

Liz egészen másmilyennek képzelte Rick bárját, a Rick's Island Hideawayt. Talán a *Casablanca* című, Ingrid Bergman és Humphrey Bogart főszereplésével készült film miatt gondolta azt, hogy itt is buja, trópusi növények díszlenek majd, a plafonon lustán keverik a levegőt a ventilátorok, és a mai Bogie-k elegáns hölgyeket kísérnek a pulthoz.

Ám mindebből semmi sem volt igaz. Sem növényeket, sem választékosan öltözött vendégeket nem látott, s a zongorista Sam helyett a nagyérdeműt hangszórókból dübörgő reggae zene szórakoztatta, mely olyan hangosan szólt, hogy az ember a saját szavát sem értette.

Liz elbizonytalanodva állt meg az ajtóban, és azon töprengett, mit tegyen. Szemlátomást a lehető legrosszabb időpontot választotta a látogatáshoz: a bárban telt ház volt, a pultnál tömött sorokban várakoztak a vendégek. Rick és egy igen mutatós, huszonöt körüli, napszítta sörényű pincérnő szolgálta ki őket. Fáradhatatlanul töltögették a poharakat, számláztak, és közben megállás nélkül csevegtek a soha el nem fogyó vendégsereggel.

Rick nem lesz boldog, hogy éppen most állított be ide.

De végtére is nem sok választása volt, hiszen szorította az idő. Mark pontosan huszonnégy órával ezelőtt hagyott üzenetet a rögzítőjén, miszerint hamarosan találkozik a közvetítővel, és még az éjjel belép a *Horned Flower*be.

Azóta semmit sem hallott felőle, és attól tartott, minden további késlekedés végzetes következményekkel járhat Markra nézve. Ha egyáltalán életben van még a fiú.

– Kifelé vagy befelé igyekszik, galambocskám? – kérdezte egy borízű hang.

Liz ijedten kapta fel a fejét. Most vette csak észre, hogy épp a bejárat előtt torpant meg, teljesen elzárva ily módon az ajtót.

– Elnézést – motyogta, és belépett.

Elszántan küzdötte át magát a szombat esti tömegen, és amikor sikerült megközelítenie a pultot, Rick nevét kiáltotta.

A férfi rögtön meghallotta, feléje fordult, és szélesen elmosolyodott.

– Nicsak, Liz Ames! Hát magát mi szél hozta ide?

– Beszélnem kell magával – kiabálta a nő. – Nagyon fontos ügyben.

– Csakugyan? – Rick most mintha még sugárzóbban, még megnyerőbben mosolygott volna rá, aztán hirtelen a Liz előtt üldögélő, utolsó néhány korty sörét szopogató férfihoz fordult. – Hé, Pete, öreg cimbora! Légy úriember, és csinálj egy kis helyet annak az ifjú hölgynek.

A megszólított hátrasandított a válla fölött, s Liz rögtön látta, hogy csontrészeg.

– Lle… le akar ülni, ke… kedves?

– A világért sem szeretném zavarni…

– U… ugyan. – Az idős férfi lecsusszant a bárszékről, és dülöngélve megállt. – Már itt sem… itt sem vagyok. Az öreg Pete bef… befejezte má… mára.

A nő a könyöke után kapott, hogy el ne essék. A vén iszákos, miután visszanyerte az egyensúlyát, Lizre vigyorgott, aztán imbolyogva megindult kifelé. A vendégek előzékenyen utat nyitottak neki.

Liz felült a szabadon maradt bárszékre.

– Igazán nem kellett volna elküldeni szegényt. Tudok én állni…

– Emiatt egy percig se fájjon a feje! – Rick elvette Pete poharát, letörölte a pultot Liz előtt, majd egy tiszta pohárálátétet tett oda. – Az öreg korhely már dél óta melegítette ezt a széket. Épp itt volt az ideje, hogy hazaküldjem.

– Dél óta? – A nő álmélkodva pillantott az idős ember után. – Az igen! Csak remélni tudom, hogy ezek után nem száll be a volán mögé.

– Nem, vezetni nem szokott. Régebben mindig kerékpárral jött hozzám, de annyiszor borult bele az árokba, hogy Val a saját érdekében elkobozta a biciklijét.

Liz önkéntelenül összevonta a szemöldökét, hallván, milyen szeretettel ejti ki a férfi a nyomozó nevét.

– Igaz is… Hiszen maga és Lopez hadnagy jó barátok, ugyebár.

– A létező legjobbak. Pelenkás korunk óta ismerjük egymást. – Rick odabólintott egy másik vendégének, aztán ismét Liz felé fordult. – Mit iszik?

Liz tulajdonképpen semmit nem kívánt, de úgy érezte, vaskos udvariatlanság lenne igénybe venni a férfi drága idejét úgy, hogy ráadásul még egy pohárka italt sem fogyaszt.

– Milyen itt magánál a Margarita koktél?

– Utolérhetetlen, és ezt nem csak azért mondom, mert én keverem. Sóval vagy só nélkül kéri?

– Természetesen sóval.

Rick megígérte, hogy mindjárt itt lesz újra, aztán elindult a bár másik vége felé. Útközben felvett néhány rendelést, üdvözölte az új vendégeket, és szóval tartotta őket, míg az italokat töltötte.

Liz elfordult. Talált egy vízcseppet, és ujjbegyét megnedvesítve szórakozottan rajzolgatott a pulton. Rick Wells az a fajta férfi volt, akitől semmit sem tagadott meg a sors. Jóképű, jó testfelépítésű, értelmes, vonzó és igazi egyéniség. Egyszerűen minden megvolt benne, amitől egy nő elgyengülhet.

Ám ez egyben azt is jelentette, hogy az okos, komoly lányoknak, mint amilyen ő is, ajánlatos nagy ívben elkerülni Ricket.

Liz volt férje, Jared is pontosan ehhez a férfitípushoz tartozott, azzal a kiegészítéssel, hogy rendkívül felszínes is volt. Igaz, ezt ő sajnos csak megkésve vette észre.

Lopva megint Rick felé pillantott, aki már kiszolgálta a többieket, s most éppen az ő italát töltötte ki a mixerből a pohárba. Bár közben beszélgetett valakivel, vetett egy pillantást feléje, és mikor látta, hogy odanéz, újabb ellenállhatatlan mosollyal ajándékozta meg.

Liz különös, érzéki bizsergést érzett a gerince tájékán, és gyorsan elkapta a tekintetét. Térj észre, te ostoba liba! – parancsolt magára.

Pár másodperc múlva a férfi letette eléje a poharat.

– Íme, egy páratlanul finom, jégbe hűtött Margarita.

– Köszönöm – mormolta elfogódottan Liz, és belekortyolt az édeskés-csípős, frissítő italba. – Hm… Ez tényleg nagyon finom! Hogy őszinte legyek, a legjobb Margarita, amelyet valaha ittam. Rick elégedetten vigyorgott.

– Titkos recept – hajolt titokzatoskodva közelebb a nőhöz. – Magam találtam ki.

– Mit mondjak, lenyűgöző.

– A halottak ugyan nem támadnak fel tőle, de egy fülledt Key West-i éjszakán nem kívánhat jobbat az ember… Ám gondolom,

nem azért jött, hogy bájcsevegjünk, meg hogy egymás után igya a Margaritákat.

Liz megrázta a fejét.

Nem. Persze jó lenne egyszer minden különösebb ok nélkül betérni ide… De most Mark Morgan miatt jöttem.

– Mark miatt? – vonta fel a szemöldökét a férfi. – Hogyhogy?

– Azt mondta, maga jó barát, és hogy bízik magában.

– Csakugyan? Azt nem mondta, hogy elemelt hatszáz dollárt a kasszából, és aztán felvette a nyúlcipőt? Szép kis barát az ilyen!

– Lopott és lelépett? – képedt el Liz. – Ezt nem tudom elhinni.

– Pedig így volt. Még egy búcsúlevelet is hagyott, melyben elismeri a lopást.

– Mikor történt ez?

– Azon az éjszakán, amikor Tara Mancusót meggyilkolták.

Azon az éjszakán, amikor Tarával együtt meg akartak szökni a városból.

– Én most hétfőn találkoztam vele.

A férfi csak nézett. Habozni látszott; úgy tűnt, azon tépelődik, érdemes-e ez az egész ügy arra, hogy akár egyetlen percet is fecséreljen rá a drága idejéből. Aztán úgy dönthetett, hogy nem, mert hátralépett, és elutasító mozdulatot tett.

– Ne haragudjon, de erre most végképp nincs időm. További szép estét! Az italát természetesen én fizetem…

– Várjon egy percet! – Liz áthajolt a pulton és fojtott hangon folytatta: – Mark a gyilkosság miatt kért találkozót tőlem.

A férfi erre odafordult az új pincérnőhöz.

– Margo, elboldogulsz pár percig egyedül?

A lány biccentett, mire Rick elindult hátra az irodájába vezető folyosón, és intett Liznek, hogy kövesse. Alighogy beértek, és becsukta az ajtót maguk mögött, szúrós szemmel a nő felé fordult.

– Ki vele, mi történt?

– Mark nagy bajban van, Rick. A templomkertben volt a gyilkosság éjszakáján.

– A hétszázát!

– Ráadásul ő az apja Tara kisbabájának. A lány miatta ment a parkba akkor éjjel. Ott találkoztak volna, hogy aztán együtt szökjenek meg a városból.

– A gazember… – Rick az íróasztalához ment, és lerogyott a sarkára. – Az adóslevél… Hát persze! Kezd összeállni a kép.

– Adóslevél?

– A hatszáz dollárról, amit elemelt. Hagyott egy cetlit, miszerint sürgős szüksége van pénzre, de amint teheti, visszafizeti. – Rick végigsimított a homlokán. – Mondott még mást is az a pernahajder?

Liz mindent elmesélt, amit a fiútól hallott, azt is, hogyan fedezte fel Mark Tara holttestét, és aztán hogyan menekült el a templomkertből.

– Akkor valóban nagy bajban van – dünnyögte a fejét csóválva Rick. – Micsoda tökfej! Nem mondta neki, hogy okosabb lenne a rendőrséghez fordulnia?

Liz hallgatott. Rick rosszallóan méregette.

– Legyen szíves, mesélje el az egészet még egyszer az elejétől! Hogyan ismerte meg Markot?

– Hétfőn felhívott, és találkozót kért – ismételte türelmesen a nő. – Életemben akkor hallottam először róla, és aznap láttam először meg utoljára.

– Miért akart találkozni magával?

– El akarta mondani, amit tud, arra az esetre, ha vele történne valami.

– És miért épp magával lépett kapcsolatba?

Liz csak egy pillanatig habozott. Hamar rájött, hogy nem sok értelme volna eltitkolni az igazságot az éles eszű, logikus gondolkodású Rick elől.

– Mert Tara kétszer is járt nálam tanácsadáson. És mert tudta, hogy Howard lelkésznő húga vagyok.

A férfi arckifejezése arról tanúskodott, hogy egyetlen pillanat alatt átlátta az összefüggéseket.

– Hát persze. A lelkész, aki a Keresztények Paradicsoma templomban szolgált. És aki néhány hónapja eltűnt…

– Igen – mondta Liz teljesen feleslegesen, mivelhogy Rick egyetlen kérdést sem tett fel.

A férfi az órájára pillantott.

– Kiugrom megnézni, hogy boldogul Margo – állt fel az asztal sarkáról. – Pár perc az egész, mindjárt visszajövök.

Miután kiment, Liz leereszkedett a legközelebbi székre. Pillantását kíváncsian körbehordozta az irodában. A szép rendben tartott íróasztalon nem voltak fényképek, és a falon sem lógtak oklevelek, bizonyítványok vagy egyéb, kifüggeszthető emléktárgyak.

És akkor egyszer csak meglátta a képet… Nehéz volt észrevenni, mert jól el volt rejtve a beérkezett levelek tárolására szolgáló kosár mögé.

Felállt, odament az íróasztalhoz, és kivette a fotót. Ricket ábrázolta rendőregyenruhában, s mellette egy igen csinos, tavaszi kosztümbe öltözött fiatal nő állt.

Liz oldalt hajtotta fejét. A csillogó-villogó, élére vasalt egyenruhából arra következtetett, hogy a kép Rick diplomaosztója után készülhetett, a rendőrakadémián. A fiatal nő csodálattal, majdhogynem rajongással nézett a férfira. A vonásait nem lehetett igazán jól kivenni, mert kicsit elmosódott volt a kép, és a nap is a szemébe sütött, de az így is látszott, hogy kimondottan szép teremtés. Egyébként a bőre és a haja színe, de még a testalkata is nagyon hasonlított az övéhez.

Liz elfogódottan tette vissza a képet a helyére, és akkor észrevette, hogy mögötte egy másik fotó bújik meg.

Kivette azt is, és látta, hogy azon meg egy három év körüli, szőke kisfiú van, aki éppen úgy mosolyog, mint Rick.

Vajon ki lehet? Rick gyermeke? Vagy csak a kedvenc unokaöccse? És egyáltalán… Vajon a felesége az a nő a másik képen? Feltehetően igen, noha Liz esküdni mert volna rá, hogy a férfi nem visel jegygyűrűt.

Bár ez önmagában semmit sem jelent. Manapság inkább az számít ritkaságnak, ha egy férfi hordja a gyűrűjét.

Liz gyöngéden végigsimított a kisfiú fényképén. Lehangolta, sőt elszomorította, hogy *így* kellett megtalálnia ezeket a képeket. Mintha Rick azzal a céllal tette volna oda őket, hogy elrejtse mindenki szeme elől.

Ebben a pillanatban léptek zaja hallatszott kintről. Liz gyorsan visszacsúsztatta a képet a helyére, mindent eligazított, és visszatért a székéhez. Éppen odaért, amikor a férfi benyitott a helyiségbe.

– Elnézést, hogy megvárakoztattam – mentegetőzött. – De szombat esténként mindig elszabadul a pokol.

– Én kérek elnézést – szabadkozott Liz is, persze nem elsősorban amiatt, hogy rosszkor állított be. Hanem azért, mert furdalta a lelkiismeret. Már bánta, hogy kutatott, hogy belesett a férfi életének egy olyan szegletébe, amelyet Rick titkolni akart a nyilvánosság előtt. – Higgye el, nem alkalmatlankodnék ilyenkor, ha nem aggódnék annyira Mark miatt. Attól félek, komoly veszélyben van…

Rick leült, és egy kézmozdulattal a nőt is hellyel kínálta.

– Folytassuk! Ha jól emlékszem, ott hagytuk abba, hogy ön az eltűnt lelkésznő testvére.

Liz elmesélte, miért jött Key Westre. Elmondta, hogy nem hisz a rendőrség elméletében, és beszámolt arról az üzenetről is, melyet Rachel a rögzítőjén hagyott.

– Azt mondta, valami bűnszövetkezetet fedezett fel a szigeten, melynek elsősorban fiatalok a tagjai. És azt is mondta, hogy emiatt menekülnie kell. Szerintem teljesen nyilvánvaló, hogy ez a bűnszövetkezet áll Rachel eltűnése mögött… sőt az is lehet, hogy a halála is az ő lelkükön szárad. De a rendőrség nem hisz nekem. Senki sem hisz nekem. Egyedül ez a Mark nevű fiatalember…

Rick előrehajolt, és a térdére könyökölt.

– Folytassa! – biztatta a nőt.

És Liz tovább mesélt. Elmondta mindazt, amit Marktól tudott. Hogy Tara a *Horned Flower* nevű közösség tagja volt, és hogy a társai megfenyegették, amikor a kiválási szándékáról értesültek.

– Nagyon szoros lehet a kötelék a csoporthoz tartozók között – magyarázta. – Szinte családtagokként ragaszkodnak egymáshoz, ám bizalmatlanok minden kívülállóval szemben. Olyannyira, hogy Tarának, ha nem akarta, hogy megbüntessék, titokban kellett tartania a Markkal való kapcsolatát. Állítólag ezek a fiatalok istentagadók, és csak a jelennek élnek. Legfőbb céljuk, hogy minél több gyönyörűségben legyen részük, ezért igencsak szabados felfogásúak, és nemritkán kábítószerekkel is élnek

– Sok ezer ilyen közösség lehet az országban – vélekedett elgondolkodva Rick. – Rendszerint egyetlen vezető körül gyülekeznek, és sajátos normák szerint élnek. Gondoljon csak Moon tiszteletes szektájára vagy a Charles Manson-családra! A külsőségeket illetően persze sok mindenben különböznek, ám nagy vonalakban mégiscsak egyfajta különös kultuszról van szó.

– Akárminek is nevezzük őket, a csoport óriási befolyással volt Tarára, szegény kislány valósággal rettegett tőlük. Mark tökéletesen biztosra veszi, hogy ők, a *Horned Flower* tagjai követték el a gyilkosságot, mert nem volt ínyükre, hogy egy közülük való el akarja hagyni őket. És úgy véli, szoros összefüggés van a nővérem eltűnése, valamint Tara halála között.

Rick láthatóan kételkedett ebben, ezért Liz szaporán tovább beszélt:

– Mark kitalálta, hogy csatlakozik a közösséghez, mert csak így leplezheti le őket. Tegnap este üzenetet hagyott a rögzítőmön, hogy most indul a találkozóra. És azt kérte, hogy ha egy napon belül nem kerül elő, forduljak magához. Hát ezért vagyok most itt.

Rick hosszú ideig nem felelt.

– Feltette már magának a kérdést, mi van, ha Mark nem mondott igazat? – érdeklődött óvatosan, mikor végül megtörte a csendet.

– Nem – rázta a fejét Liz. – De miért hazudott volna?

– Talán, mert köze van Tara halálához.

– Az teljesen kizárt – tiltakozott a nő. – Látnia kellett volna, amikor Taráról és arról a rettenetes éjszakáról beszélt! Nagyon szerette azt a lányt.

– El sem tudja képzelni, milyen sok embertársunk életét oltják ki tulajdon szerettei – mondta Rick, s rövid hatásszünetet tartott. – Tudja, én rendőr voltam, Liz. És ez az eset újra kihozta belőlem a zsarut. Úgy gondolkodom, mint egy zsaru: számba veszem a tényeket, és igyekszem a lehető legtöbb szemszögből megvizsgálni őket.

– Én is pontosan ezt teszem, nem?

– Nem, Liz – ingatta fejét szelíden a férfi. – Magát túlságosan közelről érinti ez a dolog, hiszen érzelmileg kötődik a nővéréhez. Ráadásul teljesen kivan idegileg.

A nő dühösen pattant fel a helyéről.

– Torkig vagyok vele, hogy mindenki ezzel jön! Vegye tudomásul, hogy semmi baj az idegeimmel! Markot féltem, aki az életét kockáztatva belevágott egy őrültségbe, és arra kért, hogy tegyek valamit, ha nem kerül elő. Mivelhogy nem került elő, eljöttem magához, és nem értem, miért olyan nagy bűn az, hogy szeretnék segíteni rajta!

Rick is felállt, és mivel közel voltak egymáshoz, Liznek egészen hátra kellett hajtania a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Jó, jó – mondta csillapítón a férfi, mintha csak egy hisztis gyerekkel lenne dolga. – Magának kötélből vannak az idegei, és olyan szilárdan áll a nagy bajok közepette, mint szikla a hullámverésben. De azért engedtessék meg nekem, hogy elmondjam: Tarát egy sorozatgyilkos tettestársa gyilkolta meg, esetleg valami őrült, akinek annyira megtetszett Taft módszere, hogy leutánozta. Még az sincs kizárva, hogy a maga testvérét is megölték, és talán ugyanaz a személy. De nyugodtan szenvedhetett idegösszeomlást is, és világgá mehetett, úgy, ahogyan azt a rendőrség feltételezi.

Liz már nyitotta a száját, hogy közbeszóljon, ám a férfi felemelte a kezét.

– Illetve… Mikor is tűnt el a nővére? Három hónapja?

– Négy – helyesbített Liz. – Július 12-én látták utoljára.

– Ha megölték, már rég meg kellett volna találnunk a holttestét, nem gondolja, Liz? Tara gyilkosa a leghalványabb kísérletet sem tette, hogy eltitkolja tettét. Ha maga nem találja meg a hullát aznap éjjel, legkésőbb másnap reggel feltétlenül belebotlott volna valaki. Taft, a miami gyilkos is pontosan így ölt.

Liz nem tudott mit mondani erre, a férfi érvei túlontúl logikusnak tűntek. És mégis, ennek ellenére is meg volt győződve arról, hogy neki van igaza.

– Talán ez egyszer más módszerhez folyamodott – vélekedett. – Lehet, hogy nem tervezte el előre a tettét, és ezért pánikba esett. Akárhogy is, biztosan van rá valami magyarázat, miért nem találtuk meg mostanáig Rachel holttes…

A mondat közepén elhallgatott, és Rickre nézett. A férfi megértőn pillantott vissza rá.

– Az itteni rendőrség szorosan együttműködik a seriff hivatalával meg a floridai nyomozó hatóságokkal, és biztos lehet benne, hogy nagyon szeretnék nyakon csípni a gyilkost. Tudja, Liz, nem tartom kizártnak, hogy Tara tagja volt egy szarvas virágról elnevezett egyesületnek, de csöppet sem valószínű, hogy egy csapat tizenéves különös kegyetlenséggel meggyilkolja egyik társukat. Márpedig Tarát nem mindennapi kegyetlenséggel tették el láb alól, nekem elhiheti.

Liz kétségbeesetten pillantott a férfira.

– Kérem, segítsen! – suttogta. – Nem tudom, mitévő legyek, kihez forduljak. Mark azt mondta, maga tudni fogja, mi a teendő.

– Igazán sajnálom, de most csak annyit mondhatok, hogy menjen haza és aludja ki magát. Holnap reggel…

– Holnap reggel Mark talán már halott lesz. Biztos benne, hogy tudna élni ezzel a teherrel a lelkén?

28. FEJEZET

November 18. vasárnap,
éjjel 2 óra 45 perc

– A többit már egyedül is elintézem, Margo – mondta Rick, miközben becipzárazta és a széfbe helyezte a pénzes táskát. – Nyugodtan hazamehetsz.

– Biztos? – A lány egy széket törölgetett éppen, majd miután elkészült, az ülőalkalmatosságot lapjával lefelé az asztalra rakta. – Ma nem sietek, addig maradok, ameddig kell.

Rick elmosolyodott. Tetszett neki újdonsült pincérnője buzgalma. Bár nemrég vette fel a lányt, arra máris rájött, hogy jó fogást csinált vele. Margo nem csupán csinos volt, és rokonszenves, de megbízható is, és kimondottan ügyesen, fürgén szolgálta ki a vendégeket.

– Hogyhogy? Ma éjjel nincs randid?

– Egyetlen programom, hogy jól kialudjam magam. Hát neked?

– Hasonlóképpen. Tudod, Margo, majd ha olyan öreg leszel, mint én, rájössz, hogy nem is olyan rossz program az alvás.

A lány tréfásan a plafon felé fordította a tekintetét.

– Hogy oda ne rohanjak! Miért, hány éves vagy? Harminc?

– Adj hozzá még hatot!

– Szóval harminchat. Csak tíz évvel vagy idősebb nálam. Akkor azért még korai aggastyánnak feltüntetni magad. Ha nincs ellene kifogásod, töltök magamnak egy pohárka bort, és szórakoztatlak, míg be nem fejezed a munkát.

Ricknek süketnek és vaknak kellett volna lennie ahhoz, hogy ki ne értse a lány szavaiból a felkínálkozást, de egyetlen percig sem fordult meg a fejében, hogy belemenjen a játékba.

Margo egy nappal Mark eltűnése után jelent meg a bárban, és az után érdeklődött, akadna-e itt a számára munka. Mivel egyetlen pincérnője, Libby, elég megbízhatatlan volt, Rick boldogan felvette a lányt, és esze ágában sem volt egy futó viszony kedvéért kockára tenni, hogy esetleg elveszíti ezt a kiváló munkaerőt. Azonkívül szent meggyőződése volt, hogy az ember nem léphet át bizonyos határokat, és úgy érezte, most éppen egy ilyen határvonal előtt áll.

– Igyál nyugodtan, amit csak akarsz, de miattam nem kell itt maradnod. – Rick mosolyogni próbált, hogy elvegye a folytatás élét, mert nem akarta megbántani a lányt. – Tudod, Margo, sokat vagyok egyedül, és megszerettem a magányt.

A pincérnő csalódottan elfordult.

– Irigylésre méltó fickó vagy – állapította meg, majd a táskájáért nyúlt. – Hát akkor… Azt hiszem, inkább lemondok az italról. Holnap délelőtt én nyitom a boltot. No viszlát! – Elindult kifelé, ám az ajtóban visszafordult. – Megkérdezhetem, ki volt az a hölgy, akivel az este beszélgettél? A barátnőd?

– Sajnos nem, Margo. Csak egy barátom ismerőse.

Sajnos nem… Vajon miért mondtam ezt? – morfondírozott Rick, miután egyedül maradt a bárban. A szó olyan magától értetődőn, olyan természetesen jött az ajkára, mintha hosszú ideje arra várt volna, hogy kimondhassa. Pedig egyáltalán nem állt szándékában közelebbről megismerkedni Liz Amesszel. Csinos nő, az kétségtelen, de akkor sem. Soha többé senkit nem óhajtott közelebbről megismerni, a világ minden kincséért sem.

A fejét csóválva igyekezett visszatérni a feladataihoz, de csak a megszokás, az ezerszer ismételt, gépiessé vált mozdulatok segítségével sikerült úgy-ahogy elvégeznie a munkát. Odafigyelni ugyanis nem tudott. Gondolatai minduntalan visszaszöktek Lizhez, és ahhoz a fontos hírhez, amelyet tőle tudott meg.

Semmi kétség, fel kell keresnie Valt. Közölnie kell vele, hogy Mark Morgan volt Tara barátja, és tőle esett teherbe a lány. Mi több,

a fiú a gyilkosság éjjelén ott volt a parkban, felfedezte a holttestet, és ahelyett hogy értesítette volna a rendőrséget, felszívódott.

Különös, fölöttébb különös… A zsaruk szemében ezzel alighanem ő lép elő első számú gyanúsítottá.

Rick homloka ráncba szaladt, amint eszébe jutott a pénz, amelyet Mark a kasszából elemelt. A pénz és az adóslevél… Vajon mire kellett neki a hatszáz dollár? Fájdalomdíjul Tarának? Vagy azért, hogy megszabaduljanak viszonyuk nem kívánt gyümölcsétől? Lehet, hogy a lány hallani sem akart az abortuszról, és erre a fiú elveszítette a fejét? Persze, Tara zsarolhatta is Markot. Megfenyegethette, hogy közhírré teszi, kitől állapotos…

No és aztán? Ugyan mi kára származott volna belőle Marknak, ha mindez kiderül? Nem házasember, hogy egy ilyen hír kellemetlenségeket okozzon neki, és még csak nem is jómódú, hogy legyen értelme a zsarolásnak.

Rick egy kislámpa kivételével leoltotta a fényeket, aztán bekapcsolta a riasztóberendezést, és bukósisakjával a hóna alatt kilépett a fülledt éjszakába.

Hosszan nézte a csillagokkal telehintett égboltot. Mi van akkor, ha a gyerek nem Marktól volt, és a fiú rájött erre? – fűzte tovább a gondolatait. Féltékenységi rohamában is megölhette Tarát.

A gyilkosság elkövetésének módja nem zárta ki ezt az indítékot, noha késsel ölni mindig sokkal nehezebb, mint pisztollyal. A gyilkosnak ugyanis közvetlen testi kapcsolatba kell kerülnie az áldozattal: meg kell ragadnia, le kell küzdenie az ellenállását. Éreznie kell a test haláltusáját s a vért, mely a kezére folyik, vagy az arcába fröccsen…

Rick feltette a sisakját, felült a motorjára, és indított. Tapasztalata szerint jobbára a harcra kiképzett gyilkológépek, katonák, kommandósok voltak képesek ilyen módon ölni. Esetleg kóros lelkialkatú, elborult elméjű egyének… Bár meg kell hagyni, a szenvedély – a szerelem, a gyűlölet és a féltékenység – néha csúnya tettekre sarkall.

Rick rákanyarodott az útra, és dél felé vette az irányt.

Egyetlen gyenge pontja volt az okoskodásának, nevezetesen, hogy sehogyan sem tudta beilleszteni a képbe Gavin Taftet. Mark nem lehetett a sorozatgyilkos bűntársa, ahhoz nem volt elég idős. Amennyiben ő ölte meg Tarát, előtte tanulmányoznia kellett Taft gyilkosságait – ha azonban így volt, akkor Mark nem hirtelen felindulásból, hanem előre megfontolt szándékkal ölt, és ez óriási különbség.

A lámpa a Truman Avenue sarkán pirosra váltott. Rick lassított, majd megállt a kereszteződésnél. A motor halkan, türelmesen duruzsolt alatta.

Mark Morgan és egy aljas szándékból, előre megfontoltan elkövetett gyilkosság? Egy jó előre megtervezett, igazi gyilkosság, amelyben nincs semmi düh, semmi féltékenység, csak a hideg elszánás? Amennyiben ez bizonyítható, az természetesen a legsúlyosabb büntetést jelenti az elkövető számára, vagyis Florida államban a halálbüntetést. Egy ilyen szörnyű tett villamosszék után kiált; Ricknek nem volt semmi kétsége afelől, hogy az ügyész halált fog kérni a vádlottra a majdani tárgyaláson.

Amikor a lámpa zöldre váltott, bekanyarodott balra, a Truman Avenue-ra. Vajon képes lehetett-e Mark így elkövetni egy gyilkosságot? És ha igen, mit akarhat Liz Amestől? És miért találta ki ezt a fura históriát a *Horned Flower*ről?

Talán csak nem a bőrét próbálja ily módon menteni?

Rick nagy levegőt vett, mert rájött valamire. Liz Ames volt Mark számára a tökéletes palimadár. Nyilván Tarától tudta meg, hogy a nő Rachel Howard testvére, és arra sem lehetett valami nehéz rájönnie, hogy Liz, ami a nővére eltűnését illeti, nem hisz a rendőrség elméletében. Még arról is értesülhetett valami úton-módon, hogy az eltűnt lelkésznő valami titokzatos bűnszövetkezetről beszélt a testvérének – és erre kiötlötte ezt a briliáns tervet.

Igazán ügyes, gondolta Rick, miközben átpillantott a bal válla fölött, majd, mivel nem jött semmi, a tiltó tábla ellenére megfordult,

és visszaindult oda, ahonnan jött. Mark tökéletesen tisztában volt vele, hogy Liz nemcsak készpénznek veszi a történetét, de mindenkinek el is meséli majd, aki csak kíváncsi rá.

Igen, Mark felhasználta a nőt a saját céljai érdekében, sőt mi több, megpróbálta őt is bepalizni.

Ez azonban hiba volt, gondolta a férfi. Súlyos hiba.

Visszament a Duval Streetre, elhajtott a Keresztények Paradicsoma templom előtt, végül megállt Liz Ames házánál. Levette a sisakját, csapzott hajába túrt, és felpillantott a nő lakásának ablakaira, az első emeletre.

Szerencséje volt. A késői óra ellenére még égett a villany.

Leszállt a motorról, aztán a ház előtt állva megint felpillantott az ablak fényes négyszögére. Liz az ablakban állt, és éppen lenézett rá.

Rick üdvözlésre emelte a kezét, aztán az ajtóra mutatott. Liz biccentett, hogy érti, és jelezte, hogy lemegy.

Néhány másodpercre rá már ki is nyílt az ajtó. Liz mezítláb volt, mindössze egy atlétát és egy melegítőalsót viselt. Ijedten, kérdőn pillantott a férfira.

– Végre rájöttem! – vágott bele a közepébe Rick. – Tudom, miért vette fel Mark magával a kapcsolatot!

A nő szó nélkül félreállt, bebocsátotta a házba, majd becsukta az ajtót mögötte, és felvezette az emeletre.

Csak amikor már a nappaliban voltak, szegezte rá ismét a pillantását.

– Azt hiszem, jobb, ha előbb leül – javasolta a férfi.

Liz szó nélkül engedelmeskedett, Rick pedig belefogott a mondókájába. Mindent elmondott egy szuszra, egyetlen részletet sem hagyott ki a történetből. Amikor befejezte, hirtelen nagyon nagy csönd támadt. A nő némán, tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Sajnálom – mondta halkan Rick.

– Ugyan mit? – kérdezte Liz, és a hangja remegett. – Hogy megosztotta velem a feltételezéseit?

– Nem. Azt, hogy romba döntöttem a reményeit. Tudom, hogy hitt ebben az összeesküvés-elméletben, vagy legalábbis hinni akart, hiszen a nővéréről van szó.

Liz végigsimított lüktető homlokán.

– Hogyan szerezhetett Mark tudomást Gavin Taftről?

– Ezerféle módon. A sajtóból, a világhálóról, akárhonnan…

– Az ég szerelmére, de hát szerette azt a lányt! Hallania kellett volna akkor este. A szívem majd megszakadt, ahogy hallgattam.

– Elképzelhető, hogy nem is tőle volt a gyerek – találgatott Rick. – Lehet, hogy Tara szakítani akart vele, és utoljára találkoztak volna ott, a parkban. És Mark ezért megölte.

– Az nem lehet. – Liz a fejét rázta és felállt. – Miért nem hiszi el, hogy menekülni akartak azon az éjszakán? Új életet akartak kezdeni valahol másutt, a maga pénzét is azért lopta el Mark…

– Ha menekülni akartak, akkor miért nem találtuk meg a lány holmiját?

– Tessék?

– Azt kérdem, miért nem találtuk meg a parkban Tara holmiját? Ha végleg el akarta hagyni a várost, nyilván összecsomagolt néhány ruhadarabot, tisztálkodószereket, emléktárgyakat. Én semmi ilyesmit nem láttam a tett színhelyén. Maga igen?

Liz visszarogyott a székére.

– Egek… Erre nem is gondoltam. De olyan őszintének hangzott, amikor elmondta… Tökéletesen biztos voltam benne, hogy igazat szól.

Rick leguggolt eléje úgy, hogy a szemébe nézhessen.

– Azért hitt neki, mert olyan meggyőző volt a vallomása, vagy azért, mert a nővére miatt hinni akart?

Liz szeme könnybe lábadt.

– Hát… Nem is tudom.

A férfi vigasztalón megfogta a kezét, ujjait a jéghideg ujjak köré fonta.

– De hiszen Mark még szinte gyerek, Rick – pillantott rá könyörgőn Liz. – Hogyan tehetett ilyet? Hogy követhette el azt a szörnyűséget?

– Ne higgye, hogy nekem olyan könnyű ezt megemészteni. Kifejezetten kedveltem Markot, és megbíztam benne. Én sem nagyon tudom elhinni, hogy ő a tettes… Másrészről viszont rendőrként gyakran fültanúja voltam, amikor a gyilkos rokonai és ismerősei hangot adtak csodálkozásuknak, miszerint sohasem gondolták volna, hogy az illető képes ilyen rettenetes, kegyetlen cselekedetre.

Liz nagyot sóhajtott.

– És most mi lesz? Úgy értem, mi legyen a következő lépés?

– Természetesen elmegyünk a rendőrségre.

– Most? Az éjszaka közepén?

– Igen. Gyanítom ugyanis, hogy Mark mindjárt azután, hogy magával beszélt, elhagyta a várost. Azóta a jó isten tudja, merre járhat, de minden egyes óra számít: minél előbb kezdik keresni, annál valószínűbb, hogy egyszer kézre kerül.

Liz bólintott, majd felállt.

– Ó, istenem, hogy is lehettem olyan ostoba! Hagytam magam félrevezetni, mint egy hiszékeny gyerek.

– Nem maga az első, akit megtévesztett egy őrült gyilkos kedves ábrázata és megnyerő modora. És gyanítom, eztán is lesznek még jó néhányan, akik így járnak.

Liz kényszeredetten elmosolyodott.

– Holnap reggel úgyis be akartam menni a rendőrségre, hogy megmutassam nekik azt ott – mutatott a dohányzóasztalon heverő borítékra, melyre nagy, nyomtatott betűkkel rá volt írva a neve. – A nővérem küldte nekem. Tim tiszteletes találta meg a lelkészlakban. Mostanáig azt hittem, ez is alátámasztja, hogy Mark igazat mondott.

– Miért, mi van benne?

– Családi fényképek, apró emléktárgyak és néhány lap a nővérem naplójából. – Liz megint felsóhajtott. – Nézze csak meg nyugodtan, amíg átöltözöm.

Elhagyta a szobát, Rick pedig kivette a borítékból a papírokat Amikor kezébe került a különös virágábrázolásokkal teli lap, egy pillanatra mozdulatlanná merevedett.

A szája egészen kiszáradt, nyelnie kellett, ha nem akart megfulladni. Emlékezett rá, hogy Tarának volt egy tetoválása a combja belső oldalán. Nem tudta volna megmondani, pontosan milyen virágot ábrázolt, ahhoz túlságosan sötét volt, és egyébként is csak futólag vizsgálódott. Akár százszorszép vagy rózsa is lehetett…

Mégis tudta, érezte, hogy nem az volt.

Egyetlen ember volt a világon, aki gyanúját megerősíthette.

– Mi az? Történt valami?

A férfi felnézett. Liz állt a küszöbön farmerban és fehér pólóban.

– Semmi. Csak kicsit változott a terv. Telefonálnom kell. Ugye megengedi?

Tíz perccel később Rick megköszönte régi cimborája segítőkészségét, és lerakta a kagylót. Mi tagadás, az igazságügyi orvos szakértő nem volt éppen lelkes, hogy az éjszaka közepén kiugrasztotta az ágyból, és nyomatékosan meg is kérte, hogy ez többé ne forduljon elő.

De legalább hajlandó volt megosztani Rickkel, amit tudott.

– No, mi újság? – kérdezte feszülten Liz.

– Daniel is emlékezett a tetoválásra Tara bal combján. De sajnos nem tudta megmondani, milyen virág volt.

– Hát ez nem valami jó hír, igaz?

– Jó is és rossz is.

– Hogyhogy?

– Jó, mert az öreg cimbora rajzot készített a tetoválásról. És rossz, mert a rajzot csak akkor nézhetem meg, ha beautózom Marathonba. Holnap reggel az lesz az első dolgom.

– És mi van akkor, ha Tara tetoválása megegyezik a testvérem által készített rajzokkal?

– Sejtelmem sincs – tárta szét karját őszintén a férfi. – De ezen ráérünk akkor gondolkodni, ha beigazolódik a gyanúnk.

29. FEJEZET

November 18. vasárnap,
13 óra

Liz nyugtalanul járkált fel s alá a szobában. Az éjjel abban egyeztek meg Rickkel, hogy a férfi Marathonba utazik, megnézni a Tara tetoválásáról készült rajzot, ő viszont itthon marad, hátha Mark ismét megpróbálja felvenni vele a kapcsolatot. Abban is megállapodtak, hogy minden további lépést attól tesznek függővé, megegyezik-e a törvényszéki orvos szakértő rajza Rachelével.

Liz immáron fel nem foghatta, hogyan egyezhetett bele ebbe az egészbe. Gyűlölte a várakozást, a bizonytalanságot, hiszen nem volt hozzászokva, hogy ölbe tett kézzel üldögéljen, míg valaki elvégzi helyette a munkát. Most aztán nem tehetett mást, ülhetett a négy fal között, és tördelhette a kezét, mert aludni persze nem tudott, sem az éjjel, sem pedig most.

Miután Rick elment, ő lefeküdt, és három óra hosszáig bámulta a plafont. Markra gondolt, és persze Tarára, no meg a titokzatos *Horned Flower*re**,** már ha létezik egyáltalán.

Később pedig Ricken töprengett. Azon, milyen ember is valójában. Hogy helyén van az esze, ahhoz kétség sem fért, mint ahogy ahhoz sem, hogy vérbeli rendőr még most is. Vajon miért hagyott fel a hivatásával? Megsérült volna egy bevetés során, esetleg beleunt a kiábrándító zsaruhétköznapokba? A fényképek is eszébe jutottak, melyeket a férfi íróasztalán talált. A szép szőke nő és az édes kisfiú…

Amikor a nap végre felbukkant a látóhatáron, Liz rosszkedvűen kikecmergett az ágyból, és a konyhába ment, hogy igyon egy csésze kávét. Az egy csészéből végül hat lett, aminek következtében most

égett a gyomra, és majd szétment a feje. Megbosszulták magukat az átvirrasztott órák. Bizony, harminchárom évesen már nem lehet büntetlenül kihagyni az éjszakai pihenést.

Liz megszakította a szobában rótt köreit, és az ablakhoz lépett. Nézte a verőfényes napsütésben fürdőző házakat, és azon morfondírozott, vajon mi történhetett Marathonban. És egyáltalán… Miért nem telefonál már Rick? Megígérte, hogy azonnal felhívja, ha végzett. Liz az órájára pillantott, és elhúzta a száját. Ki tudja, lehet, hogy a férfi még meg sem érkezett, hiszen Marathon jó kétórányi autóútra esett, és neki fogalma sem volt, mikor indult el Rick

Egy autós méltatlankodó tülkölése zökkentette ki gondolataiból. Amikor lenézett, Heather Fergusont látta átkelni az úttesten, aki kezében egy alufóliával letakart tányért egyensúlyozott.

Liz kinyitotta az ablakot.

– Hahó, ott lenn! Megunta az életét?

– Üdvözlöm! – A nő magasra tartotta a tányért. – Éppen magához igyekszem. Hoztam magának egy kis citromos kekszet.

– Egy perc és lenn vagyok.

Talán még egy percbe sem telt, és Liz máris nyitotta az ajtót. Heather átnyújtotta a tányért.

– Fogyassza egészséggel! Magam sütöttem.

– Hát ilyen nincs! Nem elég, hogy káprázatosán néz ki, és sikeres üzletasszony, még sütni is tud? Már sárgulok is az irigységtől.

– Nem tudtam aludni az éjjel, és ilyenkor mindig a konyhába száműzöm magam. Ha izgatott vagyok, a sütés az, ami a legjobban megnyugtat.

Liz csodálkozva holdazta fel a szemöldökét.

– Izgatott? Mitől?

– Megengedi, hogy bemenjek?

Liz félreállt az ajtóból.

– Hát persze. Jöjjön, főzök egy friss kávét. – A konyhába vezette és hellyel kínálta a vendéget. – Rögtön elkészül – mondta, miközben

őrölt kávéval töltötte meg a filtert. Aztán friss vizet öntött a kávéfőző tartályába, és bekapcsolta a készüléket.

– No ki vele, mi történt? – fordult ismét Heather felé.

– Észrevettem, hogy valaki követ.

– Tessék?

– Tegnap éjjel… Illetve már előbb is. Valószínűleg nincs jelentősége, de az után, ami azzal a szegény kislánnyal történt… Hát igen, azt hiszem, egy kicsit rám jött a félsz.

Igen finoman fogalmazott, ugyanis látszott rajta, hogy valósággal retteg. Liz elfelejtette a kávét, és leült Heatherrel szemközt a konyhaasztalhoz.

– Pontosan mi történt?

– Tulajdonképpen semmi. De két napja az az érzésem, hogy valaki a nyomomban van. Hiszen tudja, hogy van az… Az ember a szeme sarkából észlel egy villanást, valami nem odaillőt, aztán amikor hátrafordul, már nincs ott senki.

– Igen, tudom – bólogatott megértőn Liz. – És ki volt az? Nő vagy férfi követte?

– Egyértelműen férfi. – Heather vett egy nagy levegőt, és csak azután folytatta: – De ez még nem minden. Tegnap éjjel felébredtem. Nem tudom, hogyan és mitől, mert nagyon mélyen aludtam, még álmodtam is. Teljesen összezavarodva felültem az ágyban, és akkor észrevettem, hogy résnyire nyitva van az ablak.

– És este, amikor lefeküdt, még nem volt nyitva?

Heather a fejét rázta.

– Biztos?

– Halálbiztos. Az éjszakai levegőtől rendszerint megfájdul a fejem, így aztán mindig csukott ablaknál alszom.

– Értesítette a rendőrséget?

– Nem. Nem mertem… Mert mi van, ha az egészet csak bebeszéltem magamnak?

– De hát az ablak…

– Végtére az ablakot illetően is tévedhettem, nem igaz? Nem akartam, hogy teljesen hülyének nézzenek.

– Inkább nézzék hülyének, mintsem…

Liz az ajkába harapott, de a kimondatlan mondat ott maradt lógva a levegőben: *...mintsem, hogy valaki elvágja a torkát.*

Heather fojtott hangon felzokogott

– Ne haragudjon! – mentegetőzött Liz. – Butaságokat beszélek.

– Jaj, dehogyis… Csak azt szerettem volna kérdezni, hogy… Szóval hogy Tara beszélt-e ilyesmiről? Mármint, hogy követik?

– Nem. De ne felejtse el, hogy csupán kétszer találkoztunk, és szegényke alig-alig beszélt magáról.

Csend nehezedett rájuk. Liz kényelmetlenül érezte magát, és fogalma sem volt, hogyan viselkedjék. Vajon kikérdezze-e Heathert a szarvas virágról? Hátha a nő hallott egyet s mást erről a jelképről, és a róla elnevezett szervezetet is ismeri. Elvégre rengeteg tizenéves jár hozzá vásárolni; mint üzlettulajdonos óhatatlanul fültanúja a beszélgetéseiknek, így sok mindent tudhat.

De ha már ezt szóba hozza, akkor nem volna-e okosabb teljesen felfedni a kártyáit, és bevallani, kicsoda ő valójában?

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, és Liz, akár a rugó, felpattant a helyéről. Kis híján a székét is felborította.

– Ugye megbocsát egy pillanatra? Fontos hívást várok.

A készülékhez lépett, felvette a kagylót, és hátat fordított a vendégének.

– Igen, tessék!

– Liz? Én vagyok az, Rick. – A vonal recsegett, vagyis a férfi a mobiljáról beszélt. – Nagy újságom van! Képzelje, a rajzok a megszólalásig hasonlítanak.

– Szentséges ég! Tudja, mit jelent ez, Rick! Hiszen akkor Mark igazat mondott…

– Erre azért nem vennék mérget. A tény, hogy a rajzok egyezést mutatnak, önmagában semmit sem bizonyít. Egyetlen igazi

bizonyíték sincs a kezünkben, elméleteket gyártunk, és azokat feltételezésekkel próbáljuk alátámasztani.

Liz igyekezett visszafogni a hangerejét.

– Akkor mit javasol, hogyan tovább?

– Először is értesítem Valt. Össze kell kapnia magát egy kicsit, ha azt akarja, hogy haladjon a nyomozás. Aztán pedig le kell váltanom Margót a Hideawayben. Amint ott végeztem, felugrom magához.

– Várjon! Biztos benne, hogy ez a megoldás? Hiszen Mark azt mondta…

– Éppen miatta kell sietnünk. Minél hamarabb meg kell találnunk, és ehhez szükségünk van a rendőrség segítségére.

– Hát jó. Legyen, ahogy akarja. Az ilyen ügyekben magának sokkal nagyobb a tapasztalata, mint nekem.

– Liz? Nagyon rosszul hallom… Figyeljen rám! Nagyon vigyázzon… és senkinek egy szót se…

A vonal egy nagy recsegést követően megszakadt, mire Liz csalódottan letette a kagylót. Biztosra vette, hogy a férfi figyelmeztetni akarta: senkinek ne fecsegje ki a dolgot, míg nem beszélt Vallel. Így tehát választ kapott kimondatlan kérdésére, hogy be szabad-e avatnia az ügybe Heather Fergusont.

Gyors pillantást vetett a vendégére, és megállapította, hogy a nő aggódó arccal bámul ki az ablakon. Liz az ajkába harapott. A legszívesebben fittyet hányt volna Rick jó tanácsának, de aztán mégis győzött az óvatossága.

– Minden rendben? – kérdezte Heather, miközben feléje fordult.

Liz mosolyt erőltetett az ajkára.

– Igen.

– Biztos? Olyan feszültnek tűnik.

Liz nevetni próbált, de saját megítélése szerint sem volt túl sikeres a próbálkozása.

– Túl sok kávét ittam – füllentett, de a másik nő alighanem átlátott rajta, mert sértődött ábrázattal felállt.

– Azt hiszem, jobb, ha most elmegyek.

– Várjon egy percet! – nyújtotta ki a kezét feléje Liz. – Tudja, egy barátom nagy bajban van, és éppen azon vagyok, hogy segítsek neki.

Heather habozott egy pillanatig, aztán biccentett.

– Megértem. Ha később esetleg mégis beszélni szeretne róla, tudja, hol talál.

– Köszönöm. Igazán kedves. – Liz a lenti ajtóhoz kísérte vendégét, ám még mielőtt elbúcsúzott volna tőle, kutatón ránézett, és megkérdezte: – És magával mi lesz? Mit szándékozik tenni?

– Á, semmit. Felejtse el, amit mondtam! Már én sem mernék megesküdni rá, hogy nem csak képzeltem ezt az egészet. Ugyan mi oka lehetne rá bárkinek, hogy kövessen? Alighanem üldözési mániában szenvedek, vagy mi…

– Talán mégis jobb lenne, ha bemenne a rendőrségre. Aggódom maga miatt, nem akarom, hogy baja essék.

– Ne izguljon, csalánba nem üt a mennykő! – ütötte el a dolgot tréfával Heather. – És egyébként is… Jól kösse fel a felkötnivalóját, aki velem akar kezdeni!

Liz búcsúzóul intett a nőnek. Hosszan nézett utána. Csodálta a bátorságát, ugyanakkor azonban aggasztotta ez az egész história. Mert édes mindegy, milyen erős és elszánt Heather Ferguson, azzal az őrülttel szemben, akinek Tara áldozatul esett, semmi esélye.

30. FEJEZET

November 18. vasárnap,
15 óra 20 perc

Mikor Rick visszaért a Hideawaybe, Val már várta. És határozottan dühösnek látszott.

– Beszédem van veled – jelentette ki tüskésen.

– Neked is szép jó napot, kedves barátom! – mosolygott mézédesen Rick, aki a motorját kivételesen lecserélte megbízhatónak hitt dzsipjére, és reggel azzal indult el Marathonba.

Ám az autó légkondicionáló berendezése valahol Big Pine Key után megadta magát, aminek következtében ő teljesen átfőtt a kocsiban: leizzadt, holtra fáradt, és majd elpusztult a szomjúságtól. Vagyis e pillanatban sok mindenre vágyott, csak arra nem, hogy szóváltásba keveredjék a legjobb barátjával.

– Ne rizsázz itt nekem, Rick, pontosan tudom, hol voltál. És nagyon rosszulesik, hogy a hátam mögött magánakcióba kezdtél.

A pokolba is! Most aztán tényleg kénytelen kiteríteni a kártyáit.

Rick a pultra tette a kulcscsomóját és a mobiltelefonját.

– Ugye nincs ellene kifogásod, ha a lelkifröccs előtt iszom valami hideget?

– De van! Csak kétlem, hogy érdekel a véleményem, mert te mindig azt csinálod, amit akarsz, ugyebár!? Mindenen átgázolsz, még a barátságunkon is!

Margo csodálkozó pillantást vetett a két férfira, aztán lehajolt, és úgy tett, mintha az italkészletet ellenőrizné.

Rick és Val egy darabig farkasszemet néztek, aztán a vendéglős mondott egy cifrát, és odaszólt az alkalmazottjának:

– Ha szükség lesz rám, az irodámban találsz, Margo.

Néhány másodperccel később a két férfi mögött becsukódott az irodahelyiség ajtaja. Csak álltak egymással szemben, mint két felbőszült bika.

– Ezúttal túl messzire mentél, barátom – sziszegte Val. – Túlontúl messzire!

– Hogy jöttél rá?

– Daniel felhívott. Gondolom, kényelmetlenül érezte magát a bőrében, miután átadta neked a rajzot.

Okos fickó! Minden oldalról be akarta biztosítani magát, nehogy szó érhesse a ház elejét.

Rick vállat vont.

– Na és? Nem értem, mit vagy úgy oda. Mi rossz van abban, amit tettem?

– Mindjárt arra is rátérek, ne félj. De előbb add ide a rajzot!

– Hiszen csupán egy másolat.

– Akkor is! Ide vele! – Val kinyújtotta a kezét, mely remegett a visszafojtott indulattól. – Most, rögtön!

Rick kivette a lapot a zsebéből, és átnyújtotta, a rendőrtiszt pedig azonnal eltette. Láthatóan nem volt kíváncsi rá, mi van rajta, nyilván neki is volt az őrszobán lefűzve egy ugyanilyen másolat.

– Mondd csak, neked teljesen elment az eszed? Beavatkozol a nyomozás menetébe? Bizonyítékokkal a zsebedben szaladgálsz, és csak úgy mellesleg keresztbe teszel nekem? Vagy tudod mit? Nem is kérdezek semmit, csak közlöm veled, hogy ez volt az utolsó húzásod! Ne merészeld az orrodat még egyszer beleütni ebbe az ügybe! Megértetted?

A hadnagy ezzel sarkon fordult, és az ajtóhoz csörtetett, ám Rick utánaszólt:

– Mond neked valamit az az elnevezés, hogy *Horned Flower'!* Szarvas virág… Hallottál már erről a csoportosulásról?

Val megtorpant, de nem fordult meg.

– Ez egy Key West-i fiatalokból, jobbára tizenévesekből álló társaság – folytatta Rick. – A tagok folyton együtt lógnak, családnak nevezik magukat, összetartozás-érzésüket közös kábítószerezéssel és szexorgiákkal erősítik. És talán gyilkolni is képesek.

Val végre feléje fordult.

– Ez valami vicc, vagy mi?

– Úgy nézek én ki, mint aki tréfálkozik?

A nyomozó pár másodpercig merőn nézte a barátját. Aztán oldalt hajtotta a fejét.

– Azt mondod, fiatalok? Key West-i fiatalok, akik összefüggésbe hozhatók a Mancuso-gyilkossággal?

– Pontosan.

Val megrázta a fejét.

– Ilyen szamárságokra nekem nincs időm.

– Talán mégis jobb lenne, ha végighallgatnál. – Rick egy székre mutatott. – Ülj le, kérlek. És ha a végén is azt mondod, hogy szamárság, soha többé nem zaklatlak ezzel. Rendben?

Val sokáig nézte egyetlen szó nélkül. Végül leült.

– De kérlek, fogd rövidre.

– Talán emlékszel, hogy a vallomásomban megemlítettem, az egyik alkalmazottam a gyilkosság éjszakáján betegségre hivatkozva korábban elkérezkedett, ezért voltam éjjel egyedül az üzletben.

– Hát persze. Az a fiú, aki nálad dolgozik… Hogy is hívják?

– Mark. Mark Morgan. De már nem dolgozik nálam.

Val figyelmesen nézte Ricket.

– Tovább!

– Csak másnap csináltam kasszát. És a bankjegyek alatt találtam egy adóslevelet hatszáz dollárról.

– A fiú nem tudott ellenállni a kísértésnek.

– Úgy van. Arra hivatkozott, hogy szükséghelyzetben van, mielőbb el kell tűnnie a városból. És megígérte, hogy amint teheti, visszafizeti a pénzt.

– Naná! Arra aztán várhatsz ítéletnapig.

– A lakásához mentem, de senki sem nyitott ajtót, és a kocsiját sem láttam sehol. No, gondoltam magamban, keresztet vethetek a hatszáz dolláromra. Megfizettem a tanulópénzt a rossz emberismeretemért.

Val előrehajolt.

– És? Mi van még? Mert gondolom, itt nincs vége ennek a történetnek.

– Nincs bizony. Mark körülbelül egy hete telefonált Liz Amesnek, és találkozóra hívta a Mallory Square-re. Liz ugyan nem ismerte a srácot, de elment, mert Mark azzal kecsegtette, hogy felvilágosítással szolgálhat Tara haláláról.

Val kiegyenesedett, a teste megfeszült. Rick látta rajta, hogy ezer kérdése lenne, de volt annyi esze, hogy nem szólt egy szót se.

– Szóval találkoztak, és kiderült, hogy Mark nem más, mint Tara barátja, akivel a lány a meggyilkolása éjszakáján meg akart szökni a városból. Erre kellett volna a pénz is.

– Legalábbis ezt állítja a fiú. Tudta egyáltalán, hogy a barátnője gyereket várt?

– Igen. De van itt még más is. Mark a parkban járt a gyilkosság éjjelén.

Val indulatosan felpattant a székről.

– És ezt csak most mondod, te gazember?! Mi bent a cégnél kezünk-lábunk törjük, annyira igyekszünk egy valamirevaló gyanúsítottat felhajtani, te meg… – Hirtelen elhallgatott, és ideges mozdulattal a hajába túrt. – Mióta tudsz erről?

– Tegnap este óta.

Val két orcáján vörös foltok jelentek meg, annyira begurult.

– Már akkor, abban a pillanatban fel kellett volna hívnod, te pokolfajzat. Épp te ne tudnád, hogy ilyen esetben minden másodperc számít?!

– Igazad van, tudom, és feltett szándékom volt, hogy haladéktalanul értesítelek. Miután bezártam a mulatót, egyenesen Lizhez mentem, hogy rábeszéljem, tartson velem a rendőrségre, és tegyen vallomást.

– Ehelyett azonban egy régi cimborádat beszélted rá, hogy eléggé el nem ítélhető módon kiszolgáltasson neked bizonyos bizonyítékokat. Mondhatom, dicséretes dolog.

Rick rámeredt a barátjára.

– Akarod hallani az egész históriát, vagy sem?

– Én a gyilkost akarom rács mögé dugni – fújtatott Val.

– Akkor akár tetszik, akár nem, kénytelen leszel idefigyelni még egy darabig. Tara is a *Horned Flower* tagja volt, azé a szervezeté, amelyről az imént kérdeztelek. És mivel ki akart válni közülük, a többiek állítólag megfenyegették. Ezért akartak Markkal elmenekülni a városból. A parkban találkoztak volna, de mire a fiú odaért, már csak Tara holttestét találta meg. Mark szerint a társaság tagjai ölték

meg a barátnőjét, és azt állította, hogy az egész ügy összefüggésben van Rachel Howard eltűnésével.

– Értem már, miért vette készpénznek Liz Ames ezt a sületlenséget.

– Én is azt hittem, hogy sületlenség. De csak addig, míg a rajzokat meg nem néztem. – Rick rövid hatásszünetet tartott, és csupán azután folytatta: – Liznek birtokába jutott a nővére néhány holmija, többek között egy naplóból kitépett lap, melyen különös, szarvas virágot ábrázoló rajzok láthatók. Vagyis Howard lelkésznő már hallott a *Horned Flowerről.* És aztán eszembe villant, hogy láttam egy tetoválást Tara combján, méghozzá egy igen fura formájú virágot. Arra gondoltam, utánanézek, milyen volt pontosan, mert ha a virágok hasonlítanak, az azért mégiscsak érdekes egybeesés, nem gondolod?

Val hosszú ideig nem felelt. Végül megkérdezte:

– És? Hasonlítanak a virágok?

– Igen. Mondhatni, tökéletesen egyformák.

Megint hallgatás következett.

– Beszélned kellett volna a gyanúdról – szólalt meg nagy sokára Val.

– Igen, ez igaz. – Rick bűntudatosan elfordította a pillantását. – Tudom, hogy ez lett volna a szabályos út, de egyszerűen nem tehettem másként. Választ akartam a kérdésemre, és meg is kaptam.

– És én mikor kerültem volna képbe? Valamikor a letartóztatásnál?

– Még a mai napon, ebben biztos lehetsz.

– Ez a Mark gyerek hol van most?

– Fogalmam sincs!

– Ne gyere nekem ezzel a mesével! Mark Morgant akarom, még ma! Hol van?

– Eltűnt. Liz ezért is fordult hozzám segítségért. Mark meg akarta találni Tara gyilkosát, s ezért belépett a *Horned Flower* közösségbe. Ennek már két napja, azóta semmit sem tudunk róla.

Val keserűen felnevetett.

– Hát már mindenki magánnyomozásra adja a fejét ezen az átkozott szigeten? – Idegesen szaladgált fel-alá az irodában. Aztán hirtelen megállt, és Rickre meredt. – Szóval azt állítod, hogy Key Westen, ezen a háromszor négy mérföld alapterületű szigeten létezik egy titkos társaság, melynek a tagjai időnként minden ok nélkül levadásszák egymást, testvéri közösségben élnek, és különös szertartásokon vesznek részt? Van fogalmad róla, milyen hülyén és valószínűtlenül hangzik ez az egész?

– Én is szóról szóra ezt gondoltam, mielőtt a rajzokat láttam volna. De most már nem zárnám ki annak a lehetőségét, hogy lehet valami abban, amit Mark mondott.

– Egy pillanat. A rajzok hasonlósága azzal is magyarázható, hogy Howard tiszteletes asszony látta Tara tetoválását. Az is lehet, hogy a lány az idő tájt csináltatta a tetoválást, amikor a lelkésznőhöz járt. Talán még beszélgettek is róla. Vagyis könnyen elképzelhető, hogy a *Horned Flower* csupán egy begőzölt kamasz lány agyszüleménye, akit, szegénykét csak a halál szabadított meg a képzelgéseitől.

Rícknek el kellett ismernie, hogy a barátja nem mond ostobaságot. Azt hitte, minden szempontot figyelembe véve alakította ki a véleményét, erre az eshetőségre azonban nem gondolt.

– És most lássuk a tényeket! – folytatta Val. – Mark Morgan viszonyt folytatott az áldozattal, vagyis bőven volt oka eltenni láb alól a lányt. És a kérdéses időben a gyilkosság színhelyén járt.

– Te is tudod, milyen félrevezetőek tudnak lenni a tények.

– Igen, persze, csakhogy az meglehetősen ritkán fordul elő. A való életben rendszerint tényleg az a bűnös, aki annak látszik, nagy meglepetésekkel inkább csak a bűnügyi regények és a hollywoodi filmek szolgálnak.

Rick közbe akart szólni, de a nyomozó felemelte a kezét.

– És van itt még néhány tény. Tudakozódtam egy kicsit Liz barátnődről, és úgy vélem, nem árt, ha megosztom veled az ismereteimet. Jó, ha az ember tisztában van azzal, kivel árul egy gyékényen.

– Csupa fül vagyok.

– Az elmúlt egy év eléggé megviselte a hölgyet. Először meghalt az édesanyja, majd néhány hónapra rá az apja is. Nem sokkal később rajtakapta a férjét az egyik barátnőjével, és mivel kiderült, hogy az úrnak nem ez volt az első félrelépése, a házassága zátonyra futott. Aztán az egyik pártfogolja, egy kamasz lány, aki tanácsadásra járt hozzá, öngyilkosságot kísérelt meg. Jó négy hónapja pedig eltűnt a nővére. Szegényke egy jókora idegösszeomlást követően döntött úgy, hogy ideutazik, holott a lélekgyógyásza szerint inkább kórházban volna a helye.

– Szóval ezt nevezed te egy kis érdeklődésnek? – kérdezte élesen Rick. – Ráuszítottad a St. Louis-i rendőrséget, és még a cipőméretét is kiderítetted. Szabad tudnom, miért?

– Ő fedezte fel a holttestet. És ismerte az áldozatot. Te mit csináltál volna a helyemben, Rick?

Ugyanezt, ismerte el kelletlenül a férfi. Tetszett vagy sem, be kellett látnia, hogy Val jó munkát végzett.

– Csak azért mondtam el neked mindezt, hogy lásd, Liz Ames beteg. Súlyos lelki gondjai vannak, és úgy éreztem, tudnod kell, mi a helyzet vele.

Rick igyekezett megemészteni a híreket. Most már értette Liz gyakori sírásait és a hangjában csengő állandó kétségbeesést. Azt is meg tudta magyarázni, miért tűnik olyan törékenynek és sebezhetőnek a nő.

Becsapott – ez volt az első gondolata. Liz félrevezette, hiszen nem volt őszinte hozzá.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy Liz sült bolond és egy szavát se higgyem el, igaz?

– Semmit sem akarok mondani. Pusztán tájékoztattalak, és óva intelek attól a nőtől, Rick. Nem a józan ész, hanem az érzései vezérlik. A végsőkig elszánt és ugyanakkor kétségbeesett, a kétségbeesett emberek pedig többnyire kiszámíthatatlanok. Bármit megtesznek, hogy célt érjenek: a hazugságtól vagy a bizonyítékok

meghamisításától sem riadnak vissza. Ráadásul fenemód meggyőzőek tudnak lenni.

Rick úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna. Tiltakozni szeretett volna, visszavágni Valnek, mert nem akarta elismerni, hogy tévedett Lizzel kapcsolatban. Ha róla és a közös ügyükről volt szó, bárhogy szeretett volna, sehogy sem tudott tárgyilagos maradni, képtelen volt józanul mérlegelni a tényeket.

Ebben a pillanatban megszólalt Val mobilja.

– Tessék, Lopez. – A hadnagy egy darabig feszülten figyelt, s az arca elkomorodott. – Ezt ismételje meg, legyen szíves… Jó, azonnal indulok. – Zsebre dugta a telefont.

– Mi az? – kérdezte Rick. – Történt valami?

– Úgy is mondhatjuk. Tévedtünk, amikor azt gondoltuk, hogy Naomi Pearson felvette a nyúlcipőt. Az imént találták meg Dog Beachen.

– Gondolom, holtan.

Val kicsit tétovázott, de aztán bólintott.

– Ennél halottabb már nem is lehetne. Elvágták a torkát, és különös jeleket metszettek a testébe. – Szúrósan Rickre meredt. – Úgy fest, sorozatgyilkossal van dolgunk.

31. FEJEZET

November 18. vasárnap,
18 óra 10 perc

Dog Beachet a kutyákról nevezték el, itt ugyanis a gazdik szabadon futtathatták négylábúikat. Nem csoda, ha ez a homokos partszakasz, amely a Waddell Avenue és az Atlanti-óceán között terült el, kedvelt úti célja volt minden kutyatulajdonosnak.

Naomi Pearsont egy frizbikorong után loholó arany retriever találta meg, s a gazdája, miután háborgó gyomra kiadta a kiadnivalókat, mobiltelefonjáról azonnal értesítette a rendőrséget.

Carla egy kölnivel átitatott zsebkendőt tartott az orra elé. Bár jó néhány méternyire állt a hullától, még itt is elviselhetetlen volt a bűz.

Ami azt illeti, számított erre, és a látványra is fel volt készülve. Tavaly nyomozott egy vízbefúlási ügyben, és pontosan tudta, hogyan fest egy vízi hulla. Naomi Pearson földi maradványait azonban még annál a bizonyos tavalyi holttestnél is ijesztőbbnek találta.

A szerencsétlen nő nemcsak hogy elszíneződött és a felismerhetetlenségig felpüffedt, de a testétől csaknem teljesen elválasztott feje és a metszett sebeken lifegő bőr miatt egészen úgy festett, mintha nem is emberi lény volna, hanem valami pokolbéli szörnyszülött.

Carla oldalt fordította a fejét, és a körülbelül százmétemyire lévő parti étterem felé pillantott. Biztos volt benne, hogy a test nemrég került ide, tekintve ugyanis a szagát, a legenyhébb szellő is elegendő lett volna ahhoz, hogy a világ végéig űzze a teraszon üldögélő vendégeket.

De ha nem itt volt, akkor hol? Talán a vízben, és a tenger sodorta partra?

A háta mögött becsapódott egy kocsi ajtaja. A rendőrnő szétnézett, és megpillantotta Valt. Hála istennek! Nem kell tovább egyedül lennie ezzel a borzalommal!

Intett a főnökének, aki megszaporázta lépteit, ám ahogy közelebb ért, elővigyázatosan az orra elé szorította a zsebkendőjét.

– Ki találta meg? – kérdezte, amikor hallótávolságba ért.

– Egy kutya. A gazdája teljesen magánkívül volt, úgyhogy gyorsan kikérdeztem, aztán hazaküldtem. A címe és a telefonszáma természetesen megvan, bármikor elérhetjük.

– Biztosította a helyszínt?

– Amennyire lehetett. Körbekerítettem a holttestet, Reese-t az északi oldalra küldtem, MeKinney pedig keleten őrködik.

A vendéglő teraszán felálltak a vendégek, a korláthoz léptek, és a nyakukat nyújtogatták a rendőrök felé.

– Alighanem megfordult a szél – vélekedett Carla.

Val vetett egy pillantást az étteremre, de aztán a holttestnek szentelte minden figyelmét. Egy darabig csak nézte, majd közelebb lépett, és lassan körbejárta. Az arckifejezése feszültségről tanúskodott.

– Biztos benne, hogy ez Naomi Pearson? – érdeklődött Carlára emelve a tekintetét.

A nő bólintott.

– Jó esély van rá. Ugyanis a táskáját is partra vetette a víz.

– Hozzányúlt az áldozathoz?

– Most csak tréfál, ugye? Már hogy nyúltam volna hozzá?!

– Mikor is tűnt el?

– November elsején látták utoljára. Vagyis tizenhét napja.

Val megráncolta a homlokát.

– Semmi jele, hogy a gyilkos súlyt akasztott volna rá. Valószínűleg csak a vízbe dobta a holmijával együtt. A test és a táska nyilván fennakadt valamin, de aztán változhatott az áramlatok iránya, sőt talán az árapály is közrejátszott abban, hogy most mégis előkerült.

– Gondolja, hogy ugyanaz csinálta, aki Tara Mancusót feltrancsírozta?

– Hát, nagyon úgy néz ki. Magának mi a véleménye?

Carla rendszerint egyetértett Vallel. A férfi nemcsak a főnöke volt, de egyben a példaképe is. Most is helyeselni akart puszta megszokásból, ám aztán meggondolta magát.

– Tara Mancuso ott hevert, ahol meggyilkolták – vette fontolóra a dolgot. – Naomi Pearsont viszont a tengerbe dobták. Ha ugyanaz a gyilkos, miért változtatott a módszerén?

Val meglepetten kapta fel a fejét.

– No lám, Chapman! Tanulmányozta a szakirodalmat?

A nő elvörösödött. Felettese fején találta a szöget. Mostanában valóban elmélyedt ebben a témában, a szakmai előmenetele szempontjából ugyanis nem jött volna rosszul, ha eredményesen közreműködik egy bonyolult gyilkosság felderítésében. Elege volt belőle, hogy noha már évek óta dolgozott a testületnél, még mindig be kellett érnie az egyik legalacsonyabb rendfokozattal.

– Hát, mi tagadás…

– Jól tette. Az észrevétele egyébként jogos, de fogalmam sincs, mi a válasz a kérdésére. Talán az eltérő helyszínben keresendő a változtatás oka, talán a körülmények kényszerítették erre a gyilkost. De egyvalamit biztosan tudok. Nevezetesen, hogy rövid időn belül ez a második gyilkosság a szigeten, és ez éppen kettővel több a kelleténél. – Val szigorúan Carlára nézett. – Van egy testhezálló feladatom a maga számára. Keressen meg itt, a városban egy Mark Morgan nevű fiatalembert! Nézzen utána az előéletének, volt-e már esetleg büntetve, és így tovább. A Packer Avenue-n bérelt szobát, és bár onnan állítólag már meglépett, azért megpróbálhat beszélni a főbérlőjével. Ha lehet, a szobában is nézzen körül!

Közben megérkeztek a helyszínelők, a halottkém és a seriff néhány munkatársa. Miután üdvözölték őket, Carla ismét a főnöke felé fordult.

– Miért, ki ez a Mark Morgan?

– Az első számú gyanúsított. – Val vetett egy pillantást Naomi Pearson porhüvelyére, mely körül immár nyüzsögtek a hatóság emberei. – Illetve, most még csak remélem, hogy az lesz. Mert gyanúsítottra átkozottul nagy szükségünk van, nem gondolja?

Carla haladéktalanul munkához látott. Kiderítette, hogy Mark Morgan húszéves, büntetlen előéletű, soha nem használt más nevet, és Texasból jött ide. A szállásadónője, egy idős, terebélyes, Key West-i születésű asszonyság csupa jót mondott róla.

– A legaranyosabb fiú a világon – lelkendezett, miközben a hosszú folyosón Mark szobájához kísérte a nyomozót. Majd a

nyomaték kedvéért megállt, és korallpiros ajkai között fityegő cigarettája füstjén át Carlára meredt. – Ha valamire szükségem van, elég csak megemlítenem, és máris ugrik, hogy segítsen. És sokkal udvariasabb is, mint a korosztálya általában. Nagyon sajnálom, hogy elment.

– Végleg elköltözött?

– Nem tudom. Erre a hétre már nem fizetett lakbért, és jó ideje nem láttam. – Az idős nő ízületi gyulladásos ujjai reszketegen kutattak a kulcscsomón. – Hiszen maga is tudja, milyenek ezek a mai fiatalok… Tanyát vernek egy időre, aztán továbbállnak. Mark így is jóval tovább maradt, mint a legtöbb bérlőm.

Carla nem tudta leplezni csalódottságát.

– Vagyis már kitakarították a szobáját?

– Még nem. A lány, aki takarítani szokott, beteget jelentett, gondolom, az időjárás-változás viselte meg. – Az öregasszony szája gúnyos mosolyra húzódott, s közben jókora adag hamu pottyant cigarettájáról a padlóra. – Egyébként még mindig abban reménykedem, hogy visszajön.

– Előfordult, hogy vendéget hozott fel a szobájába? A barátnőjét például?

– Egyszer-kétszer láttam vele egy kislányt. Elég csinoska volt, vékony, fekete hajú.

Akárcsak Tara…

– Felismerné azt a lányt?

– Talán. – A főbérlőnek valami derengeni kezdett, mert megkérdezte: – Csak nem követett el valamit Mark?

– Még nem tudjuk, asszonyom. Egyelőre csupán tájékozódni szeretnék.

Az öregasszony kinyitotta az ajtót, s Carla belépett a szobába, mely egyszerre volt nappali és háló, s melyből egy apró teakonyha nyílt. Meglehetősen áporodott volt a levegő, mintha nagyon rég szellőztettek volna utoljára.

Carla szemügyre vette a berendezést. Az ágy rendesen be volt vetve, az éjjeliszekrényen egy biblia hevert. Odalépett, és felvette a könyvet. Puha bőrborítója ugyancsak kopott volt már, és a szamárfüles oldalak is gyakori használatról árulkodtak. Egy könyvjelző volt belecsúsztatva, méghozzá a Jelenések könyvénél.

Carla visszarakta a bibliát, és a komódhoz sétált, ám annak mindhárom fiókját üresen találta, csakúgy, mint a mellette álló kicsiny szekrényt.

Felpillantott, és a főbérlőre nézett, aki az ajtó mellől figyelte vizslán minden mozdulatát.

– Az ott a fürdőszobába nyílik? – intett kérdőn a teakonyháéval szemközti ajtó felé.

– Ühüm.

Carla benyitott a helyiségbe. A földön koszos ruhák hevertek, mintha a fiú csak úgy ledobálta volna őket magáról, hogy mielőbb a zuhany alá állhasson. A gyűrű formájú törölközőtartóban egy használt törölköző lógott.

Carla félrehúzta a zuhanyfüggönyt, és szemügyre vette a kádat, melyben egy darabka szappan árválkodott. Fönn az ablakpárkányon egy félig üres samponos fiakon állt. Az ablak nyitva volt, meleg, páradús levegő áradt be rajta.

A nyomozó visszahúzta a függönyt, és eltöprengett. *Mark Morgan láthatóan sietősen távozott innen. Még arra sem volt ideje, hogy az összes holmiját elpakolja.*

Most a középen díszelgő ruhakupacnak szentelte figyelmét. Nagyon koszosnak látszott valamennyi ruhanemű, így miután leguggolt, csak a legfölsőt fogta meg óvatosan, és megemelte egy kicsit. A világoskék anyagon nagy, barnásvörös foltok éktelenkedtek.

Amikor rájött, hogy beszáradt vérnyomokat lát, Carla leejtette a pólót és felegyenesedett. A szíve úgy vert, majd kiugrott a helyéről. Ennek a segítőkész és udvarias fiatalembernek a holmijai bizony vértől voltak mocskosak.

– Talált valamit? – tudakolta a főbérlő, aki egészen a fürdőszobaajtóig követte.

Carla feléje fordult, de igyekezett úgy állni, hogy takarja a ruhakupacot.

– Ugye megbocsát, asszonyom? Telefonálni szeretnék.

A nő hátralépett, hogy Carla kijöhessen a fürdőszobából, ám a nyomozó ahelyett, hogy kiment volna, magára csukta az ajtót, és elővette a mobiltelefonját. Val számát tárcsázta.

– Mit szólna hozzá, ha azt mondanám, hogy én vagyok a jó tündér, és teljesítem egy kívánságát? – kérdezte fojtott hangon, miután a férfi bejelentkezett.

– Mark Morganre céloz?

– Ahogy mondja, főnök. Örülhet, mert azt hiszem, van már gyanúsítottunk.

32. FEJEZET

November 18. vasárnap,
18 óra 45 perc

Liznek elegendő volt csupán egy futó pillantást vetnie Rickre, és máris tudta, hogy valami nincs rendben.

– Mi a baj? – kérdezte szorongva.

– Bemehetek?

A nő kitárta az ajtót, mire Rick besétált. Aztán mikor az ajtó bezárult mögötte, megfordult, és Lizre nézett.

– Újabb holttestet találtak. Mond magának valamit az a név, hogy Naomi Pearson?

– Naomi Pear… Ó, hát persze, a banki alkalmazott, aki az öngyilkos főnökével együtt valami sikkasztási ügybe keveredett! –

Liz a *Key West Citizen*ben olvasott az ügyről, és most rémülten a szája elé kapta a kezét. – És hogyan… Mi történt vele?

– Részleteket én sem tudok, csak annyit hallottam, hogy őt is Tarához hasonlóan ölték meg.

Liz szabályszerűen rosszul lett. A lépcsőhöz támolygott, és lerogyott a legalsó fokra. Csak egy perccel később pillantott fel.

– Hol találták meg?

– A tengerparton.

Liz ökölbe szorította a kezét, mintha fel akarná venni a harcot a tehetetlenség és a kétségbeesés érzésével.

Rick odalépett hozzá.

– Nyugodjon meg, kérem. Ez még nem bizonyítja, hogy a nővére is ennek az őrültnek esett áldozatul. Egyáltalán nem biztos, hogy ő is halott…

– Köszönöm, hogy vigasztalni próbál, Rick, de nem vagyok már gyerek, magam is le tudom vonni a megfelelő következtetéseket – rázta a fejét keserűen a nő. – A rendőrség mostanáig úgy vélte, Naomi Pearson réges-rég elhagyta a szigetet. Pontosan ezt gondolják a nővéremről is.

– Nincs igaza, amikor a rendőröket vádolja. Jó okuk volt feltételezni, hogy Naomi Pearson megszökött.

– És persze arra is jó okuk van, hogy azt higgyék, Rachel megbuggyant, és ki tudja, hol kóborol a világban, ugye?

– Hát… Nem tudom, mit mondhatnék erre.

– A legjobb, ha nem mond semmit.

Liz a tenyerébe temette az arcát. Kezdettől fogva tudta, érezte, hogy a testvére meghalt. De hogy így, ilyen szörnyűséges körülmények között, ilyen nyomorultul kellett elpusztulnia, ez a tudat elborzasztotta.

– Hallott azóta Markról? – kérdezte óvatosan a férfi.

Liz fel sem pillantott, csak a fejét ingatta.

– Val a Hideawayben várt, amikor megérkeztem Marathonból. Mindent el kellett mondanom neki.

A nő nem felelt. Képtelen lett volna akár egyetlen szót is kinyögni. Azonkívül úgy érezte, ha ránéz a férfira, azon nyomban elbőgi magát.

– Liz, szeretnék kérdezni valamit.

Rick hangja most mégis arra késztette a nőt, hogy felpillantson, ám a szemébe toluló könnyek miatt csak elmosódottan látta a férfi arcát.

– Mit akar kérdezni?

– Val beszámolt arról… szóval azt mondta, maga nemrég teljesen összeomlott idegileg, olyannyira, hogy orvosi segítségre szorult. Igaz ez?

Beletelt egy kis időbe, mire Liz felfogta a kérdést, és azt, miért kérdez tőle ilyesmit a férfi. Nagyot sóhajtott. Hát igen. Tudhatta volna, hogy előbb-utóbb ki fog derülni a dolog. És azt is, hogy ha kiderül, mindenki egész más szemmel fog nézni rá.

Dacosan felvetette a fejét.

– Igen – mondta. – Igaz.

– Miért nem beszélt erről soha?

– Miért kellett volna beszélnem róla? Hiszen alig ismerjük egymást.

– Maga is tudja, hogy ez az érv nevetséges.

– Valóban? – Liz ujjai görcsösen egymásba fonódtak, ahogy kihívón a férfira bámult. – És mégis hogy képzeli, mit kellett volna mondanom? Valami olyasmit, hogy „sajnos az idén túl sok csapás ért, és átmenetileg becsavarodtam”? Esetleg azt is elvárta volna, hogy óva intsem magát, nehogy szóba álljon egy magamfajta, nem egészen beszámítható alakkal? Ez az, amit maga szerint el kellett volna mondanom?

– Mindenesetre sokkal becsületesebb lett volna, ha nem hallgatja el.

– No persze! – Liz keserűen felkacagott. – El tudom képzelni, mit szólt volna egy ilyen bemutatkozáshoz: „Üdvözlöm, Liz Ames

vagyok, és épp most estem túl egy idegösszeomláson. Ha érdekli, részletekkel is szolgálhatok.”

A férfi nem felelt.

Liz felállt, és szomorúan ráemelte a tekintetét.

– No és most halljuk, mit akar nekem mondani, Rick Wells? Azt, hegy ezek után nem veheti komolyan sem azt, amit eddig mondtam, sem azt, amit a későbbiekben mondani fogok?

Megint semmi válasz.

Rick hallgatása mérhetetlenül rosszulesett Liznek.

– Ha el akar menni, csak rajta – szegezte előre még harciasabban az állát. – Túl fogom élni, ne féljen.

– Nem, nem erről van szó. Csak… Ó, hogy az ördög vinné el! Hinni akartam magának, hát nem érti?! Hinni akartam *magában*…

– Azt ezek után is megteheti. – A pillantásuk egybekapcsolódott, és a nő látta a félelmet megcsillanni Rick tekintetében. Egy gombóc kezdett felfelé kúszni a torkában, egy szorító, mégis kellemes, bizsergető érzés, melytől sehogy sem tudott szabadulni. – Miért, Rick? Miért akart hinni bennem? – kérdezte halkan, és szorongva várta a választ. Furcsamód, maga sem értette, miért, egyszerre mohó vágyakozás kerítette hatalmába. Az idejét sem tudta, mikor kívánt utoljára ennyire férfit.

Rick elfordult, az ajtóhoz lépett, és nehéz sóhajjal az ajtófélfának támaszkodott.

– Tudom, mit jelent mindent… elveszíteni – mondta fátyolos hangon. – Sajnos, túlságosan is jól tudom. Négy éve még én voltam a legboldogabb ember a világon. Volt egy gyönyörű feleségem és egy csodálatos kisfiam. Imádtam őket, értük éltem, no és persze a munkámért, amely szintén sokat jelentett számomra.

A szőke nő és a kisgyerek a fényképen, villant Liz eszébe önkéntelenül.

– A feleségemet veszítettem el elsőként – folytatta tompán a férfi. – Méhnyakrákja volt, nem lehetett segíteni rajta. Sam volt a következő…

Elcsuklott a hangja. Liz nem szólt közbe. Tapintatosan kivárt, időt adott a férfinak, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét.

– Miután Jill meghalt, a fiammal Miamiból visszaköltöztem ide, Key Westre. Val elintézte, hogy felvegyenek a helyi rendőrséghez. Persze nem volt könnyű, de lassan kezdtünk egyenesbe jönni. Hiszen mi ketten ott voltunk egymásnak, és az élet ment tovább.

Liz védekezőn összekulcsolta a karját maga előtt. Valahogy megsejtette, mi következik.

– Aztán egy éjjel betört hozzám két kábítószeres fickó, akik lövöldözni kezdtek a házamban. A szolgálati fegyverem a párnám alatt volt, kiugrottam az ágyból, és viszonoztam a lövéseket.

– Sam, aki éppen ötéves volt akkor, felriadt álmából, és persze megijedt. Hallottam, hogy az anyját hívja. Bár Jill akkor már jó ideje nem volt az élők sorában, a fiunk mindig őutána kiabált, ha megrémítette valami…

A hangja elcsuklott, nem tudott tovább beszélni. A nő erre odament hozzá, maga felé fordította, és vigasztalón átölelte. Érezte, hogy egész testében reszket. Eltelt néhány perc, mire Rick újra képes volt megszólalni:

– Én magam lőttem le őt, Liz… A szakértői vizsgálatok szerint az én golyómtól kellett meghalnia.

Liz lehunyta a szemét. A szíve elszorult. El sem tudta képzelni, hogy lehet egy ekkora csapás után felállni, és mindent újrakezdeni.

– Minek is vettem elő azt az átkozott pisztolyt!? Lőttek volna inkább szitává a rablók, mintsem hogy…

Liz a férfi szájára tette a kezét.

– Nem szabad így gondolkodnia.

– De ha egyszer így érzem! – Rick szeme könnybe lábadt. – Annyira szerettem Samet, olyan édes kisfiú volt…

Liz ekkor önkéntelenül két kezébe fogta a férfi fejét, lehúzta magához, és szájon csókolta. Először gyöngéden, hiszen elsődleges szándéka az volt, hogy vigaszt nyújtson.

– Borzasztóan sajnálom – susogta, anélkül hogy az ajkuk egészen szétvált volna. – El sem tudom mondani, mennyire…

Aztán, mint aki álmában cselekszik, megcsókolta Rick arcát, szemhéját, állát és nyakát. A férfi halkan felnyögött, majd Liz dereka köré fonta a karját, és magához húzta.

Az ajkuk ismét egybeforrt, ám ezúttal lényegesen nagyobb szenvedéllyel csókolták egymást. Liz érezte, hogyan lobban lángra érintései nyomán Rick vágya, és kicsit megijedt, mert túlságosan felkészületlenül érte ez az egész. Szinte akaratlanul, úgy is mondhatni, véletlenül hulltak egymás karjába, és a nő nem tudta, szabad-e hagynia, hogy magával ragadják az érzései. Jared óta nem volt férfi az életében. És Jared csúnyán elbánt vele.

Liz azonban elhessegette kételyeit és félelmeit. Szabad-e, vagy sem, okos dolog-e, vagy sem, együtt akart lenni Rickkel, és kész.

Finoman eltolta magától a férfit, kézen fogta, és a szemébe nézett.

– Gyere!

Egyenesen a hálószobájába vezette. Egyetlen szó nélkül vetkőztették le egymást, és hanyatlottak az ágyra. Először az ajkuk találkozott: hosszan csókolóztak anélkül, hogy megérintették volna a másikat.

De eljött az idő, amikor a csók már nem volt elég. Liz magához ragadta a kezdeményezést, és végigsimított a férfi vállán, mellkasán. Kedvét lelte a cirógatásban, élvezte az érintése nyomán megfeszülő izmokat, a sima bőrt, a rejtett zugokat. A keze egyre lejjebb kalandozott, Rick hasa és csípője irányába. Aztán egy pillanatra a lélegzete is elakadt, mert meredező férfiasságához ért. Nem sokáig habozott azonban, egyre bátrabb és határozottabb mozdulatokkal kényeztette.

Szeretett volna visszafogottabb lenni, átengedni a kezdeményezést Ricknek, de sohasem tudta megjátszani magát, nem alakoskodott, hanem tette, amihez kedve volt, és megszerezte, amire vágyott. Persze maga is tudta, hogy egy nőtől nem igazán ezt a viselkedést várják. Nem azt, hogy kertelés nélkül mindenkinek a szemébe

mondja a véleményét, nem azt, hogy habozás nélkül lándzsát törjön az igazság védelmében.

Nem, Liz ebből a szempontból egyáltalán nem volt nőies; soha nem lengte körül titokzatosság, soha nem játszott, nem volt kiszámíthatatlan. És éppen ezen tulajdonságok hiányával indokolta Jared a válóper során, hogy számtalanszor félrelépett. Liz azonban egyszerűen nem volt „olyan”, és a bőréből senki sem tud kibújni.

Ezúttal is magától értetődően vette át az események irányítását. Rick fölé kerekedett, és magába fogadta lüktető férfiasságát. Mivel ő volt felül, ő adta meg az ősi mozdulatok ritmusát, ahogy egyre elképesztőbb magasságokba röpítette őket a szenvedély.

Ám amikor a beteljesülés kapujába értek, Rick hirtelen kilépett eddigi tétlen szerepköréből, és a hátára fordította Lizt. Ha lehet, még erőteljesebben, még mélyebben nyomult belé, míg csak egyetlen kéjes sóhajtássá nem vált a világ.

Azután sokáig hevertek szorosan egymás mellett, összesimulva. Lassan rendeződött a légzésük, és a szívük sem vert már úgy, mint a gőzkalapács. És ahogy elültek a vágy hullámai, egyre kellemetlenebbnek érezték a csendet.

– Nem is tudom, mit mondjak – szólalt meg bizonytalanul a férfi.

Liz nyelt egyet. Megértette Ricket, hiszen ő sem nagyon találta a szavakat. Hogyan mondja el, milyen sokat jelentett neki ez a szeretkezés? Mennyi vigaszt, örömöt talált a férfi ölelésében. Hogy a szenvedélye újra életre keltette benne a nőt, hogy Rick gyönyörteli nyögései visszaadták a hitét: igenis képes kielégíteni egy férfit.

Azt hitte, Jared árulása örökre megfosztotta mindettől, és most úgy érezte magát, mint aki mázsás tehertől szabadult. Valósággal lubickolt a boldog bizonyosságban.

– Én mindenesetre nem bántam meg – jelentette ki határozottan, miközben ajkán élveteg mosoly játszott.

– Miből gondolod, hogy én megbántam? – nevette el magát a férfi, majd még mindig vigyorogva az oldalára hengeredett, és Lizt is magával húzta. – Nem hiszem, hogy épelméjű ember megbánhatna

egy ilyen szeretkezést. Tyű! Még mindig nem tértem egészen magamhoz…

Megint hallgattak, de ezúttal csöppet sem volt nyomasztó a csönd. Végül Liz felkönyökölt, és megkérdezte:

– Még nem mondtad, mit szólt Lopez hadnagy, amikor említést tettél a *Horned Flower*ről?

Rick nem felelt azonnal, és a nő ebből villámgyorsan le is vonta a következtetést.

– Markot gyanúsítja, ugye? – kérdezte halkan.

– Igen. Úgy véli, bőven volt indítéka és alkalma is a gyilkosság elkövetésére.

– Ó, hát persze. De a barátod volt az is, aki úgy vélte, hogy Naomi Pearson megszökött, és vígan éli a világát valahol.

– Ne bántsd őt, Liz. Majdhogynem az életemet köszönhetem Valnek. Sam halála után kis híján feladtam. Ha ő nincs, lehet, hogy most én sem vagyok… – Egy pillanatra elfordította a tekintetét, de aztán megint a nőre nézett. – Ő a legjobb barátom kölyökkorom óta. És remek rendőr.

– Remek rendőr, haha! Miket nem mondasz! Milyen kár, hogy mostanáig nem sikerült bizonyítania kiváló képességeit. – A férfi nem felelt, Liz tehát folytatta: – És mit mondott a virágról, Rick? Mivel magyarázta, hogy a nővérem rajza és Tara tetoválása hajszálra megegyezik?

– Azzal, hogy a nővéred valószínűleg látta Tara tetoválását. Elképzelhető, hogy a lány akkortájt csináltatta a tetoválást, amikor napi kapcsolatban volt a nővéreddel, talán meg is beszélték a dolgot…

– Gondolod, hogy Rachel csak úgy lerajzolt egy akármilyen tetoválást? Nem, én biztosra veszem, hogy annak a rajznak jelentése van. A szarvas virág alighanem jelkép, annak a csoportosulásnak a jelképe, amelyikről Mark beszélt. És ez a szervezet valószínűleg azonos azzal a bűnszövetkezettel, melyet a testvérem említett az utolsó üzenetében.

– Ez így mind szép és jó – mondta nyersen Rick. – De hogyan akarod bizonyítani az állításaidat? Gondolkozz, Liz! Jó, fogadjuk el, hogy a szigeten létezik egy fiatalokból álló titkos szervezet, amelyik sötét dolgokat művel. Azt is hajlandó vagyok elhinni, hogy megölték Tarát, mert ki akart válni közülük. De miért bántak volna el ugyanolyan kegyetlenül Naomi Pearsonnel? Ebből a megközelítésből teljesen értelmezhetetlen a másik gyilkosság. Vagy te nem így látod?

A nő eleresztette Ricket, és a hátára fordult. A szeme égett, ahogy meredten a plafonra szegezte a tekintetét. Már nem tudta, mit mondjon, mit higgyen. A férfi érvelését fölöttébb meggyőzőnek találta. Tényleg… Miért kellett meghalnia Naomi Pearson-nek?

Sehogy sem talált választ a kérdésre, ennek ellenére továbbra sem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Marknak igaza volt. És persze szentül hitt a nővérében is. Ha Rachel azt mondta, hogy valami titkos összeesküvés nyomára bukkant, akkor ez nyilván így is történt. És ahhoz sem férhet kétség, hogy a nővére félt, rettegett ettől a rejtélyes szervezettől.

– Megfordult már a fejedben, hogy esetleg tévedsz, Liz? – kérdezte kedvesen Rick. – Mi van, ha nem létezik a *Horned Flower,* mi van, ha nincs semmiféle összeesküvés? Akkor Mark mégiscsak sáros lehet az ügyben, nem gondolod?

Liz egy pillanatra lehunyta a szemét. Aztán a férfi felé fordult.

– És mi van, ha nem tévedek? – kérdezett vissza szomorkásan mosolyogva.

33. FEJEZET

November 18. vasárnap,
20 óra

Rick visszatért a bárjába, és közben egyre Lizre gondolt. Pontosabban kettőjükre meg arra, hogy azokkal, akik először szeretkeznek, nagyon ritkán történik ilyen csoda. Tökéletesen összeillettek, egyetlen kínos pillanata sem volt az együttlétüknek. A testük szinte magától értetődőn talált rá a megfelelő mozdulatokra. Egyiküknek sem kellett a fejét törnie, miként szerezzen örömöt a másiknak: minden kialakult magától, és minden csodálatosan alakult.

Ám Ricket hirtelen heves kétségek rohanták meg, melyektől persze szabadulni próbált, de hiába. Mint ahogy a későbbiekben jelentkező bűntudatot is hiába próbálta elhessegetni.

Pedig hát Jill régóta halott! Ami közte és Liz között történt, semmiképp nem minősíthető félrelépésnek.

Miért van mégis olyan érzése, mintha megcsalta volna a feleségét?

Váratlanul képek jelentek meg a lelki szemei előtt. Képek Jillről és Samről, egykori közös életükről. A perc, amikor először látta az újszülött Samet… Az első születésnapi zsúr… Az a szeretetteljes pillantás, melyet a gyerek vetett rá, amikor lefekvéskor betakargatta… Jill az esküvőjük napján, talpig fehérben, akár egy földre szállt angyal… Az első együtt töltött éjszaka… Az asszony kacagása, amikor Rick esténként nagyokat bolondozott a fiával…

Csodálatos emlékeket őrzött. Olyan csodásakat, hogy most, amikor felidézte őket, belesajdult a szíve.

De azon kapta magát, hogy már nem elviselhetetlen a fájdalom. *Most* már nem.

– Csakhogy előkerültél végre! – kiáltott fel Margo a pult mögött. – Már azon tanakodtunk, hogy csapatot szervezünk a felkutatásodra.

– Így igaz – helyeselt vigyorogva Libby. – Mondd csak, legalább jól érezted magad?

Azt hiszem, ez nyugodtan elmondható, ha az ember akkorát élvez, hogy még egy órával utána sem képes leszállni a földre, vette fontolóra Rick. A pokolba is, gondolta egy másodperccel később.

Vajon miért érzi úgy magát, mint egy kamasz, akit rajtakaptak a szülei?

A bárpulthoz ment, és közben csúfondárosan vigyorogva körülnézett a csaknem üres mulatóban.

– Nahát, lányok! Nélkülem is meg tudtatok birkózni ezzel a vendégsereggel? Őszinte elismerésem!

– Te csak ne beszélj mellé, ha megkérhetlek. – Margo kiürítette a poharat, melyben a napi borravalóját gyűjtötte, gyorsan megszámolta, majd eltette a pénzt. – Késtél, és kész. Én pedig már itt sem vagyok.

A férfi engesztelőn megérintette a karját.

– Köszönöm, hogy ilyen sokáig maradtál. Egyszer majd meghálálom.

– Ez jól hangzik – A lány mosolyogva dobta hátra szőke sörényét. – Majd akkor nyújtom be a számlát, amikor a legkevésbé számítasz rá.

– Egyébként történt valami, amíg távol voltam?

– Valentine Lopez telefonált – felelte Margo, miközben a vállára akasztotta a táskáját. – Érdeklődött, mikorra vagy várható. Azt mondtam, nem tudom pontosan, de az biztos, hogy ma este bejössz.

Rick homloka ráncba szaladt.

– Mikor volt ez7

– Körülbelül félórája.

– Nem mondta, mit akar?

– Nem, de valami fazonról is kérdezősködött, aki állítólag itt dolgozott.

– Markról? – kapta fel a fejét Libby, aki mostanáig egy törzsvendéggel beszélgetett a pult túlfelén. – Mi a csudát akarhat tőle?

Margo a vállát vonogatta.

– Arra volt kíváncsi, láttam-e őt mostanában. Azt feleltem, fogalmam sincs, ugyanis azt sem tudom, hogy néz ki.

– És mi a helyzet magával, Libby? – szólalt meg a bejárati ajtóban Val. – Maga tudja, hogy néz ki Mark Morgan. Mikor látta utoljára?

Rick megfordult. Barátja Carla társaságában ott állt alig néhány méternyire tőlük.

– Nos, Libby? – Val és a rendőrnő közelebb jöttek.

– Hát… aznap találkoztunk, amikor utoljára dolgoztunk együtt. Azóta nem láttam. Miért kérdi?

Val nem felelt. Rick szeme résnyire szűkült. *Ezek nem egy baráti beszélgetésre ugrottak be, gondolta. Az egész nagyon is úgy fest, mint valami kihallgatás.*

– És az mikor volt? – kérdezte Carla.

– Sajnos, pontosan nem tudom megmondani. – Libby aggódó pillantást vetett a főnökére. – Te tudod?

– Fejből nem. De utánanézhetek, ha gondoljátok.

– Ráér – szólt közbe Val, és Margóhoz fordult. – Mielőtt elmegy, kérem, nézze meg ezt. – És egy fénymásolt fotót dugott a lány orra alá, mely nagyon úgy nézett ki, mintha a Mark jogosítványában lévő igazolványképről sokszorosították volna. – Látta valaha ezt az embert?

– Nem, soha – rázta meg a fejét a lány. – Ő az a fiú, aki itt dolgozott?

– Igen. Tartsa csak meg! – sietett hozzátenni Val, amikor a pincémő vissza akarta adni a képet. – És hívjon fel, ha egyszer mégis az útjába akad!

Margo megígérte, hogy így lesz, aztán jó éjt kívánt, és távozott. Rick Valre, majd Carlára nézett.

– Helyezzétek kényelembe magatokat! – intett az üres bárszékek felé. – Mindjárt hozók valami innivalót.

– Köszönjük, de szolgálatban vagyunk.

– Akkor mi szél hozott ide benneteket?

– Mark Morgant keressük. Itt van?

Rick kezdett dühbe gurulni.

– Micsoda ostoba kérdés! Pontosan tudjátok, hogy nincs itt.

– Mégis honnan kellene tudnunk?

A két férfi egymásra meredt. Val kihívón, Rick dacosan.

– Hát onnan, hogy mondom. Nincs itt.

– Láttad mostanában?

– Nem.

– És Liz Ames? Ő találkozott vele azóta, hogy…

– Honnan tudhatnám?

– Ne játszd meg magad – szólt közbe fojtott hangon Carla. – Tudjuk, hogy nála voltál ma este.

Rick döbbenten pillantott a barátjára.

– Ez azt jelenti, hogy rám állítottatok valakit?

A nyomozó úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést. Libbyre pillantott, aki ismét szóba elegyedett a törzsvendéggel, majd újra a barátjára emelte a tekintetét.

– Letartóztatási parancsunk van Mark Morgan ellen – közölte halkan.

– Most ugye csak tréfálsz? Hiszen két órája még…

– Két órája még nem tudtuk, amit most tudunk.

– Nevezetesen?

– Te is tudod, hogy erről nem beszélhetek.

Nyilván megdönthetetlen bizonyíték van a kezükben a fiú ellen. Jó kis bizonyíték lehet, ha azonnal elrendelték az országos körözést!

Val a bár sarkában álló üres asztalra mutatott.

– Igénybe vehetem az idődet még egy percre?

Rick megadóan bólintott, és odaszólt a pincérnőjének:

– Libby, légy szíves, vedd át a vendégeket!

Aztán a két rendőrrel az asztalhoz sétált. Val nem sokat teketóriázott. Amint leültek, azonnal rátért a tárgyra:

– Tapasztalataid szerint hogyan választják ki áldozataikat a sorozatgyilkosok?

– Általában véletlenszerűen. Lesben állnak, és várnak a megfelelő alkalomra. Egy egyetemista lánynak rossz időben, rossz helyen jut eszébe, hogy stoppoljon… Egy fiatal meleg fiú nem a megfelelő

fazonnal kezd szemezni a bárjában… A játszótéren a szülők egy pillanatra felügyelet nélkül hagyják a gyermeküket… A végzet és a véletlenek összejátszása az, ami olyan nehézzé teszi ezeknek a gyilkosságoknak a felderítését. -

– Azért ez nem minden sorozatgyilkosra jellemző – csóválta a fejét a nyomozó. – Gondolj csak Gavin Taftre.

Rick eltöprengett.

– Igazad van. Taft nagyon gondosan választotta ki az áldozatait. Tökéletes gyilkosságot akart elkövetni, és kifejezetten élvezte, hogy előtte eljátszadozhat egy kicsit a kiszemelt személlyel. Igen, ha jól tudom, ő az összes nővel ismeretséget kötött, akit meg akart gyilkolni.

– Találtunk néhány dolgot Mark Morgan szobájában, melyek azt bizonyítják, hogy a fiú kapcsolatba hozható a Mancuso-gyilkossággal. Emellett kiderült, hogy ismerte Naomi Pearsont.

– Tényleg?

– Ugyanabba a templomba jártak, nemrégiben együtt látogatták a bibliakör összejöveteleit, és tanúk vannak, akik többször látták őket beszélgetni.

– Hát ilyen embert sokat találsz. Key West elég kis hely, elmondhatjuk, hogy mindenki mindenkit ismer.

– Igaz, de lefogadom, azok már jóval kevesebben vannak, akik a gyilkosunk mindkét áldozatát közelről ismerik. – Val lebiggyesztette az ajkát, és rövid hatásszünetet tartott. – Egy kicsit kutakodtam a fiú múltjában, és sikerült kiderítenem, hogy közismerten lobbanékony, ráadásul féltékeny természetű. Egyszer véresre verte egy társát, csak mert a srác szerinte illetlenül bámulta meg a barátnőjét.

– Mark Morgan? – Rick egyszerűen nem akart hinni a fülének.

– Bizony. Jó két éve kódorog már az országban. Most éppen azt próbáljuk kideríteni, hogy azokon a helyeken, ahol bizonyíthatóan megfordult, nem derült-e fény hasonló bűncselekményekre.

– A Mancuso-gyilkosság vallási vonatkozásai is beleillenek a képbe – vette át a szót Carla. – Mark Morgan nagy Biblia-rajongó. A

szobájában is találtam egyet, agyonlapozott, szamárfüles példányt. Megjelölt néhány figyelemreméltó részt az Ószövetségből, legfőképpen a bosszú témaköre érdekli.

Rick csak ült a székén, és egyik rendőrtisztről a másikra nézett.

– Nem értem, miért mesélitek el nekem mindezt? Nem is olyan rég még rám parancsoltatok, hogy ne ártsam bele magam ebbe az ügybe.

– Azért, mert okunk van feltételezni, hogy Liz Ames lesz a következő áldozat.

– Liz? Ugyan már! Kicsit messzire mész, barátom.

– Valóban? – Val előrehajolt. – Hát akkor ide hallgass! Emlékszel még, hogyan vette fel vele a kapcsolatot Mark? Teljesen váratlanul felhívta, és előadott neki valami zavaros mesét egy nem létező szektáról, meg arról hadovált, hogy veszélyben az élete. Téged ez meggyőzött? Mert engem egy pillanatra se. Szerintem egyetlen magyarázata van annak, hogy találkozót kért Liz Amestől: nevezetesen, hogy személyesen is meg szerette volna ismerni, mert csak így játszhatja el vele szokásos, kisded játékait.

Ricknek egy pillanatra elszorult a torka. Komolyan megijesztették a rendőrtiszt szavai.

– És most mégis mit vársz tőlem? – kérdezte tanácstalanul, amikor végre meg tudott szólalni.

– Csak azt, hogy bírd rá a nőt, tudassa veled, ha Mark újra jelentkezik. És persze azt is, hogy ha ez bekövetkezik, azonnal értesíts minket.

Vagyis Val tökéletesen tisztában van vele, hogy Liz soha, semmilyen körülmények között nem szólna a rendőrségnek, hiszen nem szövetségesnek, inkább ellenfélnek tekinti őket.

Ugyanakkor azonban – a mai beszélgetésük okán – Rick majdnem biztos volt benne, hogy szenvedélyes pásztoróra ide vagy oda, a nő őt sem értesítené, ha hírt kapna Markról.

– Gondolkozz el azon, amit mondtam! – kérte nyomatékosan Val, és felállt. – Liz Ames élete múlhat a döntéseden.

34. FEJEZET

November 18. vasárnap,
éjfél

Liz hirtelen felriadt álmából, és zavarodottan nézett szét a hálószobában. A szíve a torkában dobogott.

Tulajdonképpen esze ágában sem volt elaludni. Le sem vetkőzött: még mindig ugyanaz a póló és rövidnadrág volt rajta, amelyet Rick távozása után vett fel.

Abban reménykedett, hogy a férfi később felhívja. Vagy ha ő nem is, legalább Mark jelentkezik.

Ez a két ember teljesen kitöltötte most minden gondolatát, kész csoda, hogy ilyen zaklatott idegállapotban egyáltalán el tudott aludni.

Az ébresztőórára pillantott, s öléből a földre csúszott a könyv, melynek olvasása közben elbóbiskolt. Éppen le akart hajolni, hogy felemelje, amikor különös zajra lett figyelmes: mintha egy kutya vagy macska kaparászott volna valami zárt helyen. Csakhogy neki egyáltalán nem voltak háziállatai.

Kétségbeesetten küzdött a torokszorító rémülettel, de aztán valahogy rávette magát, hogy kimásszon az ágyból. Egy pillanattal később újra hallani vélte a különös hangot, ezúttal kicsit hangosabban, mint az imént.

Határozottan megrázta a fejét. Ilyen nincs, biztosan csak képzelődöm, próbálta elhessegetni az ijesztő gondolatokat, ám izmai mégis pattanásig feszültek, ahogy lépésről lépésre közeledett a zaj forrásához.

Halkan kinyitotta a hálószobaajtót, és kilesett. A lakásban nem volt egészen sötét. A nappaliban égett egy lámpa, és a konyhában is

égve maradt a mosogató fölötti fénycső, így a két helyiségből kiszüremkedő világosság kellemes, lágy fénybe burkolta a folyosót.

Liz megnyugodott, annál is inkább, mert nem látott, sőt már nem is hallott semmi szokatlant.

Lassan elindult, de mindig meg-megállt, és feszülten fülelt. Az utcáról egy elhaladó motor zúgása hallatszott. A messzi távolban felkacagott valaki, aztán nagy zajjal becsapódott egy kocsi ajtaja.

Liz fellélegzett. Ó, hát persze! Mivel enyhe volt az éj, és a levegő sem volt olyan párás, mint máskor, szellőzés céljából több, utcára nyíló ablakot is nyitva hagyott az este! Nyilván kintről jött tehát a zaj, amely felébresztette.

Éppen az egyik ablakhoz indult, hogy becsukj a, amikor ismét valami fura, tompa zörejre lett figyelmes, mely egyértelműen a konyha felől hallatszott. Eltökélten belépett a jobb felől nyíló helyiségbe, és felkapcsolta a mennyezeti lámpát, mely a legeldugottabb sarkot is megvilágította. Sehol semmi. Viszont megint hallotta azt a furcsa, kaparászásra emlékeztető hangot. Méghozzá a mosogató alatti szekrényből.

Liz odament, és óvatosan kinyitotta az ajtaját. A lámpa fénye szerencsére ide is elért. Két fekete gombszem bámult rá a szekrényből. Apró, ravasz szemek, melyek egy körülbelül húszcentis, csupasz farkú állathoz tartoztak.

Szentséges ég, egy patkány! Egy patkány ül a szemetesvödör tetején! Liz becsapta a szekrényajtót, és hátraugrott. Hogy a csudába kerülhetett ide ez az állat? És vajon hogy fog megszabadulni tőle? Mert addig, amíg a rágcsáló a lakásban van, ő a szemét sem tudja lehunyni, az biztos!

Patkánymérget kell szereznem, vagy valami csapdát, villant az eszébe. Hátha van a környéken egy szupermarket vagy valami kisbolt, amely éjszaka is nyitva tart… Liz megfordult – és a következő pillanatban éleset sikoltott.

A konyhaajtóban ugyanis ott állt Stephen, és őt bámulta. A férfi egyébként is torz arca rémületes grimaszra húzódott, ajka hangtalanul mozgott, mintha mondani akarna valamit.

Liz körbepillantott, mérlegelve a lehetőségeit. A háta mögött lévő fiók, ahol a késeket őrzi… Ha azt ki tudná nyitni, talán megvédhetné magát.

– Hogy jött be ide? – kérdezte, miközben lassan, óvatosan araszolt hátra, a fiók felé. – És miért? Ez az én lakásom, semmi keresnivalója itt!

Stephen azonban közelebb jött. Szüntelen mozgó ajkát most különös hangok hagyták el, és felemelte a kezét, mintha meg akarná ragadni Lizt.

– Takarodjon a házamból! Hagyjon békén, nem érti?! – A nő újabb lépést tett meg hátrafelé, és végre elérte a fiókot. Még mindig háttal állva kirántotta, aztán ügyetlenül egy kés után tapogatózott. Mikor egy famarkolatot érzett a tenyerében, előrántotta az alkalmi fegyvert, és félreugrott.

– Takarodjék! – ismételte élesen, majd fenyegetőn hozzátette: – Ha hozzám ér, leszúrom. Le én!

Stephen megijedhetett, mert megtorpant, s az arca, ha lehet, most még torzabb fintorba merevedett.

Liz hadonászni kezdett a késsel.

– Nem tréfálok! – kiáltotta hisztérikusan. – Ha nem megy el azonnal, döfök!

A férfi artikulátlan üvöltést hallatva oldalt ugrott, egyenesen neki a falnak. Ám ahelyett hogy megkereste volna az ajtót, és elrohant volna, a földre rogyott. Arcát a tenyerébe temette, s összekuporodva nyöszörgött, sírt, akár egy magatehetetlen kisgyerek.

Liz elképedve bámulta. Egy darabig még görcsösen szorongatta a kést, de aztán eszébe jutott, mit mesélt Heather a templomszolgáról. Még kicsiny gyermekkorában szörnyűségesen elbántak szegénnyel: egy rettenetes ütés következtében eltorzult az arca, elveszítette a fél szemét, és a szellemi képességei is meglehetősen korlátozottak.

Kizárt dolog, hogy ez az ember veszélyt jelenthet bárkire nézve. Liz hirtelen elszégyellte magát, és letette a kést a konyhapultra.

– Ne féljen! – mondta halkan, kedvesen. – Nem fogom bántani. Üres a kezem, látja? Máris letettem a kést.

Stephen azonban még mindig nem merte levenni a kezét az arcáról. Látva, hogy reszket a szerencsétlen, Liznek majd megszakadt a szíve.

– Nézzen csak ide bátran! Semmi sincs nálam, amivel bánthatnám magát. Borzasztóan sajnálom, hogy megijesztettem, de én magam is halálra rémültem, amikor megláttam.

Stephen végre kikukucskált az ujjai közül. Liz lassan, hogy meg ne ijessze, odalépett hozzá.

– Azt hiszem, maga pontosan tudja, mit jelent félni, ugye? Nézzen rám, Stephen! – kérte halkan, és tett még egy lépést a férfi irányába. – Minden rendben lesz, higgye el! Nem haragszom magára, és nem is fogom bántani. Megígérem. – Hogy jó szándékát bizonyítsa, rámosolygott a férfira, majd megkérdezte: – Kér egy pohár tejet meg egy kis kekszet?

Stephen bólintott, mire a nő a kezét nyújtotta, és felsegítette.

– Akkor jöjjön!

Az asztalhoz vezette a templomszolgát, majd az egyik székre mutatott. Tejet töltött egy pohárba, és kihozott egy doboz csokis kekszet a kamrából. Egy tányérra tett három darabot, aztán a tányért a tejjel együtt az asztalra rakta.

– Tessék, kóstolja meg!

Ő maga az asztal túloldalán, Stephennel szemben foglalt helyet. Amikor a pillantásuk találkozott, a férfi arcát mintha valami mosolyféle derítette volna fel. Liz csak nézte, ahogy pillanatok alatt eltüntette az édességet, s aztán mohón kiitta a tejet.

– Adjak még?

Stephen buzgón bólogatott. Liz ezúttal az egész doboz kekszet az asztalra tette, és magának is töltött egy kis tejet.

– Látja? Én így szeretem – mondta, és belemártott egy kekszet a tejbe.

Stephen figyelmesen nézte, majd megpróbálta utánozni. Legalább fél tucat kekszet tömött ily módon magába. Liz közben azon töprengett, milyen fura fintora a sorsnak, hogy megijedt ettől a szerencsétlen flótástól. Erőszakosnak gondolta, holott Stephen egyáltalán nem az, sőt maga is erőszak áldozata. Torz arca, a beszédre való képtelensége, erőteljes testalkata azt a hamis benyomást keltik, hogy veszedelmes, holott csak egy nagy gyerek. Egy szelíd óriás, aki a légynek sem tudna ártani.

Liz ráébredt, hogy Stephen alighanem akar valamit tőle. Nyilván nem véletlen, hogy már harmadszor próbálja megkörnyékezni: először pár napja a templomnál, aztán később, amikor a lelkészlakban szimatolt, és most. De vajon mit akarhat?

– Hogy jött be ide, Stephen?

A férfi megfordult, és a nappali felé mutogatott.

– Az ablakon?

Stephen biccentett. Valójában nem is lehetett olyan nehéz dolga, hiszen az ablak alatt egy óriási banyanfa állt, melynek vastag, jól mászható ágai egészen a falig nyúltak.

– És miért jött el hozzám?

A templomszolga kinyitotta a száját, aztán megint becsukta. Nagyon szerencsétlennek látszott. Egy másodperccel később felállt, és az ajtóra mutatott.

Liz megértette a jelzést. Ő is felegyenesedett, majd utána indult. Stephen elhagyta a szobát, de minduntalan hátrapillantgatott, hogy a nő követi-e. Lement a lépcsőn a földszintre, ám hiába integetett, hogy menjenek tovább, a bejárati ajtó előtt Liz megtorpant.

– Ne haragudjon, de a házból nem szeretnék kimenni.

Stephen azonban egyre az ajtó felé mutogatott.

– Sajnálom, nem tehetem. – rázta a fejét Liz. – Kérem, próbáljon megérteni… Nem volna okos, ha kimerészkednék. Nézze csak, hiszen cipő sincsen rajtam! És egyébként is… Van egy patkány a…

Nem tudta befejezni a mondatot. Mert a templomszolga azt tette, amit az imént tőle látott. Kinyújtotta a kezét feléje, és a pillantása azt üzente: Bízz bennem! Ne félj, nem foglak bántani.

Liz csak remélni tudta, hogy az ösztönei nem csalják meg. Megkérte a férfit, hogy várjon itt rá, aztán visszaszaladt a lakásába. Cipőt húzott, bespárgázta a konyhaszekrény ajtaját, nehogy a patkány kijöhessen, majd mikor visszaért Stephenhez, nagy levegőt vett, és követte a templomszolgát ki, a sötét éjszakába.

35. FEJEZET

November 19. hétfő,
éjjel 1 óra

Stephen a Keresztények Paradicsoma templomhoz vezette Lizt. Furcsamód nem a Duval Streeten mentek: a templomszolga inkább kerülőutat választott, egy keskeny mellékutcát, ahol a bokrok és a fák árnyékában haladhattak.

Liz szaporán, felszínesen lélegzett. És persze félt. Illetve nem is… A félelmét valahol félúton maga mögött hagyta, a mostani lelkiállapotát talán az iszony szóval lehetett volna legjobban jellemezni.

Egyszerűen nem értette, hogyan bízhat meg ebben az emberben. Hiszen nem is ismeri, semmit sem tud róla!

Ráadásul Rachel állítólag félt tőle. Minden lehetséges, még az is, hogy Stephen gyilkos!

Amikor odaértek a templomkertet övező kőfalhoz, a férfi az ajkához emelte az ujját, jelezve, hogy itt csendben kell maradniuk. Aztán minden különösebb erőfeszítés nélkül kinyitotta a hatalmas vaskaput.

Liz borzongva lépett be a parkba. Utoljára akkor állt ezen a helyen, amikor Tara holttestét megtalálta.

Tekintete végigsiklott a csodaszép fákon, bokrokon. Önkéntelenül is felidézte annak a szörnyű éjszakának az eseményeit. Azt a pillanatot, amikor a lányt megtalálta. Szinte még most is maga előtt látta a halálba merevedett arcot… A földbe lassan beszivárgó rengeteg vért. És hallani vélte saját sikolyait, melyek felverték az éjszaka csöndjét.

Az emlékezésnek Stephen vetett véget, mert megérintette a kezét. Liz összerezzent, amikor becsukta mögötte a kaput. Nyilván, hogy senki más ne jöhessen be, vette fontolóra a dolgot. Vagy inkább azért, hogy ő ne tudjon elmenekülni?

A templomszolga aztán a park végébe mutatott, ahová a lelkészlak vetett kísérteties árnyékot. Az épületben egy helyütt égett a lámpa. Vajon Tim tiszteletes még ébren van? Vajon meghallja, ha kiáltok? – töprengett Liz.

Stephen, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megint az ajkára tette a mutatóujját. Aztán hívta, hogy kövesse. A lelkészlak falának árnyékában vágtak át a parkon, s a nő idővel észrevette az épülethez simuló kis házat, melynek mérete talán egy szerszámoskamráéval volt leginkább összemérhető.

Ez biztosan Stephen lakása! – vágott belé a felismerés, és hirtelen libabőrös lett az egész teste. Szent ég, vajon miért hozta ide őt? Fejében egymást kergették a riasztónál riasztóbb gondolatok.

Hogy bemehessenek a kisházba, ki kellett lépniük az árnyékból. Stephen először óvatosan körbekémlelt, csak aztán intett a nőnek, hogy fáradjon be.

– Nem – rebegte bizonytalanul Liz, de Stephen hevesen bólogatott, majd, amikor ez sem használt, megfogta a kezét, és szelíden, de határozottan húzni kezdte befelé.

Hát jó. Liz egy pillanattal később megadta magát. Nagyot sóhajtott, és követte a férfit az otthonául szolgáló viskóba.

A berendezés végtelenül egyszerűnek tűnt. A lakás egyetlen szobából és egy parányi mosdóból állott. A meglehetősen lerobbant bútorzat olyan sokszínű képet mutatott, hogy Liz biztosra vette, minden darabja jólelkű hívők adományaiból származik. A falakon nem lógtak képek, és egyéb személyes tárgyak sem voltak a lakásban; egyetlen kivétellel.

Az ágyon egy – kinézetéből ítélve – hőn szeretett plüssmackó ült, amely egyetlen szemét mintha egyenesen Lizre szegezte volna. A nőt szíven ütötte a nyilvánvaló hasonlóság a mackó és a gazdája között: ránézésre ijesztőek ugyan, mégis milyen kedves, szeretetreméltó mindkettő. Mély rokonszenvet érzett e torz testben élő gyermek iránt, és persze sajnálta is, részint azért az életért, amely osztályrészéül jutott, részint azért, amelytől évtizedekkel ezelőtt megfosztották.

Stephen egyenesen egy ajtóhoz vezette, amely teljesen úgy festett, mint egy beépített szekrény ajtaja. Ám amikor az ajtó kinyílt, kiderült, hogy nem szekrény van mögötte, hanem parányi kamra, melyben éppen hogy elfért egy keskeny ágy – s az ágyon, térdét a mellkasához húzva, ott kuporgott az elveszettnek hitt Mark.

Amikor az ajtó kinyílt, Mark felnézett. Liz valósággal megijedt a látványtól; mintha a fiú éveket öregedett volna e néhány nap leforgása alatt.

– Mark! – kiáltotta boldogan. – Hála Istennek!

– Liz! – A fiatalember lemászott az ágyról, és átölelték egymást.

– El sem tudja képzelni, mennyire aggódtam maga miatt. Már a legrosszabbtól tartottam.

Marknak, aki egész testében reszketett, most könnyek szöktek a szemébe.

– Én is – vallotta be, aztán hálatelt pillantást vetett Stephen felé. – Ő talált meg. Neki köszönhetem az életemet.

– Stephennek? – ismételte csodálkozva a nő, de mire odanézett, a templomszolga már nem volt sehol.

– Neki. Ne keresse, kiment. Őrködik a biztonságunk felett.

– És… Hol találta meg magát?

– Itt, a parkban. – Mark hangja suttogássá halkult. – Azon a helyen, ahol Tarát…

Nem fejezte be a mondatot, de Liz persze értette, mit akar mondani, és megborzongott.

– Eszméletlenül hevertem, és most sem emlékszem semmire, csak arra, hogy…

A fiú hangja elcsuklott. Szó mi szó, elég szánalmas állapotban volt.

– Mire emlékszik? – kérdezte Liz. – Mi történt magával?

Mark a halántékához támasztotta reszkető ujjait.

– Nem… nem érzem jól magam – nyögte.

Liz megfogta a karját, és leültette az ágy szélére. Legalább száz kérdés kavargott a fejében, de a világért sem szólalt volna meg, nem akarta még inkább felzaklatni az egyébként is igen siralmasan festő fiút.

Múltak a percek. Végül Mark felemelte a fejét, és felnézett.

– Azon az éjszakán, amikor üzenetet hagytam a rögzítőjén, találkoztam egy lánnyal. A neve Sarah, ő is *közéjük* tartozik, és a Southernmost Beachen adott nekem találkozót. Azzal kezdte, hogy bekötötte a szememet, s aztán valami tudatmódosító szert rakott a számba.

– Miféle szert?

Mark a fejét ingatta.

– Fogalmam sincs, mi lehetett. Csak annyi biztos, hogy tabletta formájú volt, és elég gyorsan hatni kezdett. Percek alatt elszállt minden félelmem és aggodalmam, könnyűnek és lazának éreztem magam. Úgy tűnt, hogy semmi közöm a világ történéseihez, egy óriási buborékban lebegek, és mindent egészen felülről szemlélek.

Valószínűleg valami kedélyállapot-javító szer lehetett. Xanax, esetleg Librium…

– Folytassa!

– Aztán elvittek valahová autóval. Mivel teljesen elveszítettem az időérzékemet, nem tudom megmondani, meddig mentünk. Néhány

perc éppúgy lehetett, mint néhány óra. – Mark rövid szünetet tartott, mintha lélekben fel akarna készülni az elkövetkezőkre.

– Csak arra emlékszem, hogy egyszerre rengeteg ember volt körülöttem. Innom adtak egy fémedényből, valami olyasmiből, mint a misekehely.

– Milyen íze volt?

– Semmi általam ismert dologra nem hasonlított. Langyos volt, és elég sűrű, de nem éreztem kellemetlennek.

– Alkohol volt benne?

Mark a fejét rázta.

– És valami kábító hatású szer?

– Az valószínűleg igen. Semmire sem emlékszem ugyanis abból, ami azután történt. – A fiú keze ökölbe szorult. – Hogy fogom leleplezni Tara gyilkosát, ha még azt is képtelen vagyok felidézni, ami velem történt?

Liz leült melléje, majd vigasztalón megfogta és megszorította a kezét. Ügyesen leplezte csalódottságát. Azt remélte ugyanis, Mark veszélyes kalandja legalább közelebb juttatja őket a megoldáshoz Tara halála és Rachel eltűnése ügyében.

– Segítek összerakni az emlékfoszlányokat – biztatta Markot. – Meglátja, együtt sikerülni fog. Csak mondjon el mindent, ami eszébe jut! Akkor is, ha teljesen értelmetlennek és megmagyarázhatatlannak tűnik. Hátha én a helyükre tudom illeszteni a részleteket.

A fiatalember nagyot nyelt. Láthatóan kereste a szavakat.

– Miután… miután kiittam a kelyhet, éneklő hanghordozással egy különös, monoton szövegbe fogtak.

– Miről szólt a szöveg?

– Nem… nem tudom. – Mark a halántékához szorította az ujjait. – Illetve… Mintha a tűzről, a fényről és a virágról mondtak volna valamit. Aztán levették a kendőt a szememről.

Liz felkapta a fejét.

– És? Felismert valakit?

– Nem. Nem emberek vettek körül… Furcsa lények nyüzsögtek körülöttem, madárra és tigrisre hasonlítottak, meg sírjukból kikelt halottakra… – Mark megköszörülte a torkát. – Az volt az érzésem, hogy…

– Micsoda?

– Hogy fel akarnak falni, el akarnak nyelni szőröstül-bőröstül.

Liz megborzongott.

– Nyilván álarcot viseltek – próbálta megmagyarázni a kísérteties emlékképeket.

– Hát persze, álarcot – ismételte tompán Mark.

– Ezért nem ismerhette fel őket.

– Bizonyára.

A fiú hangja nem csengett túl meggyőzően, és ez nyugtalanította Lizt. Azon töprengett, vajon mi lehetett abban a löttyben, amelyet Markkal megitattak. Nyilván olyasvalami, ami látomásokat, érzékcsalódást idéz elő. Mint családgondozó rendelkezett bizonyos ismeretekkel a különféle tudatmódosító szerek hatásait és mellékhatásait illetően. Sajnos ez a fajta tudás elengedhetetlenül szükséges volt ahhoz, hogy kellőképpen el tudja látni a feladatát.

– Aztán fogdosni kezdtek, rángattak, mintha szét akarnák tépni a testemet. De valahogy… erősen szexuális töltetű volt az egész.

A fiú olyan halkan beszélt, hogy Liz alig értette. Mohó kezekről és szájakról mesélt. Arról, hogy egy oltárszerűségre fektették, és hogy olyan érzése volt, mintha lebegne mindenek fölött. És végül említést tett a felülmúlhatatlan, sorozatos gyönyörről is, amelyben része volt.

A szokatlanul erőteljes kéjérzést talán ecstasy vagy kokain idézhette elő. Az érzékcsalódások kiváltója a meszkalin, esetleg a peyote kaktusz, míg az időérzék elvesztéséé az LSD lehet.

Liz szája egészen kiszáradt, ahogy ezt végiggondolta. A szíve összevissza kalapált.

– Úgy éreztem, menten szétrobban a fejem. – Mark újfent remegni kezdett. – Éles fény töltött be mindent, a legélesebb, legvakítóbb

fényesség, amelyet csak el tud képzelni… Aztán hirtelen nagyon sötét lett. – A fiú most Lizre nézett, és a nő megremegett, amikor látta a szemében megcsillanó iszonyatot. – És akkor megláttam Őt…

– Kicsodát?

– A szörnyeteget.

Liz sokáig ült moccanás nélkül Mark mellett. Annyira megdöbbent, hogy egyetlen hang sem jött ki a torkán.

A fiú újra a tenyerébe temette az arcát.

– Istenem… Úgy szégyellem magam.

– Pedig erre semmi oka, higgye el. Kábítószer hatása alatt állt, nem felelős a cselekedeteiért.

– Meg akarnak gyilkolni, Liz.

– Ezt meg honnan veszi? Mondták talán?

– Nem emlékszem… De az az érzésem, tudják, milyen szándékkal környékeztem meg őket.

– Honnan tudnák? Nézze, Mark, magát nagy megrázkódtatás érte. Olyan kotyvalékot erőltettek magába, amely időlegesen átvette a hatalmat az érzékelése és a gondolatai fölött. Ilyenkor természetes utóhatásnak számít, ha a kábítószer-fogyasztó pocsékul érzi magát mind testi, mind lelki értelemben. Gondolkozzon egy kicsit! Ha meg akarnák ölni, nyugodtan megtehették volna azon az éjszakán, nem?

– Az Úr vigyázott rám. Velem volt akkor éjjel. Ő vezérelte a kertbe Stephent, hogy megtaláljon és megoltalmazzon engem.

Liz nem tudta, mit feleljen erre. Fiatal barátjának szavai megrémítették. Az eszelős csillogás Mark szemében kísértetiesen emlékeztette Tara tekintetére, amikor a lány az Istenanya megjelenéséről mesélt neki a második találkozásuk alkalmával.

– Maga hisz? – hajolt hozzá egészen közel a fiú.

– Igen, elhiszem, hogy nem hazudik, Mark.

– Nem úgy értettem. Hanem hogy hisz-e valamiben?

– Istenre gondol?

Mark biccentett, s foga közben kocogott a rémülettől.

– A mennyországban és a pokolban… A sátánban és a sötétség démonaiban… Jézus Krisztusban, az örök világosságban és a bűnök bocsánatában. Jézus maga a világosság, Liz. Nélküle valamennyien kárhozatra vagyunk ítélve.

– Úgy látom, nagyon felzaklatta mindaz, amit átélt – dünnyögte a nő, és csillapítón Mark homlokára tette a kezét. – De ne féljen, hamarosan rendbejön minden…

– Semmi sem jön rendbe! – rikoltotta Mark, és ellökte Liz kezét. – Hát nem érti? Nem látja, mi történik körülöttünk? Háború előtt állunk, és nekünk kell megvívni a csatát.

Liz megköszörülte a torkát. Egyre inkább hatalmába kerítette a félelem.

– Nyugodjon meg, kérem, higgye el, mindig van megoldás! Addig törjük a fejünket, míg ki nem találunk valamit, jó?

Mark ekkor váratlanul megragadta a kezét, olyan hirtelen, hogy a nő összerezzent.

– Az ütközet kimenetele még korántsem dőlt el. Az emberek magától értetődőnek tartják, hogy győz a jó, ám ez egyáltalán nem biztos – susogta, aztán egyszer csak elengedte Liz kezét. – Mert nagy a sötét erők hatalma. Nagyobb, mint sokan gondolnák.

Ezt követően Mark teljesen elveszítette a tartását, zokogni kezdett. Liz átölelte, és mindaddig szorosan tartotta, míg a fiú könnyei el nem apadtak.

– Jobban van egy kicsit? – kérdezte részvevőn.

Mark bólintott, majd kibontakozott az öleléséből. Keze fejével gyorsan megtörölte az arcát és a szemét, mintha szégyellné, hogy így megfeledkezett magáról.

– Egyszerűen nem megy ki a fejemből – mormolta még mindig sírós hangon. – Sehogy sem tudok szabadulni a szörnyetegtől…

A sátántól. Belzebubtól. A sötétség fejedelmétől.

Liz kezdett komolyan aggódni Markért. Az LSD-hez hasonlatos szerek bizonyos emberekre igen komoly, hosszú távú hatást

gyakorolnak – például azokra, akik családilag terheltek, vagy valamely más okból hajlamosabbak lelki zavarokra.

Az ilyen egyéneknél a drogok felszínre hozhatnak rég elfeledett, ám még nem feldolgozott történéseket és megrázkódtatásokat, melyekből aztán rémítő képzelgések, téveszmék alakulhatnak ki, megkeserítve a szerencsétlen beteg egész életét.

– El kellene mennünk a kórházba, hogy orvos is lássa magát – javasolta óvatosan.

– Nem! – Mark riadtan felugrott. – Nem lehet! A kórházban azonnal rám találnának. Mert *ők* mindenütt ott vannak, mindent látnak és mindent hallanak.

Rachel is valami ilyesmit mondott. Hogy figyelik minden lépését…

Liz megcsóválta a fejét. Nem tudta, mit higgyen. Vajon valóságos a fiú által említett veszély, vagy csak a kábítószer miatt lát rémeket?

Jó lett volna, ha egy szakember megvizsgálja, hiszen ő – bár ismerte a kábítószerek hatásmechanizmusát – nem volt orvos, nem tudott érdemben segíteni rajta. Aggódott Mark állapota miatt, és ezt meg is mondta neki.

– Nem lehet, értse meg! Ha kórházba megyek, meg fognak ölni. Tudom, hogy meg fognak ölni…

Liz éppen azt akarta mondani, hogy a rendőrség majd megvédi, de torkán akadt a szó. A rendőrség aztán biztosan nem fogja megvédeni, gondolta. Azok alapján, amiket Rick mondott, igencsak valószínű, hogy Lopez hadnagy és társai Mark nyakába akarják varrni a gyilkosságot. Mivel gyanúsítottra van szükségük,. az a legkényelmesebb, ha kijelentik, hogy a *Horned Flower* merő kitaláció, Mark Morgan az, akit keresnek, és kész.

Liz Rickre gondolt. Vajon a férfi hogyan vélekedik? Kiszolgáltatná-e a fiút a rendőrségnek, ha ő őszintén beszámolna neki erről a mostani találkozóról? Attól tartott, hogy igen. És úgy érezte, ezt semmiképpen nem engedheti.

Vagyis ketten maradtak Markkal. Az égvilágon senkire sem számíthattak, csak egymásra.

Liz a fiú keze után nyúlt.

– Rendben van – mormolta beleegyezőn. – Egyelőre nem viszem orvoshoz. De a későbbiekre nézve semmit nem ígérhetek.

36. FEJEZET

November 19. hétfő,
éjjel 2 óra 45 perc

Rick egyedül ült az üres bárban. Mellette az asztalon ott hevert a mobiltelefonja. Libby pár perce ment el. Megszámolták a bevételt, és mindent elrendeztek, de a férfi még nem akart hazamenni. Úgy érezte, szüksége van egy kis csöndre, egy kis nyugalomra, hogy rendbe tegye kusza gondolatait.

Túl sok minden történt az elmúlt huszonnégy órában. Danieltől megtudta, hogy Tara Mancuso tetoválása hajszálra egyezik Rachel Howard rajzával. Később kiderült, hogy van egy másik áldozat, aztán szeretkezett Lizzel, végül Valtól és Carlától megtudta, hogy Mark Morgant országszerte körözik.

Vajon tényleg sorozatgyilkos lenne a fiú? A jólelkű, lelkiismeretes, hithű keresztény Mark, aki egy csepp alkohol nem sok, annyit sem ivott soha? Mark, akiben nemcsak hogy megbízott, de akit tisztelt és becsült is a hitéért, a tartásáért?

Igaz, tapasztalt kollégái a miami rendőrségnél erre csak annyit mondtak volna, hogy láttak ők már karón varjút. A rendőrök többségének szent meggyőződése volt, hogy minél erkölcsösebbnek és feddhetetlenebbnek látszik valaki, annál több van a rovásán. A legtiszteletreméitóbbak szokták a legnagyobb aljasságokat elkövetni. Bizony, bizony. A finom modorú, jól nevelt, tisztes úriemberek…

És ezek persze, ha már besározzák magukat, nem érik be akármilyen bűncselekménnyel. Legalábbis drogbárók vagy sorozatgyilkosok lesznek…

És Rick már számtalanszor látta beigazolódni társai elméletét.

De hogy Mark ilyet tett volna… Nem, azt sehogy sem tudta elképzelni. A szíve, az ösztöne, sokéves rendőri tapasztalata és az emberismerete is azt súgta, hogy ez képtelenség

Bár, meg kell hagyni, tényleg elég sok minden szólt a fiú ellen. A leginkább az aggasztotta Ricket, hogy Val és Carla szerint Mark nem véletlenül vette fel a kapcsolatot Lizzel. Önkéntelenül is a telefonjára pillantott. Beszélni akart a nővel, hallani akarta a hangját, meg akart bizonyosodni felőle, hogy nincs semmi baja.

De akkor miért nem telefonál? Liz számát már rég tudta, és jó néhányszor előhívta a telefonja memóriájából, de egyszer sem vitte rá a lélek, hogy megnyomja a hívásindító gombot.

Megdörgölte a szemét. Maga sem értette, miért habozik, és nem tudta mire vélni azt a furcsa, szorongató érzést sem a gyomra tájékán. Talán csak nem a lelkiismeret-furdalás kínozza még most is?

Nevetséges! Hiszen Jill már évek óta halott.

Nem, helyesbített azonnal. A szívemben örökké él…

A torka elszorult, a szeme elfátyolosodott.

Szeretlek, Jill. És szeretni foglak az idők végezetéig.

Én is téged, drágám. De az élet megy tovább – ezt ne felejtsd el!

Rick nem hitt a hazajáró lelkekben, most mégis úgy érezte, a felesége itt van, egészen közel. És végtelenül megkönnyebbült. A következő pillanatban már a kezében volt a telefon.

Hatszor csöngött ki a készülék, végül bekapcsolt Liz üzenetrögzítője. A férfi szíve a torkában dobogott, ahogy az ismerős hangot hallgatta. Lázasan igyekezett megindokolni, vajon miért nem veszi fel a nő a kagylót. De egyetlen hihető magyarázat sem jutott eszébe. Pontosan tudta ugyanis, hogy az egyik készülék közvetlenül Liz ágya mellett van, az éjjeliszekrényen. Vagyis mindenképpen meg

kellett volna hallania a csöngést, ha – mint ilyenkor az emberek többsége – otthon tartózkodik.

– Liz, itt Rick – kezdte el az üzenetét, s maga is észrevette, milyen rémült a hangja. – Sürgősen beszélnünk kell. Kérlek, hívj vissza, amilyen gyorsan csak tudsz. – Bediktálta, a mobilszámát, aztán bontotta a vonalat.

Á, biztos nincs semmi baj. Talán csak altatót vett be, és szokatlanul mélyen alszik…

Rick felállt, majd az övén lévő tartóba pattintotta a mobiltelefont. Aztán elvégezte az utolsó teendőket a bárban, kikapcsolta a világítást, beüzemelte a riasztóberendezést, végül kilépett az éjszakába, és becsukott mindent.

Akárhogy is, Liz pontosan tudja, hol keresse, ha segítségre van szüksége. Éppen ezért ő most azonnal hazamegy, és jól kialussza magát.

Elhatározása ellenére Rick néhány pillanattal később Liz háza előtt találta magát. Leállította a motorját, és felnézett az emeletre. Valahol a lakásban égett a villany, és az egyik ablak is nyitva volt – éppen az, amelyik a legközelebb esett a ház melletti banyanfához, mintha csak bemászásra biztatná az utcán kószáló bűnözőket és őrülteket.

Vagy legalábbis egy bizonyos őrültet…

Rick halkan szentségelt, mert sehogy sem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valami nincs rendjén, Liz veszélyben forog.

Tudta, hogy a nő nem lesz elragadtatva, ha éjnek idején ok nélkül kirángatja az ágyból, de akkor sem tehetett mást. Leszállt a motorról, és az ajtóhoz lépett. Előbb csengetett, de mivel nem kapott választ, dörömbölni kezdett egyre hangosabban, ahogy nőttön-nőtt benne a félelem.

– Liz! – kiáltotta. – Én vagyok az, Rick!

Csigalassúsággal vánszorogtak a másodpercek. Végül megmozdult a retesz, és az ajtó kinyílt. Liz hunyorogva kukucskált ki

a keskeny nyíláson. Látva, hogy semmi baja, a férfi annyira megkönnyebbült, hogy kis híján megroggyant a térde.

– Hála istennek! El sem tudod képzelni, mennyire aggódtam, Hívtalak telefonon, de nem vetted fel a kagylót.

Liz különös pillantást vetett rá.

– Mert egészen halkra állítottam az ágyam melletti készüléket – mondta. – Nyilván ezért nem hallottam a csörgést.

Hát persze! Gondolhatta volna, hogy valami ilyesmiről van szó!

– Beszélnem kell veled. Beengedsz?

Liz nem mozdult az ajtó elől.

– Hát, ami azt illeti, ez nem a legszerencsésebb időpont…

– Nagyon fontos, hidd el, másképp nem zavarnálak.

A nő habozott, s kicsit zavartnak látszott.

– Ha arról akarsz beszélni, ami az este történt…

– Markról akarok beszélni.

Liz erre szó nélkül kitárta az ajtót, Rick pedig belépett az előszobába. Azt hitte, felmennek, ám a nő nem hívta beljebb. Bezárta mögöttük az ajtót, aztán karba fonta a kezét maga előtt, és tartózkodón, majdhogynem ellenségesen végigmérte.

Valami megváltozott az elmúlt néhány órában, amióta nem találkoztak – ebben Rick tökéletesen biztos volt. És ez a változás arra késztette Lizt, hogy megtartsa a három lépés távolságot.

– Valamit rosszul csináltam? – kérdezte teljesen tanácstalanul a férfi. – Mondd meg, ha bajod van velem…

– Egyáltalán semmi bajom nincs veled. – Liz a hajába túrt. – De mintha azt mondtad volna, hogy Markról akarsz beszélni.

– Akkor is beengedtél volna, ha azt mondom, hogy arról akarok beszélni, ami kettőnk között történt?

– Nézd, Rick, nekem nincsenek elvárásaim, nem gondolom, hogy az este történtek téged bármire köteleznek…

– Az ördögbe is, Liz! Arra nem gondolsz, hogy *nekem* viszont lehetnek elvárásaim? Hogy esetleg *én* érzem elkötelezettnek magam?

– Ó! – A nő kutatón nézett rá, elutasító arckifejezése láthatóan megváltozott. – Hát, ez esetben… nem tudom, mit mondjak.

Rick nem ezt a választ várta. Csalódottan elfordult, de aztán visszanézett Lizre.

– Pedig jó volna, ha mondanál valamit.

A nő ajka halvány, alig észrevehető mosolyra húzódott.

– Mit szeretnél? Mit mondjak?

– Hát, nem is tudom. – Rick odalépett hozzá, és két kezébe fogta az arcát. – Határozottan kedvellek, Liz. Ez az este veled nemcsak egyszerűen… Szóval lefeküdtem már mással is, mióta Jill meghalt, de egy nő sem jelentett számomra semmit. Te más vagy, Liz. De szükségem van még egy kis időre, hogy feldolgozzam ezt az egészet. Ugye nem baj?

– Nem. Egyáltalán nem baj.

Rick visszamosolygott a nőre, aztán az ajkára tapasztotta a száját. Rövid csók volt, ám annál szenvedélyesebb és követelőbb. Amikor szétváltak, a férfi elkapta Liz ábrándos pillantását, és ez határozottan jókedvre hangolta. Mindazonáltal nem titkolhatta a végtelenségig jövetelének valódi okát.

– Val és Carla Chapman meglátogatott ma a bárban – mondta halkan.

– És? Mit akartak? – A nő, aki már kezdte romantikus hangulatba ringatni magát, egy pillanat alatt váltott.

– Országos körözést rendeltek el Mark ellen. Meggyőződésük, hogy ő ölte meg Tara Mancusót.

– Ugyan! Ezt már ismerjük. Gyanúsítottra van szükségük, ezért aztán az első útjukba akadó szerencsétlenre ráhúzzák a vizes lepedőt.

– De azt állítják, nagy a valószínűsége, hogy Naomi Pearsont is Mark tette el láb alól. És elegendő bizonyíték van a kezükben ahhoz, hogy megszerezzék a letartóztatási parancsot.

– Ezt egyszerűen nem hiszem el.

– Pedig ez még nem is minden, Liz. Valék attól tartanak, hogy a fiú téged szemelt ki a következő áldozatául.

Liznek láthatóan elakadt a lélegzete, annyira meghökkent. Egy pillanattal később azonban már eltökélten rázta a fejét.

– Nevetséges.

– Először én is azt mondtam. De…

– De micsoda? – Liz megint összefonta a karját maga előtt, mintha a férfi szavai ellen akarna védekezni. – Már te sem bízol benne, ugye?

– Ide hallgass, Liz! Én is nagyon szeretném hinni, hogy Mark ártatlan, mint a ma született bárány, de ismerem annyira az igazságszolgáltatás gépezetét, hogy tudjam, egy letartóztatási parancshoz nem akármilyen bizonyíték kell. Amikor ugyanis elfogják a gyanúsítottat, elkezdődik a visszaszámlálás: a rendőrségnek adott időn belül meg kell győznie az államügyészt arról, hogy a vád megáll a bíróság előtt, és ez sokkal nehezebb, mint gondolnád.

– Akkor miért írnak az újságok folyton olyan emberekről, akik ártatlanul kerültek rács mögé, és csak perújrafelvétel útján nyerhették vissza szabadságukat?

– A rendszer természetesen nem tökéletes, becsúszhatnak hibák. Az olyan esetek azonban, melyeket említettél, meglehetősen ritkák. Hiszen tudod: kivétel erősíti a szabályt.

– És milyen perdöntő bizonyítékok alapján rendeltek el Mark ellen körözést?

– Azt sajnos nem tudom. Nem árulták el.

– Hát ez remek. – Liz nagy levegőt vett. – Rick, ne haragudj, de nagyon fáradt vagyok. Hosszú volt ez a nap, szeretnék egyedül maradni és pihenni.

A férfi azonban ügyet sem vetett rá.

– A sorozatgyilkosok különböző módszerekkel dolgoznak. A legtöbb olyasvalakire csap le először, akit jól ismer: egy szomszédra, egy barátra, egy munkatársra. Aztán idegeneket szúr ki magának.

– Ne rémisztgess, légy szíves!

– Vannak azonban olyan sorozatgyilkosok, akik szeretnek előbb összeismerkedni leendő áldozataikkal.

– Most már aztán elég! Arra van az ajtó!

Liz el is indult, hogy kinyissa, ám a férfi feltartóztatta.

– Ez a típus egyenesen élvezi, hogy a szerencsétlen, mit sem sejtő kiválasztott megbízik benne, sőt kifejezetten kedveli. Ez adja számára az ölés igazi örömét. Gavin Taft is ilyen volt. Ha valóban Mark az elkövető, ő is ezzel a módszerrel dolgozik, hiszen Taftet utánozza.

Liz nem felelt.

– Mark a templomban ismerte meg Naomi Pearsont – folytatta könyörtelenül Rick. – Együtt jártak bibliaórára, sokak szerint baráti viszonyban álltak egymással.

Liz a fejét rázta.

– Egy szót se erről többet! Kérlek, menj most el.

– És pillanatnyilag miben mesterkedik a fiú? Veled akar összebarátkozni. Megjátssza az üldözöttet, az áldozat szerepében tetszeleg. Te pedig bedőlsz neki. Megbízol benne, és mivel azt hiszed, támaszra van szüksége, boldogan nyújtasz feléje segítő kezet.

– Hallgass már!

Rick megfogta Liz karját.

– Megbízol benne, ugye? Neki hiszel, és nem nekem?

– Miért csinálod ezt? – fakadt ki keserűen a nő, majd egy türelmetlen mozdulattal lerázta magáról Rick kezét. – Miért akarsz halálra rémíteni?

– Mert nem szeretném, ha valami bajod esne, a pokolba is!

Liz haragja egy csapásra elpárolgott.

– Ne aggódj, nem lesz semmi baj! – mondta lágyan. – Tudok egy-két dolgot, amiről neked fogalmad sincs.

– Vagyis máris kapcsolatba lépett veled – állapította meg lehangoltan a férfi. – Ugye így van?

Liz a másodperc törtrészéig habozott csak. Ez is elegendő volt azonban, hogy megerősítse Rick gyanúját.

– Értsd meg, Liz, Markot körözik! Gyilkossággal gyanúsítják…
– Nem adott hírt magáról, azóta hogy…
– Nem hiszek neked.
– Az a te bajod.
A férfi szitkozódva fordult el. Dühöt és mélységes csalódottságot érzett, amiért képtelen Lizzel megértetni, hogy az életét kockáztatja, ha vakon megbízik Mark Morganben.
A nő ekkor mögéje lépett, és megfogta a karját.
– Köszönöm – susogta.
– Mit?
– Hogy aggódsz értem.
– Lehet, hogy már nem sokáig. – Rick lerázta magáról Liz kezét. – Mert ha továbbra is ilyen felelőtlenül viselkedsz, holnap talán már nem lesz kiért aggódnom.

37. FEJEZET

November 19. hétfő,
déli 12 óra

Carla a Keresztények Paradicsoma templom előtt állította le a járőrkocsit. Tim tiszteletes már várta, arcán rémület és tanácstalanság tükröződött.
A nyomozónő fejcsóválva szállt ki az autóból. Mert nem elég, hogy eltűnt egy lelkésznő, hogy sorozatgyilkos szedi áldozatait, hogy a köztiszteletnek örvendő bankár milliókat sikkasztott, majd kiugrott a második emeletről, ráadásul az időjárás terén is aggasztó jelek mutatkoztak. Ha ez így megy tovább, hurrikán kialakulásától lehetett tartani. Mintha már nem is volna annyira paradicsomi hely Key West…
A lelkész odafutott hozzá.

– Köszönöm, hogy ilyen gyors volt, nyomozó. Tudja, Stephen-ről, a templomszolgáról van szó… Fogalmam sem volt, mit kell tenni ilyen helyzetben, ezért aztán telefonáltam az őrsre…

– Kérem, nyugodjon meg, aztán szépen mesélje el, pontosan mi történt!

A férfi bólintott.

– Legalább egy teljes napja nem láttam Stephent. Kezdtem aggódni miatta, így aztán a lakásához mentem, hogy megnézzem, nincs-e valami baj. És akkor… – Elcsuklott a hangja. – Tudja mit? Odavezetem. Nézze meg a saját szemével!

Sietős léptekkel átvágtak a parkon. Carla vetett egy pillantást a lelkészlakra, majd hamarosan észrevette a mögötte lévő, kicsiny építményt.

– Igen, abban lakik – felelt meg a ki nem mondott kérdésre a lelkész. – Eredetileg kocsiszín volt, később pedig szerszámos-kamra, de amikor Stephen hazakerült Miamiból, a nevelőotthonból, lakássá alakították át. Az intézetben nem érezte jól magát, ezért az egyház úgy döntött, hogy hazahozatjuk, és mi magunk gondoskodunk róla.

Ahogy közelebb értek a házikóhoz, Carla észrevette, hogy csak be van hajtva az ajtaja.

– Nyitva volt az ajtó, amikor bement? – kérdezte.

– Nem. – Tim Collins elkomorodott. – Kopogtam, és csak azután nyitottam be. Jobb lett volna, ha nem teszem.

Carla nem felelt. Az ajtóhoz lépett, és bekopogott.

– Rendőrség. Van itt valaki?

Mivel nem kapott választ, megismételte a kérdést, majd egy perccel később betaszította az ajtót. A berendezést túlontúl egyszerűnek találta, de feltűnt neki a rend és a tisztaság.

Tim tiszteletes is bejött vele.

– Ott, az ágyat nézze… – mutatott jobbra.

A jókora franciaágy egy kicsiny, függöny nélküli ablak alatt állt. Az égszínkék ágytakaró éppolyan kopottas volt, mint a pasztellszínű, virágmintás ágynemű.

Carla közelebb ment, és látta, hogy az ágy csupa vér. Rábámult a különböző nagyságú, égővörös foltokra, és egy pillanatra minden összefolyt a szeme előtt.

Hát ennyit a földi paradicsomról, gondolta.

– Ha ez az, amit én gondolok…

– Igen, az – szakította félbe a lelkipásztort morózusan Carla. – Kérem, maradjon, ahol van. Megfogott valamit, amikor először bejött?

– Nem, nem hiszem.

– Remek.

– Gondolja, hogy Stephen… – A férfi hangja megremegett. – Életemben nem láttam még ennyi vért.

Hát, nem kevés, annyi szent, futott át Carla fején, ám aztán önkéntelenül eszébe jutott Tara Mancuso.

– Azt mondta, hogy jó egy napja nem látta Stephent, ugye?

– Igen.

A rendőrnő gumikesztyűt húzott, és leguggolt. Felhajtotta az ágytakarót, aztán gondosan megvizsgálta az ágyat. A vér igen frissnek tűnt. Megérintett egy nagyobbacska, szabálytalan formájú foltot, és megállapította, hogy még egészen nedves.

Aztán újabb vérnyomokat vett észre, ezúttal a padlón, melyek az ágytól egy, a szoba másik végében lévő ajtóhoz vezettek. Az ajtón véres tenyérlenyomat éktelenkedett.

Carla nagyot nyelt.

– Az ott egy szekrény?

– Gondolom, olyasmi.

A rendőrnő előkapta a mobiltelefonját, felhívta a központot, és erősítést kért. Miután bontotta a vonalat, a lelkészre pillantott.

– Azt hiszem, okosabb volna, ha most kimenne.

– De Stephennek szüksége lehet…

Az ajtó túloldalán valaki felnyögött. Carla és a lelkipásztor összenéztek, aztán a rendőrnő nem sokat teketóriázott: berúgta az ajtót.

Tehát mégsem szekrény, futott át az agyán. Azt csak egy pillanattal később vette észre, milyen állapotban van az odabent lévő férfi. A szerencsétlen mindössze egy vérfoltos alsónadrágot viselt, és a teste is csupa vér volt. Arccal felfelé hevert az ágyon, a szeme egészen felakadt, csak a fehérje világított a szemüregben. ***t***

– Stephen! – kiáltotta elszörnyedve a lelkész. – Egek ura, mi történt veled?!

A templomszolga feléjük fordította a rémülettől még inkább eltorzult arcát. Aztán szörnyűséges hangot hallatott. Carlát egy sebesült vadállat fájdalomüvöltésére emlékeztette ez a hang, s egészen beleborzongott.

Csak megkésve vette észre Stephen kezében a kést. Az a fajta kés volt, amelyet vadászok használnak: a több mint tíz centiméteres, véres penge egyik oldala fogazott volt, a másik sima.

Már csak ez hiányzott! A rendőrnő a fegyveréhez kapott, de nem bizonyult elég gyorsnak. Stephen vérfagyasztó üvöltéssel felpattant az ágyról, és nekitámadt.

– Félre! – kiáltotta Carla a lelkésznek, ám neki magának nem sikerült idejében félreugrania.

Stephen a vállánál fogva a szemközti falnak taszította, és kicsörtetett a sufniból. Carla pokoli fájdalmat érzett, de miután egyensúlyát visszanyerte, azonnal a férfi nyomába eredt.

– Azonnal álljon meg! – rikoltotta. – Megállni, vagy lövök!

Stephen azonban továbbrohant, mintha nem is hallotta volna a figyelmeztetést. Carla ekkor egy turistacsoport zsibongására, majd ijedt sikolyokra lett figyelmes. Lehet, hogy a járókelők már észre is vették a késsel hadonászó Stephent? Aztán megütötték fülét a közeledő rendőrautók szirénái. Végre! Megérkezett az erősítés.

A templomszolgát követve Carla átszáguldott a parkon. Arrafelé tartott, ahonnan a sikoltozást hallotta. Most mintha valaki segítségért kiáltott volna, egy gyerek pedig rémülten felsírt.

Carla elérte a kaput, és ekkor megpillantotta Stephent, aki céltalanul futkosott ide-oda, mint egy csapdába esett vadállat. A

torkából szintén vadállati hangok törtek fel, és még mindig a kezében szorongatta a kést.

A rendőrnő rákiáltott a járókelőkre, hogy húzódjanak fedezékbe. A szeme sarkából látta, hogy a másik bejáraton át a rendőrök elözönlik a parkot, és végre a Duval Streeten is felharsantak a szirénák.

– Fel a kezekkel, Stephen! – kiáltott rá a férfira, mire az megfordult, és rámeredt.

Aztán a következő pillanatban megindult Carla felé. A nő célzásra emelte a pisztolyát.

– Dobja el azt a kést, különben lövök!

Stephen azonban semmi jelét nem mutatta, hogy meg akarná adni magát, ezért Carla megismételte az utasítást, és amikor ez sem segített, meghúzta a ravaszt.

Stephen alig kétlépésnyire volt tőle, amikor eldörrent a lövés. A golyó a mellkasa közepén találta el, ám így sem tudta megállítani. A férfi megingott, de a lendület tovább vitte, és egyenesen Carlára zuhant.

Ahogy Stephen teste maga alá temette, a rendőrnő előtt egy pillanat alatt lepergett az egész élete. Rikítóan színes képek egész sorozatát látta – megannyi csalódásának összefoglalóját.

Pedig csak egyetlen másodperc volt az egész. A kollégái már körül is vették, és olyan gyorsan lerántották róla a férfit, hogy Carlának meglepődni sem volt ideje.

– Jól van, Chapman? – kérdezte Val.

Carla eltöprengett. Eltekintve attól, hogy földhöz vágták és halálra rémítették, nem volt semmi baja. Ezt meg is mondta a felettesének, aztán félénken Stephenre mutatott.

– Ugye nem…

– Még él – nézett fel az egyik rendőr, miután sikerült kitapintania a templomszolga pulzusát.

– Akkor hívjatok mentőt! – kiáltotta Val. – Szaporán!

Carla csak ködösen észlelte a körülötte zajló eseményeket. Megérkezett a mentőautó, Stephent elszállították. Aztán felbukkant egy forgatócsoport, s odaértek és munkához láttak a helyszínelők. A rendőrfőnök is megjelent. Kezet fogott Carlával, és megdicsérte, majd a riporterek rendelkezésére állt, akik régóta vártak már a hivatalos állásfoglalásra. *!*

– Ezt remekül csinálta, Carla – dünnyögte Val. – Szívből gratulálok.

A nő egyáltalán nem érezte úgy, hogy rászolgált volna a dicséretre, de nem szólt semmit. Életében először kényszerült arra, hogy a fegyverét használja, és mindjárt le is lőtt egy embert.

Ahogy végignézett magán, heves undor fogta el: a ruhája szinte ragadt Stephen vérétől. Rácsodálkozott a kezén lévő gumikesztyűre, melyet – úgy érezte – egy örökkévalósággal ezelőtt húzott fel.

– Körülnézünk odabenn? – intett a házikó felé Val.

Carla biccentett, és engedelmesen követte a főnökét. Kicsit ugyan még bizonytalanul állt a lábán, ám ha egyszer hív a kötelesség. .. Egyébként nem sérült meg, s a felettese nyilván elvárja tőle, hogy végezze a munkáját.

A helyszínelők már javában tevékenykedtek odabenn. Egyikük Stephen ágyát vizsgálta át, míg a másik fényképeket készített a helyiségről.

– Tulajdonképpen mi történt? – pillantott beosztottjára kérdőn Val.

– Éppen ebédelni készültem – fogott bele Carla –, amikor hívás jött a központból. Collins lelkész betelefonált az őrsre, és izgatottan jelentette, hogy valami nagy baj történt. Én persze azonnal indultam, és tizenkettő tájt itt is voltam a templomnál. A lelkész már várt, és csakugyan nagyon feldúltnak látszott.

– Pontosan mit ért ezen? – szakította félbe a nőt Lopez hadnagy.

Carla elgondolkodott.

– Elég összefüggéstelenül beszélt. És remegett, mint a kocsonya… Aztán kiszedtem belőle, hogy Stephen, a templomszolga

eltűnése aggasztja, ugyanis már egy teljes napja, hogy nem látta a férfit. Amikor pedig bement a lakásába, vérnyomokat talált az ágyon. Ezt követően természetesen kihívta a rendőrséget. – Carla nagy levegőt vett. – Aztán bementünk a kunyhóba, és megnéztem az ágyat, amely valóban tele volt friss vérfoltokkal. De más vérnyomokat is felfedeztem: ezek az ágytól vezettek egyenesen ahhoz az ajtóhoz, amely mögött beépített szekrényt sejtettünk. Amikor a véres tenyérlenyomatot észrevettem, kicsit megijedtem, mert eszembe jutott, hátha valami őrült bújik meg a szekrényben. Telefonon erősítést hívtam, és megkértem a lelkész urat, hogy hagyja el a házikót.

Val kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Miért nem várta meg, míg a kollégák ideérnek?

– Mert amikor nyögéseket hallottam bentről, elvesztettem a fejemet. Azt hittem, súlyos sérült van odabenn, aki segítségre szorul.

– Tovább!

Val az ajtóhoz sétált, és bekukkantott a kamrába.

– Először úgy látszott, helyes volt a megérzésem, mert a templomszolga ott feküdt azon a benti ágyon véresen, és láthatóan valamiféle rohama volt.

– Rohama? – csodálkozott a hadnagy.

– A szeme felakadt, csak a fehérjét lehetett látni – magyarázta Carla, és megborzongott. – De amikor Tim tiszteletes a nevén szólította, és megkérdezte, mi történt, magához tért. Rettenetes volt…

Val fölényes, figyelmeztető pillantást vetett rá, mire Carla szerette volna rögtön visszaszívni ezt az utolsó, gyengeségről árulkodó megjegyzést. A továbbiakban igyekezett a tényekre összpontosítani.

– Aztán megláttam a kezében a kést. Rögtön a pisztolyom után kaptam, de elkéstem. Stephen hihetetlenül fürgén felpattant az ágyról, a falnak lökött, hogy a szemem szikrázott belé, majd kirohant a parkba. A többit már tudja.

Val bement a kamrába. A keskeny ágy előtt leguggolt, és anélkül hogy egy ujjal is hozzáért volna, megvizsgálta a földön heverő könyvet, melyből több lapot kitéptek.

– Egy biblia – jegyezte meg. – Hát nem különös? – Fejét oldalt hajtva igyekezett elolvasni, mi van a kitépett oldalakon. – Ez Péter apostol egyik levele – állapította meg. – Ez a részlet pedig Lukács evangéliumából való. Úgy tűnik, mintha kizárólag az Új szövetségi részeket szaggatta volna ki valaki. – Hirtelen Carlára meredt. – Ismeri a Bibliát?

– Katolikus nevelést kaptam – mondta a nő a karját dörzsölgetve, mert rázta a hideg. – Gyerekkoromban rendszeresen jártam templomba, gyóntam és áldoztam. Miért kérdi?

– Nem is tudom… Csak úgy.

A rendőrtiszt előhúzott egy zsebkendőt, és óvatosan, hogy az esetleges nyomokat el ne törölje, megfordította a bibliát. Aztán halkan, meglepetten Rittyentett.

– Nahát! Ezt magának is látni kell.

Carla odalépett hozzá egészen közel, és amikor lenézett, látta, hogy a krémszínű bőrkötésen aranyos betűkkel ott csillog Rachel Howard neve.

38. FEJEZET

November 19. hétfő,
15 óra

Liz csak résnyire nyitotta ki az ajtót. Odakinn Carla Chapman és Valentine Lopez állt, méghozzá meglehetősen mogorva képpel.

Ezek tudják, hogy Mark itt van! Rick átlátott az éjszakai elterelő hadműveleten, és értesítette a rendőrséget. Uramisten, most mi legyen?

A páni félelem, amely Lizt elfogta, szerencsére nem látszott rajta.

– Tessék, mit óhajtanak? – kérdezte hűvösen.

– Új fejlemények vannak a nővére ügyében – mondta Lopez hadnagy. – Bemehetnénk néhány percre?

– A nővérem ügyében? – Liz elképedve nézett egyik rendőrről a másikra. – Miféle fejlemények?

– Azt jobb szeretném odabenn elmondani.

– Hát persze, elnézést. – Liz kitárta az ajtót, és oldalt lépett, hogy a rendőrök bejöhessenek. Aztán reszkető kézzel bezárta mögöttük az ajtót.

– Vendége van, asszonyom?

– És ha igen? Nem hiszem, hogy ez önökre tartozik. – Liz elutasítón meredt rájuk. – Mintha valami olyasmit mondtak volna, hogy új fejlemények vannak a nővérem ügyében.

– Carla? – Val intett a rendőrnőnek, aki vitorlavászon táskájából egy könyvet húzott elő. Noha műanyag zacskóba volt csomagolva, Liz azonnal megismerte Rachel bibliáját.

A rendőrnő átnyújtotta a könyvet.

– Ismerős?

Liz elszörnyedve bámulta a világos bőrborításon éktelenkedő véres ujjlenyomatokat. Sírás fojtogatta.

– Igen. Ez a testvérem bibliája. – Ujjhegyével végigsimított az aranyos betűkön, melyek a borító alsó részébe voltak belenyomva. – Tőlem kapta ajándékba, még azelőtt, hogy… – Liz elhallgatott. Ahogy felpillantott, csak elmosódva látta az arcokat. – Hol… Hol találták meg?

– Ismeri Stephen St. Johnt? A Keresztények Paradicsoma templom templomszolgáját?

– Igen, de hogy jön ez ide?

– Jó okunk van feltételezni, hogy köze van a nővére eltűnéséhez.

Liz hátán a hideg futkosott.

– Hogyhogy? Nem értem…

– Chapman nyomozót ma délben a Keresztények Paradicsoma templomba hívták, és a templomszolga késsel támadott rá. Méghozzá egy olyan késsel, amilyennel az igazságügyi orvos szakértő szerint Tara Mancusót és Naomi Pearsont megölték. Ennek a fickónak a lakásában találtuk meg a nővére bibliáját.

Liz úgy érezte, menten megfullad.

– Elnézést, le kell ülnöm – nyögte, majd átfurakodva a két rendőr között, lerogyott a legalsó lépcsőfokra. Fejét a térdére hajtorta, és megpróbált nyugodtan, egyenletesen lélegezni. Persze ez egyáltalán nem volt könnyű.

Hiszen előkerült a kegyetlen kirakós játék újabb darabkája. Egy újabb, bizonyíték arra nézve, hogy Rachel halott.

– Említette a nővére önnek valaha Stephen St. Johnt? Akár név szerint, akár templomszolgai minőségében?

Liz fel sem pillantott, csak a fejét rázta.

– Egészen biztos ebben?

– Igen. – Liz végre felnézett. – De talán nem ártana, ha beszélnének a *Bikinik és sok minden más* nevű butik tulajdonosával. Elég jóban volt a nővéremmel, és… Szóval azt mondta nekem, hogy Rachel félt Stephentől. Állítólag egyszer rajtakapta, amint leselkedett utána.

A két rendőr összenézett.

– Tudja a butiktulajdonos nevét? – kérdezte Carla, miközben a zsebéből előhúzott egy jegyzetfüzetet.

– Heather Fergusonnak hívják.

Carla felírta a nevet.

– Tara Mancuso sem beszélt önnek a templomszolgáról?

– Nem, soha.

– Van ötlete, hogyan kerülhetett a nővére bibliája Stephen St. Johnhoz?

Liz a fejét ingatta.

– Nincs.

– Mikor találkozott először a templomszolgával? – vette át a kérdező szerepét most Val.

Liznek nagyon össze kellett szednie magát, hogy emlékezzék, és szavakba öntse gondolatait.

– Az egyik templombéli látogatásom alkalmával. Éppen kifelé tartottam a lelkészi irodából, amikor egyszer csak ott termett előttem a templomkertben, és elállta az utamat. A kezem után nyúlkált, én meg nagyon megrémültem, merthogy elég ijesztő látványt nyújtott. Heather Ferguson segített megszabadulni tőle.

Rákiabált, mire Stephen elfutott. De ő azt mondta, teljesen ártalmatlan.

– Mi is azt hittük. – Carla összecsukta a jegyzetfüzetét.

– Ezzel azt akarja mondani… Úgy vélik, hogy köze lehet Tara megöléséhez…

– Köszönjük a segítségét, asszonyom – vágott a szavába Val Lopez, Carla pedig odalépett hozzá, és sajnálkozó arckifejezéssel a kezét nyújtotta.

– Igazán sajnálom, de átmenetileg vissza kell kérnem a testvére bibliáját. Tudja, jelenleg ez az egyik legfontosabb bizonyítékunk.

Liz visszaadta a könyvet.

– Bizonyíték? – hebegte, és zavarodottan bámult egyik rendőrről a másikra. – Csak nem arra gyanakodnak, hogy Rachelt… Stephen…

A hangja elcsuklott. A hadnagy együttérzéssel nézett rá.

– Az új fejlemények miatt ismét elővesszük a nővére ügyét, Ms. Ames. Nagyon úgy fest, hogy önnek volt igaza. Talán valóban történt valami a nővérével.

Liz ajkát kétségbeesett kiáltás hagyta el.

Nem, egyáltalán nem akarta, hogy igaza legyen! Ő semmi, mást nem akart, csak visszakapni a testvérét!

– Asszonyom?

Liz könnyektől fátyolos tekintettel pillantott fel.

– Igen?

– Nem tudja véletlenül, hogy Mark Morgan és Stephen St. John ismerték-e egymást?

– Tessék?

– Mark Morgan és Stephen, a templomszolga – ismételte Val. – Vajon ismerhették egymást?

– Nem tudom… Sejtelmem sincs… – Liz egyre inkább kétségbeesett. Szeretett volna tisztán látni az ügyben, de annyi volt az újdonság, és annyira letaglózták a tulajdon érzései, hogy képtelen volt eldönteni, kinek higgyen. És vajon megbízhat-e valakiben egyáltalán?

– Nos, azt hiszem, ez nem a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy faggassuk – köszörülte meg a torkát Val. – Most magára hagyjuk, asszonyom, de kérem, ha eszébe jut valami, amivel segíthet, hívjon fel minket.

A rendőrök ezzel tapintatosan távoztak, de Liz még sokáig ült mozdulatlanul a lépcső szélén, miután magára maradt. Kábán meredt a semmibe, s még arra is nehezen tudta rávenni magát, hogy felálljon, és kulcsra zárja az ajtót a rendőrök mögött.

Teljesen kikészült, minden ízében reszketett. Ha csak rajta múlt volna, azonnal ágyba bújik, a fejére húzza a takarót, és átalussza ezt az egészet.

Kivárja, míg vége lesz a rémálomnak, és amikor felébred, Rachel ott ül majd mellette, ő pedig csak ködösen, elmosódottan fog emlékezni a történtekre, ahogy egy rossz álomra szokott emlékezni az ember.

Nyelt néhányat, aztán lassan megfordult.

Mark ott állt a lépcső tetején. Ahogy a pillantásuk találkozott, a nőt páni félelem fogta el.

Országos körözést rendeltek el Mark ellen. A rendőrök meg vannak győződve arról, hogy ő ölte meg Tara Mancusót… És attól tartanak, máris kiszemelte következő áldozatát.

– Hallottam minden szót – mondta a fiú, és a keze ökölbe szorult. – De rossz helyen keresgélnek. Stephen a legszelídebb, legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztam. A légynek sem tudna ártani.

Egek, még ez is! Vajon kinek higgyen? Kiben bízhat egyáltalán?

A fiú homloka ráncba szaladt.

– Miért néz ilyen furcsán rám?

– Nem… Nem tudom, miről beszél. Pontosan úgy nézek, mint máskor. – Liz a fejét csóválva felment a lépcsőn. – Ne haragudjon, de most nincs kedvem beszélgetni. Teljesen kész vagyok.

– Pontosan ez volt a zsaruk szándéka – szögezte le nyomatékosan Mark. – Hogy kikészítsék magát. El akarják bizonytalanítani, azt akarják, hogy ne higgyen senkiben, még saját magában sem.

Liz, aki már felért a lépcső tetejére, most egyenesen a fiú szemébe nézett.

– Miért, maga szerint kinek kellene hinnem, Mark? Magának vagy a rendőrségnek?

– Az biztos, hogy nekem hihet. Nem szokásom hazudni, és magának is a színtiszta igazságot mondtam.

„És pillanatnyilag miben mesterkedik a fiú? Veled akar összebarátkozni. Megjátssza az üldözöttet, az áldozat szerepében tetszeleg. Te pedig bedőlsz neki. Megbízol benne, és mivel azt hiszed, támaszra van szüksége, boldogan nyújtasz feléje segítő kezet…”

– Liz, kérem. – Mark már valósággal esdekelt. – Higgyen nekem! Stephen jó barát. Ártatlan és jó szándékú, akár egy kisgyermek. Csak nézzen a szemébe, s maga is tudni fogja, hogy még kitalálni sem volna képes olyan ocsmányságokat, amilyenekkel vádolják.

– Miért ilyen biztos ebben? – csattant fel Liz elengedve a lépcsőkorlátot. – Én családgondozó vagyok, nap mint nap találkozom sérült lelkű emberekkel. És pontosan tudom, hogy az, amit Stephennel kiskorában műveltek, nemcsak testileg, de lelkileg is tönkretehet egy embert. Sokan vannak, akik úgy gondolkodnak: megbosszulják a világon azt a rettegést és kínszenvedést, amelyet ők átéltek.

– De Stephen nem ilyen.

Liz a tenyerébe temette az arcát. Egyszerre elviselhetetlen fájdalom hasított a fejébe.

– A lakásában megtalálták a nővérem bibliáját.

– Na és? Mi rossz van abban? Lehet, hogy a lelkésznő neki ajándékozta.

– Maga semmit sem tud, Mark, nem látta azt a könyvet. Merő egy vér volt… És a rendőrök azt mondták, Stephennél volt egy olyan kés is, amilyennel Tarát meggyilkolták.

– És ha valaki más tette oda azt a kést? Mondjuk Tim tiszteletes…

Liz elnézett Mark mellett, mire a fiú megragadta a karját.

– Tara ki nem állhatta az új lelkészt. Azt mondta, fél tőle, és említette, hogy egyszer hazugságon kapta.

– Eresszen el!

– Igenis, ő odatehette azt a kést Stephen kunyhójába, sőt akár a bibliát is, hogy ráterelje a gyanút. Hiszen ott lakik, szabad bejárása van bárhová a templom területén.

– Azt mondtam, eresszen el. – A nő végre kiszabadította magát Mark szorításából. Úgy érezte, menten szétrobban a feje. – És azt mivel magyarázza, hogy Stephen a késsel rátámadt egy rendőrnőre? – kérdezte keserűen.

Mark nem felelt. Harcossága, küzdeni akarása egy szempillantás alatt elpárolgott, ő maga pedig szinte összement, mint valami leeresztett luftballon.

Liz egyszerre nagyon fiatalnak és sebezhetőnek látta. Mivel megszánta, a vállára tette a kezét.

– Megígérem, hogy fogunk még erről beszélni. De értse meg, most muszáj bevennem egy fejfájás-csillapítót, és lefeküdnöm egy kicsit. Ugye nem haragszik?

Mark a fejét rázta, de a tekintetét nem emelte fel még akkor sem, amikor a nő biztatón vállon veregette.

Aztán Liz bement a hálószobájába. Közben mindvégig magán érezte Mark szúrós pillantását. Becsukta maga mögött az ajtót, és épp az ágyhoz akart menni, hogy lefeküdjék, amikor eszébe jutott valami.

Rövid habozás után visszament, és a zárra ráfordította a kulcsot.

39. FEJEZET

November 19. hétfő,
17 óra

Carla megállt Rick bárja előtt, és hosszan nézte az épületet. Remélte, hogy itt találja a férfit. Beszélni akart vele. Megerősítésre volt szüksége: Ricktől akarta hallani, hogy helyesen cselekedett, mert valójában, a lelke mélyén egyáltalán nem volt biztos ebben.

Bűntudat mardosta, és most, hogy lopva körülnézett, mielőtt bement volna a mulatóba, ez kétségkívül látszott is rajta. Végre elszánta magát, odahagyta a vibráló hőséget, és belépett a hűvös félhomályba.

Miután szeme hozzászokott a fényviszonyokhoz, megállapította, hogy jókor jött. Alig fél tucat vendég koptatta a székeket odabenn. Az egyik sarokban egy szerelmespár turbékolt, aztán volt két magányos korhely, akik egymástól jó néhány asztalnyira szenvedtek az egyedülléttől, és két jókedvű turista, akik viszont szemlátomást remekül érezték magukat.

Rick megrándult, amikor észrevette.

Vagyis már tudja, gondolta Carla csöppnyi csodálkozás nélkül. Kicsi ez a sziget, a hírek pedig gyorsan szállnak, és a férfi a munkájából adódóan rengeteg emberrel találkozik.

A hivatalos közlemény természetesen igen szűkszavú volt. A Keresztények Paradicsoma templom templomszolgájának elborult az elméje, és késsel támadt egy rendőrre. Ezért Carla Chapman

nyomozó a saját és a járókelők testi épségének védelme érdekében kénytelen volt használni a szolgálati fegyverét. A támadót jelenleg kórházban ápolják, állapota kielégítő.

Val és a rendőrfőnök mostanáig visszatartott minden egyéb információt.

– Jól vagy? – érdeklődött Rick, amikor a rendőrnő felmászott a pult mellett álló egyik bárszékre.

– Lelkileg pocsékul. De egyébként, köszönöm kérdésedet, semmi bajom.

Rick egy pohár sört tett eléje.

– Ha a rendőr kénytelen fegyvert emelni valakire, akkor a körülményektől teljesen függetlenül mindig pocsékul érzi magát.

Carla alig észrevehetően elmosolyodott, és bár szigorúan véve még szolgálatban volt, belekortyolt a hűs, habos italba.

– Egész délután mindenki a vállamat veregette, a nagyfőnöktől kezdve egészen a sarki közlekedési rendőrig. Mi ez, ha nem képmutatás?!

Rick nem felelt, csak csodálkozva felvonta a szemöldökét. Carla gyorsan elfordult, mert érezte, hogy elpirul. Egyszerűen képtelen volt kiverni a fejéből a rázuhanó Stephen képét. Volt valami a férfi arckifejezésében, amit nem tudott megfejteni. Nem tudta eldönteni, valóban gyilkos szándékkal támadt-e rá a templomszolga, vagy csak ki akart tömi, mint egy sarokba szorított, rémült állat.

– Akarsz beszélni róla?

Carla tudta, hogy el kellene utasítania az ajánlatot. Meg kellene elégednie Rick megnyugtató jelenlétével és a finom sörrel, amelyet kapott. Gondolataiból felocsúdva észrevette, hogy Rick együttérzéssel szemléli. Talán a választ várta.

– Igen – motyogta elfogódottan. – Azt hiszem, elsősorban azért jöttem ide.

Halkan belefogott, és elmesélte az egész históriát Tim Collins lelkész riadt telefonjától kezdve egészen odáig, hogy meghúzta a ravaszt.

– Hát ezt valóban remekül csináltad. Ahogy a nagykönyvben meg van írva.

– Tudod, ebben egyáltalán nem vagyok…

Carla lenyelte az utolsó szót. Valóban nem volt biztos a dolgában. Újra és újra feltette magának a kérdést, tényleg ez volt-e az egyetlen módja, hogy megállítsa Stephent.

– Te itt nőttél fel a szigeten – váltott témát hirtelen. – Tulajdonképpen mit tudsz róla?

– Stephenről? Nem sokat. Csak annyit, hogy gyerekkorában súlyosan bántalmazták, és hogy most az egyház gondoskodik róla. Amikor kicsi voltam, emlékszem, mi, gyerekek nagyon féltünk tőle, hiszen annyira más volt, olyan ijesztő. És mindenféle rémtörténeteket terjesztettünk róla.

– Miféle rémtörténeteket?

– Hát például, hogy az egész családját kiirtotta, csak a rendőrség nem talált ellene bizonyítékokat, merthogy a holttestek soha nem kerültek elő. Szigetszerte beszélték, hogy apró darabokra vágta és a tengerbe dobálta a hullákat. Eh! Ostoba gyerekfecsegés…

– És ha nem az? – Carla előrehajolt. – Olyasmiről nem hallottál, hogy fenyegetően, erőszakosan lépett volna fel valakivel szemben?

– Nem, soha. Miért érdekel?

Carla nem felelt rögtön. Tudta, hogy nem volna szabad mindent kifecsegnie, mert a nyomozás részleteinek kiszivárogtatása akár felfüggesztést is vonhat maga után. Ugyanakkor azonban jelenlegi lelkiállapotát tekintve inkább jutalom lett volna számára a felfüggesztés, mintsem büntetés.

A bárpult másik végén ülő fickóra sandított, és lehalkította a hangját.

– Lehet, hogy Stephen az, akit keresünk – suttogta. – Különös jeleket vágott a testébe. Betű formájú jeleket, amilyeneket Taránál és Naomi Pearsonnél is találtunk.

Rick felkapta a fejét.

A férfi, aki Carlától jobbra a bárpult végén ült, most lecsusszant a bárszékéről, elbúcsúzott, és kiment.

– Egész oldalakat tépett ki a bibliából, és amikor rátaláltunk, a kezében volt a kés. Látnod kellett volna… Minden csupa vér volt, a biblia lapjai szanaszét a földön… Mintha onnan kimásolva akarta volna a bőrébe metszeni a kiválasztott jeleket.

Rick körbepillantott a bárban, és amikor látta, hogy a vendégeknek nincs rá szükségük, ismét Carlának szentelte a figyelmét.

– És a kezében tartott kés olyasformán nézett ki, mint amilyennel a gyilkosságokat elkövették.

– Igen. Honnan tudod?

– Ha nem így lenne, eszetekbe sem jutna gyilkossággal gyanúsítani Stephent. Azt mondanátok, szegény elmebeteg, még jobban becsavarodott. – Rick szeme résnyire szűkült. – Valnek mi a véleménye?

– Az, hogy nyomon vagyunk.

– És neked? Te mit mondasz?

Carlával most először fordult elő, hogy nem osztotta a főnöke álláspontját. És talán pontosan ezért jött el ide. Kérdések merültek fel benne, melyekre egyedül nem találta a választ, és remélte, hogy Rick segíthet eloszlatni a kétségeit.

– Fogalmam sincs, mit mondjak.

– Dehogyis nincs. Ne légy már ilyen kishitű!

– Szükségem volna a segítségedre.

– Tudod, hogy már nem vagyok rendőr.

– Bárcsak az lennél! Van valami, ami egyszerűen nem hagy nyugodni… – Carla fojtott hangon szitkozódott, majd felállt. – Azt hiszem, jobb, ha most elmegyek.

A férfi megragadta a csuklóját.

– Pontosan erre a valamire vagyok kíváncsi, Carla. Hová tetted az önbizalmadat? Halljuk, mi az, ami miatt eljöttél hozzám!

A nő önkéntelenül lenézett Rick ujjaira, melyek most a csuklója köré fonódtak. Semmire nem vágyott annyira, mint arra, hogy a férfi átölelje, magához szorítsa. Annyira kívánta az ölelését, hogy szinte fájt… Kivárta, hogy elmúljék ez az érzés, aztán elhúzta a kezét, és visszaült a bárszékre.

– Tényekről nem tudok beszámolni, mert csak sejtéseim vannak. Egyszerűen úgy érzem, valahogy nem kerek ez az egész. Eddig mindenki azt mondta, hogy Stephen a bántalmazások miatt szellemileg visszamaradott, tulajdonképpen olyan, mint egy gyerek. De miféle gyerek az, aki védtelen nőket mészárol le?

– Stephen nem gyerek – talált rá az ördög ügyvédjének szerepére Rick. – Felnőtt ember. Gondolj csak a testi erejére!

– Igen, igaz. Ugyanakkor azonban… – Carla masszírozni kezdte lüktető halántékát.

– Folytasd! – biztatta a férfi.

A rendőrnő a pokolba kívánta az emlékeit és a megérzéseit. Csak ne nézett volna rá olyan furcsán a templomszolga!

– Megmagyarázni persze nem tudom, de az az érzésem, hogy valami nem stimmel. Amikor a szemembe nézett…

Az egyik turista ekkor intett Ricknek, aki biccentett.

– Szavadat ne felejtsd! – mondta Carlának. – Egy perc, és újra itt vagyok.

A nő nézte, ahogy Rick elkészítette a számlát, vitt még két italt a szerelmespárnak, és kedvesen de határozottan kitessékelte a bárból az öreg Pete-et, aki már megint alaposan felöntött a garatra.

– Feltartalak a munkádban – jegyezte meg mentegetőzve Carla, amikor a férfi visszajött. – Igazán sajnálom.

– Ugyan miféle munkában? – Rick bevetette szokásos, lélegzetelállító mosolyát. – A hétfő mindig nagyon laza. A múlt heti turisták már hazamentek, az újabb csoportok ellenben még nem érkeztek meg. A helybeliek pedig… nos, nekik előbb ki kell pihenniük a hétvégét. A legjobbkor jöttél, Carla.

A nő hálásan visszamosolygott rá.

– Szóval, a témára visszatérve, rengeteg kérdés merült fel bennem. Például az, hogyan kezdhet el minden átmenet nélkül gyilkolászni olyasvalaki, akit mostanáig semmiféle erőszakos tettel nem hoztak összefüggésbe. Persze tudom, minden sorozatgyilkos elkezdi egyszer, de az efféle rémtetteknek rendszerint van valamiféle előzménye. Különféle kegyetlenkedésekre gondolok most, állatkínzásra vagy éppen a halál iránti beteges, felfokozott érdeklődésre. Stephennel kapcsolatosan fel sem merült semmi ilyesmi. Nekem legalábbis mindenki azt mondta, hogy a légynek sem ártott soha.

– Lehet, hogy az emberek tévednek, Carla. Hiszen alig ismerik őt. Egyedül él, senkivel nem tart fenn közelebbi kapcsolatot.

– Tudom. – Carla felvette a poharát, de aztán megint letette, anélkül hogy egyetlen kortyot ivott volna. – Most először fordul elő velem, hogy gyűlölöm a munkámat – nézett a férfira elkeseredetten. – Elegem van az egészből. A tiéd az állásom; akár most azonnal, ha akarod.

Rick a nőére tette a kezét.

– Ne gyötörd magad, Carla! Késsel támadott rád, te csak védekeztél. Ha nem húzod meg a ravaszt, lehet, hogy már alulról szagolnád az ibolyát.

A rendőrnő lehunyta a szemét. Újra maga előtt látta Stephent, látta a rettegést a szemében, hallotta rémült üvöltését.

Aztán elhessegette a nyomasztó képeket. Nem akart erre gondolni többé. *Stephen rátámadt, joga volt védekezni, joga volt ártalmatlanná tenni. Arról már nem is beszélve, hogy könnyen meglehet: valóban ő a keresett gyilkos.*

Rick lassan elhúzta a kezét.

– Hát, a lehetősége megvolt rá, az kétségtelen – mormolta Carla töprengőn. – Tara Mancusót a templomkertben ölték meg, Rachel Howardot szintén a templomban látták utoljára…

– Rachel Howardot? Neki mi köze ehhez az egészhez?

– Stephen St. Johnnál megtaláltuk a lelkésznő bibliáját. Val úgy döntött, újra előveszi az ügyet, mert ezek után nem zárható ki, hogy Rachel Howard nem egyszerűen eltűnt, hanem ő volt a legelső áldozat.

40. FEJEZET

November 19. hétfő,
20 óra

– Rachel!

Liz álmából riadva, feldúltan nézett szét a sötét szobában. A nővéréről álmodott, aki egyedül volt, magára hagyatva egy meleg, levegőtlen sufniban, és aki haldokolva is őt hívta, hozzá könyörgött segítségért.

Liz borzongva kelt fel. Egy pillantás az órára elárulta neki, hogy még csak este nyolc óra van. Kinyitotta a hálószobája ajtaját, és kiment a folyosóra. A lakásra sötétség és csend borult, egy pisszenést sem lehetett hallani.

– Mark!? – szólalt meg halkan Liz. – Felébredtem. Merre van?

Senki sem felelt. Liz elgondolkodva felkapcsolta a lámpát a folyosón, és a másik hálószobához sétált.

– Odabenn van? – kopogott be a csukott ajtón.

Még mindig semmi válasz. Liz elfordította a gombot, és bekémlelt a sötét helyiségbe.

– Mark?

A kapcsoló után tapogatózott, és amikor megtalálta, a szoba fényárba borult. Senki sem volt odabenn.

Úristen! Ezek elvitték Markot, amíg én aludtam! – rémült meg Liz, ám aztán megrázta a fejét. Nem, ez képtelenség. Honnan

tudhatták volna, hol tartózkodik a fiú? És miként jöhettek be úgy a házba, hogy ő nem vette észre?

Ha Mark nincs itt, az csak annyit jelent, hogy elment valahová. És nyilván hagyott üzenetet is, talán a konyhaasztalon.

Belépett a szobába. Az ágy rendesen be volt vetve, az ágytakaró betűrve az ágyvégeknél, a párnák szépen elrendezve. A szekrényhez ment, és kinyitotta.

Természetesen üres volt – nem is várta másképp.

Becsukta a szekrényajtót, és elhagyta a szobát. A küszöbön azonban megtorpant, mert eszébe villant valami. Az ágyra bámult. Igen… A földig érő, nyers színű ágytakaró egyik sarka vissza volt hajtva, mintha valaki szándékosan felemelte volna.

Talán, hogy bemászhasson az ágy alá, és ott elrejtőzhessen.

Liznek a rémülettől elakadt a lélegzete. Aztán összeszedte magát, nyelt egypárat, visszament az ágyhoz, lehajolt, és benézett alá.

Senki. Hát persze – mi másra számított?

Talán, hogy a lidérc kuporog alatta? Vagy hogy Mark hirtelen visszaesett egy hatéves gyermek értelmi színvonalára, és most bújócskát játszik? Esetleg egy hullát várt?

A vak is látja, hogy Mark elment innen. Az üzenet biztosan a konyhaasztalon lesz…

Liz kurtán, gúnyosan felkacagott, emlékeztetve magát, hogy ha így folytatja, alighanem a zárt osztályon végzi. Aztán lekapcsolta a villanyt, és elhagyta a szobát.

Még akkor is mosolyra állt a szája, amikor belépett a konyhába, és felgyújtotta a mennyezeti lámpát. De ott aztán elmúlt a nevethetnékje. Mert a konyhaasztal kellős közepén jókora, sötét tócsában egy fém kávésdoboz állt.

Liz megismerte a kávémárkát: az édesanyja vett mindig ilyet, ő azt sem tudta, hogy még mindig árulnak őrölt kávét ilyen kiszerelésben. Kislánykorukban Rachellel sokat játszottak a kiürült dobozokkal, rendszerint bogarakat és pillangókat szállásoltak el

bennük, s persze szellőzőnyílásokról is gondoskodtak, hogy kis foglyaik meg ne fulladjanak.

A következő pillanatban Liz már pontosan tudta, mi az a ragacsos, sötétvörös folyadék, mely a dobozon és körülötte sötétlett. Ijedten a szájára szorította a kezét.

Ekkor zajt hallott a dobozból. Lassan, mintha álmában cselekedne, levette a műanyag tetőt. Aztán felvisított, és a dobozt leejtve hátraugrott, mert a dobozból egy gombszemű rágcsáló vicsorgatta rá a fogait.

A patkány! Talán ugyanaz, amely a múltkor nyomtalanul eltűnt a mosogató alatti szekrényből…

A kávésdoboz patkányostul végiggurult az asztalon, széles vércsíkot húzva maga után. Aztán lekoppant a linóleummal borított padlóra. A patkány vértócsa kíséretében kimászott, de szinte azonnal elfeküdt a földön. Még élt, ám Liz látta, hogy a vérveszteség miatt már nem húzza sokáig.

Egész testében reszketett. Érteni vélte az üzenetet. A patkány a dobozban… A nővére egy levegőtlen kamrában…

A patkány lassan kiszenved… S a nővére is haldoklik.

A gondolatok ott visszhangoztak a fejében, miközben lassú, esetlen mozdulatokkal, lépésről lépésre hátrált az ajtó felé.

Ekkor odalenn megszólalt a csengő. Liz sarkon fordult, mint az őrült, leviharzott a lépcsőn, és feltépte az ajtót.

Rick állt előtte. Liz nagyot sikoltva a karjába vetette magát.

A férfi átölelte.

– Szegénykém! Hiszen reszketsz.

Mark eltűnt. Rachel meghalt… És én leszek a következő!

– Hallottam, mi történt Stephennel – folytatta csendesen a férfi, miután hiába várt a válaszra. – És azt is, hogy megtalálták nála a nővéred bibliáját. Tudom, mit jelent mindez, Liz. És mélységesen sajnálom… – Gyöngéden megemelte a nő állát, hogy a szemébe nézhessen.

Lizt megrohanták az érzések. Sírás fojtogatta, még mindig képtelen volt bármit is mondani.

– Átérzem a bánatodat. És borzasztóan sajnálom – ismételte Rick, majd tenyerébe fogva kedvese arcát, szájon csókolta. Rövid csók volt, de annál lágyabb és édesebb. Amikor véget ért, Liz homlokához támasztotta a homlokát.

A nő valami mozgást észlelt a férfi háta mögül. Valaki elment az utcán, és rájuk meredt kíváncsian, tolakodón. Liz gyorsan kézen fogta Ricket, és behúzta az előtérbe, aztán kulcsra zárta mögötte az ajtót.

– Gyere! Mutatok valamit.

Kézen fogva az emeleti nappaliba vitte, de nem engedte, hogy a férfi felkapcsolja a villanyt.

– Még ne. Valaki megláthat minket együtt – susogta, majd az utcai ablakhoz sietett, és miután vetett egy ijedt pillantást kifelé, gondosan leeresztette a reluxát. Csak miután az oldalsó ablakot is elsötétítette, gyújtott lámpát.

– Mi folyik itt? – értetlenkedett a férfi.

– Mindjárt megtudod. Gyere!

Egyenesen a konyhába vezette Ricket, ahol minden úgy volt, ahogy az imént otthagyta. A patkány sem mozdult egy tapodtat sem, nyilván kiszenvedett szerencsétlen.

– Egek ura! – A férfi a véres állathoz lépett, és megszemlélte, persze anélkül, hogy hozzáért volna. – Hogy kerül ez ide?

– Lopez hadnagy látogatása kissé kiborított – mesélte Liz. – Szörnyen fájt a fejem, ezért gyógyszert vettem be, és lefeküdtem aludni. És mire felébredtem, eltűnt… Azt reméltem, talán a konyhaasztalon hagyott a számomra üzenetet, de amikor idejöttem, csak a kávésdobozt láttam, és benne… – Megköszörülte a torkát. – Amikor kiborítottam, még élt.

– Eltűnt? – csapott le a szóra Rick. – Kicsoda?

Liz pillantása a patkányról a férfira vándorolt.

– Beszélnünk kell – mondta határozottan.

– Az ég szerelmére! Mondd már meg, ki tette ezt veled!

– Szerintem az a fura szekta. A *Horned Flower*... – Liz gumikesztyűt és tisztítószereket keresett a mosogató alatt, majd letépett egy jó darabot a papírtörlőből, mely drótkosárra emlékeztető adagolóban lógott a falon.

Aztán Rickre nézett. A férfi arckifejezéséből arra következtetett, hogy eszelősnek nézi. De már ezt sem bánta.

– Mark nálam volt, Rick. De elvitték.

41. FEJEZET

November 19. hétfő,
20 óra 30 perc

Liz egy szót sem szólt többé mindaddig, míg ki nem takarította a konyhát, és el nem tüntette a döglött patkányt. Rick ugyan győzködte, hogy hagyjon mindent úgy, ahogy van, és azonnal hívja a rendőrséget, de a nő hallani sem akart minderről.

No persze. Szaladjon a rendőrségre azzal az újsággal, hogy míg békésen szunnyadt, sötét alakok betörtek a lakásába, és elrabolták a körözött személyt, akit rejtegetett, ráadásként pedig itt hagyták ezt a kedves kis ajándékot.

Valentine Lopez bizonyára el volna ragadtatva a történettől, gondolta maró gúnnyal Liz. Még az előtt letartóztatná, hogy a végére érne a meséjének. Csupán az az egy kérdéses, hogy börtöncellába vagy bolondokházába csukatná – de valahová biztosan.

Rick egy pillanatra sem vette le a szemét a nőről. Liz, miután a munkát befejezte, a nappaliba vonult, és bekuporodott a kanapé sarkába, még a lábát is felhúzta. A férfi követte. Tudta, hogy lassan választania kell. El kell döntenie, kinek higgyen: Valnek és a

hatóságoknak vagy a zavarosnál zavarosabb történeteket mesélő Liznek.

Liz úgy nézett rá, mintha olvasna a gondolataiban.

– Hinned kell nekem, Rick – szólalt meg halkan. – Szükségem van a támogatásodra.

– Markot körözik, kedvesem. Gyilkossággal gyanúsítják. Attól tartanak, te lehetsz a következő áldozat… Az ég szerelmére, mi jut eszedbe, hogy ennek ellenére befogadod?

– Kössünk egyezséget: én elmondok neked mindent, te pedig cserébe megígéred, hogy megpróbálsz elfogulatlanul ítélni. Rendben?

Rick egy másodpercig habozott.

– Rendben. De többet tényleg nem ígérhetek. Gondolom, tudod, hogy az én szememben őrültségnek tűnik ez az egész.

– Igen, tudom. Már én magam is kezdtem azt hinni, hogy lassan becsavarodom, de ekkor valaki elhelyezett a konyhámban egy saját vérében fuldokló patkányt, és ez rádöbbentett, hogy mégsem járhatok annyira rossz nyomon.

– Beszélj! Hallgatlak.

Liz azzal kezdte, hogyan találkozott Stephennel éjszaka a tulajdon konyhájában, és hogy a templomszolga a kunyhójához vezette, ahol Mark rejtőzött egy parányi, szekrényméretű szobában.

– Stephen a templomkert fala mellett találta meg Markot eszméletlenül – mondta Rick szemébe nézve.

– A fal mellett…

– Ott, ahol Tara holtteste is hevert.

– Ez nem hangzik túl jól. Ha a rendőrség talál rá azon a helyen…

– …akkor ez további bizonyíték lett volna a fiú bűnössége mellett. Ó, igen, ez kétségkívül nagyon ravasz húzás volt azok részéről, akik odatették.

Aztán Liz beszámolt a tapasztalatokról, melyeket Mark a *Horned Flower*-összejövetelen szerzett.

– Szegény az elején összevissza beszélt. Mindenféle vad dolgokat Krisztusról és a Gonoszról, arról, hogy maga is látta az ördögöt, és soha többé nem tud szabadulni tőle. Azt is mondta, hogy *azok* meg akarják kaparintani a lelkét, és hogy végül biztosan meg fogják ölni…

Liz egy pillanatra elhallgatott. A térdére fektette a fejét, ám aztán megint felnézett.

– Tudod, Rick, komolyan aggódom Markért. Biztosan persze nem tudhatom, milyen kábítószerekkel pumpálták tele, de az nyilvánvaló, hogy ezek a szerek okozták a kényszerképzeteit.

– Miért nem vitted el orvoshoz?

– Mert nem akarta. Attól tart, ha orvosi segítséget kér, a *Horned Flower* a nyomára bukkan, és megöli.

– És a rendőrség? Ők megvédenék…

– Most viccelsz? – Liz keserűen felnevetett. – Mark majdnem ugyanannyira fél tőlük, mint a szarvas virág híveitől. Tudja, hogy azonnal letartóztatnák.

Rick jó ideig nem válaszolt, csak elgondolkodva nézte a nőt.

– Mi a véleményed Mark élményeiről? – kérdezte aztán.

Liz feltérdelt a kanapén, és a sarkára ült.

– Azt gondolom, hogy a fiú egy meglehetősen erős kábítószeres koktélt kapott, mely módosult tudatállapotot idézett elő nála. A szer a sokszorosára erősített fel minden hatást, amely akkor érte. Az ecstasy és a kokain szexuális serkentőként ismeretes, az LSD látomásokat okoz, és módosítja az észlelés-érzékelés képességét. Ha valaki ilyen drogokkal él, gyakorta előfordul, hogy mintegy utóhatásként indokolatlan félelmek gyötrik, esetleg búskomorság, levertség lesz úrrá rajta. Márpedig Marknak pontosan ilyen tünetei vannak.

Egy darabig csak néztek egymásra. Liz szólalt meg megint:

– Akárkik is ezek az emberek, veszélyes játékot játszanak. Olyan vegyi anyagokat adnak válogatás nélkül boldog-boldogtalannak, melyek az arra érzékenyek lelkét, személyiségét akár teljesen szét is

rombolhatják. És aki erre képes, az miért ne lenne képes gyilkosságra?

– Merész következtetés.

– Tudom. – Liz harciasan felszegte az állát. – De én legalább vállalom a véleményemet. Halljuk, te mit mondasz, Rick. Valami oka biztosan van, hogy ma este meglátogattál. Aligha csak a nővérem bibliája hozott ide hozzám.

– Azért jöttem, mert valami nem hagy nyugodni. Sem Valt, sem a többieket nem érdekli, hogy az elkövetett két gyilkosság mintha a pontos másolata volna Gavin Taft rémtetteinek. Annyira igyekeznek gyanúsítottat találni, hogy megfeledkeznek róla: a Taft-gyilkosságok jó néhány olyan ismertetőjegyét megtalálhatjuk a mi áldozatainkon, melyekről még a világhálón sem találunk adatokat.

Rick fel-alá kezdett járkálni a szobában.

– Márpedig egy bűnöző, aki ugyanúgy gyilkol, mint Taft, nyilván valamiféle belső kényszerből cselekszik. Mintha előre be volnának programozva a tennivalók, csak egy bizonyos cselekvéssorozat hozza meg számára a megkönnyebbülést. A szertartáshoz tartozik az áldozat kiválasztása, a gyilkosság helyszíne és módja, az, hogy mit tesz a holttesttel, és így tovább. A sorozatgyilkos minden megmozdulása olyan, mint egy ujjlenyomat: összetéveszthetetlen. Azt még el tudnám képzelni, hogy valaki megszabadul a hitelezőjétől vagy a megunt szeretőjétől, és megpróbálja úgy intézni a dolgot, hogy a jelek egy éppen garázdálkodó sorozatgyilkosra valljanak. Ám hogy egy sorozatgyilkos a részletekbe menőkig megismételje egy másik sorozatgyilkos módszerét – nos ez, ha engem kérdezel, teljességgel valószínűtlen. Vagyis Tara Mancusót és Naomi Pearsont olyasvalaki ölte meg, aki jól ismerte Gavin Taftet és kapcsolatban állt vele. Ez az ember pedig biztosan nem Mark, mert ő gyerek volt, amikor azok a dolgok történtek.

– Vajon milyen bizonyítéka lehet a rendőrségnek ellene? – vetette közbe Liz. – Mert önmagában az, hogy ismerte az áldozatokat és ott

volt a templomkertben a gyilkosság éjjelén, még nyilván nem elegendő a letartóztatáshoz.

– Jól gondolod. Szerintem valami fölöttébb terhelő bizonyítékot találhattak a szobájában.

– A gyilkos fegyvert?

– Nem hiszem. Akkor most nem szálltak volna rá Stephenre.

– Igaz. Ha már megvolna a kés, nem jöttek volna annyira tűzbe attól, hogy a templomszolgánál egy hasonló fegyvert találtak, mint amilyennel a gyilkosságokat elkövették. Egyébként mit gondolsz? Szerinted Stephennek köze lehet a halálesetekhez?

– Teljesen nem zárhatjuk ki, de szerintem meglehetősen valószínűtlen. Ha visszatérünk az előző gondolatmenetemhez: ugyan honnan szerezhetett tudomást Stephen a Taft-gyilkosságokról? Ha egyáltalán tud olvasni, körülbelül egy első osztályos kisdiák szintjén állhat, tehát aligha szörfözik a világhálón, és újságot sem igen olvas. Arról már nem is beszélve, hogy az egész életét különböző intézetekben, illetve egyházi gyámság alatt töltötte, túlnyomórészt itt, Key Westen.

– Lopez hadnagy megkérdezte, ismeri-e egymást Mark és Stephen.

– Jó a kérdés, hiszen a két fő gyanúsítottról van szó. Jogos a következtetés, hogy esetleg együtt követték el a gyilkosságokat. A nyomozás jelenlegi szakaszában minden lehetséges szálon végig kell menni.

– Nem feleltem a kérdésére – folytatta Liz –, de azt hiszem, kitalálta a választ. Az volt az érzésem, hogy nyitott könyv vagyok a számára.

Rick bólogatott.

– Hát igen, Val kétségkívül nagyon értelmes. Noha ennél a nyomozásnál szerintem több hibát is elkövetett, mégsem szabad lebecsülnünk őt. Kitűnő zsaru.

– És mi a véleményed Tim tiszteletesről? – tette fel a kérdést váratlanul Liz.

A férfi meg is lepődött.

– Hogy jön ő ide?

– Mark mesélte, hogy Tara nem kedvelte különösebben, sőt mintha félt volna tőle. És Mark vetette fel azt is, hogy Tim tiszteletes is elrejthette Stephen lakásában a bibliát meg a kést. Tara meggyilkolására pedig éppannyi lehetősége volt, mint a templomszolgának.

– Tim? Hogy ő volna a gyilkos? Hát ez azért…

– Ismered talán?

– Mi az hogy! Két évvel fölöttem járt ugyan a gimnáziumban, de őt mindenki ismerte, mert ő volt a futballcsapat sztárja.

– Micsoda? Tim tiszteletes idevalósi? – hökkent meg Liz. – Én azt hittem, csak a nővérem eltűnése után került ide.

– Dehogyis, itt született. Ifjúkorában a város büszkesége volt, mert miután elkerült innen a Floridai Állami Egyetemre, igazi futballsztár lett. Még a nemzeti válogatottban is játszott. Ám aztán egyszer csak félbehagyta a sportot, és teológiát kezdett tanulni, mert, ahogy ő fogalmazott, Isten megszólította. Olyan hihetetlen volt, még ma sem értem egészen… Gondolj csak bele, milyen kevesen vannak, akiknek sikerül ilyen sokra vinni, és ő egyik napról a másikra lemondott a dicsőségről, a pénzről, a csillogásról.

– Melyik klubcsapatban játszott? – tudakolta Liz.

– A Miami Delfineknél…

Rick egy pillanatra elnémult, mert rájött, hogy *Tim Collins nagyjából az idő tájt élt Miamiban, amikor Gavin Taft a városban garázdálkodott.*

Csak egy pillantást kellett vetnie Liz arcára, és látta, hogy a nő is ugyanarra gondol, amire ő.

– Nekem azt mondta, sosem találkozott a nővéremmel – szólalt meg halkan Liz. – Ezért is gondoltam, hogy nem idevalósi, hogy csak az eltűnése után került a szigetre.

– Lehet, hogy soha nem találkoztak, de csöppet sem valószínű – rázta a fejét a férfi. – Tim szülei a Keresztények Paradicsoma

templomba járnak, és ő meglehetősen gyakori vendég volt itthon, akkor is, amikor nem itt lakott. Bár lehet, hogy épp abban az időben, amikor a nővéred itt szolgált, Tim valahol távolabb dolgozott, ahonnan nem tudott olyan gyakran hazajárni. Végül is a testvéred nem élt olyan sokáig Key Westen.

Liz a kezére nézett, aztán vissza Rickre.

– Van itt még valami, amiről senkinek sem meséltem. – Felemelte a jobb kezét. – Látod ezeket a gyűrűket? Anyám csináltatta mindkettőt, az egyiket nekem, a másikat Rachelnek. Azt kérte, soha ne vegyük le; emlékeztessen minket ez a két egyforma gyűrű arra, hogy összetartozunk.

A férfi kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Akkor mit keres az ujjadon a nővéred gyűrűje?

– Hát éppen ez az. – Liz vett egy nagy levegőt, s aztán kibökte: – Tim tiszteletes hálószobájában találtam, a beépített szekrény aljában.

– A hálósz… Hogy a csudába kerültél te… – Rick nem fejezte be a kérdést, mert egy másodperccel később maga is rájött a válaszra. – Szentséges Isten, te betörtél a lelkészlakba?!

– Egészen pontosan besurrantam, amikor egyszer elfelejtette bezárni az ajtót. – Lizen egyáltalán nem látszott, hogy megbánta volna a tettét. – Elvégre az a ház nemrég még Rachel otthona volt. A saját szememmel akartam meggyőződni róla, hogy valóban…

– …hogy valóban eltűnt?

A nő elpirult.

– Igen. Persze magam is tisztában voltam vele, hogy nem találom ott, de próbálj megérteni… Egyszerűen látnom kellett, mi a helyzet.

Rick fáradtan végigsimított az arcán. Az jutott eszébe, amit Val mondott Lizről.

Liz Ames beteg. Súlyos lelki gondjai vannak…

– Be is mutatkozhattál volna, és megkérhetted volna Timet, hogy engedjen körülnézni. Ez lett volna a legésszerűbb eljárás, nem?

– Az volt a benyomásom, hogy hazudik, és hogy sokkal többet tud Rachelről, mint amennyit mondani hajlandó. Egyszóval nem találtam

meggyőzőnek a viselkedését, ezért éreztem úgy, hogy a körmére kell néznem. És lám, a gyanúm nem is volt alaptalan, mert találtam valamit.

Ricknek el kellett ismernie, hogy Liz magyarázata fölöttébb ésszerűen hangzik. Azon kapta magát, hogy nagyon szeretne hinni neki, ám eszébe jutott, mit mondott Val.

Óva intelek attól a nőtől, Rick. Nem a józan ész, hanem az érzései vezérlik. A végsőkig elszánt és ugyanakkor kétségbeesett, a kétségbeesett emberek pedig többnyire kiszámíthatatlanok. Bármit megtesznek, hogy célt érjenek: a hazugságtól vagy a bizonyítékok meghamisításától sem riadnak vissza. És fenemód meggyőzőek tudnak lenni.

– A nővéred le is vehette azt a gyűrűt.

– De nem vette le.

– Hogyan lehetsz ebben ennyire biztos?

– Mert ismerem őt.

– És ha öltözés közben véletlenül leesett a kezéről? Ha akkor nem vette észre, később már nem biztos, hogy emlékezett rá, hol is veszítette el.

– És ha Tim Collins húzta le az ujjáról, miután megölte? – Liz határozottan, eltökélten nézett a férfi szemébe. – Olvastam, hogy sorozatgyilkosok gyakran elteszik az áldozat valamely személyes tárgyát, általában apró ékszereket. Egyfajta trófea ez, mely a gyilkosságra emlékezteti őket.

– Az ördögbe is, elég legyen!

– Collins éppen az idő tájt lakott Miamiban, amikor Gavin Taft a gyilkosságokat elkövette. Az életkora is megfelelő, ráadásul nála volt a nővérem gyűrűje, és ő az, aki felhívta a rendőrség figyelmét Stephenre. Mi kell még?

Rick hátat fordított Liznek, és az ablakhoz sétált. Résnyire széthúzta a reluxát, és óvatosan kilesett az utcára, ahol már javában állt a bál. Egy újabb víg éjszaka a paradicsomban, gondolta, a Duval Streeten hömpölygő tömeg láttán.

Aztán azon kezdett töprengeni, vajon miért hangzik olyan átkozottul meggyőzően Liz története. Holott a leginkább egy hollywoodi rémhistóriára hasonlít, azoknak pedig vajmi kevés közük szokott lenni a valósághoz.

Igaz, a valóság néha túlszárnyalja a legvadabb meséket is.

Rick leverten fordult vissza.

– No és hogyan jön a képbe az a szarvas virágról elnevezett szekta? A *Horned Flower?*

– Úgy, hogy Tim tiszteletes közéjük tartozik, talán ő maga a vezetőjük. Gondolj csak bele, ki lehetne nálánál alkalmasabb erre a szerepre? Ki gyűjtheti maga köré a csellengő fiatalokat, s adhat új értelmet az életüknek, ha nem ez a magas, jóképű, jelentős kisugárzással rendelkező férfiú, aki ráadásul híres futballcsillag volt. No, és mellesleg abban a kedvező helyzetben van, hogy akár a szószékről is hirdetheti a tanait.

Hát a lehetősége megvolna rá, annyi szent, gondolta Rick, és a keze ökölbe szorult. A gazember…

– És miért hagyták nálad azt a patkányt?

– Hogy figyelmeztessenek. Amennyiben nem hagyom abba a kutakodást, úgy végzem, mint ő.

– Nem valami kellemes kilátások a jövőre nézve – borzongott meg a férfi.

– Engem sem derített jókedvre, elhiheted.

A férfi Tara Mancusóra gondolt, a lány fültől fülig átmetszett torkára, összeszabdalt testére, felhasított méhére…

És nem tudta megállni, hogy el ne mondja Liznek a teljés igazságot.

– Van itt valami, amit nem tudsz Tara halálával kapcsolatosan. Eddig kíméletből nem árultam el… Őszintén szólva nem túl kellemes újság.

– Halljuk! – Liz feszülten bámult rá.

– A gyilkos az altestét is felhasította. És kivette a méhéből a gyereket.

Liz arcából kifutott minden vér.

– Úgy… úgy érted, kitépte a magzatot a…

– Pontosan. És gondolom, magával vitte, mert a helyszínen nem találták meg.

Liz a szája elé kapta a kezét. Rick látta, hogy minden ízében remeg.

– De hát miért… El sem tudom képzelni, miért tesz valaki ilyen…

A hangja elfúlt. Rick odament a kanapéhoz, és leguggolt előtte.

– Ezek nem tréfálnak, Liz. Holnap beviszlek Miamiba, felraklak egy repülőgépre, és meg sem állsz St. Louisig. Én mindent elrendezek, és ha majd rendbejöttek a dolgok, értesítelek.

– Ezt most komolyan mondod?

– A lehető legkomolyabban. Nem akarom, hogy bajod essék.

– Tehát kezdesz hinni nekem.

Mi tagadás…

Rick felállt, és magához húzta a nőt.

– Hallgass rám, Liz! Menj vissza St. Louisba! Kérlek!

– Nem tehetem. Értsd meg, nem hagyhatom cserben a nővéremet. És Markot sem. Ha féltesz, itt vigyázz rám, Rick!

A férfi Jillre gondolt, és arra, milyen érzés volt eltemetni őt.

Lehajolt, és erősen Liz ajkára tapasztotta a száját, a nő pedig szorosan hozzásimult.

Rick nagyot sóhajtva, kelletlenül szakította meg a csókot.

– Tudsz korán kelni?

– Ha jó okom van rá, minden további nélkül.

A férfi Liz homlokához támasztotta a homlokát.

– Van egy ismerősöm a miami rendőrségnél… Amikor ott dolgoztam, elég jóban voltunk. Ő vezette a nyomozást Gavin Taft ügyében. Úgy is mondhatnám, hogy amíg a dolog tartott, Tafttel feküdt és vele kelt minden reggel; erről az ügyről szólt az egész élete. Arra gondoltam, hogy még ma este felhívom, és holnap meglátogatom. Hátha megtudok tőle valami érdekeset.

– Remek ötlet! – Liz lelkesen Rick nyaka köré fonta a karját. – Én meg közben beülök a miami könyvtárba, és megnézem, milyen adatok vannak Taftről. Talán találok valamit, ami fölött eddig mindenki átsiklott.

– Mmm… – A férfi ismét megcsókolta, és határozottan olyan benyomást keltett, mint aki egyhamar nem is akarja abbahagyni. Idővel mégis eltolta magától Lizt. – Ha pedig visszajöttünk, felteszem Valnek a kérdést, milyen bizonyítékai vannak Mark ellen – jelentette ki eltökélten.

– Ó, milyen romantikusan elbeszélgetünk – kuncogott a nő. – Máris levettél a lábamról.

A férfinak azonban nem volt kedve nevetni.

– Nem szívesen hagylak most egyedül.

– Hát akkor maradj velem!

Rick kutatón nézett Liz arcába, és érezte, hogy egyre nagyobb hévvel lobog benne a vágy. Tudta, hogyan kell értenie a nő iménti szavait. Végtére is, egyszer már szeretkeztek; mi sem lett volna egyszerűbb, mint megint egymás karjába hullani, és feledve a szörnyű valót, elmerülni az élvezetekben.

De Liz ágyába bújni mindazok után, ami ma történt… Nem, ezt nem érezte volna tisztességes eljárásnak. Attól félt, az őket körülvevő sötétség és rettegés megmérgezi a kapcsolatukat, csírájában elfojtja az érzést, mely épp csak hogy szárba szökkent.

Ezt semmiképp nem akarta, és meg is mondta Liznek.

A nő szeretetteljesen nézett rá, aztán lábujjhegyre ágaskodott, két kezébe vette Rick arcát, és gyöngéden megcsókolta.

– Köszönöm – suttogta áhítatosan. – Tudod mit? A kanapéra ágyazok neked.

42. FEJEZET

November 20. kedd,
15 óra

Rick azóta nem látta Bill Huntert, mióta otthagyta a miami rendőrséget. De Vad Bill – ahogy egymás között nevezték – semmit sem változott. Most is egyik cigarettáról a másikra gyújtott, „édesem”-nek nevezett minden pincérnőt, és olyan vesébe hatoló pillantással méregette őt, amilyet Rick még soha senki másnál nem tapasztalt.

– Köszönöm, hogy időt szakítottál rám, Bill – próbálta túlharsogni a kávéház vendégeinek zsibogását.

– Ez csak természetes. Mi van veled mostanában?

– Egy bárra, cseréltem a rendőrjelvényemet. Rick’s Island Hideaway a neve.

– Jó név.

– Szerintem is. – Rick elmosolyodott. – Ha egyszer Key Westen jársz, ugorj be hozzám. Az ingyen pia garantált.

– Tönkre akarsz menni? – Bill harsányan felkacagott.

A pincérnő megállt az asztaluk mellett, és mindkét férfinak kávét töltött. Amikor eltipegett, Bill hosszan, kedvtelve bámult utána. Aztán hirtelen komolyra vált az arca.

– Szóval a Taft-gyilkosságokra vagy kíváncsi – állapította meg.

– Úgy van.

– Valaki lekoppintotta a módszerét, és most ott, nálatok vadászik lányokra?

– Lehet, hogy erről van szó – felelte óvatosan Rick. – Épp ezt próbálom most kideríteni.

– Megkérdezhetem, miért érdekel ennyire ez az egész? Hiszen már nem vagy zsaru.

Rick egy pillanatig habozott. Aztán úgy döntött, őszinte lesz régi cimborájával.

– Tudom, hülyén hangzik, de egyszerűen nem ereszt ez az ügy. A Key West-i fiúk nem állnak éppen a helyzet magaslatán, és én nem

akarom, hogy még valaki meghaljon. Hát megpróbálok a saját szakállamra segíteni.

– Még mindig te vagy a tévedhetetlen cowboy, mi?

– Hát, valami olyasmi. – Rick közelebb hajolt egykori kollégájához. – Te vezetted a nyomozást, Bill. Ha valaki, te biztosan meg tudod mondani nekem, hogyan jár annak a disznónak az agya.

A férfi bólintott.

– Összeállítottam neked egy dossziét – mondta egy nagy, barna borítékot téve a viharvert asztalra. Aztán egy cigarettát húzott ki az előtte fekvő dobozból, és rágyújtott. – Hivatalos jelentések, fényképek és néhány személyes megjegyzés. Ezek az adatok ma már bárki számára hozzáférhetőek.

– Köszönöm. – Rick belenézett a borítékba, aztán megint Billre szegezte a tekintetét. – És biztos vagy benne, hogy Taft volt az emberetek?

– Tökéletesen. – A nyomozó nagyot szippantott a cigarettából, majd jókora füstfelhőt fújva hátradőlt a széken. – Taft a legvisszataszítóbb, legundorítóbb féreg, akivel hosszú és viszontagságos pályafutásom során találkoztam. Márpedig én elég sok mindent láttam, te is tudod. Gondold csak el, nemhogy bűnbánatot nem mutatott, de egyenesen büszke volt mindarra, amit elkövetett. Érted, Rick?

Bill megcsóválta a fejét, és egy percre elgondolkodva maga elé meredt.

– Élvezettel mesélte, hogyan ölte és csonkította meg azokat a szerencsétlen nőket. Közben láthatóan újraélte az eseményeket, a végére egészen begerjedt… El tudod ezt képzelni? – A rendőrtiszt arca eltorzult az undortól. – Valahányszor kénytelen voltam egy helyiségben tartózkodni vele – folytatta –, utána mindig az volt az első, hogy lezuhanyoztam. Le kellett magamról mosnom a mocskot, annak az embernek minden pórusából áradt a bűn, a halál.

Szívott még egyet a cigarettáján, s noha az még félig sem égett el, elnyomta az asztali hamutartóban.

– De ez még nem minden, barátom – tette hozzá, és bizalmasan előrehajolt. – A leginkább a szeme rémített meg. Mert a szeme halott volt, Rick. Halott és kifejezéstelen volt a tekintete, mint egy cápáé.

Cápa… A tenger farkasa, valóságos gyilkológép… Egy ember, akinek elemi késztetése az ölés…

– Valójában rettegtem tőle. – Bill elhallgatott, de csak azért, hogy egy újabb cigit dugjon a szájába. – Ezt még magamnak sem fogalmaztam így meg soha, de ez az igazság.

Rick hátán hideg futkosott.

– És mi a helyzet az esetleges bűntársakkal? Nem találtatok nyomokat, melyek arra utaltak, hogy nem egyedül dolgozott?

Bill szeme résnyire szűkült, de Rick nem tudta volna megmondani, hogy a füst miatt-e, vagy azért, mert töpreng.

– Elképzelhető, hogy volt cinkosa, bár erre nézve semmiféle bizonyítékot nem találtunk. Taft azonban többször említette, hogy van egy lelki társa, egy afféle tanácsadó, aki közvetít közte és a Legfőbb Úr között.

– Volt kapcsolata a focival? Főleg a Miami Delfinek csapata érdekel.

– Ilyesmiről nincs tudomásom.

– Járt főiskolára?

– Talán egy félévig, a Floridai Állami Egyetemre. De már az első vizsgáit sem tudta letenni.

– Melyik évben volt ez?

– Így, fejből nem tudom, de utánanézhetek, ha akarod.

– Azt nagyon megköszönném. – Rick megköszörülte a torkát. – Már csak két kérdésem van. Az első: találtatok-e Taften vagy az áldozatain különös jeleket?

– Jeleket? Miféle jelekre gondolsz?

– Tetoválásokra. Például egy furcsa virágra, amelynek mintha szarvai lennének.

Bill a fejét rázta.

– Akkor, íme az utolsó kérdésem: volt-e a miami áldozatok között terhes nő?

Bill méla arckifejezése egy csapásra megváltozott.

– Miért kérded? – élénkült meg hirtelen.

– Mert a mi két áldozatunk közül az egyik állapotos volt. És az a mocskos disznó kivágta belőle a gyereket.

– Az átkozott. – Bill nagyot szívott a cigarettáján, mintha a nikotinból akarna erőt meríteni az elkövetkezőkhöz. – Igen – bökte ki végül. – Két áldozat is babát várt. Az egyik már a hatodik hónapban volt.

– És szintén…?

– Igen. A rohadék.

A két férfi hosszan hallgatott. Rick előhúzott egy fotót Bill dossziéjából, és az asztalra dobta. Maga a gyilkos meredt rájuk. Magas volt, izmos, és annyira jóképű, hogy bízvást elmehetett volna filmszínésznek.

– El is felejtettem, hogy ilyen jól néz ki – merengett el Rick.

Bill ajka keserű mosolyra húzódott.

– A gonosznak sok arca van, barátom. És ha a ti Key West-i rémetek kapcsolatba hozható ezzel a Taft nevű szörnyeteggel, nem árt, ha ezt az alapigazságot jól megjegyzed magadnak.

43. FEJEZET

November 20. kedd,
15 óra 30 perc'

A megyei könyvtár a Miami Kulturális Központ épületében kapott helyet, mely a város szívében állt. A kissé kopottas, gipszstukkókkal díszített, korallpiros homlokzatú ház határozottan derűs, vidám benyomást keltett, mint a legtöbb épület idelenn délen. Liz hirtelen

ráébredt, hogy Dél-Florida buja pálmái, rózsaszínben és a vörös különféle árnyalatában pompázó házai után St. Louis reménytelenül unalmasnak és lehangolónak fog tűnni a számára.

A környékbeli sajtó – például a *Miami Herald* – cikkeit nyilvántartó mikrofilmrészleg az első emeleten volt. A nyolcvanas évek végétől kezdve hosszú ideig Gavin Taft gyilkosságai uralták az újságok címlapjait. A mikrofilm-tartalomjegyzékben Liz tömérdek cikket talált mind az elkövetőről, mind az újszövetségi gyilkosságokról.

Tollal, jegyzetfüzettel és az esetleges másolatok készítéséhez szükséges aprópénzzel felfegyverkezve látott munkához A legkorábban megjelent írásokkal kezdte, és időrendi sorrendben haladt előre.

Túl sok újdonságot nem talált, de a rend kedvéért azért felírt egyet s mást a noteszébe. Az első áldozatot 1987 júniusában találták meg, őt 1998 őszéig további tizenegy nő követte a sorban, valamennyiüket azonos módszerrel koncolták fel. Az áldozatokban nem volt semmi közös, leszámítva, hogy valamennyien fiatalok voltak, a legifjabb tizenkilenc éves, a legidősebb huszonnyolc.

A rendőrséget a véletlen segítette hozzá a sorozatgyilkos elfogásához. Egy szokványos közlekedési ellenőrzés során a járőrnek feltűnt a vöröses szennyeződés Taft kezén és karján, ezért átkutatta az autóját, melyben további vérnyomokra, valamint egy késre bukkant.

A fiatal járőr éppen a legújabb gyilkossága után hazafelé tartó Taftet tartóztatta fel – persze tudtán kívül.

És aztán hosszú évekig semmi sem történt, míg csak Tarát holtan nem találták a Keresztények Paradicsoma templom kertjében.

Liz csalódottan bámulta a képernyőt. Abban reménykedett, felfedez valamit, amire eddig senki sem figyelt fel; például összefüggést talál az áldozatok között, esetleg valamiféle utalást egy bizonyos, furcsa virágot ábrázoló tetoválásra.

Éppen ki akarta kapcsolni a készüléket, amikor a szemébe ötlött egy cikk címe, amely épp most jelent meg a képernyő szélén: *Valószínűleg sátánisták felelősek az állatmészárlásért.*

A tudósítás, amely a közeli Hornesteadben készült, egész sor olyan esetet elemzett; amikor a környéken állatokat koncoltak fel, méghozzá oly módon, hogy elvágták a torkukat. A kivérzett tetemek közelében, a kerítéseken és házfalakon a rendőrök festett jelekre bukkantak, melyek a sátánkultusszal hozhatók összefüggésbe: ötszögekre, fordított keresztekre, jókora szarvakkal ábrázolt kecskefejre.

Ohó! Várjunk csak! *A szarvak a kecske fején… A szarvak a virágon…*

Liz dobogó szívvel zárta le nyomozását Gavin Taft ügyében, és a „sátánizmus” szót gépelte be a keresőbe.

44. FEJEZET

November 20. kedd,
17 óra

– Üdvözlöm, szépasszony!

Liz rémülten rezzent össze, és halk, önkéntelen kiáltással a torkához kapott. Amikor hátrafordult, Ricket pillantotta meg, aki vidáman, mit sem sejtőn vigyorgott rá.

– Jézusom! Halálra ijesztettél – suttogta, és elernyedve a háttámlának dőlt.

– Azt látom. – A férfi lehajolt, egy csókot nyomott az ajkára, aztán kihúzott magának egy széket, és leült Liz mellé. – Elnézést, igazán nem állt szándékomban.

A nő fázósan megdörgölte csupasz karját. Tulajdonképpen nem volt abban semmi csodálatos, hogy így megijedt. Azok után, amiket

az elmúlt egy órában olvasott, úgy érezte, soha többé nem lesz képes félelem nélkül végigmenni az utcán.

– Találtál valami érdekeset? – Rick felvette az egyik könyvet Liz elől, és megnézte a címét. – *A sátán órája* – olvasta, és kérdőn rábámult.

Liz ugyan még nem ismerte elég régen a férfit ahhoz, hogy ki tudja számítani a reakcióit, de azt azért sejtette, hogy legújabb elmélete nem fog tetszeni Ricknek. Ezért aztán megpróbált témát váltani, mert neki is friss volt még az élmény, szívesen várt volna egy kicsit, mielőtt előrukkol a felfedezésével.

– Megtudtál valamit a barátodtól? – kérdezett vissza, mosolyt erőltetve az ajkára.

– De meg ám! Képzeld csak, kiderült, hogy Taft egy félévig a Floridai Állami Egyetemen tanult.

– Ugyanott, ahol Tim tiszteletes?

– Bizony. Bill még ellenőrizni akarja az időpontot, de akármibe lefogadom, hogy az is stimmel. – Rick a nő keze után nyúlt, és megszorította. – És van itt még valami. Bill szerint Taft vallomásai során többször is említést tett egy úgynevezett lelki vezetőről, egy tanácsadóról, aki támogatta őt, és utat mutatott neki.

– Na és? – Liz homloka ráncba szaladt.

– Hát nem érted? Ki más lehetne a legjobb lelki támasz, akitől útmutatást várhat az ember, mint egy…

– …lelkész – fejezte be a mondatot Liz. – Hát persze!

– Lehet, hogy ez csupán véletlen egybeesés – morfondírozott Rick. – De ha kiderül, hogy Tim és Gavin Taft együtt jártak egyetemre, az már kézzelfogható bizonyíték, és ezt Valnek is el kell ismernie.

– Reméljük, hogy így lesz. – Liz nagy levegőt vett, és belevágott: – Én is találtam ám valamit. Ezek az emberek sátánisták, Rick. A *Horned Flower* egy sátánista szekta.

A férfi elképedve rámeredt, aztán elnevette magát.

– Majdnem bedőltem a viccednek. Olyan komoly arccal mondtad…

– Nem tréfálok. – Liz erősen megszorította a férfi kezét. – Miközben Taft után kutattam, rátaláltam erre a cikkre. Nézd csak!

A könyvek alól előhúzta a kinyomtatott írást.

Rick átfutotta a rövid szöveget, aztán a vállát vonogatva visszaadta.

– Hogy jön ez ide? Én is hallottam hasonló esetekről, amikor még rendőr voltam, de nem értem, mit akarsz most ezzel.

– A kecskebakot, mely közismert sátánista jelkép, ugyanúgy szarvakkal ábrázolják, mint a mi virágunkat. Hát nem látod az összefüggést?

– Ez azért meglehetősen merész következtetés, nem gondolod, Liz? Szerintem a virág inkább a testiség szimbóluma, a csoportosulás pedig afféle szexközösség. Gondolj csak bele: a virág maga jelentheti a női nemi szervet, a szarv pedig a hímvesszőt jelképezheti.

Liznek el kellett ismernie, hogy a férfi magyarázata igencsak ésszerűen hangzik, ám ő meg volt győződve a maga igazáról.

– Jó, tudomásul veszem, hogy nem tetszik az elméletem, de arra kérlek, hallgass végig, mielőtt végképp elveted. A sátánista csoportosulások egyáltalán nem olyan ritkák, Rick, mint ezt az átlagember gondolná. Kicsit utánanéztem a dolognak, és kiderült, hogy csak az Egyesült Államokban több mint százezer sátánhívőt tartanak nyilván. Most képzeld el, hányan lehetnek azokkal együtt, akik csak otthon kísérletezgetnek fekete mágiával! És van itt még egy fontos dolog: a hatóságok állítólag igyekeznek eltussolni a felderített bűntények sátánizmusra utaló körülményeit, mert nem akarnak nevetségessé válni a büntetőeljárás során. Gondolj csak az iskolai lövöldözésekre! Az elkövető fiatalok többségénél megtalálták a sátánkultusz kellékeit.

– No persze, és sokuknál volt otthon horogkereszt a falon, hogy az egyéb náci jelképekről már ne is beszéljünk. Ugyan, Liz! Ezek a

szerencsétlen kölykök valami kapaszkodót keresnek az életben, és sajnos ezt a sötét oldalon vélték megtalálni.

Liz a szeme sarkából észrevett egy férfit, aki éppen feléjük sandított az asztal túloldaláról. Szétnézett a teremben, és olybá tűnt számára, mintha a látogatók közül többen is érdeklődve pillantgattak volna feléjük. A hátán végigfutott a hideg.

Ott lehetnek mindenütt, leselkedhetnek, hallgatózhatnak…

A táskája után nyúlt.

– Gyere! – súgta Ricknek. – Folytassuk inkább odakint a beszélgetést!

Az utcán a kultúrközpont oszlopainak árnyékában álltak meg végül, ahol nem voltak annyira kitéve a kíváncsi pillantásoknak.

– Egyszóval – folytatta Rick – a kallódó fiatalok többsége egyfajta családpótlékként tekint az efféle szektákra. Szeretnének tartozni valahová, szeretnék megismerni az érzést, hogy ők is fontosak valakinek.

– Igen ám – vette át a szót Liz –, de ha már egyszer ott vannak a közösségben, sokszor olyasmiket kell tenniük, amit maguktól sohasem tennének meg. Azon kevesek, akiknek sikerült kiszakadniuk egy-egy ilyen szektából, egészen elképesztő dolgokat meséltek. Például, hogy a tagok egy része szexrabszolgaként használta vagy éppen prostitúcióra kényszerítette őket. Arról már nem is beszélve, hogy jaj annak, aki ki akar válni a csoportból. Megfenyegetik, bántalmazzák, esetleg figyelmeztetés gyanánt megölik a háziállatát, vagy azzal zsarolják, hogy egy közeli hozzátartozója fogja megkeserülni az ő hűtlenségét. Gondolj csak bele, pontosan ez történt szegény Tarával! – melegedett bele mindinkább Liz, akit felbátorított a férfi hallgatása. – Mivel a lány a nővéremhez fordult, előbb Rachelt hallgattatták el. Részint figyelmeztetésül, részint, hogy a rendőrséghez ne fordulhasson. Aztán Tara találkozott Markkal, és hogy védje a fiút, titokban tartotta a viszonyukat. Ám az, hogy állapotos lett, újabb zsarolási lehetőséget kínált a szektatagoknak, akik most már azzal fenyegették, hogy a meg nem született

gyermeken állnak bosszút, ha Tara elhagyja őket. Ezért rettegett annyira az a szegény teremtés. Ezért akart elmenekülni azon a végzetes éjszakán, de a társai megakadályozták.

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – emelte fel a kezét Rick. – Az égvilágon semmi bizonyítékunk nincs arra nézve, hogy egy sátánista társaság mészárolta le Tara Mancusót.

– Valóban? És akkor mivel magyarázod a testébe metszett egyértelműen vallási jellegű jeleket és a megcsonkított nemi szerveket? Ki tudja, talán nem is kereszt, hanem fejjel lefelé fordított kereszt formájában akarták elrendezni. Mi ez, ha nem sátánista jelkép? Lehet, hogy Taft lelki tanácsadója maga az ördög volt, Belzebub személyesen!

– Most már aztán elég legyen, Liz! – szólt rá erélyesen a férfi. – Ha ilyen zöldségeket beszélsz…

– Körberöhög a Key West-i rendőrség?

– Az a legkevesebb – rázta a fejét keserűen Rick. – Egyébként sok mindenben igazad van. Amikor a miami rendőrségnél voltam, valóban igyekeztünk eltussolni a bűncselekmények esetleges rituális jegyeit. És tudod, miért? Egyrészt, mert nem akartuk, hogy az esküdtek kételkedni kezdjenek a józan ítélőképességünkben, másrészt, mert ezek a részletek a bűntett szempontjából egyáltalán nem voltak meghatározók.

Liz közbe akart szólni, de a férfi egy kézmozdulattal beléfojtotta a szót.

– Gondolkozz egy kicsit! Ha egy buddhista, egy keresztény vagy éppen egy hitetlen követ el bűncselekményt, az ő esetükben sem feltételezi a bíró, hogy a vallási meggyőződésüknek köze van a bűnelkövetéshez. Miért kellene másképp viselkedni egy sátánhívővel?

– Rick, kérlek…

– Hallgass végig, Liz! Tarát és valószínűleg a nővéredet is valami magányos ámokfutó ölte meg, egy őrült, aki valaha ismerte Gavin Taftet, vagy csak a csodálói közé tartozott.

– Akkor hogyan magyarázod azt, ami Markkal történt?

– Miért kellene azt bármiféleképpen megmagyarázni? Tiszta sor, hogy a két dolognak semmi köze egymáshoz. Amit a fiú átélt, az egyértelműen valamiféle szexuális élmény, amiket elmondott, arról nem egy fekete mise, hanem egy vad orgia jut az ember eszébe.

– És az oltárszerűség, amire fektették? A kehely, amelyből innia kellett? Mellesleg a nemiség, pontosabban annak megcsúfolása, a puszta kéjvágyból történő, sokszor csoportos üzekedés gyakori eleme a sátánista szertartásoknak. Nyakig merülni a fertőben és a testi gyönyörökben, ez aztán az igazi élvezet! Ha igaz, amit olvastam, egyesek még attól sem riadnak vissza, hogy megrontsák a tulajdon gyermekeiket.

Rick döbbenten hátrált egy lépést.

– Az istenért, Liz, egészen úgy beszélsz, mint egy megszállott. Mint szegény nővéred annak idején…

A nő rámeredt.

– Hogy mondhatsz ilyet? – kérdezte panaszosan. – Hiszen nem is ismerted őt.

– Annyit azért hallottam róla, hogy az eltűnése előtti időszakban meglehetősen furcsán viselkedett, a végén már valósággal menekültek előle az emberek. És ha előrukkolunk a sátánista-elméleteddel, nekünk sem fogják elhinni egyetlen szavunkat sem.

Liznek ekkor eszébe villant valami, amiről most olvasott, és ami a leginkább megrázta az összes hír közül.

– Megkérdezted a miami rendőr barátodat, hogy volt-e Taft áldozatai között állapotos nő?

– Igen. Kettő.

– És Taft is… ő is magával vitte a…

– A magzatokat? Igen.

– A sátánista szekták egyik legféltettebb kincse és a fekete misék nélkülözhetetlen kelléke az olyan gyertya, melyet egy meg nem keresztelt gyermek testéből állítanak elő – suttogta elborzadva Liz. –

Úgy gondolom, a gyilkos nem Taft bűntársa, hanem egy követője, aki folytatni kívánja a „nagy” elődt rettentő életművét.

– Nyugodj meg, Liz! Nem kell mindent készpénznek venni, amit a szenzációhajhász újságírók papírra vetnek. Hiszen tudod, hogy van az. Ki kell elégíteniük a közvélemény csillapíthatatlan étvágyát az újdonságok és különféle borzalmak iránt, és lehetőleg rá kell tenniük egy lapáttal arra, amit a vetélytárs lap ír az aznapi számában. Attól nő csak igazán a példányszám! Kíváncsi volnék, honnan szedte az illető riporter ezt a horrorfilmbe illő részletet…

Ebben a pillanatban megszólalt Rick mobiltelefonja. A férfi kivette a zsebéből a csengő készüléket, de nem jelentkezett be.

– Tudod, rengeteg beteg lelkű, kegyetlen ember él ezen a világon, akik a legnagyobb szörnyűségek elkövetésére is képesek. Hogy aztán a gonosz sugallatára-e, vagy csak a tulajdon bomlott elméjük hatására, az végül is édes mindegy. Az a fő, hogy ezek a szörnyetegek a lehető leghamarabb valami zárt helyre kerüljenek, és ne garázdálkodhassanak szabadon közöttünk.

A férfi csak most nyomta meg a hívást fogadó gombot.

– Rick Wells. – Azután egy percig feszülten fülelt, és az arcán elégedett kifejezés jelent meg. – Köszönöm, Bill – mondta végül. – Majd még hívlak. – Összecsukta a telefont, majd Lizhez fordult. – A barátom utánanézett, és kiderítette, hogy Taft 1987 tavaszán járt a Floridai Állami Egyetemre. Persze nem vennék mérget rá, de majdnem biztos vagyok abban, hogy Tim azon a nyáron diplomázott.

Liz beleborzongott a hírbe.

– Tehát megvan az emberünk – suttogta. – Ő volt az…

– Van még valami. – Rick nagy levegőt vett, és Liz csak most vette észre, mennyire izgatott. – Taft egyik áldozata a Miami Delfinek szurkolókórusának vezetője volt.

45. FEJEZET

November 21. szerda,
0 óra 45 perc

Végtelenül hosszúnak tűnt a visszaút Key Westre. Rick szótlanul ült a kormánynál, és egyre újabb rádióadókat keresett, hogy meghallgathassa a legfrissebb időjárás-jelentést. A Karib-tenger nyugati részét uraló alacsony nyomású légköri front elindult északi irányba, s úgy tűnt, hamarosan trópusi viharrá növi ki magát. És bár a késő ősz nem kifejezetten a heves viharok időszaka, az sem volt kizárható, hogy veszedelmes hurrikán van kialakulóban.

A rádió állandó mormolása oldotta a rájuk nehezedő csendet. Liz és Rick végül hallgatólagosan megállapodtak, hogy nem erőltetik ezt a sátánista vonalat, ám a férfinak az volt az érzése, hogy a döntés egyfajta falat képez közöttük. Liz ügybuzgalma és makacssága, mellyel elméletéhez ragaszkodott, igencsak összezavarta. Elkeserítette, hogy az együtt megtett lépések nem viszik előre a közös nyomozást, épp ellenkezőleg, minduntalan vakvágányra keverednek.

Még hogy sátánisták meg fekete misék! Hogy az ártatlan magzatok legyilkolásáról már ne is beszéljünk!

Rick mellesleg a rendőrségnél eltöltött évek során többször is találkozott úgynevezett sátánista szertartások kellékeivel, és a munkatársai is sok ilyesmiről meséltek neki. Elhagyott épületek falán gyakran akadtak ördögi ábrázolásokra: ötszögekre, fordított keresztekre, a sarokban csonkig égett fekete gyertyákra – ám a közösségek, melyek használták e jelképeket, még véletlenül sem kerültek összeütközésbe a törvénnyel; semmiféle erőszakos cselekedet nem fűződött a nevükhöz.

Bár igaz, egyetlen eset is bőven elegendő ahhoz, hogy meghazudtolja a statisztikákat. Egyetlen őrült, aki a fejébe veszi: azért jött a világra, hogy az ördögöt szolgálja…

– No, itt volnánk – jegyezte meg a férfi a Duval Streetre bekanyarodva. – Úgy tűnik, még javában tart a buli.

– Be kell menned a Hideawaybe?

Rick észrevette a nő hangjában csengő félelmet. Megállt a piros lámpánál, és rámosolygott.

– Ne félj, nem hagylak egyedül.

– Ki mondta, hogy félek? – kapta fel a vizet Liz. – Ne hidd, hogy szárazdajkára van szükségem, nagylány vagyok már.

Amikor a lámpa zöldre váltott, Rick indított. Lassan, óvatosan haladt el egy csapat igencsak részeg fiatalember mellett.

– Nálamnál senki nem méltányolja jobban az önállóságodat és a bátorságodat, kedvesem. De veled maradok éjszakára, ha tetszik, ha nem.

Liz a férfi keze után nyúlt, és megszorította.

– És azután? Mi lesz a következő lépés?

– Úgy érted, miután kialudtuk magunkat?

– Miután jó alaposan kialudtuk magunkat – helyesbített nevetve Liz. – Tehát?

– Először is be kell bizonyítanom, hogy Tim és Gavin Taft egyidejűleg voltak a Floridai Állami Egyetem hallgatói.

– Hogyan fogsz hozzá?

– Egyszerűen. Felhívom az egyetem tanulmányi osztályát. – A férfi felfedezett egy szabad helyet, és néhány méternyire Liz házától leparkolta a terepjárót. – Nem hinném, hogy különösebb nehézségbe ütköznék, hiszen ezek az adatok nyilvánosak. Majd azt mondom, hogy munkaadó vagyok, és egy leendő alkalmazottam tanulmányi előmeneteléről érdeklődöm.

– És aztán?

Rick lekapcsolta a gyújtást.

– Aztán beszélek Carlával. Megpróbálom elkapni holnap munka előtt. Remélem, sikerül kiderítenem, mi az a szörnyűséges terhelő bizonyíték, melyet Mark lakásán találtak, és hogy tulajdonképpen

mivel gyanúsítják Stephent. És aztán, ha már mindent tudok, megkeresem Valt.

Kiszálltak a kocsiból, és lassan az ajtóhoz sétáltak. Odaérve Liz átadta a kulcsát Ricknek, hogy a férfi nyithassa ki az ajtót.

Amikor beléptek, Rick figyelmeztetőn az ajkára tette a mutatóujját. Liz bólintott, hogy érti, s egy darabig feszülten hallgatóztak.

– Én megyek elsőnek – súgta aztán a férfi.

Felóvakodtak a lépcsőn, vigyázva, hogy semmilyen zajt ne üssenek. A legfelső lépcsőfokon Rick Liz kezére tette a kezét.

– Maradj itt! Előremegyek, hogy semmiféle meglepetésben ne legyen részed. – Bement minden szobába, bekukkantott a szekrényekbe, benézett az ágyak alá. – Jelentem, se döglött patkányokat, se hullákat, se leégett fekete gyertyákat nem találtam – kiáltott ki a nő hálószobájából, miután becsukta a beépített szekrényt.

– Nagyon vicces – mondta Liz, már az ajtóból. – Hát tudod… Sosem hittem volna, hogy egyszer még testőrre lesz szükségem. Szívesen lemondanék a szolgálataidról.

– Ez fájt. – Rick lassan odasétált a nőhöz.

– El tudom képzelni. – Liz, aki egy percig sem vette komolyan a férfi sértett ábrázatát, Rick mellkasára tette a kezét. – Azért úgy tűnik, nem mértem halálos csapást rád. A szíved legalábbis még dobog.

– Minden dobbanása a tiéd.

Liz halkan felkacagott.

– Ne légy érzelgős, Wells!

Rick erre átölelte, és magához szorította.

– Azt mondod, nem érdemes utánad törnöm magam?

– Kis butám. – Liz lábujjhegyen pipiskedve simult hozzá. – Azt mondom, egyáltalán nem kell tömöd magad. Nyitott kapukat döngetsz…

Ricknek persze nem kellett több biztatás: forrón megcsókolta a nőt, aki ugyanakkora szenvedéllyel viszonozta a csókot. Nem telt belé egy perc, és az ágyban kötöttek ki.

Szenvedélyük hirtelen lobbant lángra, és olyan hevesen, magas hőfokon égett, hogy hosszas előjátékra nem is volt szükség. Elmerültek a másik testének élvezetében, ösztönösen hajszolták egymást a gyönyör csúcsa, a beteljesülés felé.

Miután a vágy hullámai elültek, Liz még sokáig ölelte Ricket, addig, míg szeretkezésben felhevült testük le nem hűlt, szívverésük meg nem lassúdott.

– Ez egyszerűen… tökéletes volt – sóhajtotta átszellemülten Rick, miközben a hátára hengeredett, majd megfogta és az ajkához emelte Liz kezét.

A nő erre elvörösödött.

– A pirulással kissé elkésett, nem gondolja, hölgyem? – nevetett Rick.

– Attól tartok, igazad van – ismerte el szintén nevetve Liz, s aztán megint hallgattak egy sort.

Rick végigfuttatta ujjait Liz csípőjén. Most jött csak rá, milyen keveset tud a nőről, s egyszerre heves vágy fogta el, hogy megismerje. Nem csak a teste titkait akarta megismerni, minden mást is tudni akart róla, így hát halkan megszólalt:

– Szeretném, ha mesélnél a házasságodról. Még azt sem tudom, hogy hívták a férjedet.

– Jared.

– Ismertem egyszer egy Jaredöt. Szemét alak volt.

– Te, nem lehet, hogy ugyanarról a Jaredről beszélünk?

– De most komolyan, Liz! Mennyi ideig voltatok házasok?

– Három évig. – A nő egy pillanatra Rick vállába temette az arcát. Össze kellett szednie minden bátorságát, hogy a szemébe nézhessen. – Pontosabban én éltem három évig házasságban, ő, azt hiszem, csak három hónapig. Mert attól kezdve csalt, fűvel-fával. Én persze mit sem sejtettem. Meg lehetett volna mintázni rólam a gyanútlan feleség

szobrát. Csak akkor hullott le a szememről a hályog, amikor rajtakaptam a legjobb barátnőmmel.

– Szép kis barátnő!

– Inkább szép kis férj, nem? – Liz hallgatott, aztán nagyot sóhajtva folytatta: – A születésnapján történt – mesélte. – Szándékosan úgy szerveztem a napomat, hogy jóval korábban hazamehessek, és megfőzhessem a kedvenc ételét vacsorára. Már napok óta készültem erre az estére. Amikor aztán beléptem a házba, különös érzés lett úrrá rajtam. Semmi látható változást nem észleltem ugyan, mégis valahogy minden más volt, mint rendesen. És aztán meghallottam a hangokat a hálószobából. Az egész olyan… olyan valószerűtlen volt. Mintha még egy példányban ott lettem volna, szinte kívülállóként szemléltem, ahogy odamegyek a szobához, lenyomom a kilincset, és belököm az ajtót. És akkor megláttam őket az ágyon… A hitvesi ágyunkban… Az első pillanatban egyszerűen nem hittem a szememnek. Azt gondoltam, ez csak valami rossz álom, esetleg tévedésből valami idegen házba jöttem be. Aztán amikor rájöttem, hogy ez a valóság, szerettem volna ott helyben meghalni.

– Borzasztóan sajnálom, Liz… Jellemző, hogy mindig olyanokkal történik ilyesmi, akik egyáltalán nem ezt érdemelnék.

– Jared ezek után már nem is igyekezett megőrizni a látszatot. Nyíltan kitálalt, mikor, hol, kivel csalt már meg a barátnőm előtt.

– Micsoda alávaló gazember! – Rick keze ökölbe szorult. – Örülj, hogy megszabadultál tőle!

– Most már persze örülök, de akkor… Tudod, Jared mindig azt sulykolta belém, hogy semmilyen szempontból nem vagyok elég jó, folyton talált valami kivetnivalót bennem. Csak miután elváltunk, akkor döbbentem rá, milyen alárendelt szerepet játszottam a kapcsolatunkban, mennyire lealacsonyított és megalázott.

– Minden igényt kielégítesz – mormolta kedvesen Rick. – Nekem elhiheted.

Liz az oldalára fordult, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– És neked? Neked jól sikerült a házasságod?

– Igen, nagyon jól. – Az érzések olyan erővel törtek rá Rickre, hogy a torka elszorult. Alig tudott újra megszólalni. – Még a gimnáziumban szerettünk egymásba.

– És milyen volt a feleséged?

– Mindig kacagott. Kedves volt, szelíd és szeretetre méltó. – Az emlékek alig észrevehető mosolyt csaltak a férfi ajkára. – Ami azt illeti, nem volt valami jó tanuló. Rendszerint épp hogy csak átcsúszott a vizsgákon. Nem érdekelte a karrier, kizárólag rám összpontosított, és később persze Samre, hogy igazi otthont varázsoljon számunkra.

Liz felsóhajtott.

– Bár ne lettem volna olyan kíváncsi!

– Hogyhogy?

– Abból, amit elmondtál, számomra az derült ki, hogy a házasságod maga volt a tökély. Egy két lábon járó tökéletességgel pedig nehéz felvenni a versenyt.

Rick hüvelykjével megcirógatta az arcát. Tetszett neki, hogy Liz ilyen egyenes, hogy ami a szívén, az a száján. És furcsamód az is a kedvére való volt, hogy a nő ennyire komolyan gondolja a kapcsolatukat. Hogy túl akarja szárnyalni a feleségét.

– Mi értelme volna versenyre kelned vele? – kérdezte gyöngéden. – Te nem vagy Jill.

Liz szemét hirtelen elfutotta a könny. El akart fordulni, de a férfi elkapta a karját. Rájött, hogy rosszul fejezte ki magát.

– Félreértettél – mentegetőzött. – Azt akartam mondani, hogy te nem vagy Jill, mint ahogy ő sem hasonlított hozzád. Te Elizabeth Ames vagy, de a magad módján éppolyan vonzó és különleges, mint amilyen a feleségem egykor. Az a nő vagy, akit most kívánok társamul. Érted már?

Liz némán bújt oda Rickhez. Ismét szeretkeztek, de ezúttal végtelenül lassan és óvatosan, alaposan kiélvezve minden csókot, minden érintést. Nemcsak a testük, de a lelkűk is egyesült ebben a

rendkívül hosszúra nyúlt ölelkezésben: egymás szemébe nézve, egymás kezét szorítva érték el a boldog beteljesülést.

Utána sem eresztették el egymást. Liz kényelmesen befészkelte magát Rick karja közé, és nagyot ásított.

– Aludj csak – suttogta a férfi. – Hosszú volt ez a nap.

– Mm… – dünnyögte félálomban Liz.

Rick még sokáig nézte. Liz arca szinte kislányosan ártatlan volt álmában, törékenynek, sebezhetőnek látszott. És a férfi egyszerre ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy megvédje őt minden rossztól, s biztonságot, melegséget lopjon az életébe.

Mielőtt maga is elaludt volna, eszébe jutott Jill. És elképzelte, amint az asszony jóváhagyólag rámosolyog.

Rick másnap reggel finom kávéillatra ébredt. Amikor kinyitotta a szemét, első pillantása Lizre esett, aki az ágy mellett állt, kezében két gőzölgő csészével.

– Remélem, feketén szereted – mosolygott rá a nő. – Mert a tej sajnos megsavanyodott.

– Így is nagyon jó lesz, köszönöm.

Miután Rick felült, Liz átnyújtotta az egyik csészét, és leült az ágy szélére.

– Mennyi az idő? – tudakolta a férfi, miután belekortyolt a forró kávéba.

– Elmúlt kilenc.

Rick felnyögött. Ennyit a korán kelésről meg arról, hogy megpróbál még a munkaidő kezdete előtt beszélni Carlával.

– Éhes vagy?

– Az nem kifejezés. Menten éhen halok. Lemehetnénk egy kávézóba.

– Van itthon kukoricapehely – világosította fel a férfit Liz.

– De mintha az imént azt mondtad volna, hogy a tej megsavanyodott.

– Ó, tényleg! Ez meg egészen kiment a fejemből. – Liz is szürcsölni kezdte a kávéját. – A pirítóst szereted?

– Az attól függ, van-e hozzá eperlekvár.

– Természetesen van.

– Akkor ide vele!

Félórával később már túl voltak a reggelin, és talpig felöltözve kortyolták a második kávéjukat. Arról beszélgettek, mit akarnak csinálni aznap.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha magam megyek Carlához – mondta óvatosan Rick. – Elboldogulsz ma egyedül?

– Hát persze. Úgyis elhatároztam, hogy még egyszer meglátogatom Paul atyát.

A férfi homlokán gondterhelt ráncok jelentek meg.

– Paul atyát? Azt az öreg katolikus papot, akiről meséltél?

– Pontosan. – Liz arcáról olyan eltökéltség sugárzott, hogy Rick rögtön látta: szándékától nem térítheti el. – Meg akarom neki mutatni a szarvas virágról készült rajzot. Hátha látta már valahol.

– Remélem, nem szándékozol továbbra is ezen a sátánista hókuszpókuszon rágódni?

– Nem. – Liz a kávéscsészéjébe meredt, de aztán megint felnézett a férfira. – Tudom, mi a véleményed erről, és tiszteletben tartom a nézeteidet. Maradjunk ennyiben, jó?

– Liz, kérlek…

A nő csitítón Rick ajkára tette a mutatóujját.

– Ha kérdezek, abban még nincs semmi rossz, igaz? Ígérem, hogy az engedélyed nélkül egyetlenegyszer sem fogom kiejteni azt a bizonyos s betűvel kezdődő szót. Megnyugodtál?

Rick nem felelt azonnal. Lassan felállt az asztaltól, lehajolt és egy csókot nyomott Liz ajkára.

– Csak arra az egyre kérlek, hogy légy nagyon óvatos.

– Te is.

A férfi hosszan, töprengőn nézett rá.

– Komolyan gondoltam ám, amit mondtam – jegyezte meg.

– Én nemkülönben.

– Délután dolgom van a Hideawayben. Ott találkozhatnánk.

Most Liz csókolta meg Ricket.

– Ez egészen úgy hangzott, mintha találkát adtál volna nekem – rebegtette meg kacéran a szempilláit.

46. FEJEZET

November 21. szerda,
10 óra 30 perc

Rick első útja a bárjába vezetett. Mindent rendben talált, ragyogó tisztaság fogadta. Hiába, ezzel a Margóval megfogta az isten lábát.

Miután megszámolta az előző esti bevételt, az irodájából felhívta a Floridai Állami Egyetemet. Három percbe se telt, és megtudta, amire kíváncsi volt. Jól emlékezett, Tim Collins valóban 1987-ben diplomázott, vagyis félévig biztosan egy oktatási intézménybe járt Gavin Tafttel.

Ezek után egy percig sem habozott tovább, Carla mobilszámát tárcsázta. A rendőrnő a második csengetésre jelentkezett.

– Üdv, Carla, itt Rick. Hol vagy most?

– Az őrszobán. Méghozzá reggel hat óra óta.

– Miért? Történt valami?

– Stephen, a sebesült templomszolga egyszerűen eltűnt a kórházból. Kihúzta a karjából az infúziót, és megszökött.

– Egyszerűen kisétált? Ejha! – Rick füttyentett egyet meglepetésében. – Képzelem, Val milyen dühös most.

– Az nem kifejezés, hogy dühös. Szerintem fejek fognak a porba hullni. Boldog vagyok, hogy nem én voltam felelős Stephen őrzéséért.

– Azt meghiszem. Val ott van most? – Rick az órájára pillantott.

– Nincs. A főnöknél van jelenése. Miért kérded?

– Mert beszélni szeretnék veled. Találkozhatnánk valahol?

– Sajnos most biztosan nem tudok elszabadulni. Felsőbb parancsra én vigyázok a házra. Várj egy kicsit… – Rick hallotta, ahogy Carla valakitől kávét kér. – Itt vagyok megint. Szóval pillanatnyilag elég nagy itt a zűrzavar. Nem elég, hogy Stephen meglépett, a nyakunkon egy trópusi vihar…

– Tíz percen belül ott tudok lenni nálad. Mehetek?

– Hát jó. Ha nagyon akarod. És Rick…

A férfi a hangsúlyból rájött, hogy Carla kérdezni szeretne valamit, így aztán gyorsan közbeszólt:

– Máris indulok. És nagyon köszönöm, Carla.

Carla az irodájában üldögélt, amikor Rick megérkezett a rendőrőrsre. Azt javasolta, beszélgessenek inkább az első emeleti dohányzóteraszon. Bár volt ott jó néhány szék, le sem ültek, s a rendőrnő azonnal a tárgyra tért:

– Ilyentájt kellene kinyitnod a bárt, nem? Fontos dolog lehet, ami most idehozott.

– Így igaz. – Rick keményen a nő szemébe nézett. – Arra volnék kíváncsi, milyen bizonyítékotok van Mark Morgan ellen.

– Pontosan tudod, hogy ezt nem árulhatom el neked.

– Hagyjuk a süketelést, Carla! Te is tudod, hogy a fiú nem sáros az ügyben. Még mindig fogalmatok sincs, mi történt, csak kapkodtok jobbra-balra, és csodálkoztok, hogy nem akar összeállni a kép.

– Tévedsz, Rick. A kép már majdnem összeállt, csupán egyetlen részlet hibádzik, az a bizonyos utolsó láncszem.

– Hallottál valaha egy *Horned Flower* nevű szervezetről?

A nő megrázta a fejét.

– Tara Mancuso tagja volt ennek a csoportosulásnak. És okunk van azt hinni, hogy a társainak közük van a halálához.

– Okotok van? Neked és még kinek?

– Nekem és Liz Amesnek.

Carla megrándult.

– Azt hiszem, ideje visszatérnem a munkámhoz.

El akart menni a férfi mellett, ám Rick megfogta a karját.

– A szarvas virág követői szeretik fenékig üríteni az élvezetek poharát. Kemény drogokat szednek, beteges nemi vágyaikat nagy, közös orgiákon élik ki. Amikor kiderült, hogy Tara ki akar szakadni a csoportból, megfenyegették, hogy megölik születendő gyermekével együtt.

– Mégis mit vársz tőlem, Rick? Ugye nem hiszed, hogy…

– Okom van feltételezni, hogy a köztiszteletben álló Tim tiszteletes alaposan gyanúsítható Naomi Pearson és Tara Mancuso meggyilkolásával.

Carla erre már felkapta a fejét, és a férfi ki is használta, hogy végre rá figyel.

– Elmondom, amit tudok, és cserébe te is elmondod, ami engem érdekel. Megegyeztünk?

– Szó sincs róla. – Carla összefonta a karját a melle előtt, és hidegen végigmérte Ricket. – Mondd csak el, amit tudsz, aztán majd eldöntőm, mennyit ér nekem a hír.

A férfinak el kellett ismernie, hogy Carla sokat változott, mégpedig előnyére. Végre kibontakozott személyiségének azon rejtett oldala, melynek meglétét Rick mindig is sejtette.

– Elfogadom az ajánlatodat – biccentett mosolyogva, majd belefogott, és elmesélte, mi mindent tudott meg Miamiban Bill Huntertől.

– Kiderült, hogy Tim ismerhette Gavin Taftet. 1987 tavaszán mindketten a Floridai Állami Egyetemre jártak.

– Jaj, Rick, az egy óriási egyetem. Isten tudja, hány ezer hallgatója van…

– Hát jó, nevezzük ezt csupán puszta véletlennek! De talán nem tudod, hogy Tim két évig hivatásos labdarúgó volt, és a Miami Delfinek csapatát erősítette.

– Na és?

– Taft egyik áldozata vezérszurkoló volt a Miami Delfineknél.

Ez már olyan hír volt, hogy Carla jobbnak látta, ha leül. Sokáig nem szólt semmit, aztán Rickre nézett, és színtelen hangon csak ennyit mondott:

– Tim Collins volt az, aki felhívott Stephen miatt.

– Igen, tudom.

– Szent ég, hiszen akár a lelkész is odatehette azt a kést. Mindent úgy rendezhetett… – A rendőrnő elhallgatott, és megdörgölte lüktető halántékát. – És én lelőttem a boldogtalant. Kis híján meggyilkoltam valakit, aki csak védekezni szeretett volna…

Rick az órájára pillantott. Tudta, hogy már nem sok ideje maradt, kénytelen volt hát sürgetni kicsit Carlát.

– Nos, akkor halljuk, milyen bizonyítékaitok vannak Mark Morgan ellen?

– Amit most mondok, szigorúan köztünk marad, világos?

A férfi bólintott.

– Véres ruhákat találtunk a fürdőszobájában. A vércsoport stimmel, a genetikai vizsgálat ugyan még nem zárult le, de csaknem biztos, hogy a vér Tara Mancusóé.

– Hiszen maga is bevallotta, hogy járt a tett színhelyén – vetette közbe Rick. – És ha az ember egy összeszabdalt holttestbe botlik, bizony előfordulhat, hogy véres lesz a ruhája.

– De elmenekült, ahelyett hogy értesítette volna a rendőrséget. Ha nem bűnös, miért nem viselkedett úgy, ahogy egy törvénytisztelő polgártól az elvárható?

– Talán, mert alig múlt húszéves, és pánikba esett. Annyi esze neki is van, hogy rájöjjön: ha ott marad, ő lesz az első számú gyanúsított. Mellesleg miért akarjátok Markot mindenáron kapcsolatba hozni Stephennel? Honnan veszitek, hogy ismerik egymást?

– Van egy tanúnk, aki látta őket együtt.

– Ki az?

A nő vetett egy pillantást a csukott erkélyajtó felé.

– Hármat találgathatsz.

– Tim tiszteletes.

– Nahát, elsőre eltaláltad…

Az ajtó ekkor kivágódott, és Val csörtetett ki rajta az erkélyre. Carla holtsápadtan állt fel.

– Rick és én éppen…

– Ne tetézze hazugsággal a bűneit, Chapman nyomozó! Erre később még visszatérünk.

– Kérem, Val…

– Még mindig itt van? – vágott a szavába a hadnagy.

Rick tett egy lépést előre.

– Ne rajta verd el a port, Val, az egész az én hibám.

– Íme, a két lábon járó lovagiasság! – gúnyolódott Lopez. – De Chapman nyomozó nem szorul védelemre. Felnőtt ember, elvárható tőle, hogy tegye a kötelességét, és hogy tudja, kinek az oldalán áll. Ugye, nyomozó?

Carla bűntudatosan lehajtotta a fejét.

– Az irodámban leszek – motyogta.

– Akkor ott találkozunk. – Amikor Carla becsukta az erkélyajtót maga mögött, Val ismét Rickhez fordult: – Mondd csak, neked teljesen elment az eszed? Minek nézel te engem? És minek nézed Carlát? Képes vagy a saját kicsinyes, önző céljaid miatt kockára tenni a karrierjét?

– Nekem nincsenek önző céljaim, barátom. Én neked próbálok segíteni.

– Te elbizakodott, öntelt fajankó, te! Vedd tudomásul, hogy nincs szükségem a segítségedre!

– Ne érts félre, nem úgy gondoltam…

– Ó, hát persze! Nem úgy… Hát hogy? Be akarod bizonyítani, hogy kettőnk közül te vagy a jobbik zsaru, mi?

A hangjából kicsendülő keserűség megdöbbentette Ricket.

– Ez nem igaz – tiltakozott.

– Hát akkor mit szimatolgatsz az ügyem körül? Miért próbálsz bizalmas információkat kiszedni a munkatársnőmből, akit ráadásul egyszer már cserbenhagytál?

– Soha nem hagytam cserben Carlát. Mint ahogy téged és a részlegedet sem. Azt tettem, amit abban a helyzetben tennem kellett, ilyen egyszerű.

– Miért, mit tettél? Behúztad a füled-farkad, és nyüszítve visszavonultál, mindegy hová, csak minél távolabb a való élettől. Szerintem ezt gyávaságnak hívják.

Ricket elöntötte a düh. Számolt tízig, mielőtt megszólalt volna, és úgy-ahogy sikerült is megnyugodnia.

– Te sohasem voltál nős, Val, sosem született gyereked. Úgyhogy ne gyere most nekem a gyávasággal, mert halvány lila gőzöd sincs arról, min mentem keresztül abban az időszakban.

A nyomozó a fejét rázta.

– Menj innen, Rick, ne tedd próbára a barátságunkat!

– Figyelj, találtam valamit. Tim tiszteletesnek alighanem vaj van a fején…

– Ez az én ügyem, neked semmi közöd hozzá. Szépen kérlek, hagyj engem békén. És a nyomozóimat is, te átokfajzat!

– Hát itt van a kutya elásva. – Rick, akinek lassan derengeni kezdett valami, közelebb lépett a másik férfihoz, és vádlón rámutatott. – Rájöttem végre, mire megy ki a játék. Hiszen éppen te vagy az, aki…

Val dühösen félrelökte a kezét.

– Mi az ördögről beszélsz?

– Te vagy az, aki itt bizonyítani akar, barátom. A tévedhetetlen szuperzsaru szerepében tetszelegsz, egyedül akarod megoldani az ügyet. Nincs más célod, mint ráhúzni valakire a vizes lepedőt, hogy aztán te légy a város ünnepelt hőse.

– Ekkora hülyeséget is rég hallottam…

– És mivel mindenáron meg akarod mutatni, hogy te vagy a legjobb, megfeledkezel a legfontosabbról, nevezetesen a tényekről.

Rick csak most ébredt rá, hogy tulajdonképpen erről szólt az egész életük, a barátságuk. Mindig más okból ugyan, de folyton vetélkedtek egymással. Igyekeztek túlszárnyalni a másikat a sportban, az iskolában, a lányoknál… És annál a lánynál is, aki az első igazi szerelem volt mindkettejük életében: Jillnél.

– Tim a barátunk, Rick. A városban valóságos hősként tisztelik, ő minden baseballozó kissrác példaképe és ráadásul Isten szolgája.

– Na és? Attól még követhet el bűnt, nem igaz?

– Ehhez kétség sem fér, de pillanatnyilag semmiféle bizonyíték nincs rá, hogy…

– Van néhány barátom a miami rendőrségnél. Igaz barátok, akik nem vetélytársnak vagy ellenségnek tekintenek.

Val nagyot sóhajtott.

– Lehet, hogy kicsit elvetettem a sulykot. Hidd el, én sem tekintelek ellenségnek, egyszerűen arról van szó, hogy rám bíztak egy munkát, amelyet szeretnék a lehető legjobban elvégezni. A felelősség az enyém, értsd meg!

– Válaszolnál egy kérdésemre, Val? Hogyan gyilkolhat a hatéves gyerekek értelmi színvonalán álló Stephen úgy, ahogy Gavin Taft? Hol tanulta mindezt? Mert a halálesetek közötti hasonlóság nem véletlen, ezt mindketten tudjuk.

Lopez hadnagy vetett egy pillantást a csukott erkélyajtóra, mintha meg akarna bizonyosodni afelől, hogy egyedül vannak. Aztán az egyik székre mutatott.

– Foglalj helyet!

– Csak utánad.

A nyomozó kihúzott magának egy műanyag széket az asztal alól, és lehuppant rá. Rick követte a példáját.

– Abban igazad van, hogy Stephennek nincs több esze, mint egy hatéves gyereknek. Viszont a gyerekek nagyon szeretnek utánozni.

Majmolják egymást, a felnőtteket, elsősorban persze azokat, akiket szeretnek és tisztelnek.

– Hová akarsz kilyukadni?

– Oda, hogy egyáltalán nem gondolom gyilkosnak a templomszolgát. Szerintem inkább láthatott valamit. Amikor Carla behatolt a kamrájába, éppen egy bűntényt próbált magamagán bemutatni, egy olyan bűntényt, melynek szemtanúja volt. Gondolok itt Tara Mancuso vagy Rachel Howard meggyilkolására. Jussanak eszedbe a gyerekek, akik addig játszanak a tűzzel, míg meg nem égetik magukat, akik az apjuk pisztolyával akarnak katonásdit játszani, és golyóval a fejükben végzik.

Rick szíve elszorult. A hasonlat fájdalmasan érintette.

– És hogy került hozzá az eltűnt lelkésznő bibliája?

– Talán a bűntett színhelyén vagy a lelkészlakban találta. De az is lehet, hogy Rachel Howard ajándékozta neki, még mielőtt meggyilkolták volna. Bár tulajdonképpen abban sem lehetünk egészen biztosak, hogy meggyilkolták.

– Tekintve az emberölések növekvő számát, szerintem ez egyre valószínűbb.

– De azért nem zárhatjuk ki azt sem, hogy él. Holttestet még nem találtunk – emlékeztette Ricket Val.

– És azt hiszed, hogy Mark Morgan a te embered?

– Morgan ott volt a gyilkosság színhelyén, de elmenekült. Vérrel szennyezett ruhaneműt találtunk a lakásán, s a vércsoport megegyezett Tara Mancusóéval. Hamarosan meglesz a DNS-vizsgálat eredménye is.

– Van még valami?

– Igen. A halott lány egy papírfecnit szorongatott a kezében, és mit gondolsz, mi volt rá felírva? – Miután Rick nem felelt, Val maga válaszolta meg a kérdést: – A Hideaway telefonszáma, kedves barátom! Ez már csak jelent valamit.

– Hiszen mondtam már neked, hogy Mark és Tara együtt akartak lelépni. Az csak természetes, hogy a lány magánál tartotta a barátja munkahelyi…

– Tudod, hol van most Mark Morgan?

– Nem.

Val megvetően fújt egyet.

– Gondolom, nem is beszéltél vele mostanában.

– Nem. Tara halálának éjszakáján találkoztunk utoljára.

A nyomozó szeme résnyire szűkült.

– Bármibe lefogadom, hogy Liz Ames viszont beszélt vele azóta.

– Igen. Egy darabig a lakásában lakott.

– Hogy az a mennydörgős… – Val dühödten az asztalra csapott, és felugrott a helyéről. – Mibe keveredtél, Rick? A körözött személy rejtegetése bűnrészességnek számít, ugye tudod?

– Nekem csak azután mondta meg, hogy a fiú eltűnt. A tegnapi látogatásodat követően Mark egyszerűen köddé vált.

– Ó, szóval a tegnapi látogatásomat követően! Hát ez remek!

– Liz szerint a *Horned Flower* nevű szervezet rabolta el.

Val elhúzta a száját.

– Aggasztó, mekkora hatással van rád ez a nő, Rick.

– Ostobaságokat beszélsz. Most nem Lizről van szó…

– De igenis róla. Ő áll mindannak a hátterében, amit az elmúlt időszakban műveltél. Egy idegösszeomlás szélén álló nő, akinek szüksége van a segítségedre.

– Fogalmam sincs, hová akarsz kilyukadni.

– Ó, dehogynem, nagyon is jól tudod. Belebolondultál. Hasonlít egy kicsit Jillre, és ez elég is ahhoz, hogy elveszítsd a józan eszed.

Rick egy hosszúra nyúlt másodpercig bámulta tágra nyílt szemmel a nyomozót, miközben úgy érezte, fordul egyet vele a világ. Csakugyan… Most, hogy belegondolt, el kellett ismernie: Liz valóban emlékeztet néhai feleségére. A bőre, a haja színe, az arcformája, a magas járomcsontok… Megannyi nagyon is fontos apróság.

– Gondolkozz, barátom! Tedd fel magadnak a kérdést, miért veszed azonnal készpénznek Liz Ames legképtelenebb történeteit! Szerintem azért, mert a nőnek szüksége van rád. Magányos, gyönge és sebezhető, tehát meg kell mentened. Ha már Jillt nem sikerült…

– Hallgass! – Rick ökölbe szorított kézzel pattant fel a helyéről. – Ha nem fogod be a szád, esküszöm, én…

– Csak még két kérdésem lenne. Az egyik: amennyiben Rachel Howard Valóban egy titkos csoportosulásra bukkant, amely komoly veszélyt jelent a helybeli fiatalokra, miért nem fordult a rendőrséghez? És a másik: kitől hallott Liz Ames erről a *Horned Flower*ről! Mark Morgantől, akit pillanatnyilag gyilkossággal gyanúsítunk. Vagyis minden, amit ez a nő mesélt, puszta kitaláció, Rick. Se bizonyítéka, se szavahihető tanúja nincsen.

A férfi nem felelt.

– Te is zsaru voltál valamikor, Rick. Méghozzá átkozottul jó zsaru. Most mondd meg őszintén, szerinted van valami értelme ennek a zagyva történetnek?

Rick még mindig nem tudta, mit feleljen, és Val szánakozva megveregette a vállát.

– Sam halála óta valahogy nem vagy a régi, nem találod önmagad. Ha rám hallgatsz, szakemberhez fordulsz, méghozzá sürgősen. Különben olyan mélységekbe süllyedsz, ahonnan már nincs visszaút.

47. FEJEZET

November 21. szerda,
10 óra 30 perc

Liz belépett a Szent Katalinról elnevezett otthonba, és a recepcióhoz sietett. Furcsának találta, hogy egy lélek sincs a nagy

társalgóban. A televízió ki volt kapcsolva, és még a kövérkés kiskutyát sem látta sehol,

– Jó napot! – üdvözölte a recepciós hölgyet. – Ma valahogy nincs nagy nyüzsgés maguknál.

A nő fáradt mosollyal válaszolt a barátságos megjegyzésre.

– A közeledő vihar miatt azt tanácsoltuk az ápoltjainknak, hogy lehetőleg mindenki maradjon a szobájában. Szükség esetén, például ha ki kell üríteni az épületet, jó, ha tudjuk, kit hol találunk.

Liz pillantása végigvándorolt a hatalmas panorámaablakokkal ellátott társalgón. Odakinn néhány mester épp azon igyekezett, hogy bedeszkázza az összes üvegtáblát.

Volt az egész jelenetben valami valószerűtlen. Noha a vihar egyre közeledett, az ég ugyanolyan kék volt, és ugyanolyan ragyogóan sütött a nap, mint bármikor máskor. A levegő hőmérséklete is igen kellemes volt, nem csoda, ha sokan nem vették komolyan az időjósok figyelmeztetését. Liz azonban még emlékezett Paul atya történetére az 1846-os hurrikánról.

– Nem lehet könnyű kiüríteni egy ekkora épületet.

– Még hogy nem könnyű! Valóságos rémálom, nekem elhiheti. – A hölgy közelebb hajolt Lizhez. – Képzelje csak el, ennyi magatehetetlen idős ember egy rakáson! Nagyon remélem, hogy nem erősödik fel túlzottan a vihar, és nem kell elmennünk innen.

– Mit mond az előrejelzés?

– Azt, hogy a hurrikán nagyon gyorsan halad, és ez jó is meg rossz is. Jó, mert ha sokáig tartózkodik a tenger fölött, csak erősebb és hatalmasabb lesz, de rossz, mert így nagyon gyorsan ideér. Az előszele állítólag már délután itt lesz. – A recepciós az órájára pillantott, aztán zavartan elmosolyodott. – Bocsássa meg a szószátyárságomat, de a viharoktól mindig nagyon feszült leszek. Látogatóba jött valakihez?

– Paul atyához. Ébren van?

– Valószínűleg. Persze, mint valamennyi ápoltunk, ő is igen nyugtalan. Az ilyen erős fronthatás néha teljesen kifordítja magukból szegény kis öregeket. Tudja, melyik szoba az övé?

Liz igent intett, aztán beírta nevét a vendégkönyvbe, és a folyosón végigsietve egyenesen a C épületszárny felé vette az irányt. A legtöbb lakószoba ajtaja nyitva volt, és a lakók közül sokan tényleg nagyon nyugtalannak tűntek. Néhányan kényszeresen próbálták magukat elfoglalni valamivel, míg mások csak ültek, és némán meredtek maguk elé a semmibe.

Amikor az idős pap szobájához ért, Liz megtorpant az ajtóban. Paul atya ezúttal is arccal az ablak felé fordulva ült, ölében a bibliával, kezében a rózsafüzérrel. A nő óvatosan megkocogtatta az ajtófélfát.

– Zavarhatom, Paul atya?

Az aggastyán megfordult a kerekes székkel, és Liz látta az arcán, hogy nem ismeri meg.

– A nevem Liz Ames. Egyszer már jártam önnél.

De az öregember szemében még mindig nem csillant meg a felismerés. Liz közelebb lépett.

– Akkor a Szent Szűzről mesélt nekem, aki megjelent a Keresztények Paradicsoma templom kertjében játszó gyerekeknek.

Paul atya ábrázata most mintha kicsit felderült volna, mindenesetre egy kézmozdulattal beljebb hívta Lizt.

– Vihar lesz – mondta végigsimítva a rózsafüzér szemein.

– A személyzet mindent megtesz az önök biztonságáért – próbálta megnyugtatni Liz. – Higgye el, aggodalomra semmi ok!

– Isten kezében vagyunk mindnyájan. A pásztor gondoskodik az ő bárányairól.

– Igen, bizonyára. – Liz megköszörülte a torkát. – Azért jöttem el ismét, atyám, mert mutatni szeretnék önnek valamit.

– Maga az egyházközségünk tagja?

– Nem… Hogy őszinte legyek, nem is vagyok valami nagy templomba járó, de azért hiszem az Istent. Nézze csak, atyám… –

Liz a táskájából előhúzta a nővére naplójából kitépett lapot a virágrajzokkal. – Látta valaha ezt a képet?

Az idős férfi elvette a lapot, és figyelmesen megnézte. Aztán kicsúszott kezéből a papír, szeme elkerekedett az iszonyattól.

– Megkezdődött hát a harc a paradicsom birtoklásáért – motyogta, és keresztet vetett. – Itt vannak, megérkeztek…

– Kik érkeztek meg, atyám?

A világoskék, vizenyős szempár Lizre szegeződött.

– Tudja azt maga, gyermekem. A sátán és követői. Lucifer, a bukott angyal és a többiek, akik csatlakoztak hozzá.

A sátán és követői? Hiszen akkor jól gondolta… Igaza volt!

Lizt egy szempillantás alatt kiverte a hideg verejték. Ahogy lehajolt és felemelte a noteszlapot, látta, hogy a keze is remeg.

– Ismeri őket? Úgy értem, ezeket az embereket, a szervezetüket?

Paul atya legyintett.

– Én csak ezt a jelet ismerem, tudom, hogy magát az ördögöt jelképezi. Akárcsak a bakkecske vagy a fordított kereszt. Ahol ezt az ábrázolást látja, ott nem lehetnek messze a sötét erők sem.

– De mégis mit tehetünk ellenük, atyám?

– Okosabb, ha menekül innen, leányom, amíg nem késő. Nagy veszélyben van. Ezek nagy kísértők, még Isten gyermekeit is képesek letéríteni az igaz útról.

– Nem tehetem… Nem mehetek el. – A nő kétségbeesetten rázta a fejét. – Náluk van a nővérem. Szeretnék segíteni neki.

Az aggastyán megfontoltan csóválta a fejét, szemét elfutotta a könny. Liz megragadta csontos, száraz kezét.

– Kérem, segítsen, atyám! Olyan tanácstalan vagyok.

Paul atya orcája rózsásra színeződött, s felső ajka fölött parányi izzadságcsöppek keletkeztek, ahogy mesélni kezdett.

– Lucifer eredetileg Isten angyala volt. Ő volt a fény, ám ő nem elégedett meg azzal, hogy az Úr legtökéletesebb teremtménye lehet. Nem, ő a legelső akart lenni, szebb és hatalmasabb még magánál a Teremtőnél is. Ezért aztán Isten letaszította őt és a hozzá csatlakozott

angyalokat a mennyekből. A gyehennára kerültek, az örök tűzbe, hogy megbűnhődjenek vétkükért.

A gyehenna… A pokol tüze… Ó, hogy félt gyermekkorában, hogy oda kerül!

Akkor még valós veszedelemként tartotta számon az ördögöt. Vöröses színű, patás teremtménynek képzelte, aki farkat és két jókora szarvat visel. Az ördögtől való félelem vette rá, hogy rendesen eljárjon templomba a szüleivel, hogy rendszeresen imádkozzon, és szófogadó, jó kislány legyen.

Vajon mikor szakadt vége ennek? Hány éves lehetett, amikor úgy döntött, hogy a sátán és az örök kárhozat csupán egy a számtalan vallásos hókuszpókusz közül? Vajon ugyanekkor veszítette el az Istenben való hitét is, vagy csak valamivel később?

Liz azon kapta magát, hogy újra hisz. A mennyben és a pokolban meg persze a mögöttük álló két hatalomban.

– Félek, atyám.

– Az jó – mormolta az öreg lecsüggesztett fejjel. – Ne felejtse el, gyermekem, hogy az ördög olyan, mint a kígyó! Ravasz és csábító: És gyakran szemkápráztató külsőségek mögé bújik. Kérje az Urat, hogy védje meg magát a Gonosz mesterkedéseitől! Ne engedje, hogy a lelke áldozatul essék… Mert minden lélek, amelyet bekebelez, egyre erősebbé teszi a sátánt.

– Hogyan győzhetem le? – kérdezte Liz remegő hangon.

– Egyedül az Úr küldötte győzedelmeskedhet a sárkány fölött. Olyasvalaki, akinek hite rendíthetetlen, aki tiszta szívből és minden erejéből szereti Jézus Krisztust, a mi urunkat és megváltónkat.

48. FEJEZET

November 21. szerda,
10 óra 55 perc

E szavakat követően Paul atya különös, önkívületi állapotba esett. Szemét lehunyta, és érthetetlen szavakat mormolt. Liz úgy látta, hogy nagyon fáradt, ezért felállt, és gyöngéden megszorította az aggastyán kezét.

– Örülök, hogy találkoztunk, atyám. Isten önnel!

A vizenyős szempár újra kinyílt, sőt az idős pap még el is mosolyodott.

– Az Úr legyen veled, gyermekem! Óvja és vigyázza minden lépésedet!

A nő gombócot érzett a torkában, ahogy elhagyta a szobát, és a folyosón át a recepció felé igyekezett. Fülében még mindig ott visszhangzottak az öregember szavai:

Megkezdődött hát a harc a paradicsom birtoklásáért. Itt vannak, megérkeztek…

Ezt csak egyféleképpen lehet érteni, gondolta Liz, és megborzongott. Paul atya azonnal felismerte a szarvas virágot: a sátán jelképének nevezte, úgy, ahogy ő azt tegnap megsejtette. Látta az idős pap szemében a félelmet és az iszonyatot, ugyanakkor azonban a belenyugvást is. Mintha számított volna arra, hogy a Gonosz egy napon eljő. És mintha beletörődött volna, hogy az imádkozáson kívül semmit sem tehet ellene.

– Minden rendben, asszonyom?

Liz ijedten kapta fel a fejét. A recepciós hölgy fölöttébb érdekes arckifejezéssel méregette.

– Elnézést, mit kérdezett?

– Azt, hogy minden rendben van-e. Mintha kicsit össze lenne zavarodva, ezért gondoltam, hogy netán Paul atyával történt valami.

– Nem semmi, csak nagyon elálmosodott. Szerintem azóta már el is aludt.

– Remélem, nem ijesztette meg nagyon az öregúr. Néha érdekes történeteket tud ám mesélni.

Egy férfi ápoló haladt el mellette, és Liznek az a fura érzése támadt, hogy szúrós szemmel bámulja őt. Odapillantott, ám ekkor az ápoló sarkon fordult, és sietős léptekkel távozott az ellenkező irányba.

Liz a homlokát ráncolva fordult ismét a recepció felé.

– Nem, egyáltalán nem ijesztett meg – mondta, és mosolyt erőltetett az ajkára. – Vannak új hírek a hurrikánnal kapcsolatosan?

– Nem, egyelőre semmi újság. Reméljük a legjobbakat.

Liz elbúcsúzott a nőtől, és elhagyta az épületet. Gyalog jött, hiszen a Szent Katalin Otthon csupán néhány utcányira esett az irodájától. Bekanyarodott jobbra, az óváros irányába.

„Egyedül az Úr küldötte győzedelmeskedhet a sárkány fölött. Olyasvalaki, akinek hite rendíthetetlen, aki tiszta szívből és minden erejéből szereti Jézus Krisztust, a mi urunkat és megváltónkat.”

Liz újra hallotta Paul atya hangját, és egyszerre elfogta a félsz.

Érezte, hogy *amazok* itt vannak a közelében, és csak arra várnak, hogy lecsaphassanak rá. Lopva körülnézett, az arcokat fürkészte a tömegben. Sejtelme sem volt, hol keresse az ellenséget, de lett volna egy fogadása rá, hogy most is szemmel tartják, most is követik – ahogy Rachel mondta azon a bizonyos magnószalagon.

Liz szíve úgy dobogott, majd kiugrott a helyéről. Újra körbepillantott. Rengeteg ember nyüzsgött körülötte, de olyat egyet sem látott, aki a legkisebb figyelemmel viseltetett volna iránta. És mégis… egész teste reszketett a félelemtől.

Gyors pillantást vetett jobbra és balra, majd átsietett az utca túloldalára. Ott valahogy nagyobb biztonságban érezte magát. Miközben sietős léptekkel tovább haladt, hátranézett, követi-e valaki, de egy lelket sem látott.

Hála az égnek!

Ezek szerint csak a képzelete űzött gonosz tréfát vele.

Ajka megkönnyebbült mosolyra húzódott, ahogy bekanyarodott a Duval Streetre. Itt még nagyobb volt a tömeg. Liz alig tudott utat vágni magának a turisták hömpölygő tengetegében. Többször is

megtorpant, mert egy-egy üzletből egyszerre vevők egész csapata áramlott ki az utcára, teljesen megakasztva ezzel a forgalmat.

Aztán egy másféle csoportosulás zárta el az útját: egy házaspár és nem kevesebb, mint hat kiskorú gyermekük, akik egyszerre kezdtek el nyafogni fagylalt után.

Liz – mit tehetett volna mást – megállt, és jobb híján bebámult az egyik üzletbe. A kirakatüvegben egy fiatalember képe tükröződött, aki néhány lépésnyire a háta mögött állt, és az arcába bámult.

Bár mosolygott, Liz ereiben megfagyott a vér, ugyanis felismerte a fiatal férfit. Szivárványország gyermekei közé tartozott, és azonos volt azzal a fiúval, aki a Key Westre költözése utáni legelső napon olyan gonoszul, gúnyosan rávigyorgott.

És Liz immáron abban is tökéletesen biztos volt, hogy a fickó már legalább öt perce követi.

Most pedig megindult feléje… Liz rémülten nekiiramodott, hogy elvegyüljön a tömegben, s közben kis híján letaposta az előtte rostokoló gyerekeket, akiknek az apja emelt hangon rendreutasította. Liz valami bocsánatkérés-félét mormolt, és futásnak eredt, bár a lassan mozduló tömeg igencsak akadályozta az előrehaladásban.

Mire a Keresztények Paradicsoma templomhoz ért, már alig kapott levegőt. Megállt egy pillanatra, és amint oldalt nézett, észrevette a *Bikinik és sok minden mást.* Ez az! Heather biztosan segíteni fog!

Átrohant az úttesten, de csalódnia kellett, mert az üzletet zárva találta. Zavarodottan pillantott az órájára. Sehogy sem értette, miért tart zárva hétköznap, fényes nappal, a turistainvázió idején egy olyan üzlet, amely a turistákból él.

Kétségbeesetten meresztette szemét a kirakatüvegre, hátha odabenn valami mozgást észlel. De mivel az üzletben teljesen sötét volt, még az éjszakai világítás sem égett, semmit sem láthatott.

– Heather! – kiáltotta, és megkocogtatta az üveget. – Én vagyok az, Liz. Odabenn van?

– Hiába kiabál. Heather nincs sehol.

Liz ijedten rezzent össze. Amikor megfordult, egy alacsony, zöld köténves emberke állt előtte.

– Bocsánat, nem akartam megijeszteni – mentegetőzött a férfi, és a szomszédos vegyesboltra mutatott. – Tudja, éppen cigarettaszünetet tartok.

– Miért… miért mondja, hogy Heather nincs sehol?

– Mert nyoma veszett.

Liz úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna.

– Eltűnt? De hát… Nem értem… – hebegte. – Hová tűnhetett?

– Már tegnapelőtt sem jött dolgozni. És mint látja, ma sem nyitott ki. – A férfi odabiccentett egy házaspárnak, akik egy pillanatra megálltak a kirakata előtt, aztán ismét Lizhez fordult. – Telefonáltam a lakására is, de senki sem vette fel. Erre odamentem. Mindent zárva találtam, ugyanúgy, mint a boltot.

Liz rémülten a szája elé kapta a kezét. *A nővére… Aztán Naomi Pearson. És most Heather…*

Rémülettől tágra nyílt szemmel meredt a boltosra.

– Heather nem is olyan rég arra panaszkodott nekem – mondta halkan hogy az az érzése, egy férfi követi.

– Tényleg? – Az emberke nem tűnt nagyon meglepettnek. – Ami azt illeti, elég furcsán is viselkedett az eltűnése előtti napokban. Olyan ideges volt, feszült, ha érti, mire gondolok. Na, nekem mennem kell – pillantott az üzlete felé. – Minden jót!

– Várjon még egy percet! A rendőrséget értesítette?

– Természetesen. Még valami fejessel is beszéltem, egy bizonyos Lopez hadnaggyal, ha jól emlékszem. De láthatóan nem érdekelte az ügy. Csak legyintett a bejelentésemre, és azt mondta, hogy Heather nyilván szabadságra utazott. – A férfi gúnyosan elmosolyodott, majd mielőtt elindult volna befelé, még odavetette: – No persze. És még a lánynak sem szólt, aki ki szokott segíteni az üzletében, hogy helyettesítse már! Hát, ennyit a rendőrségről…

Liz tanácstalanul utána bámult. Egész testében reszketett, s úgy érezte, menten rászakad az ég. Most mitévő legyen? Menjen a rendőrségre? Keresse fel Ricket?

Sarkon fordult, és ekkor szemközt találta magát a fiatalemberrel, aki már jó ideje követte. A férfi megragadta a karját, és ahogy közel hajolt hozzá, a szeme vészjóslón megvillant.

– Hagyja el Key Westet! – mondta halkan, fenyegetőn. – Méghozzá sürgősen, különben úgy végzi, mint a nővére. Érti? Úgy végzi, mint a nővére! – Még mielőtt Liz felocsúdhatott volna első ijedtségéből, hirtelen elengedte, és eltűnt a tömegben.

A nő jó néhány másodpercig kábán bámult maga elé, aztán megrázkódott, és rohanni kezdett, ahogy csak a lába bírta.

A Hideaway egy háztömbnyire volt tőle, az út másik oldalán. Liz a járókelőket félrelökve átrohant az úttesten, dühös dudakoncertet idézve elő. Abban bízott, Ricket a bárban találja, és szerencséje volt.

Amint beesett az ajtón, rögtön megpillantotta a férfit, aki néhány vendéggel beszélgetett az egyik asztalnál. Amennyire Liz meg tudta ítélni, a közelgő viharról lehetett szó, ám amikor közelebb ért a társasághoz, mindenki elhallgatott.

Csodálkozva meredtek rá mindahányan.

– Liz! Mi történt? – Rick aggódó arckifejezéssel sietett oda hozzá.

– Beszélnem kell veled! – tört ki a nő. – Nagyon fontos… Kérlek!

Rick elnézést kért a vendégektől, és a helyiség másik végébe, a bárpulthoz húzta Lizt.

– Mi történt?

A nő hangja felmondta a szolgálatot, foga vacogott a félelemtől.

– Az ég szerelmére, Liz! – A férfi csillapítón a vállára tette a kezét. – Mi van veled?

Liz jó néhány másodpercig nem szólt, csak némán kapaszkodott Rickbe. Aztán végre felnézett.

– Félek, Rick. Képzeld, Heathert elrabolták…

– Heathert?

– A barátnőmet. Illetve Rachel barátnőjét… Heather Fergusont. Említette nekem, hogy az az érzése, követik. És most… nincs sehol.

A férfi meglehetősen tanácstalannak tűnt.

– Nem tudom, mit mondjak. Sajnos egyedül vagyok, és…

Körülnézett a bárban, s pillantása megakadt a turistákon, akik nyilvánvalóan hallgatóztak.

– Mondj el mindent, amit tudsz, ne hagyj ki semmit! És kérlek, ne izgasd fel magad.

Liz megpróbált megnyugodni. Halkan elmesélte, hogyan ismerte meg Heathert, és miket mondott neki a nő Rachelről. Természetesen Heather három nappal ezelőtti látogatásáról is említést tett.

– Azt mondta, észrevette, hogy valaki követi. Látszott rajta, mennyire fél. És most nyoma veszett. A szomszédos üzlet tulajdonosa azt mondja, két napja nem látta.

– Talán elutazott valahová.

– Akkor miért nem oldotta meg a helyettesítést? Volt állandó segítsége.

– És nem szólt neki, hogy nyissa ki a boltot?

– Nem. – Lizt sírás fojtogatta. – Ráadásul szörnyű élményem volt az imént. Megfenyegettek… Azt mondták, ha nem tűnök el innen, úgy végzem, mint Rachel.

– Megfenyegettek? Kicsoda? Mikor?

– Egy fiatalember. Az imént az utcán. Megfogta a karomat, és azt mondta, hagyjam el a szigetet, különben úgy járok, mint a nővérem.

Rick csak nézett.

– Azt akarod mondani, hogy az utcán megállított egy vadidegen fazon, és megfenyegetett?

– Pontosan… illetve nem egészen. Találkoztam már vele egyszer, az ideköltözésem napján. Bebámult az irodám ablakán, és olyan gonoszul vigyorgott, hogy…

– Most már aztán elég! – sziszegte a férfi. – Hát nem érzed, milyen nevetséges ez az egész?!

– Elismerem, hogy őrülten hangzik, de akkor is így igaz – bizonygatta a nő, majd nagy levegőt vett, és előrukkolt a nap hírével: – Attól tartok, a rendőrség is benne van a dologban…

– Micsoda?

– Az a másik üzlettulajdonos, akiről beszéltem, bejelentette Heather eltűnését a rendőrségen. Személyesen Valentine Lopez-zel beszélt, de ő nem tartotta fontosnak, hogy intézkedjék, ugyanúgy, ahogy Rachel és Naomi Pearson eltűnése idején sem.

Rick hátrált egy lépést, a tekintete hideg volt, az arca elutasító. Liz a keze után kapott.

– Higgy nekem! – esdekelt.

– Valentine Lopez a legjobb barátom.

– Tudom – suttogta a nő. – És hidd el, nagyon sajnálom.

– Én sajnálom. – Rick lerázta magáról Liz kezét, majd vetett egy pillantást a vendégek felé. Amikor visszafordult, olyan düh villámlott a tekintetében, hogy a nőnek elakadt a lélegzete. – Szóval azt állítod, hogy a legjobb barátom bűnrészes egy gyilkosságban. Hogy egy összeesküvés vezetője, és sátánistákkal cimborál. Van még valami? Nem akarod mindjárt azzal is megvádolni, hogy gyerekeket ront meg, és idős hölgyek retiküljére utazik?

– Engedd, hogy befejezzem, Rick! Könyörgöm, engedd, hogy befejezzem!

– Hiszen én is épp azt akarom, hogy befejezd. Egyszer és mindenkorra. Hagytam, hogy belerángass ebbe az őrültségbe. Mindent megtettem, hogy segítsek, elmentem egészen a törvényesség határáig, mozgósítottam a kapcsolataimat. De most már elég. Eddig, és ne tovább, Liz!

A nő egy szempillantás alatt rájött, mi történt. Egy arculcsapás hirtelenségével jött a felismerés.

– Találkoztál Vallel, ugye? Telebeszélte a fejedet, és elérte, hogy átállj az ő oldalára.

Rick nem felelt. Csak állt, és nézte a nőt. Liz szeme könnyel telt meg.

– Hinned kell nekem – suttogta. – Senkim sincs rajtad kívül.

A férfi gyengéden megcirógatta az arcát.

– Nagyon szeretnék hinni neked – mormolta rekedtes hangon. – A legszívesebben átölelnélek, és megvédenélek minden bűnözőtől, még azoktól is, akik csak a képzeletedben léteznek.

– Ők nagyon is valóságosak – bizonygatta Liz. – A *Horned Flower* létező veszély.

Rick azonnal eleresztette.

– Erre nézve az égvilágon semmi bizonyítékod – rázta a fejét keserűen. – Egyetlen ember sincs, aki megerősítheti a vallomásodat.

– Az üzlettulajdonos… Ő tanúsítja, hogy Heather valóban eltűnt.

– És ez a Heather azt is említette neki, hogy követik? Vagy esetleg másvalakinek… Úgy értem, rajtad kívül.

– Nem tudom. – Liz kezdett rájönni, hogy a férfinak sok mindenben igaza van, és páni félelem lett úrrá rajta. – Nem hiszem…

– A rendőrségre sem ment el?

– Javasoltam neki ezt a megoldást, de…

– Nem hallgatott rád, ugye? Csakúgy, mint ahogy a nővéred sem fordult a rendőrséghez, hiába gondolta, hogy ifjú védenceit valami titokzatos bűnszövetkezet fenyegeti.

Igen, ez tényleg hihetetlenül hangzott, Liz maga is kénytelen volt elismerni. És mégis tudta, mi több, szentül meg volt győződve róla, hogy jó nyomon jár.

– És a bizonyítékaink? Azok igenis léteznek, te sem tagadhatod!

– Ugyan miféle bizonyítékok azok? Néhány rajz, mely állítólag a testvéred naplójából való? Egy tetoválás Tara Mancuso combján? A véletlen egybeesés, hogy Tim ugyanazon az egyetemen tanult, ahol egy sorozatgyilkos? Egy gyilkossággal gyanúsított fiatalember zagyva vallomása, akit mellesleg a gyilkosság óta senki sem látott, kivéve persze téged? – Rick elfordult, de pár másodperc elteltével megint Lizre szegezte a tekintetét. – Oda akarok kilyukadni, hogy mindezt magad is kitalálhattad és megrendezhetted – mondta

tompán. – A nővéred borítékját, a fenyegető üzenetet, sőt még a döglött patkányt is.

– A halott nőket is, Rick? – kérdezte Liz, és hangja reszketett az elfojtott felháborodástól. – Úgy gondolod, őket is én találtam ki?

– Sajnos nem – sóhajtott nagyot a férfi. – Tudom, most haragszol rám, pedig nem akartalak bántani. Természetes, hogy próbálod megérteni, mi történt a nővéreddel…

– Megérteni sohasem fogom – vágott Rick szavába keserűen Liz. – Csak *tudni* szeretném, mi történt Rachellel. Olyan nehéz ezt elfogadni?

– Ha mindent összekeversz, és nem átallod ezeket a rémes gyilkosságokat is felhasználni a céljaid érdekében, akkor igenis nehéz.

Liz csak bámult maga elé, porig sújtva. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ilyet mondott neki az az ember, akit mostanáig egyetlen támaszának gondolt.

– Hát ilyennek látsz? Ezt is kinézed belőlem? – suttogta könnyes szemmel, és elfordult. – Istenem, miért… Miért nem veszed észre az igazságot, hiszen olyan nyilvánvaló? Ki tudja, hányan keveredtek bele ebbe az ügybe, és ha a bűnös üzelmeket maga a rendőrség fedezi…

– Hallgass! Ehhez nincs jogod, Liz! Feddhetetlen polgárokat vádolsz gyilkossággal, erkölcstelenségekkel és azzal, hogy lefizethetőek. Köztük a legjobb barátomat és egy köztiszteletnek örvendő lelkészt. Mást nem akarsz meggyanúsítani az összeesküvésben való részvétellel? A polgármestert például, vagy az általános iskola igazgatóját?

– Miért is ne? – vetette fel az állát harciasan Liz. – Lehet, hogy ők is benne vannak. Mindenki gyanús, aki él.

Rick még egy lépést hátrált.

– És arra nem gondoltál, hogy nem bennük, hanem benned van a hiba? – kérdezte nyersen. – Hogy nem a többiek bolondok, hanem esetleg te vagy az, aki megőrültél?

– Hogy beszélhetsz így velem?! – fakadt ki a nő. – Azok után, ami köztünk történt?

– Miért, tulajdonképpen mi történt? – Rick hangja keserűen csengett. – Az elején azt hittem, hogy… hogy kaptam még egy esélyt az élettől… De most egyre inkább úgy látom, hogy csak egy sakkfigura voltam a te kétségbeesett játszmádban.

Liz felnyögött, mintha legalábbis megütötték volna. Úgy érezte, cserbenhagyták. Végtelenül egyedül volt, olyan egyedül, mint még soha életében.

– Vége, Liz – szögezte le halkan a férfi. – Nem akarok tovább foglalkozni az agyrémeiddel.

49. FEJEZET

November 21. szerda,
12 óra 25 perc

Carla az íróasztalánál töprengett, és csak remélni tudta, hogy gondolatai nem ültek ki az arcára. Az órájára pillantott.

Becky, Val titkárnője mindjárt elindul ebédelni, futott át a fején. Ahogy elmegy az ajtaja előtt, beköszön, majd kisvártatva visszajön, és megkérdezi, ne hozzon-e valamit. Minden áldott nap így ment ez.

Carlának azonban kivételesen nem az ebéden járt az esze, más terveket dédelgetett. Nyomós oka volt rá, hogy ma Becky távozását várja.

Különös gyanú vert gyökeret benne. Maga sem hitte igazán, nem tudta, vagy nem akarta elhinni. Éppen ezért fontosnak érezte, hogy megbizonyosodjék felőle, tévedett.

Nem, Val nem lehet sáros. Nem lehet köze a gyilkosságokhoz. És nem lehet köze ehhez a Horned Flower nevű szektához sem, amelyről Rick mesélt neki.

Carla az asztalán heverő iratokra pillantott. Tara Mancuso aktája volt legfelül, alatta Rachel Howardé, az alatt pedig Naomi Pearsoné. Újraolvasta mindet, és felfigyelt néhány apróságra. Ellentmondásokat vett észre, melyek mostanáig nem tűntek fel senkinek. Időpontok és dátumok, megannyi jelentéktelen részlet, melynek talán semmi jelentősége – de ha mégis, akkor minden eddigi feltételezés megdől.

Délelőtt kihallgatta Val és Rick beszélgetését. És a nyomozó egy megjegyzése komoly fejtörést okozott neki.

Amennyiben Rachel Howard valóban egy titkos csoportosulásra bukkant, mely komoly veszélyt jelent a helybeli fiatalokra, miért nem fordult a rendőrséghez?

Carla a halántékára szorította a tenyerét, hogy csillapítsa a szaggató fájdalmat odabenn. Rachel Howard telefonjára gondolt. Mert a lelkésznő nem sokkal az eltűnése előtt igenis felhívta a rendőrséget. Carla lehunyta a szemét, hogy könnyebb legyen az emlékezés. Éppen Val irodája előtt haladt el, és az ajtó előtt megtorpant, mert valamit mondani akart a főnőkének. Ekkor kapta el a telefonbeszélgetés végét:

„Ígérem, hogy utánanézek, Howard tiszteletes asszony. Köszönöm a hívását.”

Vajon miért nem jutott előbb eszébe ez az apróság? Amikor Liz Tara Mancuso meggyilkolását követően eljött Valhez, a hadnagy azt állította, hogy sohasem beszélt a nővérével. Carla jelen volt a beszélgetésnél, mégsem szólalt meg a fejében a vészcsengő.

Az elmúlt néhány órát azzal töltötte, hogy mentségeket keresett önmaga számára. Nem figyelt eléggé, és az emlékezete egyébként is olyan, mint a szita. Emellett ugyan mi oka lett volna rá, hogy megkérdőjelezze a feljebbvalója szavait? Még most sem volt benne egészen biztos, nem űz-e vele gonosz tréfát a képzelete.

Több mentség már nem jutott eszébe. Önvád marcangolta, mert tudta, hogy az alapos Rick figyelmét bezzeg egy mégoly jelentéktelen apróság sem kerülte volna el. A férfinak a legkisebb

ellentmondás is azonnal feltűnt volna, és akkor jaj annak, aki a tények szándékos elferdítésében vagy akár egyszerűen hanyagságban vétkes.

Carla igyekezett megint az asztalán lévő aktákra összpontosítani. Val a délelőtti beszélgetés során azt mondta Ricknek, hogy Tara kezében egy papírfecnit találtak, melyre a Hideaway telefonszáma volt írva. Ezzel szemben a lány nem egy papírdarabot, hanem valami fehér rongyot szorongatott – talán a gyilkos ingéből sikerült kitépnie. De vajon miért akarta félrevezetni a legjobb barátját a hadnagy ebben a kérdésben és Rachel Howard telefonhívása ügyében is?

Hogy Rick szemében hiteltelenné tegye Liz Amest, felelt meg saját kérdésére Carla. És hogy Rick minél előbb szakítson a nővel.

És miért jó ez Valnek?

Mert Rick átkozottul jó zsaru volt valamikor, és ha komolyan foglalkozni kezd az üggyel, előbb-utóbb kideríti az igazságot.

Vagyis Val mégiscsak sáros!

Carla megrázta a fejét. Csak akkor volt hajlandó elhinni mindezt, ha kézzelfogható bizonyítékot talál.

– Elmentem ebédelni! – kiáltotta Becky, az irodájából kilépve. – Ne hozzak valamit magának is?

Carla felpillantott. Remélte, hogy arcán nem látszik a bűntudat, amely gyötri.

– Köszönöm, nem. Majd később elmegyek, és én is bekapok valamit.

– Jó, ha igyekszik, mert ha Kopó hadnagy visszajön, alighanem keresztet vethet az ebédjére – vágott tréfás grimaszt Becky. – Ritka rossz hangulatban volt ma reggel.

Carla erőltetetten elmosolyodott.

– Kösz a tippet, de délután szabad vagyok. Egyébként mikorra várható a hadnagy?

– Egy előtt szerintem semmi esetre sem. Addig biztosan elhúzódik a megbeszélése a nagyfőnökkel.

Carla olyan izgatott volt, hogy a hangja érthetetlen motyogásba fúlt, amikor meg akarta köszönni a felvilágosítást. A titkárnő különös pillantást vetett rá.

– Attól tartok, megfáztam – magyarázkodott Carla, és megköszörülte a torkát.

– Jobboldalt, a legfelső íróasztalfiókomban van egy üvegcse echinacea-csepp. Vegyen be belőle egy keveset, nekem mindig segít.

– Köszönöm, lehet, hogy élni fogok az ajánlatával – biccentett Carla, mire Becky eltűnt.

A rendőrnő feszülten figyelte az óráját. Kivárt egy percet, aztán még egyet, sőt a biztonság kedvéért egy harmadikat is. Nem akarta megkockáztatni, hogy a titkárnő idő előtt visszatérjen, mondjuk a pénztárcájáért.

Aztán felállt, és az ajtóhoz óvakodott. Ott ismét várt egy percet, s közben fülelt, hallja-e Becky jellegzetes, harsány hangját. Meg akart bizonyosodni afelől, hogy a nő elhagyta az első emeletet.

Csak ezután óvakodott be az irodájába, mely aprócska, iratokkal telezsúfolt helyiség volt, közvetlenül Val szobája mellett. A testes asszonyság hivatalosan nemcsak a hadnagy titkárnője volt, az összes nyomozónak a rendelkezésére kellett állnia. Ő továbbította az őrsre beérkező hívásokat, összekötőként működött a rendőrök és elöljáróik között, valamint fogadta az őrszobára érkezőket – beleértve a bűnügyek szemtanúit, illetőleg az áldozatok családtagjait is.

Valójában azonban Lopez hadnagy volt a közvetlen főnöke. Ő vette fel Beckyt, és ő volt az, aki bármikor kirúghatta. Nem csoda, ha az asszony elsősorban a Valtől kapott feladatokra összpontosított.

Carla tudta, hogy a hadnagy utasította Beckyt, legalább fél évig őrizze meg a jegyzetfüzeteit. Tehát ha Rachel Howard hívásakor nem közvetlenül Val vette fel a telefont, a titkárnő füzetében nyoma kell hogy legyen a beszélgetésnek. Erre körülbelül ötven százalékos volt az esély, de Carla úgy gondolta, egy próbálkozást mindenképpen megér a dolog.

Becky a sarokban álló szekrény legalsó fiókjában őrizte a régi noteszeket. Carla tehát egyenesen odasietett, leguggolt és kihúzta a fiókot. A megtelt jegyzetfüzetek, szám szerint öt, leghátul hevertek.

Carla a legfelsővel kezdte, de a dátumokból hamar rájött, hogy ebben nem lesz semmi érdekes. A következővel azonban szerencséje volt: szinte azonnal rátalált a július tizenegyedikei bejegyzésre:

Howard tiszteletes asszony, a Keresztények Paradicsoma templom lelkésze visszahívást kér.

Carla pontosan erre számított, most mégis letaglózta a felfedezés.

– Hát maga meg mit csinál ott?

A rendőrnő felkapta a fejét. Becky állt az ajtóban, és bizalmatlanul, gyanakodva mustrálta. Carla, mit tehetett mást, könnyedén elmosolyodott, de maga is tisztában volt vele, hogy a hangja nem cseng valami meggyőzően.

– Á, semmit, csak eszembe jutott valami, miután elment…

Letépte a kérdéses lapot a jegyzettömbről, és a titkárnőhöz sétált.

– Mondja csak, tájékoztatta a főnököt erről a hívásról?

Becky elvörösödött.

– Hogyne. Mindig átadok minden üzenetet. És különben is, hiányzik az eredeti példány, ez csak a másolat, látja? Az eredeti feljegyzést a hadnagy asztalára tettem.

– És mit gondol, beszélt a hívóval?

– Minden bizonnyal. Lopez hadnagy nagyon kötelességtudó és lelkiismeretes.

– Igen, ez igaz. – Carla elszomorodott, mert hirtelen eszébe jutott, milyen érzékenyen fogja érinteni a felfedezése Ricket. És persze nemcsak Ricket, hanem az egész részleget, beleértve saját magát is. – Köszönöm, Becky.

Mikor el akarta hagyni az irodát, a titkárnő megjegyezte:

– Egész jól rendbe jött a hangja, Chapman nyomozó.

Carla hátrafordult.

– Valóban. Kedves magától, hogy így aggódik értem.

50. FEJEZET

November 21. szerda,
13 óra 40 perc

Rick leállította a kocsiját a South Streeten, Carla háza előtt. A nő körülbelül félórája hívta fel, és azt mondta, hogy sürgősen beszélniük kell Howard tiszteletes asszony eltűnése ügyében.

A férfi lekapcsolta a gyújtást, de nem szállt ki rögtön. Fejét a nyaktámasznak döntötte, és fáradtan a dzsip vitorlavászon tetejére meredt.

Lizre gondolt, arra a pillanatra, amikor a nő távozott a bárból, és ő elszorult szívvel, vágyakozva bámult utána. Úgy érezte, óriási hibát követ el, hogy hagyja elmenni. Ellenállhatatlan késztetés fogta el, hogy utána rohanjon és feltartóztassa, mégsem mozdult. Most pedig aggódott. Aggódott Liz egészségéért és biztonságáért.

Ha róla volt szó, nem segített a józan ész, ezt már jó ideje kénytelen volt tudomásul venni. Arra azonban Val ébresztette rá, miért is van ez így. Ő mutatott rá, mennyire hasonlít Liz Jillre, és ő világította meg a tettei mozgatórugóját is, nevezetesen, hogy azért akar annyira segíteni a nőnek, mert a feleségét annak idején nem tudta megmenteni.

Rickben korábban nem tudatosult ez, és a felismerés meglehetősen érzékenyen érintette. Tisztára úgy érezte magát, mint akivel mostanáig a bolondját járatták.

Carla házára pillantott, és azonnal észrevette a rendőrnőt, aki az ablakban állt. Intett neki, kihúzta az indítókulcsot, majd kiszállt a kocsiból, és elindult a ház felé.

A verandán helyenként megsüllyedt a padló, és a szürke vakolat is málladozott. Az oszlopokról lógó, buján zöldellő páfrányok és a szivárvány minden színében pompázó cserepes virágok azonban

rácáfoltak a feltételezésre, hogy a tulajdonos elhanyagolja az otthonát.

Carla mindig is rajongott a növényekért. Rick emlékezett rá, hogy még ablaktalan, papírokkal telezsúfolt irodájában is megpróbált meghonosítani néhány szívósabb példányt, de Val dühödten rámordult, amikor meglátta a cserepeket. Egy rendőr nem pátyolgat százszorszépet és petúniát, dörögte.

– Szia. – Carla megjelent az ajtóban, és a szúnyoghálón át idegesen Rickre mosolygott.

Aztán kinyitotta a hálós ajtót. Miután a férfi belépett, nyugtalanul kipillantott az utcára, mintha arról akarna meggyőződni, nem figyelie őket valaki, majd gondosan ráfordította a zárra a kulcsot.

Rick csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Hát ez meg mit jelentsen?

– Mindjárt megtudod. Gyere, mutatok valamit! – Egyenesen a konyhába vezette vendégét, ott valami rózsaszín fecnit vett elő a táskájából, és Rick kezébe nyomta. – Ezt nézd meg!

Rick elvette a lapot, mely szemlátomást egy irodai jegyzettömb másodpéldánya volt. Elolvasta, ami rá volt írva, aztán Carlára meredt.

– Rachel Howard mégiscsak beszélt Vallel – mondta sötéten a nő. – Két nappal az eltűnése előtt felhívta telefonon.

Rick nem szólt semmit, csak kihúzott magának egy széket a konyhaasztal mellől, és lerogyott rá. Úgy érezte, minden ereje elhagyta.

– Ma délelőtt kihallgattalak benneteket – vallotta be Carla. – És eszembe jutott, hogy annak idején magam is fültanúja voltam Val és a lelkésznő telefonbeszélgetésének. Legalábbis az utolsó két mondatnak.

– És biztos, hogy Val vele beszélt?

– Egészen biztos. A nevét is mondta. *Ígérem, hogy utánanézek, Howard tiszteletes asszony.*

– Ördög és pokol! – A férfi a fejét csóválva próbálta megemészteni ezt az újdonságot. – Bár persze, ez nem feltétlenül jelenti, hogy Val hazudott. Lehet, hogy a lelkésznő csak valami pénzadomány ügyében hívta, esetleg meg akarta kérni, hogy vállaljon védnökséget valamely kegyes rendezvény fölött…

– Van ám még valami a tarsolyomban, Rick – szakította félbe Carla. – Tara kezében nem a Hideaway telefonszámát találtuk meg, csak egy darabka fehér vásznat. Valószínűleg egy ingből tépte ki, talán éppen a gyilkos ingéből. Mark pedig világoskék pólót viselt aznap.

– Honnan tudod?

– Azt találtam meg véresen a szobájában. Ó, istenem, miért is nem tűnt fel hamarabb ez a nyilvánvaló ellentmondás…

Rickkel fordult egyet a világ.

Az nem lehet! Nem lehet, hogy a legjobb barátja benne legyen ebben a szörnyűségben! Az az ember, akiért tűzbe tette volna a kezét, aki mellette állt élete legsötétebb hónapjaiban…

Aztán Liz jutott eszébe, Liz, akit csúnyán leteremtett, csak mert felvetette, hogy esetleg Val sem egészen vétlen az ügyben.

– De hát miért, Carla?! – jajdult fel fájdalmasan, miközben úgy érezte, beszippantja egy óriási, fekete lyuk. – Miért tett volna ilyet?

– Fogalmam sincs. – A nő a mosogató fölötti ablakhoz sétált, kibámult ezer színben pompázó virágoskertjébe, és nagyot sóhajtott. – Ha belegondolok, milyen ostoba voltam… Úgy mentem utána, akár egy kiskutya, áhítattal lestem minden szavát. Mindent elhittem, Rick, eszembe sem jutott megkérdőjelezni az állításait. – Megfordult, és a férfi szemébe nézett. – Pedig egy jó rendőr nem veszi készpénznek azt, amit nem maga ellenőrzött.

– Azért ne légy túl kemény magadhoz! Val nem akárki, ő a főnököd, aki mellesleg köztiszteletnek örvend. Kinek jutott volna eszébe, hogy…

– Neked – mondta egyszerűen Carla. – Döntöttem, Rick. Ezt az egy ügyet még végigviszem, de aztán elmegyek. Nem nekem való ez a munka. És ezt a helyet sem nekem találták ki.

– Ez nem igaz – tiltakozott a férfi. – Igenis jó rendőr vagy, nekem elhiheted. Rengeteget fejlődtél, és…

– Kedves, hogy hazudsz – mosolyodott el Carla. – De pontosan tudom, hogy középszerű rendőr vagyok, és ebben a szakmában, sajnos, nem is vihetem többre. Legfőbb ideje, hogy észrevegyem a korlátaimat. Ez az egész egyszerűen nem nekem való.

– Attól, hogy kilépsz a rendőrségtől, még nem kellene elhagynod Key Westet. Lehetnél például…

– …pincémő? De persze dolgozhatnék egy szállodában vagy egy butikban is, igaz? Ám ezzel ki is merítettük az itteni lehetőségeimet. Nem, Rick. – Carla szomorúan ingatta a fejét. – Iparvárosi lány vagyok, semmi keresnivalóm a paradicsomban.

– Biztos, hogy nem tudlak meggyőzni az ellenkezőjéről?

A nő szemében álmodozó kifejezés jelent meg, amikor felpillantott.

– Te vagy az egyetlen, aki meg tudna győzni. Ha megkérnél rá, szívesen maradnék.

Rick rögtön elértette a megjegyzést. *Tudta, hogy Carla azt akarja hallani, van esélye a kapcsolatuknak, azaz mégis tudná szeretni őt.*

– Nagyon sajnálom, de… nem tehetem. Hidd el, én szeretném a legjobban… Ugye nem haragszol?

Carla a fejét rázta. Látta a férfi arcán az őszinte megbánást; azt, mennyire fájlalja, hogy csalódást kell okoznia.

– Szereted őt, ugye? Szereted Liz Amest?

Ahogy Lizre gondolt, Rick szúrást érzett a szíve tájékán. Az érzéseire és nem a józan eszére kellett volna hallgatnia…

– Nem tudom. Nemrég még azt gondoltam, lehet valami a kettőnk dolgából, de már nem vagyok ebben annyira biztos…

Szentséges ég, hiszen elküldte őt! Liz most ott volt egyedül, védtelenül, kiszolgáltatva mindennek és mindenkinek.

Carla mintha belelátott volna a gondolataiba, könnyedén megérintette a karját.

– Ne félj, nem lesz semmi baja!

– Ha csak a haja szála meggörbül, esküszöm, én kinyírom azt a gazembert! – tört ki Rick.

– Nyugodj meg, próbáljunk a teendőinkre összpontosítani! Liznek is azzal segítünk a legtöbbet. Szerinted mi legyen a következő lépés?

– Bizonyítékok kellenek, méghozzá minél több. A rendőrfőnökhöz nem mehetünk azzal, hogy Lopez hadnagy kétszer füllentett.

– Meglesz – biccentett Carla. – Mint az ügyben eljáró nyomozó egy csomó olyan dologhoz hozzáférek, amihez te nem. Az aktákhoz, Val íróasztalához, a számítógépéhez…

– Ez veszélyes játék, Carla. Nem szeretném, ha még jobban belekeverednél.

– Miért, látsz más megoldást?

Rick elkáromkodta magát, mert rájött, hogy a nőnek igaza van.

– Nyugi, minden rendben lesz. Fogd fel úgy, hogy ez az ügy az én hattyúdalom a rendőrségnél. – Carla halványan elmosolyodott. – Legalább évek múltán, hosszú téli estéken majd mesélhetek a gyerekeimnek a nagy fogásról, arról a sötét bűnügyről, melynek a megoldásához én is hozzájárultam.

Rick kelletlenül bólintott. Nem nagyon tetszett ugyan neki a dolog, de tény, hogy nem volt más lehetőségük.

– Foglaljuk össze, amit tudunk! Eddig van két fiatal nő, akit meggyilkoltak, és egy harmadik, aki eltűnt. Ezenkívül csak homályos értesülésekkel rendelkezünk egy titokzatos szektáról, melynek két alappillére a kábítószer és a szex.

– Ne felejtsük ki a sorból a köztiszteletben álló bankár öngyilkosságát sem! – vetette közbe Carla. – Aki mellesleg hatáskörével visszaélve valóságos vagyont sikkasztott.

– Az egyik női áldozat segítségével – tette hozzá Rick. – Ezek a tények. De szükségünk volna indítékra. Mi oka lehet egy előléptetés

előtt álló rendőrtisztnek, városunk egyik legismertebb, közkedvelt polgárának arra, hogy gyilkosságot kövessen el?

– Szerintem nem biztos, hogy ő a gyilkos – mutatott rá Carla. – Lehet, hogy csak bűntárs. Fedezni próbálja a valódi bűnöst

– Mi oka lehet rá, hogy ilyet tegyen?

– Szerelem, gyűlölet, kapzsiság – sorolta Carla az erőszakos bűncselekmények három klasszikus indítékát. – Válassz tetszés szerint!

– A hétszázát! – Ricken olyan düh lett úrrá, hogy felpattant helyéről, és az asztalra csapott. – Egyszerűen nem tudom elhinni… Képtelenség, hogy Val ilyet tegyen! Egyszerűen nevetséges!

– Lehet. De mindez nem változtat a tényeken.

– Vigyen el az ördög, Carla! – A férfi haragja most már a rendőrnőre irányult. – Hogy lehetsz ilyen átkozottul szenvtelen?

Carla odament hozzá, és csillapítón a karjára tette a kezét.

– Bocsáss meg – dünnyögte –, tudom, hogy Val olyan neked, mintha a testvéred lenne.

Rick mérge gyorsan elpárolgott, helyét először a kiábrándultság, majd az eltökéltség foglalta el.

– Sietnünk kell. Nem sok időnk van, nyakunkon ez az átkozott hurrikán. Becky talán már el is mesélte Valnek, hogy tudsz Rachel Howard telefonhívásáról. Vagy ha még nem mesélte el, hamarosan megteszi. Tehát az a legfontosabb, hogy…

Elnémult, mert csipogni kezdett Carla személyi hívója.

– Az őrszobáról keresnek – pillantott a nő csodálkozva a kijelzőre, majd a falon lévő telefonkészülékhez lépett, és tárcsázott.

– Itt Chapman nyomozó… – Rickre nézett, és szeme tágra nyílt a döbbenettől. – Újabb áldozat?

– Hol? – tudakolta fojtott hangon a férfi.

– Szóval Big Pine Keyn – ismételte fennhangon Carla. – Sikerült már megállapítani a személyazonosságát? … Rendben. Bármi van, kérem, értesítsenek. A viszonthallásra! – Carla letette a kagylót. –

Újabb nő holttestét találták meg. Még nem tudják kicsoda, csak annyi biztos, hogy fiatal és szőke.

– Oda kell menned?

– Szerencsére nem. A seriff már a helyszínen van az embereivel.

Ricknek eszébe jutott a hír, amellyel Liz megkereste ma.

– Ismersz egy bizonyos Heather Fergusont?

Carla eltöprengett.

– Ó, igen! Egy csinos, szőke nő, igaz? Nemrég járt Valnél, onnan tudom, egyébként még nem találkoztunk.

Rick keze ökölbe szorult. Tehát ő is járt a rendőrségen… Átkozott gazember!

– Butikja van a Duval Streeten – magyarázta fogát csikorgatva. – Állítólag jóban volt az eltűnt lelkésznővel. Amikor Liz ma meg akarta látogatni, az egyik szomszédos üzlet tulajdonosa azt mondta, hogy eltűnt, két napja nem látta. A pasas a rendőrséget is megpróbálta értesíteni, de Val félvállról vette a bejelentést, és semmit sem tett az ügyben.

– Akárcsak Rachel Howard vagy Naomi Pearson esetén. – Carla összefonta a karját a melle előtt. – Az áldozatok száma gyorsan gyarapszik. Val vagy az a titokzatos valaki, akit fedez, úgy látszik, kezdi elveszíteni a fejét.

Igen, ez majd minden sorozatgyilkosra jellemző, gondolta Rick. Az első gyilkosságra nehezen szánják el magukat; sokáig csak a képzeletük dolgozik, néha évekig színezgetik, fontolgatják, hogyan is kellene csinálni. Aztán lecsapnak, és ennek az első tettnek az emlékéből sokáig táplálkoznak. Általában csak hónapok vagy évek múltán ölnek újra. Ám minden egyes gyilkossággal veszít erejéből az élmény, egyre több kell ahhoz, hogy az elkövető elérje a várt kielégülést.

– A sorozatgyilkos olyan, mint a kábítószeres – pillantott Carlára komolyan. – Egyre nagyobb dózisra van szüksége, és egyre gyakrabban. Amint alábbhagy a mámor, azonnal újabb áldozat után néz.

– Vagyis mivel nem tudjuk pontosan, mikor halt meg a szőke nő, könnyen lehet, hogy az emberünk már ki is szemelte a következőt.

– Ez így igaz. Nem túl biztató kilátások, mi? – Rick előhúzta a mobilját, és Liz számát tárcsázta. A foglalt jelzést meghallva szitkozódni kezdett. – A pokolba is, már csak ez hiányzott! Sietnünk kell, Carla. Tartok tőle, hogy még a hurrikánra sem tudunk tekintettel lenni.

51. FEJEZET

November 21. szerda,
14 óra

Liz a konyhaasztal előtt ült, egy csésze hideg kávéval szemközt. A nappaliban szólt a tévé, ötpercenként tudósítottak az időjárás várható alakulásáról. Pillanatnyilag úgy nézett ki, mégsem kell a legrosszabbtól tartani, mert a vihar nem terebélyesedett hurrikánná. Ennek ellenére a meteorológusok óvatosságra intették a Floridai-szigetek lakosságát, hiszen az erős szél és a zivatarok is komoly fennakadásokat okozhattak például a közlekedésben. Helyenként akár tizenkettes erősségű széllökésekkel is számolni kellett, nem beszélve a heves esőzésekről.

Rebekah – így becézték a vihart – időközben elküldte hírnökeit Key Westre, hiszen máris csapkodott az eső. És köztudott volt, hogy minél közelebb ér az ítéletidő, annál viharosabb széllel, annál több csapadékkal kell számolni.

Liz pedig tudomást sem véve minderről csak ült a konyhaasztalnál, és egy olyan férfi után sírt, aki őrültnek tartotta őt.

Kétségbeesetten a szemére szorította tenyerét. Az elmúlt időszakban annyi minden történt, hogy egyszerűen nem volt ideje számot vetni az érzéseivel. Annyit érzékelt a történtekből, hogy Rick

mellette állt, amikor neki támaszra volt szüksége. Lelki segítséget nyújtott – és persze testi vigaszt is. Arra viszont Liz csak most döbbent rá, hogy az érzései önállósodtak, mondhatni, kikerültek az irányítása alól. Sokkal többet érzett a férfi iránt, mint gyorsan elillanó testi vágyat.

De hát ez képtelenség! Hogyan érezhet mást, többet a puszta hálánál? Hiszen alig két hete ismerik egymást! Kész őrület!

Vagy mégsem? Ez a rövid idő is elegendő volt hozzá, hogy felismerje, milyen nagyszerű ember Rick. Egyenes és végtelenül tisztességes. Átlagon felül értelmes, ráadásul együtt érző és megértő, aki akár az életét kockára téve is kész harcba szállni olyan ügyekért, melyekben hinni tud.

Milyen kár, hogy benne, Lizben, nem tudott hinni.

Hát ennyi volt. Vége, még mielőtt igazán elkezdődhetett, volna. Szedd össze magad, te buta liba, ideje továbblépni!

Liz felugrott, és az ablakhoz ment. Az ég elsötétült, viharos szél cibálta az ágakat.

Nyelt egy nagyot, mert nem tudott szabadulni a gondolattól, melyet Paul atya ültetett el a lelkében. Hogy ez az egész elkerülhetetlen. Hogy az ítéletidő nem csupán újabb fejezet az ember és a természet harcában, hanem a végső csatát jelzi jó és rossz között. És ugyanúgy, mint az 1846-os hurrikán idején, elpusztulnak a bűnösök, s csak az igazak számára ad menedéket az Úr.

Elég ebből! Liz ellépett az ablaktól, és arra gondolt, nem csoda, hogy Rick bolondnak tartja.

Ugyanakkor korántsem volt minden bolondság, amit hangoztatott. A *Horned Flower* például biztosan nem az ő agyszüleménye, nem ő találta ki, csak hogy megmagyarázza a testvére eltűnését. Igaz, az elején vakon tapogatózott, de kétségkívül valami fontos dologra bukkant. Mi több, darázsfészekbe nyúlt, és ennek most meg is issza a levét.

Igen, Liz mérget vett volna rá, hogy amit Ricknek mondott, igaz volt az utolsó szóig. Csak hát ez nem változtatott a tényen, hogy egyedül maradt. Nem akadt egyetlen ember sem, aki hitt volna neki.

Hinni… Liz felkacagott, élesen, hisztérikusan. A hívők mára már halottak, vagy legalábbis nyomtalanul eltűntek, és senki sem tud róluk semmit. Nagyon is ésszerűnek tűnt tehát a következtetés, hogy ő lesz a következő.

Mit tegyen? Hogyan vegye fel a harcot egyedül? Hiszen még egy pisztolya sincs, de ha volna, akkor sem tudna bánni vele.

Az, hogy Rick hátat fordított neki, teljesen összetörte. Szüksége volt a férfi józanságára, arra a hűvös logikára és távolságtartásra, mellyel Rick a dolgokat szemlélte. Szüksége volt az erejére, a vigasztaló szavaira és az ölelésére, melyre bizton számíthatott, amíg együtt voltak.

Nélküle Liz teljesen tanácstalan volt, el sem tudta képzelni, mihez kezdhetne egyedül. A rendőrségre ugyebár nem számíthatott. Nem voltak barátai vagy szövetségesei sem, akikhez fordulhatott volna, hiszen Mark és Heather eltűntek, s az sem kizárt, hogy mindketten áldozatul estek a vérszomjas szarvas virágnak.

Eszébe jutott, hogy értesíthetné a szárazföldi hatóságokat, ám kézzelfogható bizonyítékok híján azok valószínűleg szóba sem állnának vele. Vagy ha mégis meghallgatnák a történetét, azonnal beutalnák valamelyik közeli zárt osztályra, és eszükbe sem jutna, hogy Key Westre jöjjenek nekivadult sátánistákra vadászni, akiknek soraiban mellesleg helyi egyházi személyiségek, sőt a rend éber őrei is megtalálhatók.

És mégis… Mégis tennie kell valamit! Nem várhatja ölbe tett kézzel, hogy a gyilkos újra lecsapjon – esetleg éppen őreá.

Liz át akart menni a nappaliba, de hirtelen megtorpant. Pillantása megakadt egy régi képes újságon, mely a *Miami Herald* vasárnapi kiadása alól kandikált ki. Még akkor vette a színes hetilapot, amikor a szigetre érkezett, de épp csak egy pillantást vetett rá. Olvasatlanul

egy kosárba dobta, ahol a katalógusokat, prospektusokat és női magazinokat gyűjtötte.

Oldalt hajtotta a fejét, hogy elolvashassa a főcímet.

Heather Ferguson az…

Liz odament az újságtartóhoz, és félretolta a *Herald*ot.

Heather Ferguson az év üzletasszonya Key Westen – harsogta a nagybetűs főcím. Liz felvette a lapot, és megkereste a cikket. Könnyen rátalált, mert egy nagy fényképről Heather mosolygott az olvasókra. A nyakában gyémántokkal kirakott lánc lógott, melyen a monogramja volt a medál. Liz emlékezett erre a láncra. Heather akkor is viselte, amikor megittak egy koktélt együtt.

Most azonban úgy meredt a medálra, mintha életében először látná.

H. F. – Heather Ferguson.

H. F. – Horned Flower.

A keze remegni kezdett.

Véletlen, próbálta meggyőzni önmagát. Az, hogy a kezdőbetűk megegyeznek, nyilván egyike azoknak a fatális véletleneknek, amelyek oly gyakran meglepnek bennünket életünk során. Ki tudja, hányan laknak Key Westen olyanok, akiknek a neve ugyanezekkel a betűkkel kezdődik?

Nem, az nem lehet, hogy Heather… Hiszen Rachel barátnője volt. Azonkívül őt magát is üldözték…

Legalábbis ezt állította magáról. Liznek nem volt alkalma rá, hogy az állítások valóságtartalmáról meggyőződjék. Mint ahogy azt sem tudhatta teljes bizonyossággal, hogy Heather eltűnt. Lehet, hogy csak elrejtőzött valahol.

Hirtelen fordult vele egyet a világ. A képes újságot a pultra dobta, és a mosogatóhoz sietett, ahol megnyitotta a csapot, majd hideg vizet fröcskölt az arcába. Aztán elzárta a vizet, és felegyenesedett. A hideg cseppek végigfutottak a nyakán, be a blúzába, de ezt sem bánta.

Ricknek igaza volt, gondolta, ahogy a tükörképét tanulmányozta az ablaküvegben. Hiszen nem csupán egy tiszteletre méltó lelkészt és

egy minden gyanú felett álló, magas rangú rendőrtisztet vádolt azzal, hogy lepaktáltak a gonosszal. Most éppen egy olyan nőt gyanúsít, aki mindig kedves volt hozzá, és aki meglehet, azóta áldozatul esett a gyilkos szervezetnek.

Liz letépett egy darabot a konyhai papírtörlő tekercséről, megtörölte az arcát, majd a kukába dobta a nedves papírgombócot.

Önmaga iránt érzett haragja lassan alábbhagyott. Elvégre a testvére eltűnését nem ő találta ki, mint ahogy a két meggyilkolt nőt sem. Sőt Rachel rajza, a saját vérében fuldokló patkány és Mark megrázó élménye sem a képzelet szüleménye.

Heathernek valószínűleg semmi köze ezekhez az eseményekhez, ezzel maga is tisztában volt. De úgy érezte, kötelessége utánamenni minden apróságnak, még a legvalószínűtlenebb feltételezéseknek is. Heather feltűnően szép, és tagadhatatlanul van kisugárzása. Az üzlete révén pedig nyilván rengeteg tizenévest ismer.

Liz fel s alá kezdett járkálni a lakásban, és közben egyre gondolkodott. Próbálta felidézni, miket mesélt Heather magáról és a múltjáról. Ez persze nem volt valami sok, de a semminél azért több.

Emlékezett rá, hogy a nő azt mondta, Miamiban nőtt fel, és a főiskolát hagyta ott a modellkedés kedvéért. De mivel ott nem találta meg a számítását, különböző butikokban volt eladó, míg háromnégy évvel ezelőtt meg nem nyitotta Key Westen a saját üzletét.

Liz homloka ráncba szaladt. Halványan rémlett neki valami. Mintha Heather futólag említette volna a családját is…

Csettintett egyet az ujjával örömében, mert végre eszébe jutott: Heather az édesanyjáról beszélt, arról, hogy az ő csontozatát örökölte, és ezért félbe kellett hagynia a modellszakmát, ugyanis nem szerette őt a kamera. Liz erre feltett néhány udvarias kérdést, és a válaszokból kiderült, hogy az édesanya most is él, méghozzá itt, a közelben, Islamorada szigetén.

Liz a fiókhoz futott, melyben a szigetek telefonkönyvét őrizte. Kikapta a vaskos kötetet, és megkereste az islamoradai bejegyzéseket. Nagyon remélte, hogy az anya a lánya nevét viseli, és

azt is, hogy benne van a névjegyzékben. Két Fergusont talált: egy bizonyos J. A. Fergusont és Martha Fergusont.

Liz először J. A.-t hívta fel. Amikor a fiatal női hang bejelentkezett, rögtön tudta, hogy nem jó helyen jár, legfőképpen, mert a háttérből csecsemősírás hallatszott. Azért persze feltette a kérdését, a nemleges válasz után pedig elnézést kért, és bontotta a vonalat. Egy perccel később már Martha Ferguson számát tárcsázta.

– Jó napot kívánok, Mrs. Fergusonnal szeretnék beszélni.

– Én vagyok – felelte óvatosan az idősebb asszony. – De nem veszek semmit, ha esetleg amiatt hív…

– Nem, szó sincs róla, nem vagyok ügynök. Én Heather Ferguson édesanyját keresem, jó helyen já…

A vonal egy hangos kattanással megszakadt.

– Halló! – kiabálta Liz. – Ott van még?

De a nő nem volt ott. Egyszerűen lecsapta a kagylót.

Liz újra tárcsázott, ám hívása ugyanilyen dicstelen véget ért. Most már biztosra vette, hogy megtalálta Heather édesanyját, csak azt szerette volna tudni, miért nem akar vele beszélni az asszony.

Még egyszer, utoljára megcsöngette a számot, ám Mrs. Ferguson ezúttal fel sem vette a kagylót.

Liz elgondolkodva pillantott az órájára. Ha az emlékezete nem csal, Islamorada valahol félúton van Key West és Key Largo között. Körülbelül három óra lehet hát az út, a rossz idő miatt talán kicsit több.

Liz a hálószobájába futott, felvett egy kényelmes, fehér vászonnadrágot, és belebújt a teniszcipőjébe. Fogalma sem volt, mit mondhat neki Heather anyja a lányáról. Azt sem tudta, egyáltalán szóba áll-e vele az asszony. Abban azonban biztos volt, hogy mindenképpen el kell mennie Islamoradára.

Kitépte azt az oldalt a telefonkönyvből, felkapta a táskáját meg az esernyőjét, aztán kiszaladt az esőbe.

52. FEJEZET

November 21. szerda,
15 óra 30 perc

– Carla Chapman nyomozóval beszélek?

Carlának nem volt ismerős a férfi hangja.

– Igen. Mit tehetek önért? – kérdezte udvariasan.

– Jonathan Bell vagyok, a Sunset Key-i komp kapitánya. Tudja, én vittem magát pár napja…

– Larry Bernhard házához – fejezte be a mondatot Carla. – Igen, emlékszem.

– Azt mondta, feltétlenül jelentkezzem, ha eszembe jut valami.

– És? Mi jutott eszébe?

– A kérdéses estén átvittem Sunset Keyre egy anyát a két lányával. Mindhárman őrült jól néztek ki. Azt mondták, egy étterembe mennek, a *Latitudes*ba, talán ismeri is… Ma reggel ugrott be, hogy miután kiszálltak, egészen más irányba indultak el. Nem az étterem felé, hanem arra, ahol Mr. Bernhard háza található.

Carla eltöprengett.

– Gondolja, hogy örömlányok voltak?

– Nem, azt nem hinném. Legalábbis egyáltalán nem úgy néztek ki. Szépek voltak, csinosak, elegánsak. Főleg a mama.

Carla szeme résnyire szűkült. Bernhard házvezetőnője egészen fiatal lányokat emlegetett a gazdájával kapcsolatban. Azt mondta, fényképeket is talált a lányokról, és a rendőrnőnek önkéntelenül is eszébe jutott a férfi hálószobája, a gondosan elhelyezett, óriási tükrökkel.

– Maga szerint hány évesek voltak a lányok?

– Úgy tizenöt-tizenhat évesek. Na jó, esetleg tizenhét.

– Közlekedik még a komp?

– Igen. Rebekah miatt ugyan kicsit kalandos az átkelés, de azért tartjuk a frontot.

Carla megköszönte a hívást, és letette a kagylót. Úgy tűnt, lesz még lehetősége egy villámlátogatásra Sunset Key szigetén.

Larry Bernhard gyerekei időközben mindent előkészítettek az eladásra. A bútorok és egyéb tárgyak, melyeket a házban hagytak, már csak az árverésre vártak.

Legalábbis ezt mesélte Carlának az ingatlancég alkalmazottja, amikor átadta az épület kulcsait.

– Azt hittem, már lezárult a vizsgálat – csodálkozott a nő.

– Hiszen tudja, hogy megy ez nálunk – sóhajtott fel Carla, és szenvedő arcot vágott, mintha nagyon unná az egészet. – Ha felmerül egy új mozzanat, kénytelenek vagyunk utánamenni a dolognak, akár van értelme, akár nincs.

– Hát, mit mondjak, nem irigylem. – A titkárnő kikukkantott az ablakon, és az egyre fenyegetőbb szürke eget szemlélte. – De remélem, nem marad sokáig. Szeretnék ugyanis hazamenni, amint a főnököm elenged.

– Néhány perc az egész. Legfeljebb negyedóra – nyugtatgatta Carla.

Nem telt bele három perc, Carla kinyitotta a néhai Bernhard házának bejárati ajtaját. Egyenesen a hálószobába sietett, és felkapcsolta a villanyt. A helyiség üres volt.

Carla csalódottan lépett be. A hatalmas mennyezetes ágy, a hozzáillő komód és az éjjeliszekrénykék eltűntek. Csak a tükrök lógtak a falon és a kristálycsillár a plafonon. Carlának tulajdonképpen fogalma sem volt, mit keressen, de az biztos, hogy nem erre számított. A halántékának támasztotta az ujj begyét, és feszülten gondolkodott.

Törd a fejed! Törd a fejed, és akkor rájössz. A kérdéseidre itt kell lenniük valahol a válaszoknak.

Bernhardnak minden jel szerint a fiatal lányok voltak a gyöngéi. És persze a kukkolás, legalábbis erre utalnak körben a tükrök, a házvezetőnő által talált fényképek meg a tévé a fürdőszobában.

Hát persze, a tévé!

A felismerés villámcsapásként hasított Carlába. Mert ha Bernhard szerette a tükörben, illetve fényképeken figyelni a lányokat, akikkel a kedvét töltötte, akkor nagy videorajongónak kellett lennie. Hiszen videóra véve a pásztorórákat bármikor kiélhette beteges vágyait.

Igen! Carla minél tovább gondolkodott, annál biztosabb volt benne, hogy a ház ura mindent, ami ebben az ágyban történt, videóra vett. De vajon hol lehet a kamera?

Oda állt, ahol az ágy volt valamikor, és kutatón körülnézett. Próbálta beleélni magát Bernhard szerepébe. Kitalálni, honnan, milyen szögből lenne a legelőnyösebb a felvétel.

Elsőként az ütött szöget a fejébe, miért nincs a plafonon tükör. Hiszen elvileg az kínálná a legizgalmasabb látnivalót.

A kristálycsillárt szemügyre véve feltűnt neki, hogy a legalsó függőn nem úgy törik meg a fény, mint a többin. Lábujjhegyre ágaskodott. Így, hogy már tudta, mit keres, nem is volt olyan nehéz dolga. Gyorsan észrevette a kristályban a parányi, talán ha négy milliméter átmérőjű, széles látószögű lencsét. A vékony kábel észrevétlenül csavarodott a csillár köré, és végül eltűnt a plafonban.

A felfedezés felvillanyozta Carlát. Tovább kutatott. Úgy sejtette, egy Larry Bernhard-szerű alak aligha elégedne meg egyetlen kamerával. Hogy életszerű legyen a film, ahhoz legalább három különböző szögből készített felvétel szükséges.

Ahhoz a tükörhöz ment, amely az ágy fejénél volt elhelyezve, amikor még a szobában állt az ágy. Gondosan átvizsgálta a faragásokkal díszített, aranyozott antik keret minden négyzetcentiméterét, és legfelül, középtájt meg is találta, amit keresett. A kábel ezúttal a falban tűnt el. A másik két – oldalsó – tükör vizsgálata hasonló eredménnyel zárult: ezekben az ágy magasságában volt elrejtve a kamera.

De vajon hol a videomagnó, mely a felvételt rögzítette? Carla még egyszer körülnézett a helyiségben. Bernhard csak egyetlen falra nem tetetett tükröt – az ágy vége felőlire, melyen sem ablak, sem ajtónyílás nem volt. Régebben, egy nagy modem festmény függött itt, de azt már elvitték.

Aha. Egy álfal. Legalábbis Carla meg mert volna esküdni erre.

Odasietett, és végigtapogatta, de hiába keresett titkos gombot vagy kapcsolót, semmi ilyesmit nem talált. Csalódottan megfordult, s pillantása a fürdőszobaajtóra esett. Erről megint eszébe jutott az úszómedence méretű káddal szemközt beépített televízió-készülék.

Hát persze.

Ahogy közelebbről megvizsgálta, rájött, hogy ez nem egy egyszerű tévé, hanem egy képernyővel egybeépített videomagnó.

Egy hirtelen sugallatnak engedelmeskedve beült a kádba, a tévével szembe, és megállapította: a készüléket úgy helyezték el, hogy a fürdőző kényelmesen figyelemmel kísérhesse a műsort.

Egyszerre elfogta a hányinger. Ez az aljas disznó, gondolta. Beült ide, és miközben nézte, miket művelt azokkal a szerencsétlen gyereklányokkal, önkielégítést végzett. Mennyi idősek is voltak a látogatói? Tizenöt? Tizenhat? A szemétláda!

Carla felegyenesedett, és felállt a kád peremére. Így éppen elérte a videolejátszót. Bekapcsolta, és megnyomta a kazettakiadó gombot, de nem történt semmi. Nem volt kazetta a készülékben.

A rendőrnő nem csüggedt. Végigtapogatta a képernyő tetejét, és oldalra is benyúlt, a fal és a videomagnó közötti keskeny résbe. Ott mindjárt két távirányítót is talált.

Az egyiken csak egyetlen gomb volt – egészen úgy festett, mint egy távirányítású garázskapu nyitója. Carla szíve nagyot dobbant. Visszafutott a hálóba, a csupasz falfelületre irányította a távirányítót, és megnyomta a gombot. A fal pedig lassan, hangtalanul megmozdult.

Carla türelmetlen volt, a kezével segített, hogy mihamarabb bekukkanthasson a körülbelül hatvan centiméter mély rejtekbe.

Mindjárt észrevette a videofelvevőt, az erősítőt és a tömérdek videokazettát.

Reszkető kézzel nyomta meg a kazettakiadó gombot, és ezúttal nem kellett csalódnia: egy szalagot talált – reményei szerint azt, amely Bernhard utolsó éjszakáját örökítette meg.

Kezében a kazettával visszafutott a fürdőbe. Először is visszatekerte a szalagot, aztán megnyomta az indítógombot, és már meg is találta, amit keresett. A dátum ott volt a kép sarkában: November 1. csütörtök, 22 óra 18 perc.

Hamarosan meztelen testek tűntek fel a képernyőn, és a fürdőszobát a nemi aktus cuppogó hangjai töltötték meg. Carla láthatta Bernhardot, aki térdelt, és hátulról tette a magáévá az egyik tizenéves lányt, míg a másik bakfis cirógatta, és nyelvével izgatta a férfit.

No de hol lehet a „mama”, akiről a komp kapitánya beszélt?

Az apró kamerák előre meghatározott időpontokban kapcsoltak be és ki, mert hárompercenként váltott a kép látószöge. És a következő alkalommal Carla választ kapott a kérdésére. A képernyőn ugyanis Heather Ferguson tűnt fel, aki nem vett ugyan részt a szexuális játékban, de utasításokkal látta el a lányokat, és egyszer még valami fura itallal, talán kábítószerrel is megitatta őket.

Aztán megint váltott a kép, és Carla megdermedt döbbenetében. Felismerte ugyanis a lányt, aki négykézláb állt, Bernhard kényekedvére kiszolgáltatva. *Tara Mancuso volt az.*

Carla úgy érezte, eleget látott. Kikapcsolta a videót, kimászott a kádból, aztán elővette a mobiltelefonját. Rick számát tárcsázta.

– Tessék.

A férfi szinte azonnal jelentkezett, de mivel eléggé recsegett a vonal, Carla kénytelen volt felemelni a hangját, hogy túlharsogja a zajokat.

– Rick, itt Carla. Képzeld, találtam valamit! Bernhard lefilmezte a fiatal lányokat, akikkel dolga volt, és kiderült, hogy a halála éjszakáján ketten is jártak nála. Az egyik Tara Mancuso. A másikat

nem ismerem, de nyilván ő is azonosítható… Ja, és még valami. Heather Ferguson is itt volt akkor éjjel.

Rick meglepetésében füttyentett egyet, Carla azonban folytatta:

– Amennyire meg tudtam ítélni, ő szervezte az egész undorító pásztorórát. Személyesen nem vett részt benne, csak utasításokat adott, és valami fura löttyel, gondolom kábítószerrel itatta Bernhardot meg a lányokat.

– Vajon tudott a videofelvételről?

– Kizárt dolog. Ha tudott volna róla…

Carla hirtelen elhallgatott.

– Várj egy percet! – suttogta a telefonba. – Mintha valami zajt hallottam volna.

A hálószobaajtóhoz sietett, és kilépett az üres folyosóra. Aztán dobogó szívvel a lépcsőhöz ment.

– Van ott valaki? – kérdezte fennhangon.

– Csak én. – A lépcső lábánál a titkárnő jelent meg a Sunset Key-i ingatlanirodából, bőrig ázva és meglehetősen elgyötörten. – Ugye nincs már sok hátra? A főnököm utasított, hogy hozzam el a kulcsot, és zárjam be az irodát, mert a kompközlekedés hamarosan leáll. Tudja, a vihar miatt.

Carla vett egy mély lélegzetet, és megkönnyebbülten rámosolygott a fiatal nőre.

– Már készen is vagyok. Egy perc és lemegyek.

Visszasietett a hálószobába, és amikor már biztos lehetett benne, hogy a nő hallótávolságon kívülre került, beleszólt a telefonba:

– Itt vagy még, Rick?

– Persze.

– Heather Fergusonnál tartottunk. Szerintem, ha a nő tudta volna, hogy ez a szalag létezik, nyilván mindent megtesz, hogy megsemmisíthesse.

Néhány másodpercig csak a vonal recsegését lehetett hallani.

– Kezdünk tisztán látni az ügyben – állapította meg végül Rick. – Mindenki, aki kapcsolatba került Larry Bernhardtal, mostanra halott.

– De hogy illik a képbe Howard tiszteletes asszony eltűnése?

– Úgy, hogy Tara elmesélte neki, mikre kényszerítik, és ezért neki is meg kellett halnia.

Carla a fejéhez kapott.

– Szentséges ég! Mihamarabb meg kell találnunk a másik lányt, aki a kazettán szerepel. Csak nehogy későn érkezzünk… – Hol vagy most?

– A báromban. Bedeszkázom az ablakokat, hogy a vihar ne tehessen kárt az épületben, ha pedig elkészültem, meg akarom keresni Lizt. Egyszer már jártam nála, de nem találtam otthon, és a mobilján sem tudom elérni.

– Lehet, hogy a vihar miatt elhagyta a szigetet – sietett megnyugtatni a férfit Carla.

– Végül is elképzelhető, csak szerintem csöppet sem valószínű.

– Figyelj… – Carla vetett egy pillantást az órájára. – Én most rögtön visszamegyek Key Westre. Erősítsd meg a bárodat, keresd meg Lizt, aztán nálam találkozunk, rendben?

53. FEJEZET

November 21. szerda,
17 óra 10 perc

Liz háromórás autóutat követően csakugyan elérte Islamoradát, ami az időjárás alakulását tekintve egyáltalán nem volt rossz teljesítmény. A telefonkönyv szerint Martha Ferguson a Citrus Drive-on lakott, csakhogy Liznek sejtelme sem volt, merre keresse ezt az utcát. így hát megállt a legelső vegyesboltnál, és megkérdezte a tulajdonost, tudna-e segíteni.

– Természetesen, kedveském – bólogatott a terebélyes asszonyság a kassza mögött, és a nagy füstfelhőn keresztül, melyet kifújt, szemügyre vette Lizt. – Kit keres?

– Martha Fergusont. Ismeri?

– Hát persze. Mindenkit ismerek a szigeten. – A nő elnyomta a cigarettáját. – Biztos, hogy jól meggondolta ezt a látogatást? A mi Marthánk ugyanis elég harapós természetű.

– Nem fogom sokáig zavarni. Csak a lányáról szeretnék föltenni neki néhány kérdést.

– No, azok fenemód fontos kérdések lehetnek, ha ebben az ítéletidőben idejött miattuk!

Liz elengedte a megjegyzést a füle mellett.

– De lehet, hogy maga is ismeri a lányát, Heathert – pillantott kérdőn a bolt tulajdonosnőjére abban a reményben, hogy sikerül kiszednie belőle valamit.

– Sose láttam. Őszintén szólva azt sem tudtam, hogy Marthának gyereke van. Pedig nekem aztán nem sok minden kerüli el a figyelmemet, ami a szigeten történik, elhiheti.

Ez igazán érdekes, morfondírozott Liz, mikor a pontos útbaigazítást követően visszaült a kocsijába.

Öt perccel később megállt a lakókocsitelepen, egy nagyméretű és igen tiszta, rendezett benyomást keltő lakókocsi előtt. Az ablakon fény áradt ki, vagyis Martha Ferguson itthon tartózkodott; nem hagyta el a szigetet, mint a telep lakói közül annyian. Liz közel s távol csak sötét ablakokat látott.

Noha neki nagyon is kapóra jött Martha bátorsága, úgy vélte, felelőtlenség volt az asszonytól, hogy itt maradt. Mert ekkora vihar és ilyen erős széllökések idején a lakókocsi bizony nem a legbiztonságosabb menedék.

Liz kinyitotta az autó ajtaját, kifeszítette az esernyőjét és kiszállt. A szél még ebben a pillanatban kitépte kezéből az ernyőt és a kocsiajtó fogantyúját is, ráadásul a másodperc törtrésze alatt bőrig ázott.

Miután nagy nehezen sikerült becsuknia az autót, a lakókocsihoz szaladt, és bekopogott.

Nem sokkal később résnyire kinyílt az ajtó, s egy ötvenöthatvan év körüli nő nézett ki rajta.

– Ki maga, és mit akar? – kérdezte bizalmatlanul.

– A nevem Elizabeth Ames – mutatkozott be fogvacogva Liz. – A *The Keys* című laptól jövök, a lányáról írok egy cikket, és…

– Nekem nincs lányom.

Az asszony be akarta csukni az ajtót, de Liz felemelte a kezét.

– Kérem, várjon. Hát nem az ön lánya Heather Ferguson, akit nemrég az év üzletasszonyának választottak Key Westen?

– Már mondtam, hogy nekem nincs lányom – kiabálta a nő, ás becsapta az ajtót látogatója orra előtt.

Liz moccanni sem tudott, csak állt ott ijedten és elképedve, miközben szüntelen patakzott rá az égi áldás. De ha már itt volt, semmiképp nem akarta ilyen könnyen feladni.

– Tudom, hogy Heather a maga lánya! – kiáltotta, és öklével dörömbölt hozzá az ajtón. – Kérem, asszonyom! Miért nem akar beszélni velem?

– Takarodjon innen!

Liz azonban tovább dörömbölt.

– Addig nem, amíg nem beszéltünk. Értse meg, Mrs. Ferguson, életek múlhatnak rajta… Két fiatal nő már meghalt, és…

Maga sem várt ilyen gyors eredményt: meglepte, amikor hirtelen kivágódott az ajtó.

– Miket beszél maga itt?

Liz nagy levegőt vett.

– Két fiatal nőt meggyilkoltak – mondta őszintén, nem takargatva tovább jövetele okát. – És nem szeretnék több áldozatot. Jó lenne fényt deríteni az ügyre…

– Mi köze ennek az egésznek Heatherhöz?

– Egyelőre sejtelmem sincs. Az is lehet, hogy az égvilágon semmi. Hiszen éppen azért jöttem ide, hogy kiderítsem.

– Heather a számomra halott – jelentette ki Martha Ferguson. – Réges-rég meghalt már.

– Bemehetnék? Kérem, asszonyom!

Rövid habozás után a nő beengedte, sőt adott neki egy törölközőt, és felajánlotta, hogy főz egy csésze teát.

Liz nem győzött hálálkodni a kedvességéért. Miután úgy-ahogy megszárítkozott, és a tea is elkészült, a két nő leült a keskeny konyhaasztalhoz beszélgetni.

– Attól félek, a ruháimtól teljesen átnedvesedik a szék kárpitja – jegyezte meg óvatosan Liz.

– Á, egy kis víztől nem lesz semmi baja – felelte fel sem pillantva Martha Ferguson. – Ha pedig elkövetkezik a legrosszabb, és mégis ránk tör a hurrikán, akkor úgyis az Atlanti-óceánban végzem a lakókocsimmal együtt.

– Nem fél?

– Ugyan mitől? *Andrew*-t és *George*-ot is túléltem, miért pont *Rebekah*-tól kellene megijednem?

Liz kortyolni kezdte a teáját, s az asszony közben némán figyelte.

– Gondoltam is, hogy maga nem újságíró.

– Honnan jött rá?

– Onnan, hogy nincs magánál sem jegyzetfüzet, sem magnó. Márpedig én még egy kíváncsi firkászt sem láttam e fontos kellékek nélkül.

– Úgy látom, vannak tapasztalatai a sajtóval kapcsolatosan.

Martha Ferguson nem felelt a megjegyzésre. Elfordult, de Liz látni vélte a szemében megcsillanó fájdalmat.

– Mikor látta a lányát utoljára?

– Évekkel ezelőtt… – Az asszony egy pillanatra elhallgatott, aztán újra kezdte: – Nem volt ám mindig olyan, mint most. Kedves, szeretetre méltó kislány volt. Persze makacs is, és néha a fejébe vett ostobaságokat, de ezt minden gyerekről el lehet mondani, nem igaz? Aztán egyszer csak fura emberekkel kezdett barátkozni. Nálánál idősebb, könnyűvérű lányokkal… Nemszeretem fiúkkal, akiknek a

szemük se állt jól… Titokzatos, természetfölötti erőkkel, a szellemvilággal foglalkozott, és gyanítom, hogy kábítószerezett is. Egyszóval nagyon megváltozott. Alig lehetett ráismerni. – Martha Ferguson egy darabig az ölében heverő, összekulcsolt kezét nézte. – Tudja, néha valósággal féltem tőle – vallotta be nehéz sóhajjal.

– Mennyi idős volt, amikor ez történt vele? – kérdezte óvatosan Liz.

– Tizenöt éves. – Az asszony megint sóhajtott, hangot adva végtelen bánatának és keserűségének. – Először azt hittem, ez csak egy korszak az életében. Az idő meg a szigorúbb nevelés mindent megold, és hamarosan túljutunk rajta. De tévedtem. Heather egyre furcsábban viselkedett, egyre mogorvább és ellenségesebb lett. – Martha Ferguson hangja elcsuklott. – Az Úr elvette mindkét gyermekemet – suttogta megindultan.

– Mindkettőt?

– Igen, a fiatalabbikat, Heather húgát is. Christinának hívták… Az az őrült… az a Gavin Taft… Ő gyilkolta meg.

Jézus Mária! Megtalálta! Megtalálta az annyira keresett hiányzó láncszemet!

Ricknek igaza volt, amikor feltételezte, hogy Gavin Taft elvezet a Key West-i gyilkoshoz. Azt azonban még ő sem sejtette, hogy a gyilkos nem egy férfi, hanem egy angyalarcú, gyönyörű nő.

54. FEJEZET

November 21. szerda,
17 óra 40 perc

Carla az utcára nyíló ablakban állt, idegesen toporogva, és Ricket várta. Odakinn tombolt az ítéletidő. Mikor átkelt a kompon Key

Westre, már zuhogott az eső. Az ártalmatlannak tűnő szitálásból gyorsan felhőszakadás lett, mely azóta is tartott.

A rendőrnő elfordult az ablaktól, és fel-alá kezdett járkálni a lakásban. *Vajon hol lehet ilyen sokáig?* – aggodalmaskodott, és fázósan megdörgölte a karját.

A szél felüvöltött odakinn, az égen villámok cikáztak. Carla szerette volna lehunyni a szemét, de nem merte, mert olyankor mindig az izzadt, kéjsóvár Bernhardot látta, ahogy hátulról közösül Tarával, s közben a másik lány hozzásimulva kényezteti.

Valóságos szendvics – emberi testekből, gondolta Carla és megborzongott. Még mindig émelygett egy kicsit, ha eszébe jutott a film, és ugyanakkor mérhetetlen düh öntötte el.

Szemernyit sem sajnálta Larry Bernhardot, amiért meghalt. A kéjsóvár disznó! Csak azt kapta, amit érdemelt! Heather Ferguson viselkedésére nem is talált szavakat. Ami az egészben a legjobban megrázta, az Tara fájdalmas arckifejezése volt.

Szegény, elveszett lélek, gondolta önkéntelenül. Bárányka a vágóhídon…

Egy imádság jutott eszébe. Amikor kicsi volt, gyakran ismételgette szinte oda sem figyelve, de azóta emlékezete legeldugottabb zugába száműzte oly sok minden mással együtt.

Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved…

A hátulsó bejárat felől különös zaj hallatszott. Mintha valaki kinyitotta volna az udvarra vezető ajtót.

Carla egy pillanatra mozdulatlanná dermedt.

– Te vagy az, Rick? – kiáltotta.

Semmi válasz. Carla reszkető kézzel nyúlt a szolgálati fegyvere után, és elindult arrafelé. Minden egyes lépésnél újabb és újabb szövegtöredékek merültek fel a múlt ködéből.

…de szabadíts meg a gonosztól, mert tiéd…

Kinyitotta a hálószobaajtót. A helyiség üres volt.

…az ország, a hatalom és a…

Előre szegezett fegyverrel berúgta a fürdőszoba ajtaját is. Itt sem volt senki.

...dicsőség, mindörökkön örökké...

Már a konyhában járt. Látta, hogy a hátsó ajtó tárva-nyitva áll. Becsapott az eső, a padlón letört ágakat és leveleket kergetett a szél. Ezek szerint – mint már annyiszor – most is nyitva felejtette az ajtót.

Carla megkönnyebbülésében idegesen felnevetett, a pultra tette a fegyverét, majd hátrament, hogy becsukja az ajtót.

Gyűlölte ezt az egészet. A szigetet éppúgy, mint a foglalkozását.

Haza akart menni. Méghozzá minél hamarabb.

– Szép jó napot, Carla!

A rendőrnő megperdült a hang hallatán, és még ugyanabban a pillanatban rájött, hogy végzetes hibát követett el. A félhomályban megvillant egy kés pengéje, s Carla előtt a másodperc törtrésze alatt lepergett az egész élete.

Tehetetlenül a magasba dobta a kezét, fájdalmas kiáltását túlharsogta Rebekah üvöltése.

55. FEJEZET

November 21. szerda,
18 óra

Ahogy Rick megdöngette Carla házának bejárati ajtaját, az magától kinyílt. A férfi homlokráncolva lépett be a házba.

– Carla! Én vagyok az, Rick.

Semmi válasz. Rick minden idegszála veszélyt jelzett. Érezte, hogy valami nincs rendben. Pillantása végigvándorolt az előszobán és a nappalin, de leszámítva a víztócsákat, melyek az ajtótól a ház belseje felé vezettek, semmi rendkívülit nem látott. Mintha valaki az

esőből beszaladt volna a házba csuromvizesen, anélkül hogy lábat törölt vagy megtörölközött volna.

A fényesre vikszolt padlóból ítélve ez a valaki biztosan nem Carla volt. Mert a nő igen nagy gondot fordított otthona tisztán tartására.

Rick arra gondolt, hogy okosabb lenne kimenni, értesíteni a Key West-i rendőrséget, és a teraszon várni, míg a nyomozók megérkeznek.

Csakhogy a Key West-i rendőrség egyenlő Vallel.

Val pedig az ellenséggel cimborál.

Hogy az ördög vinné el! Rick Sam halála után megesküdött, hogy míg él, nem vesz fegyvert a kezébe, de most nagyon örült volna, ha elérhető közelségben van régi jó Walther PPK 380-asa. Szeretett volna olyan lenni, mint rég: eltökélt, félelmet nem ismerő, legyőzhetetlen.

Csakhogy az elmúlt néhány évben megtanulta, milyen múló, tünékeny csoda az élet.

Körülnézett a nappaliban, ezúttal azért, hogy valami védekezésre alkalmas tárgyat találjon. A szeme egy sárgaréz gyertyatartón akadt meg, mely a kandallópárkányon állt. Odalépett, és a kezébe vette: elég nehéz volt. Nem olyan jó ugyan, mint egy Walther, de a semminél azért jobb.

A gyertyatartót szorongatva követte a vizes nyomokat befelé, a ház belsejébe. Minden lépésnél megállt, és feszülten hallgatózott. Bentről különös, surrogó zajt hallott.

Vagyis nincs egyedül.

Szent Isten, Carla!

A konyhában, a földön találta meg a nőt, különös, félig ülő testhelyzetben. Felsőtestével a konyhaszekrénynek dőlt, egyik kezét felfelé nyújtotta, mintha meg akart volna kapaszkodni a pultban.

Aztán Rick észrevette a világos csempén éktelenkedő bíborszínű foltot, mely egyre nagyobb és nagyobb lett. Vér…

– Carla! – Rick odarohant, hogy segítsen. Ledobta a gyertyatartót, majd felkapott egy konyharuhát, és a nő mellkasán tátongó sebre

szorította. Ám ekkor észrevette a többi sérülést. Carla rengeteg sebből vérzett; akárki volt is a támadója, tébolyult dühvel rontott neki szegénynek.

Ezt nem lehet túlélni, gondolta Rick. Ha máris itt volna a mentőautó, akkor sem tudnának segíteni rajta.

Carla szemhéja megrebbent, majd sikerült is kinyitnia a szemét. De már nem volt egészen magánál. A pillantása megtört, hiányzott belőle az élet fénye.

Ricket mégis, mindennek ellenére reménnyel töltötte el ez az aprócska mozdulat.

– Jól van – suttogta. – Ne félj, nem lesz semmi baj. Nem halhatsz meg, hallod!? Ne halj meg, kérlek!

Carla most mintha ránézett volna, s a szemében felismerés csillant. Az ajka is megmozdult.

– Mondani szeretnél valamit? Mondd csak, hallgatlak…

Rick közelebb hajolt hozzá, egészen az ajkához tette a fülét.

Bőrét súrolta a nő alig pihegő lélegzete, de nem hallott semmit. Amikor csüggedten elhúzódott tőle, Carla szemhéja megint leesett, ajka alig észrevehető, békés mosolyra húzódott.

– Jaj, ne! Ne menj el, Carla! Szükségem van rád! Hát nem érted? – A férfi szemébe könnyek gyűltek. – Nyisd ki a szemed, hallod? – Gyöngéden megrázta a nőt, de az nem adott életjelt. A feje tehetetlenül oldalra billent. – Gyere vissza…

– Állj fel, Rick!

Rick megfordult. A háta mögött, az ajtóban Val állt, fekete gumi esőköpenyben, melyről apró csöppekben hullott alá a víz, kis tócsákat képezve a cipője körül.

Hajszálra, mint azok a víznyomok, melyek az elülső ajtótól a ház belsejébe vezettek.

Ricket harag fojtogatta. De fájdalma talán még a dühénél is nagyobb volt.

– Csak ennyi mondanivalód van számomra? Hogy „állj fel, Rick”?

Val kifejezéstelen arccal nézett rá.

– Meghalt? – kérdezte.

– Szerinted?

– Szerintem igen.

Rick feltápászkodott. Minden ízében remegett a visszafojtott indulattól.

– Mi keresnivalód van itt, Val?

– Carla idehívott – hangzott a kimért válasz. – Azt mondta, keressem meg, mert találkozni akar velem.

Ó, te hazug gazember! Te aljas, utolsó bűnöző!

– Valóban? – Rick alig tudott megszólalni. – Jó volna tudni, miért akart ennyire beszélni veled.

– Talán azért, amiért veled is.

– Honnan veszed, hogy engem ő hívott ide? Ha jól emlékszem, nem mondtam semmi ilyesmit.

Val elvörösödött. A zsebéből előhúzta a revolverét, és Rickre szegezte.

– Jobban tennéd, ha távol tartanád magad a hullától – mondta fenyegetőn.

Rick távolabb húzódott, de közben gondosan ügyelt, nehogy a vértócsába lépjen, vagy tönkretegyen más, esetleg fontos nyomokat. Azon töprengett, vajon tud-e Val a videokazettáról. És ha igen, vajon megtalálta-e már? Csak remélni tudta, hogy még nem.

– Miért nem hívod az embereidet, Val? Addig egy tapodtat sem mozdulok innen, amíg a helyszínelők meg nem érkeznek.

– Tévedsz, barátocskám. – A rendőrtiszt gúnyosan csóválta a fejét. – Most azonnal velem jössz az őrszobára, és elbeszélgetünk egy kicsit.

– Mi az, hadnagy, talán elfelejtetted, hogy egy bűntény színhelyét mindig biztosítani kell? Nem hagyhatsz itt csapot-papot, mert az ellentétes az előírásokkal. A végén még idetéved valaki, és meghamisítja a nyomokat.

– A helyedben én nem az előírások miatt izgulnék, cimbora.

– Hanem?

– A bőrömet félteném.

– Ezt hogy érted?

– Ej, de nehéz a felfogásod mostanában! – Val szeme résnyire szűkült. – Nem vagy éppen irigylésre méltó helyzetben, ha nem tudnád. Itt találtalak egy összekaszabolt holttest társaságában.

– És akkor mi van? – feleselt Rick. – Hol a gyilkos fegyver? Hol a vér? – Lenézett a kezére. – Na jó, összekentem magam, de csak mert megpróbáltam csillapítani Carla vérzését. A revolvere a pulton hever – folytatta elgondolkodva. – A vérnyomokból ítélve Carla arrafelé csúszott. Utolsó erejével a fegyvert próbálta elérni, azért nyújtotta felfelé a kezét. A fiókokon akarta felhúzni magát, de ehhez már nem volt elég ereje.

Valneék a szeme se rebbent.

– Hová akarsz kilyukadni?

– Oda, hogy nem én öltem meg, cimbora. Carla a fegyveréhez próbált eljutni, miután a támadója távozott. A gyilkos szerintem azon az ajtón ment ki. – Rick a hátsó bejáratra mutatott. – Aztán megkerülte a házat. Tegyük fel, hogy egy… hm… gumi esőköpenyt viselt. Akkor az eső pillanatok alatt lemosta róla az esetleges vérnyomokat, és az illető hótisztán, ártatlan képpel eljátszhatja, hogy éppen most érkezett. Jól gondolom?

Val egykedvűen a holttesthez sétált, átlépte, majd elvette a pultról Carla pisztolyát, és zsebre vágta.

– Szegény, szegény Rick – csóválta a fejét tettetett szánakozással. – Nem vagy már a régi, mióta a kicsi fiad nincs közöttünk. Milyen szörnyű eset! Meg kell a szívnek szakadnia!

Rick nagy levegőt vett, de még így is csak nehezen tudta visszafojtani dühét. Nem akart semmi olyat tenni, amit Val később felhasználhat ellene. A meggyőzés módszeréhez folyamodott:

– Emlékszel még arra, amikor kölyökkorunkban elcsentük apád ócska flintáját? Egyetlen utcai lámpának sem kegyelmeztünk, de nem ám.

– A sziget rémei voltunk. – Val arcát halvány mosoly derítette fel. – Lehettünk vagy tizenkét évesek.

– Elválaszthatatlanok voltunk, emlékszel? Tűzbe mentünk volna egymásért. És mi lett belőlünk? – Rick egyre halkabban beszélt, s hangja nem vádlón, inkább kérlelőn csengett. – Nézz magadra, Val! És nézz rám! Mikor változtunk meg ennyire? Miért vesszük ilyen véresen komolyan magunkat…

– Elég! – Val arcáról eltűnt a mosoly. – Tele van a hócipőm ezzel az egésszel. Unom ezt az ostoba játékot.

– Akkor hagyjuk a játszadozást! – Rick a barátja szemébe nézett. Sajnálta, hogy elmúltak a régi szép idők, és előre utálta mindazt, ami következik. Semmi kedve nem volt az igazságszolgáltatás kezére adni a legjobb barátját, ha ezerszer rossz útra tévedt is. – Legyen köztünk minden úgy, mint rég! Legyünk cimborák, legyünk az a két utcagyerek, aki együtt akarták meghódítani a világot!

Val habozni látszott. A keze remegett.

– Nem forgathatod vissza az idő kerekét, Rick.

– De te visszaforgathatod – bizonygatta a másik férfi. – ígérem, segíteni fogok. Mondd el, ami a szívedet nyomja, és én mindent megteszek, hogy kihúzzalak a slamasztikából.

A másodperc törtrészéig Rick újra azt a Valt látta maga előtt, akit ismert, és szeretett. Azt a kedves, szeretetre méltó csibészt, akit úgy fűtött a bizonyítási vágy, aki mindenáron meg akarta mutatni a világnak, mi mindenre képes. És aki mindig mindenben az első akart lenni, a legjobb – egy igazi hős.

Ám a következő pillanatban eltűnt ez a jól ismert arc, s helyére egy könyörtelen idegen lépett.

– Ne strapáld magad! – szólalt meg közönyösen Val. – Gyere, inkább kocsikázzunk egyet!

Vagyis meg fogja őt ölni. És a szándékától immáron senki és semmi nem térítheti el.

Rick azonban még nem adta fel.

– Kérlek, Val, beszélgessünk. Sejtelmem sincs, mi ez, amibe belekeveredtél, de amit tudok, megteszem. Gondoskodom róla, hogy…

– Kuss! Ne játszd meg nekem itt a jó zsarut, épp nekem, aki pontosan tudom, hogy megy ez! – Val ide-oda hadonászott a pisztollyal. – Kezeket a tarkóra, barátocskám, és indulás! Kirándulunk egyet, akár tetszik, akár nem.

56. FEJEZET

November 21. szerda,
18 óra 30 perc

Mint kiderült, Val egy mellékutcában hagyta a kocsiját, nyilván, hogy senkinek ne tűnjön fel a jelenléte Carla házánál. Szorosan Rick mögött haladva, a pisztolyt a bordáinak nyomva kísérte oda régi cimboráját.

Rick közben idegesen forgatta a fejét. Remélte, hogy felfedez valakit, egy embert, aki később tanúsíthatja, mi történt – már ha egyáltalán ép bőrrel megússza ezt a kalandot, és tanúkra lesz szüksége.

De nem volt szerencséje. A szomszédos ház teraszán rémülten szaladgáló kutyát leszámítva nem látott senkit.

– Meg akarsz ölni? – kérdezte, hogy az időt húzza.

– Ne légy már olyan érzelgős! – Val még erősebben nyomta a hátának fegyvere csövét. – A halálnál sokkal rosszabb dolgok is vannak ám a világon, barátocskám. Nincs kizárva, hogy a végén könyörögni fogsz a megváltó pisztolygolyóért.

– Akkor most ki az érzelgős kettőnk közül?

– Én csak őszinte voltam, cimbora.

Rick keserűen felnevetett. Valentine Lopez és az őszinteség – ez a hét legjobb vicce!

Amikor a kocsihoz értek, a rendőrtiszt anélkül, hogy a pisztolyt egy pillanatra is elvette volna Rick bordáitól, kinyitotta az első ajtót, és kivett egy pár bilincset a kesztyűtartóból.

– Fordulj meg!

Rick engedelmeskedett.

– Mi szükség van erre? – kérdezte szelíden. – Ha úgymond menekülés közben hátba lősz, senki sem fog kételkedni a szavadban.

– Pofa be! – Val gorombán a csuklójára kattintottá a bilincset, és közelebb lökte a kocsihoz. Aztán kinyitotta az egyik hátsó ajtót. – Beszállás!

Rick bemászott. Egy perc sem telt bele, és elindultak. Val a rendőrség hullámhosszán hamarosan tájékoztatta szolgálatban lévő kollégáit, hogy útban van az őrszoba felé, és a gyilkossággal gyanúsított Rick Wellst viszi kihallgatni. Amikor kikapcsolta az adó-vevőt, elégedetten elmosolyodott.

– Gyilkossággal gyanúsítasz? Ez igazán érdekes. Kíváncsi volnék a bizonyítékaidra.

Val vidáman csettintett a nyelvével.

– Türelem, pajtás. Hamarosan kielégítem a kíváncsiságodat. Eljön a pillanat, amikor azt kívánod, bár inkább megöltelek volna.

Hogy az ördög vinné el. Ezek szerint mégis megszerezte Carlától a videokazettát.

– Ó, hát persze! Val Lopez mindig alapos munkát végez. Most sem bíztál semmit a véletlenre, ugye?

Val hűvös pillantást vetett rá a válla fölött. A mosolya valósággal dermesztő volt.

– De nem ám. És tudod, mit kapsz jutalmul, ha szépen játszod a rád kiosztott szerepet? Azt, hogy nem verlek össze, amiért az elfogáskor ellenállást tanúsítottál.

A két férfi a kihallgató helyiségben ült egyazon asztal két végén.

Noha Rick az út során mindvégig igyekezett kihozni a sodrából Valt, a rendőrtiszt nem hagyta magát felbosszantani, és egy szót sem szólt. Csak amikor megérkeztek az őrszobához, törte meg a csendet: megkérdezte, hajlandó-e Rick ellenállás nélkül követni őt az épületbe, mert ha nem, erőszakot kell alkalmaznia. Mivel az őrizetes együttműködőnek mutatkozott, bent még a bilincset is levették róla.

Rick most elgondolkodva szemlélte, ahogyan Val előkészíti a videokamerát a kihallgatásra. A mozdulatai nem olyanok voltak, mint máskor, gépiesnek, szögletesnek tűntek.

Akár egy robot, jutott eszébe Ricknek, és arra gondolt, hogy máskor, más bűnözőknél is megfigyelte már ezt a jelenséget: olyan nagy volt rajtuk a nyomás, hogy már csak a gépies cselekvésre maradt erejük.

Rick abban reménykedett, ki tudja rángatni ebből az állapotából a hadnagyot.

– Elárulod végre, mit keresünk itt? – kérdezte majdhogynem kedélyesen.

Val beállította a videokamerát, aztán leült a helyére.

– Te mit gondolsz?

– Össze akarsz zavarni a kérdéseiddel. Régi zsarutrükk.

– Tudod, miért hoztalak be?

– Persze. Mert őrült vagy, barátom. Meggyilkoltad Carla Chapman nyomozót, és elhatároztad, hogy a nyakamba varród a gyilkosságot.

Val felvonta a szemöldökét, aztán vetett egy pillantást a sarokban posztoló ifjú egyenruhásra.

– Az ott Walters közrendőr. Ő is jelen lesz a kihallgatásodon.

Rick biccentett a fiatalembernek.

– Hegyezze a fülét, fiam! Lopez hadnagy olyan, mint az angolna, de ne hagyja, hogy kicsússzon a keze közül.

– Miért ölted meg Carla Chapmant? – tért a tárgyra hirtelen Val.

Rick hanyagul hátradőlt a széken, és a hadnagyra nézett. A kihallgatás tulajdonképpen olyan, mint egy szóbeli sakkjátszma:

elsősorban éles ész kell hozzá, és jól kidolgozott stratégia, mellyel csapdába lehet csalni az ellenfelet.

– Pontosan tudod, hogy nem én vagyok a tettes.

– Ugyan honnan tudnám?

– Onnan, hogy te magad ölted meg őt.

Valnek a szeme se rebbent.

– Jól ismerted Naomi Pearsont?

Rick nem válaszolt rögtön. A hirtelen témaváltás meglepte.

– Nem különösebben jól. Néhányszor járt a báromban.

– És Larry Bernhardot?

– A bankárt?

– Ő hagyta jóvá a kölcsönt, amelyet felvettél a bár megnyitásakor?

– Igen, de nem értem, hogy jön ez…

– Naomi Pearsont is a kölcsönfelvételkor ismerted meg, ugyebár?

– Igen. Bernhardt mutatta be nekem.

– Gondolom, egy füst alatt abba is beavatott a bankár úr, hogyan lehet a legtöbbet kihozni egy ilyen kölcsönügyletből.

– Ezt nem egészen értem.

– A kérvényezés és az engedélyezés folyamatára céloztam.

– Ja igen. Nem volt túlságosan bonyolult. Mindössze néhány formanyomtatványt kellett kitölteni.

– Nyilván azt akarod mondani, hogy még csak nehéz sem volt a hitelcsalás. Persze, miért is lett volna az, ha egyszer a megfelelő embereket fizetted le?

Az aljas gazember! Szóval nem csupán Carla meggyilkolását szándékozik a nyakába varrni, hanem az összes többi halálesetet is!

Rick szeme résnyire szűkült. Esze ágában sem volt engedelmesen besétálni a számára felállított csapdába.

– Nem. Egyáltalán nem azt akartam mondani – jelentette ki határozottan, majd még mielőtt Val tovább faggathatta volna, közbeszúrt egy kérdést: – Áruld el, milyen érzés rosszfiúnak lenni!

– Ha nincs ellene kifogásod, most én kérdezek, barátom.

– Már hogyne lenne ellene kifogásom. – Rick előrehajolt, és az asztalra könyökölt, mintha csak kötetlenül beszélgetnének. – Nem okoskodni akarok, tényleg érdekel. Kíváncsi vagyok, milyen érzés hidegvérrel lemészárolni egy közeli munkatársat. Újra és újra beledöfni, míg a végén a szerencsétlen leginkább egy adag vagdalt húsra emlékeztet…

– Most már aztán elég legyen! – tört ki a rendőrtiszt, felpattant a helyéről, majd felkapott egy aktát az asztal másik végéről, és Rick elé vágta. – Ezt nézd meg, és mindjárt nem leszel olyan nagylegény!

Rick kinyitotta a dossziét, mely kinyomtatott drótpostaüzenetekkel volt teli – és egyből elöntötte a verejték. A leveleket ő, Larry Bernhard és Naomi Pearson írták egymásnak – pontosabban az ő nevükben hamisították valamennyit –, és világosan kiderült belőlük, hogyan jutottak ők hárman jogtalanul, hamisított hiteligénylések segítségével az Island National Bank pénzéhez.

Ahogy felemelte a fejét, egyenesen Val diadalmasan vigyorgó arcába tekintett. Elöntötte a düh.

– Ezeket itt most látom először.

– Akkor ez nem is a te drótpostacímed?

Rick vetett egy pillantást a legfelső lap fejlécére, bár a lelke mélyén tudta a választ. Val valóban nem bízta a dolgot a véletlenre. Mindent jó előre elrendezett és megszervezett, mint ahogy ez a levelek dátumozásából is kiderült.

– De igen.

– Ezeket az üzeneteket mégsem olvastad korábban?

– Nem.

– Gondolom, a vallomásod mellett akkor is ki fogsz tartani, amikor szétnézünk kicsit a számítógéped merevlemezén. Szegény Rick! Őszintén sajnállak.

Egek ura! Ezek betörtek a komputere adatbázisába! Vajon ki segített nekik? Libby? Margo? Vagy mindketten?

Hát persze. A titokzatos Horned Flower!

Rick már egyáltalán nem találta olyan nevetségesnek Liz elméletét a gyilkos kedvű sátánhívők egész várost átfonó összeesküvéséről.

Ugyanakkor biztos volt benne, hogy nem csupán erről van szó. Önmagában ez az álvallásos mezbe bújtatott katyvasz nem zavarhatta meg ilyen mértékben Val fejét.

– Pénzről van szó, ugye? Sok-sok pénzről… Ezért adtad el a lelked az ördögnek.

A nyomozó arcán alig észrevehetően megrándult egy apró izom.

– Te teljesen megőrültél.

– Te pedig, úgy látom, kész vagy a kénköves tűzön pörkölődni az örökkévalóságig.

– Ha téged is magammal vihetlek…

Rick agyát elöntötte a vér, keze ökölbe szorult. Egyszerűen felfoghatatlan volt számára, hogy Val még csak nem is sajnálja a történteket. Carla élete semmit sem jelentett számára, a nő csupán egy akadály volt az útjában, melyet el kellett távolítani.

– Carla a munkatársad volt, te rohadék! – csattant fel. – Nemcsak tisztelt, de csodált is téged, te voltál a példaképe!

– Sajnos Chapman nyomozó elkövetett két óriási baklövést. Az elsőt akkor, amikor beleesett egy magadfajta szarháziba. A másodikat…

– …akkor, amikor megbízott benned, te gazember.

– Tévedés. – Val kurtán felnevetett. – Akkor, amikor használni kezdte az eszét.

Rick képtelen volt tovább türtőztetni magát. Dühödt kiáltással felpattant a helyéről, és az asztal fölött áthajolva megütötte a hadnagyot, majd, még mielőtt Val felocsúdhatott volna meglepetéséből, torkon ragadta, és a falhoz szorította.

– Vissza! – kiáltotta Walters közrendőr, és rászegezte a pisztolyát. – Azonnal engedje el a hadnagy urat, mert lövök!

– Magad juttatod akasztófára magad, te szerencsétlen – sziszegte Val, gyűlölettől villámló szemmel. – Amit csinálsz, az hivatalos

személy elleni erőszak. A jelenlegi helyzetben nem éppen okos dolog.

– Aljas gazember! – zihálta Rick, ám be kellett látnia, hogy Valnek igaza van. Eleresztette hát. – Ezért még megfizetsz. Ne hidd, hogy megúszod!

A rendőrtiszt diadalittasan elvigyorodott, aztán Waltersre pillantott.

– Köszönöm a gyors közbelépést. Elteheti a fegyverét.

A rendőr biccentett, majd az övébe dugta a pisztolyát, és újra elfoglalta őrhelyét az ajtó mellett.

Val hátrasimította a haját, aztán visszament a székéhez.

– Ülj le, Rick! Még nem végeztem veled.

Ebben a pillanatban azonban megszólalt a mobiltelefonja, félbeszakítva a kihallgatást.

– Lopez hadnagy, tessék.

Míg a hívó felet hallgatta, ha lehet, még önelégültebb lett az ábrázata.

– Nyugodj meg, azonnal indulok, és mindent elintézek. Minden rendben lesz.

Aztán bontotta a vonalat, és Waltershez intézve szavait, így szólt:

– A Keresztények Paradicsoma templomból kerestek. Van egy kis gond, úgyhogy odamegyek rendet csinálni. Vigyázzon a fogolyra, közrendőr! Néhány perc, és itt vagyok megint.

57. FEJEZET

November 21. szerda,
21 óra

Liz a kormánykereket szorongatva, kétségbeesetten próbálta felvenni a harcot a mind viharosabb széllökésekkel, melyek már-már

azzal fenyegettek, hogy lesodorják az autót az útról. Ilyen körülmények között hiába nem járt egy lélek sem az úton, jóval megerőltetőbb volt a vezetés, mint rendesen. Liznek a feszült, görcsös testtartástól és az erőlködéstől megfájdult a válla és a nyaka, ráadásul égett a szeme, mert a zuhogó esőben ugyancsak ki kellett meresztenie, ha látni akart valamit.

Hála Istennek, mindjárt vége! – gondolta, amikor megpillantotta az útjelző táblát, melyen az állt: *Key West – 5 mérföld.*

Mielőtt elindult Islamoradáról, felhívta Ricket, de a Hideawayben senki sem vette fel a telefont, a férfi mobilja pedig ki volt kapcsolva. Liz a biztonság kedvéért üzenetet hagyott a hangpostáján. Később, amikor útközben meg tudott állni egy parkolóban, újra telefonált Ricknek, ám ismét sikertelenül.

Valami nincs rendben.

Liz futó pillantást vetett néma telefonjára, de nem sokáig töprenghetett, mert egy váratlan széllökés kis híján felborította a kocsiját. Ezt követően kénytelen volt maradéktalanul a vezetésre összpontosítani. Abban azonban továbbra is biztos volt, hogy valami történhetett.

Hát ez jó. Egy gyilkos garázdálkodik a városban, ahol egyidejűleg pusztító erejű szélvihar tombol. És neki nincs jobb dolga, mint azon morfondírozni, hogy valami történhetett. Hát nem tiszta röhej?

Liz felnevetett, de olyan élesen, idegesen csengett a hangja, hogy gyorsan el is hallgatott. Semmi kétség, teljesen kikészült.

Key West határához érve az országút a Roosevelt Boulevardba torkollott, mely később Truman Avenue néven folytatódott. A Truman Avenue-ról Liz jobbra fordult, a Duval Streetre, és lassított. A máskor oly zsúfolt utcán most egy lelket sem lehetett látni. Majd az összes üzlet és vendéglő kirakatait, ablakait bedeszkázták, illetve ahol volt, lehúzták a redőnyöket. Az utcán letört faágakkal, felborult szemetesekből kiszórt hulladékkal játszott a szél.

Liz autójának szélvédője előtt hirtelen egy kifordult esernyő repült el, a járdán pedig egy kuka kerek teteje gurult, mely néhányszor

megperdült a saját tengelye körül, majd nekivágódott egy telefonoszlopnak.

Liz akkor kezdte elveszíteni a bátorságát, amikor pillantása a Hideaway bedeszkázott ablakaira tévedt. Mint Key West valamennyi lelkiismeretes lakója, Rick is igyekezett megvédeni tulajdonát az időjárás viszontagságai ellen, s aztán persze hazament – vagy talán el is hagyta a szigetet.

Bár maga sem tudta miért, Liz abban reménykedett, itt találja a férfit, s mivel nem így történt, végtelen csalódottság fogta el. Hogy is lehetett ennyire ostoba? Hogyan hihette, hogy Rick kinyitja a bárt ebben az ítéletidőben, amikor az utcákon trópusi vihar dühöng?

Mindennek ellenére a Hideaway előtt állt meg, és némi bátorságot gyűjtve ki is szállt a kocsiból. A szél sokkal erősebb volt, mint Islamoradán. Liznek csupán néhány lépést kellett megtennie a Hideaway bejáratáig, de ehhez hosszú percekre volt szüksége. A vihar többször is kibillentette az egyensúlyából, amikor pedig szembe fújt a szél, alig kapott levegőt. Végre odaért a fémajtóhoz. Öklével jó hangosan megdöngette, abban a reményben, hogy tévedett. Hogy Rick mégis itt van valahol. Mert egyébként elképzelni sem tudta, hol keresse. Most jött csak rá, hogy a lakcímét nem is ismeri.

– Rick! – kiabálta, próbálván túlharsogni a vihart. – Én vagyok az, Liz! Kérlek, nyisd ki! – Várt egy darabig, majd újra kezdte: – Légy szíves, Rick! Itt állok az esőben…

Semmi válasz. Kétségbeesésében Liz kis híján sikoltozni kezdett, csak az utolsó pillanatban sikerült úrrá lennie elkeseredésén. Most aztán végképp nem volt alkalmas az időpont, hogy elveszítse a fejét. Ha idáig eljutott, most már végigcsinálja. Rickkel vagy nélküle elmegy a rendőrségre, és feljelentést tesz.

Visszaküzdötte magát a kocsihoz, és beszállt. Ám amikor elfordította az indítókulcsot, kínos meglepetés érte: a motor csak köhögött, beindulni sehogy sem akart. Liz szíve a torkában dobogott, mialatt újabb kísérletet tett, ezúttal is eredménytelenül.

A sírás határán indított harmadszor is – és végre sikerült! Öröme azonban nem tartott sokáig. Egyetlen háztömbnyi távolság után megint akadozni kezdett a motor, és a Keresztények Paradicsoma templom előtti parkolóban végképp megadta magát a sorsának.

Mintha az isteni gondviselés vezérelte volna ide. Liz a templomra pillantott, melynek fehér homlokzata élesen elvált a koromfekete égbolttól. Az épület szilárdan állt. Dacolt a tomboló elemekkel, az éjszakai sötétséget szinte percenként megvilágító villámokkal.

Odabentről halovány fény derengett, s Liz úgy érezte, mindenképpen be kell mennie oda. Vagy mégsem? Elvégre már nincs olyan messze az otthonától, azt a fél háztömbnyi távolságot akár gyalog is megkockáztathatja. Odahaza aztán szépen kivárhatná a vihar végét, és persze közben is folyamatosan hívhatná Ricket, illetve a rendőrséget.

Ugyanakkor azonban a sors kezét látta abban, hogy megint itt kötött ki, ugyanúgy, mint Tara halálának éjszakáján. Ez nem lehet véletlen. Nyilván azért hozta ide az autója, mert itt van dolga, és nem másutt.

Liz tehát eltökélten kinyitotta a kocsija ajtaját, és kiszállt. Még az sem riasztotta, hogy odabenn jó eséllyel Tim tiszteletes várja, aki valószínűleg szintén a szarvas virág követői közé tartozik.

A szél azonnal belekapaszkodott, és előrelódította, a következő pillanatban azonban megfordult, így Liz már az arcába kapta az esőt. A Hideaway előtt is megázott, jóformán nem is volt ideje átmelegedni, s most megint bőrén érezte a hideg cseppeket.

Rémítő csattanás hallatszott, és egyidejűleg éles fény hasított az éj sötétjébe. Szikrák pattogtak, olvadó műanyag és fém bűze terjengett. Villám csapott az egyik közeli villanyoszlopba. Liz ijedten megszaporázta lépteit, bár a szél miatt csak botladozva tudott feljutni a templom lépcsőin.

A főbejárat szerencsére nyitva volt.

Liz lenyomta a kilincset, és beosont. A templomban béke és nyugalom honolt, s a nőt azonnal hatalmába kerítette a

megkönnyebbülés érzése. A szentségtartó mellett örökmécses pislákolt, meleg, vigasztaló fénybe borítva az oltárt és környékét.

– Van itt valaki? – kiáltotta el magát Liz. – Tim tiszteletes?

De nem kapott választ. Homlokráncolva indult el a lelkész irodájába vezető folyosón, ahol olyan sötét volt, hogy csak tapintással tájékozódhatott.

– Hahó! – szólalt meg újra. – Ki van itt?

Végre odaért Tim tiszteletes irodájához. Most, miután a szeme végre hozzászokott a sötéthez, látta, hogy az ajtó félig nyitva áll. És mintha valami zajt is hallott volna bentről. Egy különös, halk, hörgésszerű hangot. Ezek szerint valaki elrejtőzött a sötétben, és arra vár, hogy ő belépjen…

A félelem hideg, jeges keze szorította marokra a szívét. Hátrált egy lépést, de ekkor megint meghallotta az iménti hangot, melyet ezúttal egy nyögés is kísért.

Liz erre erőt vett magán, belökte az ajtót, és a kapcsoló után tapogatózott. A lámpa villant egyet-kettőt, de aztán kigyulladt – és Liznek torkán akadt a sikoly.

Mert Tim tiszteletes ott feküdt a padlón, és az inge csupa vér volt. Liz odafutott hozzá, és letérdelt melléje. Ekkor fedezte fel a lőtt sebet a lelkész mellkasán.

Szent Isten! Lelőtték!

Liz a szájára tapasztotta reszkető kezét, és a telefont keresve körülnézett a helyiségben.

A mentők… Ki kell hívnia a mentőket és a rendőrséget!

Felugrott, és az íróasztalon lévő készülékhez sietett, de az nem adott vonalat.

Egek! Ő meg a kocsiban hagyta a mobiltelefonját…

Tim tiszteletes felnyögött, és Liz megint odaugrott hozzá. A férfi szemhéja megrebbent.

Amikor felpillantott, Liz gyöngéden megfogta a kezét.

– Hozok segítséget – ígérte. – Ne féljen, nem lesz semmi baj. Csak feküdjön nyugodtan, mindjárt kerítek orvost.

A lelkész hunyorgott. Amennyire erejéből tellett, megszorította a nő kezét, mintha nem akarná, hogy elmenjen.

– Liz… a… a nővé…

– Kérem, ne beszéljen! Nem szabad megerőltetnie magát. A telefonja sajnos nem működik, de van egy mobilom odakinn a kocsiban.

– Nem… nne… a nővé…

Liz lehajolt, hogy jobban értse, de a férfi ekkor köhögni kezdett, halk, gurgulázó köhögéssel.

– Látja, hogy nem szabad beszélnie – feddte meg Liz. – Engedjen, kérem; értse meg, orvosra van szüksége.

Ám Tim tiszteletes tovább szorongatta, ha lehet, még erősebben, mint eddig.

– A nővé… re…

– A nővérem? – képedt el Liz. – Rachelről beszél?

A férfi válaszképpen megszorította a kezét.

– Mi van Rachellel? Mit akart mondani róla?

Közelebb hajolt a tiszteleteshez, akinek ismét megmozdult az ajka. Lélegzete Liz fülét súrolta.

– É… él.

Rachel életben volna? Szent ég, ha ez igaz…

Liz öröménél már csak a kétségei voltak nagyobbak.

– De hát hogyan… Hol találom őt, Tim tiszteletes? Segítsen nekem, kérem!

A férfi sután a zsebe irányába húzta Liz kezét, és a nő megértette a ki nem mondott üzenetet. Elengedte a lelkész kezét, és benyúlt a mutatott zsebbe, ahol egy darab összehajtogatott papirost talált.

Ám még mielőtt megnézhette volna, mi van rajta, megint pislogni kezdett a lámpa, majd teljesen kialudt a fény.

Ekkor egy zseblámpa fénycsóvája hasított a szoba sötétjébe. Liz ijedten ugrott fel, és hunyorogva nézett a fényforrás irányába. Valentine Lopez állt a küszöbön.

– Hála az égnek, hadnagy úr! – kiáltott fel megkönnyebbülten a nő. – Tim tiszteletest lelőtték…

– Jöttem, amint lehetett – mormolta a rendőrtiszt, és közelebb lépett.

– Nem is értem – zavarodott össze Liz. – Tulajdonképpen honnan tudta…

Val ráirányította a zseblámpáját.

– Lépjen távolabb a holttesttől, kérem.

– Félreértett, Mr. Lopez – tiltakozott a nő – Tim tiszteletes nagyon is él.

A hadnagy letérdelt a lelkész mellé, megnézte a sérülését, és megtapintotta a pulzusát.

– Halott – jelentette ki megfellebbezhetetlenül.

– Képtelenség. Hiszen az előbb még beszélt…

– Egy ilyen sebbel ez másodpercek kérdése, kedves asszonyom. Rengeteg vért vesztett.

– Akkor sem hiszem… Nem lehet halott…

– Mi az ott a kezében?

Liz pillantása Collins rezzenéstelen arcáról a kezében szorongatott papírfecnire esett.

– Tőle kaptam… Tim tiszteletestől – magyarázta, és átnyújtotta a papirost. – Azt mondta, hogy a nővérem él.

Lopez széthajtogatta a lapot.

– Ez egy Key West-i cím – mondta merev, kifejezéstelen ábrázattal.

– És gondolja, hogy tényleg… Szóval, hogy ott találjuk a testvéremet?

– Jöjjön, nézzünk utána együtt!

– Most? – Liz hátrahőkölt. Valósággal megijedt a rendőrtiszt szúrós, vesébe hatoló pillantásától.

– Miért is ne? Ha valóban ott van a nővére, és tényleg él, biztosan örülni fog magának.

– De hát nem hagyhatjuk itt Tim tiszteletest… Legalább a mentőt várjuk meg!

– Megmondtam, hogy rajta már nem segíthetünk. A nővérén viszont valószínűleg igen. – Lopez vetett egy pillantást az órájára, majd megint Lizre nézett. – Nos, velem tart?

58. FEJEZET

November 21. szerda,
21 óra 15 perc

Néhány perccel később Liz már Lopez hadnagy autójának anyósülésén kuporgott. A légkondicionáló hideg levegőt fújt, mely elkeveredett a kocsi belsejének nedves melegével, és bepárásította az ablakokat.

Liz borzongva fonta össze a karját maga előtt.

– Hová megyünk?

– Természetesen a nővéréért – hangzott a nyomozó válasza, miközben lassan elindult a faágakkal és szeméttel borított úton.

– Úgy értem, Key West melyik részére?

– Nem messze, ne aggódjon! Néhány perc, és ott leszünk.

Liz hallhatóan vacogott, de ez csöppet sem zavarta a férfit, mint ahogy a légkondicionálóból áradó dermesztően hideg levegő sem.

– És g… gondolja, hogy Rachel va… valóban ott lesz, ezen… ezen a címen?

– Ó, igen, ebben biztos vagyok. – Valentine Lopez különös, kifejezéstelen pillantást vetett Lizre.

– Biztos, hogy… hogy jól érzi magát, hadnagy? – kérdezte meg önkéntelenül a nő.

– Gondolom, most hálás, hogy éppen a kellő időpontban érkeztem – mondta Lopez, elengedve füle mellett a kérdést. – Csak szegény Tim tiszteletes szempontjából késtem el.

A hangja nem olyan volt, mint máskor; szinte bántotta Liz fülét, olyan élesen, recsegőn beszélt.

– Tulajdonképpen hogyan… – Liz megköszörülte a torkát. – Akarom mondani, miért jött a templomba?

– Tim felhívott. – A nyomozó olyan erővel szorította a kormánykereket, hogy az ujjpercei belefehéredtek. – Tudja, az emberek mindig ezt teszik, ha segítségre van szükségük, vagy veszélyben érzik magukat. Hívják a rendőrséget. A törvény *szolgáit.* El tud engem képzelni mint *szolgát,* Liz?

A nő önkéntelenül közelebb húzódott a kocsi ajtajához.

– Nem – suttogta alig hallhatóan.

Lopez felvihogott.

– Nicsak, milyen okos kislány! Legalább olyan okos, mint a nővérkéje. Nem is tudja, milyen hálás vagyok magának, amiért megoldotta az ügy egyetlen igazi rejtélyét.

– Hogy én? Nem értem, mire céloz.

– Természetesen a nővérére. Régóta töröm a fejem, hol a csudában lehet. Volt ugyan egy sanda gyanúm, de ma estig nem voltam egészen biztos a dolgomban.

Liz egyre növekvő ellenérzéssel figyelte a férfit.

Uramisten, csak nem fog kiderülni, hogy igaza volt, amikor Ricknek azt mondta… Lehetséges, hogy a hadnagy tényleg sáros?

– Ugye Rachel felhívta magát? Úgy értem az eltűnése előtt, a *Horned Flower* ügyében?

– Ó, az emberek megbíznak a rendőrségben – vigyorodott el újra Lopez hadnagy. – Miért lett volna kivétel a nővére? Hát nem mókás? Fegyverünk van, bármikor megsemmisíthetjük őket, de ők bíznak bennünk, mert komolyan veszik azt az ostoba dumát a *szolgálatról.* Azt hiszik, értük vagyunk.

Ezt az utolsó mondatot olyan éles fejhangon mondta, hogy Liznek végigfutott a hátán a hideg.

– Elment Rachelhez, hogy megölje, de már nem találta otthon, igaz? – Ez inkább kijelentés volt, nem kérdés.

A férfi arcáról eltűnt a mosoly.

– Ugyanolyan éjszaka volt, mint a mai. Mennydörgött, villámlott, és úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. A testvére egyébként nem jutott messzire a lelkészlaktól. Egy fára csavarodva találtam meg a kocsiját, de volt egy kis bibi: ő nem volt benne.

Liz összeszorította a száját, hogy elfojtson egy elszörnyedt kiáltást. El tudta képzelni, mit érezhetett a halálra rémült Rachel, amikor elveszítette uralmát a kocsi fölött, és nekivágódott a fának.

– De… hogy tüntette el az autót? – tette fel a nagyon is kézenfekvő kérdést.

– Egyszerűen. Ne felejtse el, hogy én vagyok a rendőrség, Liz. Éjjel-nappal bizonyítékokkal foglalkozom, és nem csak előkeríteni tudom őket, de nem ám! – Valentine Lopez fáradt sóhajt hallatott. – Sajnos kénytelen voltam lelőni. Már úgy értem, Timet. Kár érte, remek fickó volt, és szenzációs focista… Az az ócska lotyó az oka. El van foglalva a maga kisded játékaival, és eszébe sem jut, hogy utána a piszkos munkát nekem kell elvégeznem.

Heather… Szóval mindketten benne vannak…

Szegény Tim tiszteletes viszont nem tartozott közéjük.

– A lelkész segítséget kért magától, ugyanúgy, mint a nővérem – gondolkodott hangosan Liz. – És ő is rajtavesztett. Az életébe került, hogy rájött: Rachel él…

– Stephen mondta meg neki.

Stephen? Hát tud beszélni?

Lopez bólogatott, mintha olvasna a nő gondolataiban.

– Igen, Stephen tud beszélni, mármint ha azokat a hangokat, amelyeket kiad magából, az igen hízelgő „beszéd” megjelöléssel illetjük. Amikor kicsi volt, pokollá tettük az életét. Elmondtuk mindenféle idiótának, hülyének meg csökött agyúnak, sose hagytuk,

hogy végignyögje, amit mondani akart. Így aztán szép lassan leszokott arról, hogy közölni akarjon valamit. – Egy pillantást vetett Lizre, aztán újra az útra összpontosított. – Szomorú, nem gondolja? Mármint hogy ilyen torzók rontják a levegőt itt közöttünk. Kár, hogy Carla nem célzott jobban, véget vethetett volna szerencsétlen flótás földi szenvedéseinek.

Liz védekezőn összefonta a karját maga előtt. Rosszullét kínozta. A legszívesebben kiugrott volna a kocsiból, hogy ne kelljen egy levegőt szívnia ezzel a szörnyeteggel, de mindenképpen el akart jutni a nővéréhez. Akárhogy is, segíteni akart Rachelen.

– És a kés, amelyet Stephennél találtak? – kérdezte habozva. – Hogy került hozzá?

– Én adtam neki – jelentette ki derűsen a rendőrtiszt. – Amikor Tim felhívott, hogy Mark Morgannel látta a templomszolgát, meglátogattam Stephent, és kicsit elbeszélgettem vele. Megmutattam neki a holttestekről készült felvételeket, és részletesen elmeséltem, mit hogyan csinált a gyilkos. A mondókámat teletűzdeltem bibliai idézetekkel, s végül persze Taftet is megemlítettem. Ja és felhívtam a figyelmét, hogy okosabb lesz együttműködni a rendőrséggel. Meg kell mondanom, várakozáson felül eredményesnek bizonyult a látogatásom.

Újra elmosolyodott. Liz szólni sem tudott megdöbbenésében. Elképzelte, milyen hatással volt az érzékeny, gyermeki lelkű templomszolgára Tara és Naomi összekaszabolt holttestének látványa, és a képekhez mellékelt magyarázat. Nem csoda, hogy szerencsétlennek átmenetileg elborult az elméje…

Egy villám cikázott át az éjszakai égbolton, s nem sokra rá még inkább megnyíltak az ég csatornái. Val a legmagasabb fokozatra kapcsolta az ablaktörlőt, és levette lábát a gázpedálról.

– Stephen látta a kölyköket, amikor kihúzták a maga nővérét az autóból – jelentette ki váratlanul.

– A kölyköket? – kapott a szón Liz.

– Hát ezeket a szivárványgyerekeket. Olyanok, mint a csótányok, gyakorlatilag kiirthatatlanok.

Liznek eszébe jutott a fiatalember, aki már a legelső napon olyan fenyegetően meredt rá, és aki nemrég megfenyegette.

– De hát… Mit akarhattak Szivárványország gyermekei a nővéremtől?

– Nem hiszem, hogy bármit akartak volna tőle. De pénzért bármit megcsinálnak, erről híresek.

Csend támadt. Liz még inkább összekucorodott az ülésben.

– Maga és Heather társak, ugye? – kérdezte halkan.

– Társak lennénk? – Val Lizre pillantott, szája megvető mosolyra húzódott. – Nem, nem ez a legmegfelelőbb szó. Heather társa Gavin Taft volt. Együtt tették el láb alól Heather kis húgát. – Az arcára kiült az undor. Ezek szerint bármilyen szörnyeteg volt is, számára létezett egy bizonyos határ, amelyet nem szívesen lépett volna át. – Nagy kár, hogy nem hallgatott rám, Liz. El kellett volna hagynia Key Westet, amikor figyelmeztettem. Nem akartam, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

– Maga írta a levelet – motyogta a nő. – És a patkányt is maga rakta a konyhámba.

– És én fizettem le azt a piti gazembert is, aki megijesztette. Igen, így igaz. – Val egészen lelassított. – Megérkeztünk.

Egy pompás, karibi stílusban épült villa előtt álltak. A tágas, parkosított telket kovácsoltvas kerítés szegélyezte. A fehér épületen széles terasz futott körbe, az ablakokat sötétzöld zsalugáterek védték a viharos széltől.

A nyomozó kiszállt, majd megkerülte a kocsit, hogy segítsen Liznek. A nő nem tanúsított semmiféle ellenállást. Hagyta, hogy Lopez átkísérje a kapun, majd felvigye a verandára. A bejárati ajtó csukva volt, ám Valnek eszébe sem jutott, hogy a csengőt használja, vagy bekopogjon. Ehelyett előhúzta a pisztolyát, beleeresztett három golyót a zárba, és berúgta az ajtót. Aztán Lizt magával vonszolva becsörtetett a tágas, szelíd gyertyafénybe burkolódzó előcsarnokba.

– Hol vagy? – üvöltött fel. – Gyere elő, te pokolfajzat, te sátán szukája, te!

Lizt eleresztette, mi több, hirtelen mintha teljesen megfeledkezett volna róla. A nő rémülten hőkölt hátra.

– Hol bujkálsz? – kiabált Lopez a lépcső felé tartva, s közben olyan indulatosan hadonászott, hogy levert egy vázát, mely nagy csörömpöléssel ezer darabra törött. A víz szétfolyt a márványpadlón, a gyönyörű, egzotikus virágok ott hevertek a tócsában.

Liz megkönnyebbülve, hogy megszabadult a férfitól, egyenesen a ház hátsó részébe futott. Azért fohászkodott, hogy Rachel itt legyen valahol, és ne valamelyik emeleti helyiségben – de nem volt szerencséje. Hiába nézett be az ízlésesen berendezett szobákba, egy lelket sem látott sehol.

Végül a hátsó teraszon lyukadt ki, mely csodás parkban folytatódott. A pázsit közepén jókora úszómedence terpeszkedett, melybe igazi sziklákon átbukva csobogott alá a víz, valóságos gyógyforrás látszatát keltve.

A medencén túl egy melegház látszott, mellette ablaktalan szerszámoskamra húzódott meg. Liznek egyszerre eszébe villant az álma, amikor egy levegőtlen, szűkös helyiségben látta a haldokló Rachelt.

A szerszámoskamra! Igen, ez lesz az! Oda zárták be!

Habozás nélkül odafutott, és szemügyre vette a vastag pánton lógó lakatot. Ahogy szerszámot keresve körülnézett, elsőként egy lapáton akadt meg a szeme, mely alig néhány méternyire állt tőle egy fa törzséhez támasztva.

Liz odaugrott, felkapta, és lesújtott vele a zárra. Aztán újra meg újra, míg a lakat és a pánt meg nem adta magát. Ekkor hevesen feltépte az ajtót – és hosszú másodpercekig mozdulatlanul állt, mert bár a kertben sem volt éppen világos, a szerszámoskamrára teljes sötétség borult. A meleg és nedves levegőben az elmúlás szaga terjengett, és felismerhető volt az emberi ürülék bűze.

Hirtelen egy villám fénye hasított az éj – és a kamra – sötétjébe, mire Liz észrevette Rachelt. A nővére összekötözött kézzel és lábbal kuporgott a sarokban, feje erőtlenül oldalt billent.

– Rachel! – sikoltott fel Liz kétségbeesetten.

Odarohant hozzá, letérdelt mellé, és két tenyerébe vette az arcát. Ijesztően forrónak érezte a bőrét.

A következő villám fényénél Liz azt is kivehette, hogy nővére ajkát a forróság és a kiszáradás következményeként apró hólyagocskák borítják, illetve, hogy a nyaka és a karja tele van apró vágásokkal, sebekkel és égésnyomokkal.

Mintha megverték, sőt megkínozták volna. Ráadásul nyilván éheztették is, hiszen csupa csont és bőr volt.

Liz szemét elfutotta a könny. Szentséges ég, ki tehetett ilyet? Ki vetemedhetett ilyen szörnyűségekre?

Persze a szíve mélyén nagyon is jól tudta a választ.

Heather.

Megpróbálta kibogozni a zsinórt, mellyel a nővére csuklóját összekötötték, majd amikor sikerrel járt, a lábát is kiszabadította.

– Ne félj, minden rendben lesz – suttogta testvérét átölelve. – Kiviszlek innen.

– Ahhoz azért nekem is lesz egy-két szavam, kedvesem – szólalt meg mögötte váratlanul egy női hang.

Heather Ferguson hangja.

Liz döbbenetében és iszonyatában egy másodpercre mozdulatlanná dermedt.

A nő mintha csak kitalálta volna a gondolatát, felnevetett.

– Meglepetés! – mondta gúnyosan.

– Téved, egyáltalán nem ért meglepetés – sziszegte Liz a válla fölött hátrapillantva. – Beszéltem ugyanis az édesanyjával.

– Ügyes kislány! Ezek szerint eljutott a megoldáshoz.

– Mindent tudok magáról! Azt is, hogy segített Taftnek meggyilkolni a tulajdon húgát!

– Tévedés – tiltakozott majdhogynem derűsen Heather. – Ő segített *nekem.*

Liz nagyot nyelt, de a keserű szájíztől nem sikerült megszabadulnia. Fel nem foghatta, hogyan lehet egy ilyen szép és bájos nő a velejéig romlott.

– Micsoda szörnyeteg maga – suttogta elborzadva.

– Szörnyeteg? Ugyan! Maga vagyok a Gonosz, kedves Liz. Azt hittem, erre már rég rájött… Hahaha! Nicsak, ott jön az én drága Valentine-om. Gavinhez persze nem lehet hasonlítani, de ő is a tenyeremből eszik, úgy ám. Persze, ez nem is csoda. Mindent nekem köszönhet, amije csak van, és ha úgy tetszik, egy szempillantás alatt elzárhatom a pénzcsapot. így van, egyetlenem?

– Térdre, te ribanc! – hangzott a válasz, ám Liz legnagyobb meglepetésére a férfi közönséges, durva kiszólása nem felbőszítette, sokkal inkább felizgatta Heathert.

Amikor Lopez odaért hozzá, mohón szájon csókolta, és a lába közé nyúlt. A férfi erre a hajába markolt, és hátrarántotta a fejét.

A nő felnevetett, aztán eleresztette.

– Munkára, drágaságom, essünk túl rajta!

– Rick mindent tud magukról – mondta gyorsan Liz. – Még Islamoradáról felhívtam, és azóta már biztosan értesítette a seriffet, a miami rendőrséget meg az FBI-t. Ne higgyék, hogy megúszhatják…

– Hazudik – mondta csendesen Val, és elvigyorodott. – Rick az őrszobán van, rendőri őrizet alatt. Gyilkosság a vád ellene. Carla Chapman nyomozó holtteste mellett csíptem el.

Rick rendőri őrizetben?

Carla Chapman – halott?

– Látja, milyen hasznos fiú az én Valentine-om? – mosolygott Lizre kajánul Heather. – Egy egész aktára való bizonyítékot szedett össze Rick Wells ellen. És még mielőtt véget ér az éjszaka, utoléri balsorsa a Key West-i sorozatgyilkost. Ám fájdalom, csak azután, hogy eltett láb alól egy bájos testvérpárt.

Liz nem felelt, csak hápogott, de Heather már nem is figyelt rá.

– Mi van Collinsszal? – kérdezte a férfitól.

– Gondolom, meghalt. Azóta biztosan elvérzett már.

Liz erejéből már egy szörnyülködő kiáltásra sem futotta. Tehát jól gondolta: Tim tiszteletes valóban élt, amikor otthagyták.

– Mikor akarod odarendelni Wellst? – faggatta Lopezt Heather.

– Majd ha mi már ott leszünk. – A hadnagy a sarokba világított a zseblámpájával, majd előhúzta a pisztolyát. – Tápászkodjanak fel, hölgyeim! Ideje indulnunk.

Rachel, aki egész testében reszketett, most felnyögött. Lizt valósággal letaglózta a kétségbeesés. Tudta, ha nem szerez a nővére számára hamarosan orvost, Rachel meghal.

– Hová… hová megyünk?

– A Keresztények Paradicsoma templomba.

A templomba? De hát miért…

Liz szeméről ekkor lehullt a hályog. Minden a helyére került, mindent megértett. A Keresztények Paradicsoma templom megszentelt hely, többszörösen is az, hiszen valaha csodák színtere volt.

Újra a fülében visszhangzottak Paul atya szavai, s iszonyodva lehunyta a szemét.

„A szent helyet mindenáron meg kell oltalmazni. Mert ha valaki megszentségteleníti, a Gonosz azonnal kinyújtja visszataszító mancsát, hogy hatalmat szerezzen fölötte.”

59. FEJEZET

November 21. szerda,
21 óra 50 perc

Mark minden egyes lépésért megküzdött, ahogy a viharban haladt előre a Duval Streeten. Három háztömbnyire innen egy kidőlt fa

miatt elakadt a kocsijával, ezért gyalog volt kénytelen megtenni a Liz lakásához vezető utat.

Az arcába csapó eső miatt félig vakon botorkált, s az erős széllökések következtében néha többet hátrált, mint amennyit előrehaladt. De Isten segítségével azért valahogy mégiscsak sikerült előrejutnia.

A barátai nagy veszélyben voltak. Figyelmeztetnie kellett őket.

Amikor nem sokkal Lopez hadnagy látogatása után elhagyta Liz házát, egyenesen a kórházba ment, hogy Stephenen segítsen. Rögtön rájött ugyanis, mire készül a rendőrség. Gyilkosra volt szükségük, és ki lehetne alkalmasabb, hogy eljátssza ezt a szerepet, mint egy szellemi fogyatékos, torz ábrázatú óriás? Egy szerencsétlen, jelenkori Quasimodo, aki hajszálra úgy fest, ahogyan a vérszomjas őrülteket általában elképzeli az átlagember.

Holott Stephennél jobb szívű és ártalmatlanabb lény nem él a földön; alkatilag távol áll tőle mindenfajta rosszindulat és kegyetlenség. Mark el is határozta, nem nézi tétlenül, hogy bűnbaknak kiáltsák ki.

A kórház mosodájában szerzett egy fehér köpenyt, és ápolónak adva ki magát, a rendőri felügyelet ellenére sikerült bejutnia a templomszolga szobájába. Az ágy mellett ott találta Tim tiszteletest, aki sápadtan, bűntudatosan imádkozott Stephen felgyógyulásáért.

A lelkész azonnal felismerte őt, de mivel időközben kezdte sejteni a valós összefüggéseket, már egyáltalán nem gondolta bűnösnek.

– El kell vinnünk innen Stephent – suttogta a fiatalember kezét szorongatva. – Nem hagyhatjuk, hogy bűnbakot csináljanak belőle!

Ennyi is elegendő volt ahhoz, hogy a gyanú, melyet Mark titkon Tim tiszteletessel szemben táplált, egy csapásra a múlté legyen.

A lelkész sebtében azt is elmesélte a fiúnak, amit Stephentől megtudott, mióta a templomszolga magához tért. Elsősorban azt, hogy Rachel Howard életben van. Stephen a lelkésznő eltűnésének éjszakáján egy nőt látott a templomkertben, a templommal szemközt

lévő üzlet tulajdonosnőjét. Ez a nő volt az, aki a balesetet követően ismeretlenek segítségével kihúzta Rachelt a kocsijából.

Stephen nagyon félt. A tiszteletes asszony sokat beszélt neki a gonosz erőkről, és figyelmeztette, hogy tartsa magát távol tőlük. Ezenkívül egy nagy borítékot bízott rá, és a szájába rágta, mit tegyen, hogy a levél eljusson Lizhez. A templomszolga azonban sajnos elfelejtette, mi a teendő.

Ide-oda rakosgatta a borítékot, míg a lelkésznőnél látott fényképek alapján fel nem ismerte az időközben Key Westre érkezett Lizt. Ám amikor a templom előtt át akarta volna neki adni a nővére küldeményét, megjelent az a gonosz nő a szemközti üzletből, és elzavarta.

Stephen ekkor úgy döntött, a lelkészlakban hagyja a borítékot, hogy Tim atya eljuttathassa a címzetthez.

Végezetül a lelkész és Mark tervet kovácsoltak Stephen megmentésére. Tim tiszteletesnek sok barátja volt Miamiban, köztük egy orvos-teológus, aki korábbról már ismerte Stephent, és örömmel vállalta, hogy gondoskodik róla.

Így aztán, amikor a templomszolga őrzésére kirendelt rendőr kávézni ment, Mark és a lelkész megszabadították Stephent a különféle csövektől meg hevederektől, melyek az ágyhoz láncolták, és egy tolószékben kicsempészték a kórházból.

Mark segített Tim tiszteletesnek Miamiba juttatni Stephent, ám nem maradt a nagyvárosban. Amint tudott, visszatért Key Westre. Az volt az érzése, hogy itt a helye, hogy az Úrnak itt van célja vele, ezen a szigeten. Igazából már a kezdet kezdetén is meg volt győződve erről, csak akkor még azt gondolta, Tara miatt kellett idevetődnie, az országnak ebbe a félreeső szegletébe. Tévedett.

Más oka volt az ő ittlétének. Isten harcostársának választotta őt, hogy segítségére legyen a Gonosz ellen folytatott küzdelemben. A Gonosz ellen, aki megrontotta Tarát és a vele egyívású fiatalokat, s aki még a legszörnyűbb bűntől, a gyilkosságtól sem riadt vissza, sőt nem átallotta gazságait ártatlanok nyakába varrni.

Pedig Mark nem tartotta magát hősnek. Nem, ő egyszerűen csak Isten engedelmes szolgája volt, aki jött, ahogy meghallotta a hívó szót. Egyelőre sejtelme sem volt, mi a teendő, hogyan segíthet, de szikrányi félelmet sem érzett. Hiszen vannak olyan célok, amelyekért élni és halni egyaránt érdemes.

Végre elérte Liz házát. Először az irodába vezető ajtó kilincsét nyomta le: ám az zárva volt. Az összes ablak sötéten ásított. A zsalugáterek be voltak húzva, s ha égett is a lakásban a villany, innen kintről semmit sem lehetett látni.

Aztán a Liz lakásához vezető bejáratot ellenőrizte, és nagyon meglepődött, mert alighogy lenyomta a kilincset, az ajtó felpattant, a szél pedig azonnal nekivágta a falnak.

A fiú ijedten beosont, és óvatosan becsukta az ajtót maga mögött. Liz nevét kiáltotta, de a nő nem felelt. Erre Mark felrohant a lépcsőn, hogy megkeresse, a lakás azonban üres volt. Semmi szokatlant nem vett észre, viszont a helyén látta Liz összes holmiját. Ebből arra következtetett, hogy a nő biztosan nem hagyta el a szigetet.

Édes jó Istenem, mondd, hogy időben érkeztem! Mondd, hogy nem történt semmi baja!

Mark elhagyta a házat, és kiment a viharba. Az eső most épp hogy csak szitált, de a szélnek még mindig volt ereje.

A fiú a Hideaway felé vette az útját. Megállapította, hogy a bár ablakait bedeszkázták, és mindkét bejárat csukva van, de azért bekopogott, majd Rick nevét kiáltotta. Néhány perc elteltével kezdett kétségbeesni, de igazán csak akkor keseredett el, mikor megfordult, és kicsivel odébb, a járda mellett felfedezte Liz kocsiját. A missouri rendszámú fehér Ford Taunusnak nyitva volt az ajtaja, s Mark valósággal lebénult a rémülettől, amikor megpillantotta a műszerfalból lógó indítókulcsot és az anyósülésen heverő mobiltelefont.

Ez bizony rossz jel volt, nagyon rossz jel.

Mark felegyenesedett, és pillantása végigvándorolt a Duval Streeten. Mindenütt csak sötét ablakokat, bedeszkázott bejáratokat,

elhagyott autókat látott. Sehol egy lélek, még a Keresztények Paradicsoma templomban is sötétség honolt.

Kivette Liz mobilját, és bekapcsolta. A kijelző zölden fénylett, de nem jelzett üzenetet.

Ekkor nagyot dördült az ég, és újult erővel rákezdett az eső.

Istenem, segíts! Egyedül nem megy… Nem tudom, mit tegyek!

Hirtelen, megvilágosodásszerűen jött a válasz. Mark megfordult, és a templom fehér tömbjére bámult.

Oda kell mennie. Az Úrnak ott van szüksége rá.

Zsebre tette Liz telefonját, a biztonság kedvéért kivette az autó indítókulcsát, majd becsapta a kocsiajtót, és elindult a templom felé. A kapukat nyitva találta. Amikor belépett Isten házába, szinte mellbe vágta a meleg. A légkondicionáló nyilván hosszú órák óta nem működött. Csönd volt, csak az eső kopogását lehetett hallani.

– Liz! – kiáltotta. – Én vagyok az, Mark! Itt van valahol?

Előrement, egészen az oltárig. Az örökmécses lángja szelíd, vöröses fénybe burkolta a templombelsőt. Mark megint Lizt hívta, s aztán Tim tiszteletest; szavait hosszan visszhangozták a falak.

Az oltár mögötti nagy, színes ablak szinte percenként felfénylett az égen átcikázó villámok miatt, aztán elsötétült megint. A fapadok és a nagy kereszt kísértetiesen hullámozni látszottak az állandóan változó fényviszonyok közepette, a karzatra és a templom hátsó részére azonban állandó sötétség borult.

Liz nincs itt.

Mark nem tudta volna megmondani, miért ilyen biztos ebben, mégis mérget vett volna rá, hogy így van. Ugyanakkor érezte, hogy az Úr nem véletlenül vezérelte erre a helyre. Elvett egy gyertyát az oltárról, meggyújtotta, és úgy folytatta a kutatást. Először körbejárta az oltárt, azután elhagyta a főhajót, hogy a templomhoz csatlakozó többi helyiségben is körülnézhessen.

Ám a közösségi teremben, a hittanteremben és az irodában sem talált senkit.

Mark most a lelkész dolgozószobája előtt állt. Pillanatnyi habozás után belépett a nyitott ajtón. És akkor megpillantotta Tim tiszteletest, aki kitárt karral feküdt a földön, s világos ingén baljóslatú folt sötétlett.

Marknak döbbenetében elakadt a lélegzete, ám gyorsan visszanyerte lélekjelenlétét, és letérdelt barátja mellé.

60. FEJEZET

November 21. szerda,
22 óra

Liz ököllel verte az ajtót, és teli torokból kiabált:

– Segítség! Engedjenek ki! A nővéremet kórházba kell vinni… Hát senki sincs itt, aki segíthetne?

Val a szószék mellől nyíló egykori sekrestyébe zárta be a két nőt, mely egyfajta lelkészi öltöző, illetve az istentiszteletre való lelki felkészülés helye volt.

Liz kimerülten, csüggedten fordult el az ajtótól, pillantása a földön heverő Rachelt kereste. A nővére mozdulatlanul feküdt, csak halk, pihegő lélegzete árulkodott arról, hogy még életben van. Arca beesett, kétségbeejtően fehér bőre a sok éhezéstől valósággal ráfeszült a csontokra. Ajkát és szája belsejét lázhólyagok borították. Míg a templomba értek, egyetlenegyszer nyitotta ki a szemét, akkor is tompán, kifejezéstelen arccal bámult maga elé, s nem adta jelét, hogy húgát felismerte volna.

Igen, semmi kétség: Rachel haldoklik.

Lizt páni félelem fogta el. Kétségbeesésében megint nekiesett az ajtónak.

– Segítség! Az ég szerelmére, jöjjön már valaki!

De csupán a szél üvöltése felelt. Liz visszasietett a testvéréhez. Mindent meg akart tenni, ami csak hatalmában állt, hogy segíthessen rajta.

Lázasan törte a fejét, mire is lenne Rachelnek leginkább szüksége. Feltehetően folyadékra, jutott eszébe, hiszen ha be volt zárva abba a fülledt, levegőtlen kamrába, aligha kaphatott eleget inni. És mivel belázasodott, jó volna levinni valahogyan a testhőmérsékletét. Lehet, hogy a sebek elfertőződése okozza a lázat, de az is lehet, hogy hőguta…

Már csak az hiányzik! Liz emlékezett rá, hogy egyszer, egy különösen forró augusztusi napon a kollégiumi szobatársa hőgutát kapott, és a kórházban jeges borogatással, valamint folyadékpótlással próbáltak segíteni rajta. Azt is tudta, hogy ha nem érkezik idejében a segítség, a hőguta hatására először a vesék mondják fel a szolgálatot, majd hamarosan beáll a halál.

De honnan vegyen ő most folyadékot és hideg borogatást?

Egy hirtelen ötletnek engedelmeskedve levette átázott pulóverét, és Rachel mellé térdelt. Lassan, óvatosan csavarni kezdte az anyagot, úgy, hogy a vízcseppek nővére félig nyitott szájába csöpögjenek.

Rachel ajka alig észrevehetően megmozdult, és mintha nyelt is volna egyet. Liz szíve megtelt reménnyel. Addig küszködött, míg az utolsó csepp folyadékot is ki nem facsarta a pulóverből, aztán összehajtotta, és testvére forró homlokára helyezte a még kellemesen nedves ruhadarabot.

Valóságos fizikai fájdalmat jelentett számára, hogy így kell látnia Rachelt. Az jutott eszébe, micsoda kínokat állhatott ki szegény nővére az elmúlt hónapok során. Kínokat, melyeket egy embertársa, mi több, asszonytársa okozott neki.

Liz lehunyta a szemét, így próbálta visszatartani feltoluló könnyeit. Sehogy sem értette, miként lehet képes egy emberi lény ilyen szörnyűségre.

Valósággal reszketett a haragtól, ugyanakkor zokogni tudott volna mélységes elkeseredettségében. Felnézett a plafonra, mintha onnan

várná a választ a kérdésére, vagy mintha ott lenne a szelep, melyen keresztül féktelen dühét levezetheti.

– Ne sírj!

Liz meghökkenve pillantott a nővérére, akinek nyitva volt a szeme, és jól ismert, derűsen korholó pillantásával méregette őt.

– Hát magadhoz tértél, testvérkém? Hála az égnek! – ragadta meg Liz a kezét. – El sem tudod képzelni, mennyit kerestelek.

Rachel ajka elkínzott mosolyra húzódott.

– Imádkoztam… hogy… gyere.

– Hát persze hogy eljöttem. Hogyne jöttem volna, amikor senkim sincs rajtad kívül. Nagyon szeretlek, Rachel.

– Én is… téged.

– Inkább ne beszélj! Pihenned kell, nem szabad megerőltetned magad – mondta gyorsan Liz, mert látta, nem sok híja, hogy nővére megint elveszítse az eszméletét.

– Saj… sajnálom, hogy belerángattalak…

– Nem, Rachel. Én sajnálom, hogy olyanokat mondtam neked az utolsó telefonbeszélgetésünk alkalmával. Ostobán viselkedtem. Bárcsak visszacsinálhatnám…

– Meg… kellett volna mondanom… miről van szó… De… féltettelek… Tudod…

Rachel hangja elcsuklott, és remegés futott végig a testén.

– Kérlek, ne beszélj! Beteg vagy, nem szabad kimerítened magad.

Rachel ujjai Liz keze köré fonódtak, de a szorítása nem volt erősebb egy csecsemőénél.

– Nem érted… Ez a test… csak egy porhüvely… az életünk… csupán egy pillanat az örökkévalósághoz képest.

Lehunyta a szemét, és Liz egy rémületes másodpercig azt hitte, Rachel meghalt. De aztán megmozdult megint, sőt meg is szólalt:

– A hitem… megtartott… Az a nő ezt nem értheti… Minél erőszakosabban próbált… eltántorítani… annál jobban… ragaszkodtam hozzá…

Ismét remegni kezdett, mire Liz átölelte, majd az ölébe vonta a fejét. Lágyan, finoman masszírozni kezdte a fejbőrét, úgy, ahogyan azt gyerekkorukban oly sokszor csinálta.

– Nem akarom, hogy meghalj – suttogta Rachel fülébe elszántan, mintha puszta akarattal fel lehetne tartóztatni az elmúlást. – Egyszer már elveszítettelek, és ennek nem szabad újra megtörténnie.

Rachel ajka mintha megmozdult volna megint, ám Liz hiába hajolt közelebb, nem hallott semmit. Így aztán tovább beszélt, folytatva a gyöngéd cirógatást.

– Emlékszel még, amikor kislánykorunkban nagypapáéknál töltöttük a karácsonyt? Mennyi hó esett azon a télen Vermontban! Egyszerűen nem tudtunk betelni vele. Olyan sokáig voltunk a szabadban, hogy az arcunk még másnap is vörös volt a hidegtől. – Liz önkéntelenül elmosolyodott. – Nagypapa elvitt minket szánkózni. Még most is hallom a csengők csilingelését, és a számban érzem a forró csokoládé ízét, amellyel a nagyi várt haza bennünket.

Rachelnek csukva volt ugyan a szeme, de a vonásai kisimultak, ezért Liz biztosra vette, hogy minden szót hallott. Ezen felbátorodva tovább folytatta a kellemes gyermekkori emlékek felidézését.

Csak akkor hallgatott el, amikor egyszerre hangokat hallott a templomból.

– Egy pillanat, mindjárt visszajövök – suttogta Rachel fülébe, majd óvatosan elhelyezte a padlón nővére fejét, és feltápászkodott.

Lábujjhegyen az ajtóhoz osont, aztán óvatosan a zárra tapasztotta a fülét.

– Mintha azt mondtad volna, hogy a pasas meghalt – hallotta Heather hangját.

– Az lett volna a normális. Elvégre kapott egy golyót a mellébe.

Tim tiszteletes? Csak nem róla beszélnek?

– De akkor hová az ördögbe tűnt?

– Fogalmam sincs. Amikor itt hagytam, a földön hevert, és a melléből dőlt a vér.

Tehát Tim tiszteletes él! És ha valahogy sikerült elmenekülnie innen, az azt jelenti…

– Csöppet sem tetszik ez nekem.

– Miért? Gondolod, hogy nekem igen? Mellesleg az egész a te hibád. Ha te nem halmozol ostobaságot ostobaságra, akkor egyáltalán nem kellett volna Collinsszal bajlódnunk. A kezdet kezdetén ki kellett volna nyírnod azt a libát. – Valentine Lopez hangja remegett a visszafojtott indulattól. – De te ehelyett elraboltattad a szivárványgyerekekkel. Mintha nem volna épp elég gondunk nélküle is.

– Rachel Howard az én ügyem.

– Na ne mondd! Ezek szerint nem is várod el tőlem, hogy elsimítsam az ostobaságod következményeit?

– De igen – mondta Heather halkan, ám határozottan. – Pontosan ezt várom tőled, és ezt te is tudod.

– Kapd be! – üvöltötte őrjöngve a férfi. – Elegem van belőled, és abból, hogy folyton rám marad utánad a piszkos munka! Végeztem veled!

Hirtelen csend támadt. Liz még inkább az ajtóhoz simult, nehogy egyetlen szót is elmulasszon. Amikor Heather beszélni kezdett, a hangja egészen más volt, mint az imént: sokkal mélyebb, és gyűlölettel teli.

– Szeretnélek emlékeztetni, hadnagy úr, hogy nyakig benne vagy ebben az ügyben, És mint a csiga, mindenütt otthagytad a nyomodat… Én bármikor leléphetek, ha úgy tetszik, te viszont…

– Én viszont megölhetlek, akár most mindjárt – vágott a szavába halkan, fenyegetőn Val. – Úgy bizony. Szegény Heather Ferguson! Ő lett az őrült Rick Wells egyik utolsó áldozata.

A nő harsányan felkacagott.

– Megölhetnél, de mégsem teszed, ugye? Mégpedig azért nem, mert nem találsz semmi élvezetet abban, hogy elvágjad a torkomat, sem az övékét ott benn, a sekrestyében. Nincs érzéked a szertartáshoz. Collins esetében már így is hibáztál. Ha a rendőrök

rájönnek, hogy nem egy késes sorozatgyilkos működik itt, a te jól felépített, hangzatos kis történeted kártyavárként omlik össze. És javíts ki, ha tévedek, de a magadfajta csinos fiúkat nem sok jóval kecsegteti a börtönélet.

Lopez sokáig nem felelt. Jó fél perc elmúltával jegyezte meg halkan és alázatosan:

– Azért mindennek van határa, Heather. Még ez én segítőkészségemnek is.

– Én tettelek gazdaggá és hatalmassá, Valentine. És vedd úgy, hogy most benyújtom a számlát.

– Vigyen el az ördög, te szemét kurva!

– Úgy legyen! Ám előtte még van egy kis elintéznivalónk, ugyebár. Idehívnád Wellst, drága Valentine?

61. FEJEZET

November 21. szerda,
22 óra 25 perc

Rick összebilincselt kézzel járkált fel s alá a vallatószobában, és megpróbálta összerakni a bonyolult ügy általa ismert mozzanatait.

Összesen négy gyilkosság történt. Megölték Tara Mancusót, Naomi Pearsont, a nőt, akit Big Pine Keyn találtak, és végül Carla Chapmant. Ráadásként eltűnt egy ötödik nő, Rachel Howard, aki azóta feltehetően szintén halott.

Ezenkívül öngyilkos lett egy bankár, aki fantomcégek nevében benyújtott hitelkérelmekkel milliókat sikkasztott a bankjától, és aki előszeretettel játszadozott serdülő lányokkal.

A szálakat feltehetően a *Horned Flower* nevű sátánista szekta mozgatta, amely kábítószerben utazik, sőt valószínűleg fiatalkorúak prostituálása is a számlájára írható.

És adott volt még egy valaha becsületes rendőrtiszt, az ő gyerekkori cimborája, aki időközben gyilkossá lett.

Rick szeme résnyire szűkült, ahogy próbálta leküzdeni barátja árulása miatt érzett mélységes csalódottságát és a dühöt, mely egyre inkább elhatalmasodott rajta.

Ezt nem szabad, gondolta. Ha valamikor, most aztán nagyon észnél kell lennem, hiszen szeretném élve megúszni ezt a kalandot.

Mert afelől szemernyi kétsége sem volt, hogy Val el akarja tenni láb alól. Ő és a cinkosai – akárkik legyenek is – ma éjjel meg akarják ejteni a nagy leszámolást. Meg kell szabadulniuk egyre veszélyesebbé váló ellenfeleiktől – elsősorban tőle, Ricktől. Meg persze Liztől is.

Ahogy a nőre gondolt, aki magára utalva, teljesen egyedül bóklászik valahol, aggodalom szorította össze a szívét. Igen, az ő sorsa is eldől ma éjszaka…

– Aljas gazember! – Rick szinte önkívületben próbálta letépni a bilincsét, s csak a húsába vágó fém okozta fájdalom térítette magához.

– Azonnal üljön le, Wells! – vakkantotta a fiatal rendőr, aki igyekezett nagyon határozott benyomást kelteni, de a hangja természetellenesen élesen csengett, mint egy épp hogy csak mutálni kezdő kamasz fiúé.

Rick ügyet se vetett rá. Most a tények foglalkoztatták, azokat igyekezett sorra venni.

Tara Mancuso belépett a szektába, és ez azt jelentette, hogy időnként oda kellett adnia magát a kéjenc Larry Bernhardnak, és talán még más, hasonszőrű, élvhajhász öreguraknak is. Előbb-utóbb elege lett a dologból, ki akart szállni, ezért a lelkésznőhöz fordult segítségért. Rachel Howard pedig felhívta Valt – és ezzel a sorsa megpecsételődött.

Agyő, Howard tiszteletes asszony! Agyő, kis Tara!

Rick összekulcsolta a kezét. Még mindig nem érte fel igazán ésszel, hogyan is válhatott gyilkossá a barátja. Mi lehetett az indíték?

Talán a kapzsiság, mely miatt a legtöbb rendőr megbotlik? Hát persze! Alighanem Val is benne volt a banki sikkasztásban, sőt akár Bernhard felbujtója is lehetett. Gondoskodott róla, hogy a bankár kiélhesse perverz vágyait, s aztán megzsarolta.

Csak így történhetett. Bernhard nyilván nem bírta tovább a rá nehezedő nyomást, és kivetette magát a hálószobája erkélyéről. Ezzel Naomi Pearson személye feleslegessé, sőt terhessé vált. Hiszen Bernhard halálát követően feltételezhető volt, hogy hamar fény derül a kölcsönügyletek körüli szabálytalanságokra, és ha a rendőrség megszorongatja, Naomi Pearson úgy fog vallani, mint a parancsolat – már ha el nem vágják a torkát.

Agyő, Naomi Pearson!

Aztán ott volt még Carla. Becky, Val titkárnője, említést tehetett főnökének a jegyzetfüzetügyről, és Lopeznek ennyi elég is volt ahhoz, hogy rájöjjön: a rendőrnő nyomra bukkant, el kell hát távolítani az útból.

Agyő, Carla!

A Big Pine Key-i ismeretlen áldozat pedig nem lehet más, mint Heather Ferguson vagy az a fiatal lány, aki Tara mellett Bernhard házi pornóvideójában szerepelt.

És a következő Liz Ames lesz a listán.

Mert Val mindenkivel leszámol, aki veszélyt jelenthet rá.

Rick hirtelen megfordult, és ránézett Walters közrendőrre.

– Mióta van a rendőrségnél, fiam?

– Három hete.

– Tényleg? – Rick együttérzéssel méregette a fiatalembert. – Azért kérdem, mert valaha én is rendőr voltam.

– Igen, tudom.

– Hat évig dolgoztam a miami rendőrség kötelékében. És mondhatom, láttam néhány olyan esetet, amelytől a haja is égnek állna.

– Például?

– Bandaháborúkat, gyilkosságokat, amit csak akar. Tudja, Miamiban virágzik a kábítószer-kereskedelem. Nagy üzlet, sok pénz van benne, nem csoda, hogy sok zsaru is megszédült.

Walters vetett egy pillantást az ajtó felé. Láthatóan érdekelte a téma, de ugyanakkor feszélyezve érezte magát.

– Tudja, miről ismerni meg a megtévedt zsarut, Walters?

A fiú megrázta a fejét.

– Hát onnan, hogy fütyül az előírásokra. Eleinte persze nem kell nagy dolgokra gondolni: jelentéktelen apróságokat hagy figyelmen kívül, és erre tulajdonképpen valamennyien hajlamosak vagyunk. Idővel azonban jönnek a nagyobb szabálytalanságok. Bizonyítékok eltüntetése, meghamisítása, kenőpénz elfogadása, és így tovább. Egy idő után pedig olyan mélyre süllyed, ahonnan már nincs visszaút. Még a gyilkosságtól sem riad vissza, csak hogy mentse a menthetőt.

– Gyanítom már, hová akar kilyukadni, Wells, de feleslegesen fárasztja magát.

– Gondolom, megtanították magának a rendőr-akadémián, mi a teendő egy gyilkosság színhelyén.

– Természetesen. Biztosítani kell a helyszínt, s aztán mielőbb erősítést kell kérni.

– Miért?

– Nehogy eltűnhessenek vagy megsemmisülhessenek a bizonyítékok, hiszen akkor jóval nehezebb lesz felderíteni a bűntényt.

– És a gyilkos büntetlenül megúszhatja – tette hozzá Rick. – De mi a teendő, ha az áldozat egy kolléga?

– Akkor mindenki gyanús, aki él és mozog, a rendőrfőnöktől kezdve az egyszerű járőrig. És a vizsgálat olyan alapos, hogy a helyszínen kő kövön nem marad.

– Lopez hadnagy ezzel szemben otthagyta Chapman nyomozót vérbe fagyva. Nem hívott erősítést, nem biztosította a tetthelyet, hanem idejött. Vajon miért?

A fiatal rendőr elvörösödött.

– Nem hiszek magának.

– Hiszi vagy sem, ez az igazság. Bizton állíthatom, hogy amit Lopez hadnagy tett, az köszönő viszonyban sincs sem a törvényességgel, sem az erkölccsel.

– Fogja be a száját! Lopez hadnagy kiváló tagja a testületnek, és csak a rendőrfőnöknek tartozik elszámolással!

Val nyilván nem véletlenül szemelte ki segítőtársául a zöldfülű fiatalembert. Walters nemcsak tapasztalatlan volt, de végtelenül jóhiszemű és tekintélytisztelő is, vagyis kínosan ügyelt arra, nehogy maga ellen hangolja a feletteseit.

Rick azonban nem adta fel.

– Térjen magához, fiam! Értse meg: Lopez piszkos ügyekbe keveredett. Hogy a bőrét mentse, megölte Carla Chapmant, és magát is biztosan megöli, még ezen az éjszakán.

– Pofa be! – üvöltötte magából kikelve a teljesen összezavarodott fiatalember. – Ha még egy szót szól, esküszöm…

Ekkor megszólalt a falon lógó telefonkészülék. Mindketten megfordultak.

Walters odalépett, és felvette a kagylót.

– Walters közrendőr… Igen, hadnagy úr… Igen, természetesen itt van mellettem… Tessék? – A fiatal rendőr értetlen pillantást vetett Rickre. – Hogy vigyem oda önhöz a gyanúsítottat? A Keresztények Paradicsoma templomba?

Hoppá! Vajon miért akarja elvitetni az őrszobáról? Természetesen azért, mert nincs szüksége tanúkra.

– Egy frászt! – tört ki Rick. – Nem megyek sehová! Itt maradok, és ügyvédet követelek. Jogom van hozzá!

– Lopez hadnagy úr, az őrizetes nem akarja elhagyni az őrsöt. Valami ügyvédről hadovál. – Walters fiilelt, majd bólintott. – Igenis, uram. Meglesz, uram.

– Na, most szedje össze a sütnivalóját, fiam. Mit ajánl a rendőri kézikönyv ilyen esetekre? Vajon szabad-e egy még ki sem hallgatott gyanúsítottat, mi több, egy rendőrgyilkosság gyanúsítottját kivinni az

őrszobáról, s ezzel lehetőséget biztosítani számára a szökéshez? Vajon megtagadhatja-e a kihallgató tiszt a gyanúsított kérését, ha az a jogaival élve ügyvédhez fordulna?

A közrendőr csak állt, és nézett. Majd bizonytalanul megköszörülte a torkát.

– Elnézést, uram – kezdte –, de nem hiszem, hogy…

Aztán elnémult. Rick gyanította, hogy Val szitokáradata fojtotta belé a szót.

– Igenis, uram, azonnal adom. – Walters Rick felé nyújtott a kagylót. – A hadnagy úr magával kíván beszélni.

Rick odalépett a készülékhez.

– Nincs semmi mondanivalóm számodra, te fattyú…

– Üdv, cimbora! – szakította félbe derűsen Val. – Liz, a kis barátnőd itt van velem. Ha látni szeretnéd még egyszer az életben, javaslom, akadékoskodás nélkül kövesd Walterst a Keresztények Paradicsoma templomba.

– Te gané! Ha csak egy ujjal is hozzányúlsz…

– Hú de megijedtem! Jól figyelj, Rick, komolyan beszélek. Ha nem akarod őt is elveszíteni, mint Jillt…

– Honnan tudhatnám, hogy egyáltalán életben van? Engedd a telefonhoz, különben sehová sem megyek…

– Ó, dehogyisnem. – Val gúnyosan felnevetett. – Jössz, mint a kisangyal, és csinálod, amit mondok neked. Ja, és még valami, Rick: már nincs sok időd.

62. FEJEZET

November 21. szerda,
22 óra 50 perc

Walters közvetlenül a sötétségbe burkolódzó templom előtt állította meg a járőrkocsit – csak a színes üvegablakok fénylettek sejtelmesen, mintha gyertyák világítanának odabent.

A fiatal rendőr kiszállt, majd megkerülte az autót, hogy a megbilincselt Ricknek is kinyissa az ajtót.

– Kiszállás!

A férfi előmászott az anyósülésről.

– Ez csapda, hamarosan maga is belátja majd. Mit gondol, különben mi oka lehetett volna Lopeznek arra, hogy idehozasson?

– Sok a szöveg! – Walters előrelódította Ricket. – Ne fárasszon, úgyis elég hosszú volt ez a nap.

– Csak arra kérem, legyen óvatos. Akármibe lefogadom, hogy magát is el akarja majd tenni láb alól.

Wells a válla fölött hátrapillantott, és látta, hogy az őrzésére rendelt fiatalember igencsak sápadt. Nyilvánvalóan nagyon megrémült, de sokkal jobb egy ijedős rendőr, mint egy halott, gondolta Rick, amikor beléptek a templomba.

– Erre, Walters! – utasította a közrendőrt az oltár előtt álló Val, mire a fiú előretaszigálta Ricket.

A férfi érezte, hogy őrzőjének alaposan meg vannak tépázva az idegei: elég a legkisebb gyanús jel, és kész előrántani a pisztolyát.

Légy résen, kölyök! – biztatta gondolatban. – *Ha elsőre elvéted, aligha lesz második lehetőséged.*

Val elégedetten elvigyorodott, mikor odaértek hozzá.

– Köszönöm a segítségét, Walters. Lekötelezettje vagyok, és én nem szoktam sokáig adósa lenni senkinek.

– Ugyan, nem azért tettem – szabadkozott a fiatalember, miközben tétován az oltárra nézett. – De sehogy sem értem… Tulajdonképpen mit keresünk itt?

– Ahhoz magának semmi köze. – Val már elő is húzta a pisztolyát, célzott és lőtt.

A golyó a fiú mellébe fúródott. Walters elkerekedett szemmel, döbbenten bámult felettesére, aztán hátratántorodott, és a szívéhez kapott. Az ujjai között kibuggyant a vér.

– Te szemétláda! – üvöltött Rick, akit csak összebilincselt keze akadályozott meg abban, hogy Valre ne vesse magát. – Miért volt erre szükség, miért kellett…

Val ekkor még egyszer tüzelt, és Walters a földre rogyott.

– Ne játszd a hülyét, Rick! – hangzott az egykedvű válasz. – Pontosan tudod, miért.

Hát persze hogy tudta. Ha nincs tanú, kisebb a lebukás veszélye.

– Ezt nem viszed el szárazon, te mocsok! Esküszöm az élő Istenre, hogy kicsinállak! Akkor is, ha az lesz az utolsó tettem, amire büszke lehetek!

– Ejnye, ejnye! Hát illik így beszélni a templomban?

– Hol van Liz? Mit műveltél vele?

Lopez nevetett.

– Istenemre, remekül áll neked az aggódás. Kár, hogy nincs nálam fényképezőgép.

– Ha csak egyetlen haja szála meggörbült, esküszöm…

– Ne szívd már így fel magad, hiszen jól van, legalábbis egyelőre. Nézd csak…

Liz egy másik nőt támogatva, aki olyan gyöngének látszott, hogy nem tudott volna egyedül megállni a lábán, ekkor kilépett a szószék árnyékából.

– Liz! – Rick oda akart sietni hozzá.

– Lassan a testtel, drágaságom!

Heather, aki eddig Liz mögött állt, most előlépett a félhomályból, és Rick láthatta, hogy a kezében pisztolyt tart.

– Ez aztán a meglepetés – jegyezte meg szárazon, – Ezek szerint nem halt meg, hanem él és virul.

– Maga remek megfigyelő, Mr. Wells.

– Akkor kit találtak meg Big Pine Keyn? A Bernhard mocskos filmjében látható másik kamasz lányt?

– Ó, igen, szegény kis Stephanie-t. Tulajdonképpen kár érte, mert igen tehetséges volt; legalább annyira, mint Tara. Nem véletlen, hogy Bernhard őket szerette a legjobban. – Heather rövid szünetet tartott, mintha jólesett volna magát kis időre átadni a kellemes emlékeknek. – Végső soron Tara az oka, hogy meg kellett halnia – folytatta aztán elgondolkodva. – Rábírta ugyanis Stephanie-t, hogy szóljon nálam egy jó szót az érdekében. Hogy engedjem el őt, a *baba* miatt. Mintha a legkevésbé is érdekelt volna, hogy terhes. De ezek után aligha hagyhattam életben Stephanie-t, hiszen túl sokat tudott. Ugye egyetértünk?

A nő váratlanul Val felé fordult.

– Hozz egy széket! – utasította, aztán megint Rickre pillantott. – Carla Chapman nagy szívességet tett nekünk, amikor megtalálta a videokazettákat – jelentette ki. – Ugyanis sejtelmem sem volt arról, hogy a jó Larry átvágott, bár tulajdonképpen számítanom kellett volna erre. Még szerencse, hogy buzgó tanítványom, a Sunset Key-i Ingatlaniroda alkalmazottja megneszelte, miben sántikál a nyomozó, és utánalopózott. Azóta persze az összes kazettát begyűjtöttük. Lehet, hogy a régi szép idők emlékére egyszer végig is nézem őket, mielőtt valamennyit megsemmisíteném.

Val közben kihozott egy széket a sekrestyéből, és letette oldalt, a karzat alá. Aztán valósággal kitépte Liz karjából az ismeretlen nőt, és a székhez vonszolta. A nő, akár egy erőtlen rongybaba ellenállás nélkül rogyott az ülőalkalmatosságra.

– Rachel! – sikoltott fel Liz, és oda akart sietni a testvéréhez, de Heather egy mozdulattal visszatartotta.

Rick meglepetten kapta fel a fejét.

Rachel? Liz nővére él?

Heather közben egy földön heverő fekete műanyag zsákhoz lépett, melyből egy darab vastag zsinórt húzott elő, és odavetette Lopez hadnagynak.

– Kösd össze a kezét! – hangzott a szigorú utasítás.

– Helyes kis ölebecske lett belőled – jegyezte meg Rick. – Valentine Lopez nyomozó hadnagy, egy elborult elméjű nőszemély kutyája. Gondolom, most büszke vagy magadra.

– Pofa be! – csattant fel Val, miközben hátul összekötözte Liz kezét. – Ha nem akarod, hogy a kis barátnődnek a húsába vágjon a kötél…

Rick látta, okosabb, ha visszafogja magát.

– És a lábával mi lesz? – érdeklődött a hadnagy azt követően, hogy többször is megcsomózta a zsinórt.

– Szórakoztatóbb, ha az áldozat nem egészen esélytelen – mosolyodott el Heather. – Hozd csak ide!

Lopez meglódította Lizt, mire a nő majdnem orra bukott. Rick ekkor kis híján Valre vetette magát, csak a Lizre fogott pisztoly térítette észre.

– Vissza! – kiáltotta fenyegetően a hadnagy, majd miután Rick engedelmesen hátralépett, elvigyorodott. – Nocsak, akcióban a kiscserkész? Okádni tudnék a magadfajta törvénytisztelő erkölcscsőszöktől, akik mindig mindent előírásszerűen csinálnak.

– Szívesebben vagyok hű a paragrafusokhoz, mint hogy ennek a perszónának a rabszolgája legyek.

– Szegény barátom, te nem tudod, mit beszélsz. – Val közelebb lépett, s ahogy újra megszólalt, Rick látta, hogy a szemében a megszállottság tüze ég. – Fogalmad sincs, mennyi lehetőség tárul fel egy rendőr előtt, ha olyan munkakörben dolgozik, mint én. Heather nyitotta fel a szemem. Nem volt más teendőm, mint kifürkészni, majd valóra váltani mások rejtett vágyait, és eljátszadozni titkos félelmeikkel. Mindent megkaptam cserébe, amit csak akartam: pénzt, hatalmat, hódolatot… Gondold csak el, térden csúsztak előttem a porban! No, halljuk, neked könyörgött már valaki térden állva, te seggfej? Ugye hogy nem? És tudod, miért? – Val hátravetette a fejét, és felordította a templom mennyezetére: – Mert itt én vagyok az úr! Én vagyok Key West királya!

– Nem vagy te senki – csóválta a fejét szánakozva Rick. – Csak egy közönséges gyilkos, aki minden bizonnyal egy agyon-tetovált nehézfiú cellatársaként és barátnőjeként végzi.

Val elsápadt a dühtől.

– Hamarosan leszállsz a magas lóról, pajtás, nekem elhiheted – sziszegte. – Mellesleg könnyű becsületesnek maradnia annak, aki a napos oldalon született. Akinek dúsgazdag apukája és közismert társasági szépség anyukája valósággal leste a kívánságait! Mindössze csettintened kellett, és mindent megkaptál, amire csak kitátottad a szádat!

– Tényleg csak a pénz miatt csináltad, Val? – Rick hitetlenkedve rázta a fejét. – Az átkozott féltékenységed lenne az oka mindennek?

– Nem kellett volna visszajönnöd Miamiból. Ott kellett volna maradnod, és ha úgy teszel, Sam ma is él. De nem, te idetolakodtál, az én szigetemre. Ide, ahol olyan flottul ment minden, amíg a nyakamra nem jöttél.

– De ha nem akartad, hogy visszajöjjek, miért ajánlottál állást nekem, Val? Úgy tűnt, nagyon is szeretnél megint együtt dolgozni velem.

– Miért, miért? Mert beszéltél a rendőrfőnökkel, te idióta, azért! És az a vén hülye majd a gatyájába vizelt örömében, hogy egy igazi miami szuperzsaru tiszteli meg jelenlétével a mi kis csapatunkat… Kezdettől fogva éreztem, hogy előbb-utóbb rájössz, mi folyik itt, és akkor beleköpsz majd a levesünkbe. Túlságosan erkölcsös voltál, és túlságosan okos. Meg kellett tehát szabadulnom tőled. Ezért szerveztem meg azt a betörést a házadba.

Rick torka elszorult. *Megszervezni? A betörést?*

– Te magad küldted hozzám azt a két piti gazembert? A házba, ahol a gyerekem aludt?

– Sajnos nem egészen úgy sült el ez az egész, ahogy terveztem. Nem akartam Sam halálát. Nem számítottam rá, hogy hőst játszol majd, és a tűzpárbajban a gyerek életét veszti. De ha már így alakult, igyekeztem a lehető legtöbbet kihozni a dologból. – Val diadalmas

pillantást vetett Rickre. – Meghamisítottam a fegyverszakértői vizsgálat eredményét, és úgy tálaltam az egészet, mintha a te pisztolyodból származott volna a gyilkos golyó. Mintha te magad ölted volna meg a fiadat.

Rick hátratántorodott, mintha megütötték volna, és felkiáltott. Ebben a fájdalmas kiáltásban benne volt az elmúlt évek minden szenvedése és gyötrelme, és benne volt a határtalan düh is, amely a hatalmába kerítette.

– Úgy, bizony, pajtás. Valójában nem te voltál Sam gyilkosa.

Rick térdre rogyott. Ez a vallomás megadta neki a kegyelemdöfést. Val emberi tartásába és becsületességébe vetett hite jó ideje megrendült, ezt az aljasságot azonban nem feltételezte volna róla. Az ember, akit testvéreként szeretett, nemcsak a testületet árulta el, melynél szolgált, hanem őt magát is.

Ahogy annak a rettenetes éjszakának a képei felsejlettek a múlt ködéből, Rick erősen lehunyta a szemét. Nem akarta újra látni az ölében fekvő Samet, amint kileheli ártatlan lelkét.

– El sem tudod képzelni, mekkora elégtétel volt számomra, hogy szenvedni láttalak – folytatta diadalmasan Val. – Hiszen nekem szenvedés volt az egész életem. Gondolj csak bele: végig kellett néznem, ahogy te mindent megszerzel magadnak, amire én valaha vágytam. Jillt is beleértve, persze, mert ő az enyém kellett volna hogy legyen. Csak az enyém!

Lopez fröcsögő dühvel ejtette ki ezeket a szavakat.

– Sőt ez a sziget is jogos tulajdonom. Hiszen az én őseim hullatták érte a vérüket és a verejtéküket, nekik köszönhető, hogy létezik ez a földi paradicsom. De a magadfajták idetolakodnak, és mindenre ráteszik a mocskos kezüket. Mi meg örüljünk, hogy pucolhatjuk a vécéteket, és felszolgálhatjuk a halat, melyet apáink fognak az asztalotokra. – Val élesen, bántón felkacagott. – Hát ezt jól elterveztétek, barátocskám – vihogta. – De a ti világotoknak vége.

Rick felnézett az oltár mögött magasodó, körülbelül ötméteres, durva gerendákból ácsolt fakeresztre és a Megfeszítettre, akinek

művészien faragott vonásaiban ott tükröződött az emberiség évezredes szenvedése.

Aztán a feszület mögötti, nagyjából hat méter átmérőjű színes üvegablakra tévedt a pillantása, mely a feltámadást ábrázolta, Krisztus Király diadalmas eljövetelét.

Nem, még nincs vége! – cikázott át rajta a felismerés. Nem adhatom fel, nem hagyhatom, hogy ezé a féregé legyen a győzelem!

Lizre nézett, és amikor a pillantásuk találkozott, a nő rögtön látta, Rick kész az életét is kockára tenni, hogy megmentse őket és megsemmisítse Valentine-t.

– Szerettelek, Val – szólalt meg a férfi halkan, várakozón, ám közben izmai pattanásig feszültek. – Őszintén, szívből, ahogyan csak a testvérét szereti az ember.

– Menj a pokolba!

Rick nem habozott tovább. Egyetlen ugrással a rendőrtisztre vetette magát, akit váratlanul ért a támadás. Mindketten a földre zuhantak, Val kezéből kirepült a pisztoly.

Rick magasságát és nagyobb testsúlyát kihasználva maga alá teperte ellenfelét, és miután a földre szorította, összebilincselt két kezével teljes erőből lesújtott csinos arcára. Vér fröccsent, s Val felüvöltött.

Rick egy pillanattal később már le is gurult róla, és máris kezében tartotta a pisztolyt. Ám ekkor árulkodó kattanást hallott, mint amikor valaki kibiztosít egy revolvert. Hátrasandított a válla fölött, és észrevette Heathert, aki épp a megkötözött Liz halántékához szorította a pisztolyát.

– Csak rajta, szépfiú – biztatta gúnyosan Ricket a nő. – Lőjön nyugodtan, a döntés joga a magáé.

Rick ujjai szorosan fonódtak a fegyver markolata köré. Ismerős volt az érzés, és valahogy mégis idegen. A szeme résnyire szűkült, ahogy a lehetőségeit mérlegelte. Legalább az egyik gonosztevővel végezni tud, szerencsés esetben mindkettővel – ám akkor Liz is meghal.

Ezt a felelősséget nem tudta, és nem is akarta vállalni. Leeresztette hát a pisztolyt.

– Igazán nemes gondolkodásra vall a döntése – bólogatott elégedetten Heather. – Még ha nem is túlzottan ésszerű. Álljon fel, Wells! Most azonnal!

63. FEJEZET

November 21. szerda,
23 óra 25 perc

Liz dermedten nézte, ahogy Rick feltápászkodik. Val, akinek vér szivárgott az orrából és a szájából, persze azonnal elvette tőle a pisztolyt, és bosszúért lihegve a homlokához nyomta.

Aztán csak a fegyver kibiztosítását jelentő halk kattanást lehetett hallani.

– Rajta, lőj csak le! – biztatta gúnyosan Rick. – Húzd meg a ravaszt! Bizonyítsd be, hogy férfi vagy, és nem ölebecske.

– Nem ajánlom, hogy tovább feszítsd a húrt, Wells. Különben…

– Különben mi lesz? Ne prézsmitálj, inkább mutasd meg, milyen tökös gyerek vagy!

– Ne! – sikoltotta Liz. – Az ég szerelmére, ne ingereld!

Heather ellenállhatatlanul mókásnak találhatta a jelenetet, mert hátravetett fejjel kacagott.

– Ó, milyen megható! – csúfolódott. – Szeretet, hűség, felelősségvállalás… Mindjárt elsírom magam. Mellesleg elvárom, hogy jobban ügyelj a gyanúsítottunkra, Valentine!

– Akkor adj egy zsineget! Kötözött sonkát csinálok belőle, hogy a kisujját se mozdíthassa.

Heather teljesítette a férfi kérését.

– Milyen kár, hogy a nővére nem ilyen önfeláldozó! – jegyezte meg gúnyosan, Lizhez intézve szavait. – Aligha szereti magát annyira, mint maga őt. Bizony – vetett egy pillantást a széken kucorgó Rachel felé. – Egyedül kegyed az oka, hogy Liz ilyen kutyaszorítóba került. Ha nem ragaszkodna ilyen makacsul az ostoba hitéhez, a húgának most nem forogna veszélyben az élete.

Liz felnézett az óriási feszületre. Annak alapján, amit most hallott, és amit Racheltől nemrég megtudott, lassan összeállt a kép. Kezdett derengeni neki, miért van még életben Rachel, mi a célja vele ennek az őrült nőszemélynek.

– Látja, Liz, milyen megátalkodott a testvére? – mutatott vádlón a lelkésznőre Heather. – Hagyja meghalni magát. Mint ahogy hagyta meghalni Tara Mancusót és Naomi Pearsont is. -

Rachel felkiáltott, halkan, kétségbeesetten.

– Pedig nem kértem tőle mást, csak két kicsike szót – folytatta kíméletlenül Heather, majd lehajolt, és a fekete zsákból egy pár gumikesztyűt húzott elő. – Mindössze két szócskát. Ugye tudja, mire gondolok?

Liz a fejét rázta.

– De Rachel tudja… Igaz, aranyom? Mondja csak szépen utánam: *Megtagadom őt.*

Rachel, ha lehet, még inkább lecsüggesztette a fejét, vállát rázta a néma zokogás.

És a szent helyet mindenáron meg kell oltalmazni, jutott eszébe Liznek önkéntelenül. *Mert ha valaki megszentségteleníti, a Gonosz azonnal kinyújtja visszataszító mancsát, hogy hatalmat szerezzen fölötte.*

– Ez minden, amit kértem tőle az elmúlt hónapok során – folytatta panaszosan Heather. – Valahányszor a halál küszöbére került, mindig megmentettem, mindig visszahoztam; gondoltam, adok neki még egy esélyt. De ő semmibe vette a jóindulatomat. Kitartott a nevetséges istenhite és a sosemvolt mennyországa mellett. Látom a megvetést a tekintetében, Liz… De tudnia kell, hogy a nővérét nem én juttattam

ebbe az állapotba. Ő volt az, aki megtagadta az evést és az ivást, hogy mihamarabb elérjen az út végére. Gondolkodás nélkül feláldozta volna az életét *érte.* – A nő gyűlölettől eltorzult arccal a keresztre mutatott. – *Őt* hibáztassa a testvére szenvedéseiért, ne engem!

Liz hitetlenkedve nézte. Mindig, amikor azt gondolta, hogy ez már az elvetemültség csúcsa, az aljasságot tovább fokozni nem lehet, rá kellett jönnie, hogy téved. Ennek a nőnek minden pórusából valósággal áradt a gonoszság.

– Téved, ha azt hiszi, hogy megúszhatja a disznóságait! – sziszegte, miközben kétségbeesett igyekezettel próbált lazítani a csuklóját szorító csomón. – Gavin Taftet is elkapták, magát is elcsípik előbb-utóbb. És ugyanott fogja végezni, mint ő: a villamosszékben.

– De még mennyire, hogy megúszom – ellenkezett derűsen Heather, majd lehajolt, és kivett még valamit a fekete zsákból, nevezetesen egy fekete bársonyba burkolt tárgyat. Majdhogynem áhítatosan tekerte le a bársonyt – és alatta ott volt a kés.

Heather diadalmas mosollyal emelte a magasba a fegyvert, melynek pengéje megvillant a gyertyafényben. Liz megdermedt a rémülettől.

– Valentine, fájdalom, későn érkezik: nem tudja magát és a nővérét megmenteni az elvetemült késes gyilkostól. Mi több, Wells a fegyverét is megszerzi, és lelövi szegény, jobb sorsra érdemes Walterst, ám végül győz az igazság: Rick Wellst utoléri a végzete. Tegyük hozzá: hála *Istennek!*

Volt abban valami visszataszító, hogy ez a nő a szájára vette az Úr nevét. Liz megborzongott, pedig a kiselőadásnak még nem volt vége.

– Tudja, kedvesem, a hadnagy egész csomó bizonyítékot hozott össze a maga Rickje ellen. Bizonyítani tudja, hogy Wells gyanús üzleti kapcsolatban állt Larry Bernhardtal és Naomi Pearsonnel, hogy lehetősége és oka volt meggyilkolni Tarát, valamint Chapman nyomozót…

– És mi van Markkal? – vágott közbe Liz, aki forrón remélte, hogy a fiú kicsúszott a bünözőpáros ás cinkosaik markából.

Heather ajka elkeskenyedett, s dühös pillantást vetett a rendőrhadnagyra.

– Ugyan! Ő nem jelent veszélyt ránk nézve – legyintett aztán, közönyt erőltetve magára. – Réges-rég nem látta senki, lehet, hogy már el is hagyta a szigetet. Ha pedig mégis felbukkan, rajtaveszt. Nem lesz nagy fáradság elhitetni az esküdtekkel, hogy Rick Wells cinkostársa volt.

– De Mark mindent tud magáról és a sátánista szektájáról. Nem gondolja, hogy mégiscsak…

– Azt gondolom, hogy okosabb, ha most befogja a csőrét – szakította félbe Lizt ingerülten Heather, a nő azonban oda sem hallgatott.

– Szóval folytatni akarja a bűnös üzelmeit… Hát semmit sem tanult a történtekből?

– Tényleg ennyire ostobának hisz? Nem, Liz, nem fogom folytatni. Legalábbis nem itt. Tudja, máris eltűntnek nyilvánítottak, de a halotti bizonyítványom kiadása sem késhet soká. Mindenki azt hiszi majd, hogy én is Rick Wells ámokfutásának estem áldozatul.

Szentséges ég, ez le akar lépni! Ugyanúgy, ahogy Miamiból is eljött, amikor forró lett a lába alatt a talaj. Most egyszerűen máshová teszi át a székhelyét, egyébként minden úgy megy tovább, ahogy eddig.

– No és maga? Magával mi lesz, hadnagy? – fordult most Valentine Lopez felé Liz.

A férfi elvigyorodott.

– Minekutána kénytelen voltam megölni a legjobb barátomat, meghasonlok önmagammal, és lelki okokra hivatkozva kilépek a rendőrség kötelékéből. Aztán persze búcsút intek Key Westnek is.

Ez nem lehet igaz! Liznek könnyek szöktek a szemébe tehetetlen haragjában. Nem elég, hogy ezek a szörnyetegek elkövették a

legszörnyűbb bűnt, amelyet ember csak elkövethet, még a felelősségre vonást is meg fogják úszni!

Liz pillantása Rickre tévedt, aki kétségbeesetten küzdött a kezére és a lábára tekert kötéllel. A férfi mögött ott hevert a halott közrendőr, pisztolytáskájában a szolgálati fegyverrel.

Rick követte a nő pillantását, aztán Lizre nézett, és alig észrevehetően biccentett.

Vagyis mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy a revolvert megszerezhesse.

– Hozd a repülősót, Valentine! A tiszteletes asszony elájult, pedig mindjárt kezdődik a műsor. Nem venném a lelkemre, ha lemaradna a fő attrakcióról.

A hadnagy Rachelhez sietett, és egy üvegcsét tartott az orra alá, mire a lelkésznő hátrakapta a fejét, és felnyögött.

– Ki volt a tényleges tettes? – kérdezte ekkor Liz, legfőképpen azért, hogy időt nyerjen, és hogy elterelje a figyelmet az izgő-mozgó Rickről. – Érdekelne, kettejük közül melyik elmebeteg mészárolta le Tarát és a többieket. Vagy közös munka volt?

– Nem, egyedül enyém a dicsőség – jelentette ki Heather, és csinos arcán torz grimasz jelent meg. – Ellentétben ugyanis hőn szeretett Gavinemmel, Valnek nincs annyi vér a pucájában, hogy elvágja valakinek a torkát. De tulajdonképpen nem is bánom. Kifejezetten szívesen csinálom ugyanis…

– Uramisten! És még embernek meri nevezni magát!

– Ki mondta, hogy ember vagyok? – Heather szája rémítő mosolyra húzódott. – Én vagyok az, aki az Édenkertet beszennyezte… A nagy kísértő, a kígyó a tudás fájáról… És lelkeket gyűjtök, tudja? Rendkívül szórakoztató mesterség, és manapság még csak nem is különösebben nehéz. Egyébként is divat a pénz, a hatalom és az élvezetek imádata, a szépség kultusza. Mi ez, ha nem elfordulás Istentől? – A nő felvihogott. – Azt akarja tudni, ki vagyok? Maga az ördög vagyok, kedves Liz, az új évezred igényei szerinti kiadásban.

– Maga megőrült.

– Azt hiszi? Vagy inkább csak reménykedik?

A közelben lecsapó villám fénye egy másodpercre megvilágította a főhajót, majd heves mennydörgés rázta meg a templomot.

Heather Valre nézett.

– Szerintem kezdhetjük.

– Ne! – üvöltötte Rick, aki hasztalan próbált megszabadulni a köréje tekert kötéltől.

Heather azonban Liz mögé lépett, hátulról magához szorította, és a torkára illesztette a kést.

– Tagadja meg az Istenét, Rachel! – sziszegte. – Tagadja meg őt, és elengedem a testvérét.

– Ne tedd, Rachel! – sikoltotta Liz. – Így is, úgy is megöl minket!

A vihar odakint egyre hevesebben tombolt. Megnyíltak az ég csatornái, és a szinte patakokban ömlő víz hangosan dobolt a templom tetején.

Liz érezte a bőrén a késpenge hidegét. Érezte, hogy Heather teste megfeszül. Csaknem elalélt, mert tudta, hogy csupán egy pillanat van hátra az életéből.

– Ha csakugyan ő az Úr és a Megváltó, lássuk, segít-e rajtatok?

Rick ebben a pillanatban elvetődött hátra, Walters holtteste irányába, hogy a pisztolyt megszerezze. Val – Heathert figyelmeztetendő – felrikoltott, és célzásra emelte a pisztolyát, de célozni már nem maradt ideje, mert a karzatról valaki rávetette magát.

Mark volt az.

Ahogy Vallel dulakodtak, elsült a rendőrtiszt fegyvere, de Liznek nem volt lehetősége, hogy megállapítsa, megsérült-e valamelyikük, mert odakünn még ugyanebben a másodpercben elszabadult a pokol. Soha nem hallott erősségű mennydörgés remegtette meg a falakat, majd valósággal berobbant a templom hatalmas, festett üvegablaka. Amint az óriási banyanfa kidőlt, egyenesen neki az ablaknak,

milliónyi üvegcserép és szilánk zúdult alá a magasból, elárasztva a szentélyt és a főhajó jó részét.

Valaki fájdalmasan felsikoltott. Liz, a meglepetés erejét kihasználva, kitépte magát Heather kezéből; ösztönösen előrevetődött és lekuporodott. Aztán, amikor hátrapillantott, megértette a sikolyt és azt, miért sikerült ilyen könnyen kiszabadulnia: Heather nyakából jókora üvegdarab állt ki.

A nő fájdalomtól eltorzult arccal kapott oda, másik kezéből kicsúszott a kés. Liz a hátán összekötözött kezével próbált arrafelé nyúlni, ám ekkor Heather váratlanul feléledni látszott: egy villámgyors mozdulattal megelőzte.

Liz kézzel-lábbal küzdött, de maga is érezte, hogy harca reménytelen. Ekkor váratlanul újabb lövés dörrent: a golyó ott süvített el a füle mellett.

Egy pillanatra megállni látszott a világ.

Mark a földön térdelt, kezében a füstölgő fegyverrel, előtte feküdt Lopez hadnagy mozdulatlan teste. A feje egy része hiányzott.

Mark gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét, mert a következő pillanatban már Heatherre szegezte a revolvert.

– Felállni! – zihálta.

Heather lassan felegyenesedett. Arcát gyűlölet torzította el, a keze és a nyaka vöröslött a vértől. Liz, a pillanatnyi haladékot kihasználva, igyekezett távolabb húzódni tőle, de a kés a következő pillanatban fenyegetőn a magasba emelkedett.

Mark tüzelt – és nem történt semmi. Kiürült a tár.

Rick még mindig kétségbeesetten kínlódott, hogy hozzájusson Walters fegyveréhez, Liz azonban látta, hogy az ügy reménytelen. Mindennek vége, gondolta, amikor Heather gúnyosan felkacagott.

Ám ekkor újabb mennydörgés rázta meg a falakat, majd furcsa, nyögésszerű moraj hallatszott, mely mintha egyenesen a föld mélyéről tört volna elő.

Heather döbbenten fordult meg, és krétafehér arccal felbámult a feszületre. A kereszt mozogni látszott, majd óriási robajjal le is dőlt, maga alá temetve az őrült némbert és agyrémeit.

64. FEJEZET

November 23. péntek,
11 óra

Liz a nővére betegágyánál ült. A kórház ablakán bekandikált a nap, aranysárga csíkokat festve a hótiszta ágyneműre.

A vihar véget ért, szerencsére anélkül, hogy komolyabb károkat okozott volna. A Key West-i üdülőparadicsom tehát ismét megmenekült.

A helybeliek máris hozzáfogtak a rendcsináláshoz: összetakarították az utcákat, tereket, pótolták a törött üvegtáblákat, egyszóval életük apránként visszatért a régi kerékvágásba.

Liz felállt, és az ablakhoz lepett. Onnan figyelte az alvó Rachelt, akit csak ma reggel hoztak át ide az intenzív osztályról. Mostanra – az orvosok és az ápolók áldozatos munkájának hála – már kezdett visszatérni arcára a szín, és az általános állapota is sokat javult.

Liz egyébként meglepően pontosan mérte fel a helyzetet, amikor rátalált nővérére. Rachel valóban a hőguta, az alultápláltság és a kiszáradás miatt került olyan kétségbeejtő állapotba. És persze, mivel nem kezelték, begyulladt néhány sérülése is, de a fő bajt nem ezek okozták.

Az orvos szerint Rachelnek óriási szerencséje volt, hogy a veséje nem mondta fel a szolgálatot. Valóságos csoda, bizonygatta a doktor, hogy nem esett kómába. A segítség az utolsó pillanatban érkezett, ha egy órával később szállítják kórházba, biztosan meghal.

Liz szeme könnybe lábadt. Egyszerűen nem tudott betelni a nővére újra színesedő arcának látványával, nem győzte hallgatni békés, nyugodt szuszogását.

Visszasétált az ágy melletti székhez, és miközben leült, titkon hálát adott Neki, akinek az életüket köszönhették – nemcsak ő és Rachel, de Rick is, és persze Mark.

– Hogy van?

Liz felpillantott, és rámosolygott Rickre, aki a nyitott ajtóban állt.

– A körülményekhez képest remekül – felelte. – Az orvos szerint meglepően gyorsan javul az állapota.

– Kész csoda, hogy túlélte.

– Én is éppen ezen töprengtem – vallotta be Liz, és pillantása a férfi kezében lévő fehér papírtasakra tévedt. – Csak nem…? – kerekedett el a szeme. – Ó, mondd, hogy ennivaló van benne! Valami, ami nem a kórházi büféből való.

Rick elvigyorodott.

– Pulykaszendvics *Green Parrot* módra, vörösáfonya-mártással. Ha megkésve is, de boldog Hálaadást, Liz! – Az ágyhoz lépett, lehajolt, és megcsókolta a nőt. – A rendőrfőnökkel volt találkozója – újságolta aztán, az éjjeliszekrényre téve a papírzacskót.

– És? Van valami újság?

– Carla és Val kiesése a csapatból komoly fejtörést okoz a számára. Azt mondja, sürgősen szüksége van egy tapasztalt nyomozóra. Olyasvalakire, aki nem ijed meg a saját árnyékától, és aki némi helyismerettel is rendelkezik.

– Vagyis állást kínált?

– Igen.

– És mit feleltél?

– Azt, hogy még át kell gondolnom. De azt hiszem, elfogadom.

Hát igen… Ricknek a rendőrségnél a helye. Hideaway ide vagy oda, a lelke mélyén mindvégig zsaru maradt.

– És mi lesz a bároddal?

Rick Liz szemébe nézett, és volt valami a tekintetében, ami megdobogtatta a nő szívét.

– Nincs már szükségem rá. Többé nem akarok elrejtőzni, Liz.

A nő elfogódottan lesütötte a szemét. Kétség és remény közt vergődött. Azon tépelődött, hogy ami közöttük kialakult, az vajon az igazi, mély érzések előfutára-e, vagy csak véletlenszerűen, a veszély elől támaszt keresve hulltak egymás karjába. Vajon szárba szökken és megerősödik-e ez a gyönge kis virág, vagy elhervad, ha kiteszik a hétköznapok egyhangúságának?

– Mark merre van? – tudakolta a férfi.

– Odalenn. Azzal ment el, hogy megnézi Tim tiszteletest.

– Még valaki, akinek szerencséje volt – csóválta a fejét még mindig hitetlenkedve Rick. – Egy golyót kapott a szegycsontjába és egy másikat a bordái közé, de egyik sem sértett létfontosságú szervet. Hát nem elképesztő, hogy jóformán kutya baja?

– Hála Istennek!

– Igen… Hála Istennek – ismételte halkan egy fátyolos hang.

Liz és Rick-meglepetten fordult az ágy felé. Rachel szeme nyitva volt, és ahogy őket figyelte, arcán elégedett mosoly játszott.

– Hát felébredtél? Jól érzed magad?

A lelkésznő bólintott.

– Sokáig aludtam?

– Bizony, jó ideig. De az orvos azt mondta, jobban leszel utána.

– Tulajdonképpen mindvégig jól voltam. Az Úr vigyázott rám.

Liz gyöngéden megszorította a nővére kezét. Rachel önkéntelenül kettejük összekulcsolt ujjaira pillantott, és egyszerre felkiáltott:

– Nahát! Mit keres nálad a gyűrűm? Mennyit kerestem, azt hittem, már sose látom!

– Örülök, hogy segíthettem a keresésben.

Liz szeme könnybe lábadt, ahogy testvére kezére húzta a gyűrűt. Rachel egy darabig gyönyörködött az ékszerben, aztán Rickre nézett.

– Üdvözlöm. Ha nem tévedek, maga az egyik megmentőm. Igazam van?

Liz bemutatta őket egymásnak.

– Őszintén örülök, hogy megismerhetem, tiszteletes asszony. – A férfi közelebb lépett, hogy elfogadhassa az erőtlenül feléje nyújtott jobbot. – És annak is, hogy ilyen szépen gyógyul.

– Kérem, szólítson Rachelnek, Rick. – A lelkésznő ujjai most megint a húga csuklója köré fonódtak. – Most jut eszembe… – aggodalmaskodott. – Mi van Stephennel? Remélem, nem…

– Nem, őt nem bántották – sietett megnyugtatni a nővérét Liz. – Egy végzetes félreértés miatt megsebesült ugyan, de most jó helyen van, Miamiban vigyáznak rá. Azt hallottam, hamarosan hazatér, és biztosan nagyon fog örülni, hogy találkozhat veled.

Rachel néhány másodpercre lehunyta a szemét.

– Odaadta neked a borítékot? – kérdezte, miután megint felnézett. – Tudod, amelyikbe a fényképeket és azt a rajzot tettem?

– Igen.

Rachel kis ideig hallgatott.

– Úgy féltem, hogy veszélybe sodorlak benneteket, téged és Stephent ezzel a küldeménnyel. És a híveim miatt is aggódtam. Virágnyelven, a szentbeszédeimen keresztül próbáltam figyelmeztetni őket, de nem értették meg. Elfordultak tőlem… Aztán amikor rájöttem, hogy a rendőrség közbelépésében hiába reménykedem, végképp nem tudtam, kihez folyamodhatnék…

– Ahhoz képest nagyon is jól csináltad, nővérkém – mosolygott rá biztatón Liz, majd amikor halk kopogást és torokköszörülést hallott az ajtó felől, megfordult. A seriff két embere állt az ajtóban.

– Jobban van már, Howard tiszteletes asszony? – kérdezte az, amelyik elsőként lépett be a betegszobába. – Newman seriffhelyettes vagyok, ő pedig a társam, Paulson tizedes. Volna néhány kérdésünk, nem tudom, elég erősnek érzi-e már magát, hogy megválaszolja őket?

Rachel igennel felelt, mire a seriffhelyettes Lizhez fordult.

– Ha nincs ellene kifogása, hölgyem, inkább hatszemközt szeretnénk beszélni a tiszteletes asszonnyal.

Liz kérdőn a nővérére pillantott, majd amikor Rachel jóváhagyólag bólintott, Rick kíséretében engedelmesen elhagyta a szobát, és becsukta az ajtót maguk mögött.

A folyosón álltak meg beszélgetni.

– Mondott a rendőrfőnök valami közelebbit a nyomozás állásáról? – kíváncsiskodott Liz.

– Nem sokat, mert még most is javában tart az adatgyűjtés. De annyi máris biztos, hogy jól sejtetted: Heather Ferguson volt Gavin Taft szellemi vezetője és cinkostársa. Valószínűleg a Floridai Állami Egyetemen találkoztak és szűrték össze a levet. A nő már korábban megismerkedhetett a sátánista eszmékkel, mert úgy fest, ő vitte bele ebbe az egészbe Taftet. A Gonosz megtestesülésének tartotta magát, és rávette a férfit, hogy segítsen neki végrehajtani Belzebub akaratát. Így ölték meg együtt Heather húgát. Ő volt az első áldozat a sorban. Taft letartóztatását követően Heather Key Westre költözött, és megalapította a szarvas virágról elnevezett szektát. Az egyik első ember, akit megkörnyékezett, Valentine Lopez volt.

– Nem véletlenül – szólalt meg elgondolkodva Liz. – A hadnagy megnyerése rendkívül fontos lehetett számára, hiszen általa rendőri védnökség alatt folytathatta mocskos üzelmeit.

– Így igaz. Emellett úgy fest, a zsarolások is Val feladatkörébe tartoztak. Nem Larry Bernhard volt ugyanis az egyetlen kulcspozícióban lévő üzletember, akit rendszeresen pumpoltak. Szépen fel is hizlalták a bankszámlájukat!

– És a tagok? Tudják már, kik tartoztak közéjük?

– Mint az a szekták természetéből adódik, a *HornedFlower* is elsősorban a hányatott sorsú, gyökértelen fiatalokra vetette ki a hálóját, akik azért az érzésért cserébe, hogy tartozhatnak valahová, sok mindenre hajlandóak voltak. És Heather ráadásként tömérdek élvezetet ígért nekik, részint szexuális természetű gyönyöröket, részint a kábítószer mámorát. Mostanáig körülbelül tucatnyi mezei tagot tudott azonosítani a rendőrség, de azt gyanítják, legalább háromszor ennyien lehetnek.

– És hozzánk hasonlóan ők is látták a Gonoszt… – Liz megborzongott. – Nem tudnám pontosan behatárolni, mi is volt az, amit láttunk, Rick. Soha nem volt még részem ehhez fogható, sokkoló élményben. Szerinted mi volt ez az egész? Kicsoda volt Heather Ferguson?

– Egy kóros lelki alkatú nőszemély, aki tudathasadásos elmezavarában bebeszélte magának, hogy személyében a sátán született a földre.

Liz szeretett volna rábólintani erre a magyarázatra. Megnyugtatóbb lett volna számára, ha őrültnek hiheti Heather Fergusont, és nem a gonosz erők démoni képviselőjének, aki azáltal próbálta legyőzni egyetlen igazi ellenlábasát, Jézus Krisztust, hogy hite megtagadására kényszerít egy lelkészt.

– Liz! Rick!

Mark hangját hallva mindketten megfordultak. A fiú a folyosón közeledett feléjük, egy kerekes székben tolva maga előtt Tim tiszteletest.

– Hogy van a nővére?

– Jól. Most már nagyon jól. – Liz mosolyogva pillantott a sebesült lelkészre. – És ezt csakis Tim tiszteletesnek köszönhetjük. Ő mentette meg Rachel életét.

Tim Collins viszonozta a mosolyt.

– Én viszont magának tartozom hálával, kedves Liz, hiszen maga meg az én életemet mentette meg. Ha nem a megfelelő pillanatban bukkan fel a dolgozószobámban, Lopez bevégezte volna a munkáját. De így, hogy maga meglepte, egy kis haladékot kaptam.

– Amikor Lopez hadnagy unszolására elhagytam az irodáját, azt hittem, halott. Ha legalább valami jelt adott volna…

– Akkor most egyikünk sem lenne itt. Mivel azonban nem akartam, hogy Lopez a biztonság kedvéért belém eresszen még egy golyót, eljátszottam a halott szerepét, és közben titkon segítségért fohászkodtam. És nem is hiába, mert hamarosan megérkezett Mark.

Liz megköszörülte a torkát.

– Be kell vallanom valamit… Egy ideig szent meggyőződésem volt, hogy maga is közéjük tartozik, tiszteletes. És ezért most ünnepélyesen bocsánatot kérek.

A lelkész mosolyogva fogta meg Liz kezét.

– Én is tartozom egy bocsánatkéréssel. Amikor ugyanis Lopez a Tara halálát követő reggelen elárulta, hogy maga Rachel Howard húga, elöntött a düh. Rosszulesett, hogy hazudott nekem, hogy nem volt bizalommal hozzám. Pedig ahelyett hogy a sértett önérzetemre hallgatok, és haragszomrádot játszom, inkább fel kellett volna ajánlanom a segítségemet.

– Ideje indulnunk – pillantott az órájára Mark.

– A hitközség egyik tagja nehéz vizsga előtt áll – magyarázta a lelkész. – Én pedig megígértem neki, hogy lelki támaszt nyújtok és imádkozom érte. Hát akkor… A viszontlátásra!

Liz és Rick hosszan néztek utánuk.

– Sajnálom, hogy Mark elmegy – jegyezte meg elgondolkodva Liz. – De nagyon szurkolok neki. Biztosan remek lelkész válik belőle.

A fiú tegnap este avatta be őket a terveibe. Elmondta, hogy visszatér Texasba, és teológiát fog hallgatni az egyik főiskolán.

– És te? Neked mik az elképzeléseid a jövőre nézve? – kérdezte meg halkan a férfi.

Liz felnézett, egyenesen Rick szemébe.

– Természetesen Rachel mellett maradok, míg csak teljesen fel nem épül. Aztán pedig… Majd meglátom.

A férfi lágyan magához vonta.

– Jó lenne, ha nem fordítanál hátat a mi kis paradicsomunknak. Nagy szükség volna a munkádra. Segíthetnél azokon a szerencsétlen kölykökön, akiket a rendőrség kiszabadított a *szarvas virág* fogságából.

Liz figyelmesen tanulmányozta az arcát.

– A fő kérdés az, Wells nyomozó, *neked* szükséged van-e rám?

Rick nem felelt rögtön, pedig a nő lélegzetvisszafojtva várta a választ.

– Igen – biccentett végül, és két kezébe fogta Liz arcát. – Te vagy az én második esélyem a boldogságra, az az ember, akiért újra érdemes élnem.

Liz szemében az öröm és a megkönnyebbülés könnyei csillogtak. Szólni nem is tudott, csak lábujjhegyre állt, és megcsókolta szerelmesét. S életében először megtapasztalta, milyen is az a paradicsomi boldogság.